DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

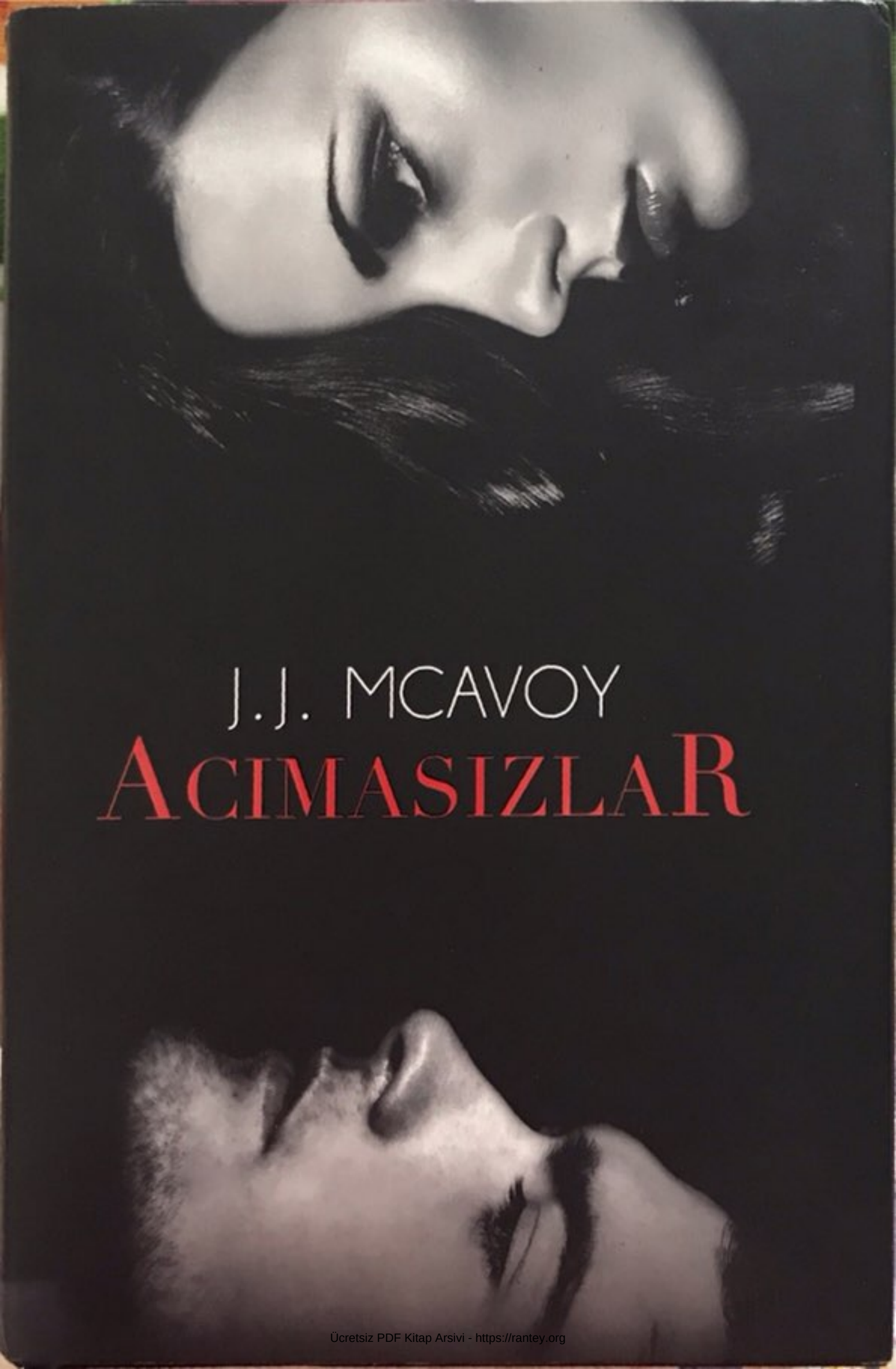

J.J. MCAVOY

ACIMASIZLAR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

J.J. MCAVOY

ACIMASIZLAR

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

J.J. McAvoy

ACIMASIZLAR

Çevirmen: Elif Bulanalp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dört çeşit cinayet vardır; canice işlenen cinayetler, mazur görülebilecek cinayetler, haklı bulunabilecek cinayetler ve övgüye değer cinayetler..."

- Ambrose Bierce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

"Dört çeşit cinayet vardır; canice cinayetler,
mazur görülebilecek cinayetler, haklı bulunabilecek cinayetler
ve övgüye değer cinayetler..."

- Ambrose Bierce

LIAM

Sonunda beklenen gün gelmişti. Kanyağı şişesiyle kafama diktim. Bardak arayacak vaktim yoktu. Kılımı bile kıpırdatamayacak kadar yorgundum.

Natasha seksi hareketlerle vücudunu bana sürterken, "Paylaşmaya niyetin yok galiba?" diye takıldı.

Şişeyi ona uzatıp arkama yaslandım ve konyağın kızın boğazından süzülüşünü izledim. Tanrım, bu boynu gerçekten çok özleyecektim. Gerçi bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

"Çok üzgünüm, Liam." Şişeyi elinden aldığımda kız kaşlarını çattı. Keşke buluşmalarımızdan sonra beni rahat bırakarak çekip gitmeyi de öğrenebilseydi. Ama an itibariyle bu konuda tartışmak da yersizdi çünkü buluşmalarımızı resmen sonlandırmak üzereydim. Eğer bunu yapmazsam, annem taşaklarımı keser, babam da bu işte zevkle ona yardım ederdi.

Natasha yatakta yuvarlanarak üstüme çıktı ve "Kızın adı neydi?" diye sordu.

Yüzüne dökülen sarı saçlarını geriye iterken, bu soruya cevap vermek yerine yapmayı isteyeceğim pek çok şey geçti aklımdan, ama kendime hâkim olmam gerekiyordu.

Şişeden bir yudum daha alıp, "Melody Nicci Giovanni," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız somurtunca yüzü iyice çirkinleşti. Aslında yüz hatları güzel değildi, ama zaten benim onunla olma sebebim de yüzü ya da zekâsı değildi.

"Böyle anlaşmalı evlilikler 1800'lü yıllarda kalmadı mı? Nasıl olur da yüzünü bile görmediğin biriyle evlenebilirsin? Ya çok çirkinse? Ya çok şişmansa?"

Eğer ait olduğum aile ve geçim kaynağı gibi meseleler olmasaydı, kız haklıydı.

"Sana bunu defalarca açıkladım, Natasha. Giovanniler, İtalya'nın ve batı yakasının en güçlü ailelerinden biridir, hatta en güçlü ailesi. Babam, İrlandalılar ve İtalyanlar arasında süren düşmanlığa bir son vermek istiyor. Bu nedenle çirkin de olsa, şişman da olsa, hatta her tarafı iğrenç siğillerle kaplı bile olsa, gerekeni yapacak ve onunla evleneceğim," dedim ve kızı üstümden iterek ayağa kalktım.

Babam Sedric, neredeyse on iki yıldır bu evlilikten bahsedip duruyordu. Bu konu ilk kez gündeme geldiğinde, henüz 15 yaşımdaydım ve kendimi ispat etmek için çılgınca bir arzu duyuyor ve lanet olası bir ahmak gibi, aile çıkarları için her şeyi yapmak adına fazlasıyla heyecanlı davranıyordum. Aslında bu evlenme işini Declan'a bırakabilirdim ama o sırada Declan, teknoloji konusundaki marifetleri sayesinde Rusların, İsviçre'deki hesaplarını ele geçirerek rüştünü zaten ispatlamıştı. Neal desen artık iyice yaşlanmış ve çoktan ona buna caka satabileceği bir kızla etrafta takılmaya başlamıştı. Yani cazip bir damat adayı olmaktan uzaktı. Ama diğer tüm erkek çocukları gibi benim de en büyük isteğim, babamın gözüne girmeyi başarmaktı ve bu durumda geriye başka bir seçenek kalmıyordu. Fakat lanet olası bir ahmaktan başka bir şey olmadığımı da tekrar söylemem gerek...

"Benimle evlenebilirdin! Ben de yarı İtalyan'ım." Natasha bir kahkaha atıp yatakta yuvarlandı. Çarşaf, yastık ne varsa yakmalıyım, hatta belki yeni bir yatak bile alabilirdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koltuğun üzerindeki havluya uzanırken, "Cehennem buz tutup kutuplara dönse, annem toprağın yedi kat dibine girse bile böyle bir şey olmaz," dedim.

"Nedenmiş?" Bu soruyu sanki korunacak bir namusu varmış gibi çarşafla göğüslerini kapatarak, öfkeli bir tavırla sormuştu.

Kıza dönüp ölümcül bir bakış attım. "Çünkü sen bir fahişesin, değersiz bir hayat kadınısın. Övünülecek bir adın, bir önemin, hatta bir beynin bile yok. Sadece tatlı bir kıçın ve aklımı başımdan alan dudakların var, o kadar."

Ona doğru yürüdüm ve o güzel boynunu sıkıca tutup yanağına bir öpücük kondurdum. "Ama bunun için üzülme. Hayatta herkesin bir rolü vardır. Sen de kendi rolünü oynuyorsun. Bundan böyle hizmetine ihtiyacım kalmadı bebeğim."

Sonra kızı bıraktım ve cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp ona doğru fırlattım.

Natasha ağlamaklı bir ses tonuyla, "Ben fahişe değilim!" dedi.

Ağlayan insanlardan nefret ederdim ama kendimi zorladım ve yapmacık bir şekilde sırıttım.

"Değilsin, ama yine de bu parayı reddetmeyeceksin."

Banyoya doğru yürüdüm. Kızın sessiz kalması üzerine dönüp, "Hadi kaldır o güzel kıçını tatlım. Ne kadar güzel bir boğazın olursa olsun, sana verdiğimin dışında para ya da başka bir şey almaya kalkarsan, canını okurum. Bunu da unutma."

Bunları laf olsun diye söylememiştim, gerekirse tehdidimi yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmezdim. Ben bir Callahan'dım. Bizim sözümüz Chicago'da ve doğu yakasının büyük bir bölümünde namusla eşdeğerdi. Öyle güçlü bir aileydik ki artık polis bile bize bulaşmaya cesaret edemiyordu.

Yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyunca, gülümsedim ve suyu açtım. Bu kız gelecekteki karımdan önceki son yatak arkadaşımdı.

Acaba o, duşta mı yoksa küvette mi yıkanmayı seviyordu? Aslında ne sevdiği umurumda bile değildi, ama hakkında 13

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şubat 1990'da doğduğu ve buna benzer birkaç önemsiz detay dışında bir şey bilmiyor oluşum canımı sıkıyordu. Bu gereksiz şeylerin dışında kalan her şey babası tarafından bir sır perdesinin ardında gizleniyordu. Hiçbir yerde tek bir resmine bile rastlayamamıştım. Sosyal paylaşım sitelerinde yer almıyordu, üzerine kayıtlı lanet olası bir fatura filan da yoktu. Kız sanki bir hayaletti ve eğer bildiğim bazı somut gerçekler olmasa, onun varlığından bile şüphe edebilirdim.

Şimdi biraz aklımı kurcalıyor olsa bile, bu durum benim açımdan aslında anlaşılabilir bir şeydi. Eğer ileride bir kızım olursa, ben de benzer bir şey yapardım çünkü. Aile her şeydi ve dünya, bir mafya babasının çocuğu olmanın ne demek olduğunu bilmeyen çılgınlarla doluydu ki bu da babamın beynimize kazıdığı şeylerden sadece biriydi.

Kural 1: Ailen için ölecek ve öldüreceksin. Çünkü onlardan başka güvenebileceğin kimse yok!

Yeterince deneyimli olmadığım ergenlik öncesi yaşlarımda, yaşça benden daha büyük bir çocuk, benim okul merdivenlerinden aşağıya yuvarlanmamın komik olacağını düşünmüştü. Aynı gece Neal ve Declan, o çocuğun evini ateşe verdiler. Ayrıca evini yakmadan önce o ahmağı hayatının sonuna dek unutamayacağı bir şekilde dövmeyi de ihmal etmediler. Eve dönüp babama yaptıklarını anlattıklarında babam onlara Porsche'nin anahtarlarını vermiş ve bana bu olayı aklımın bir yerine not etmemi tembihlemişti. Ben de söylenileni yaptım ve bu işte giderek ustalaştım. Bugün de Neal ve Declan yerine babamın sağ kolu olmamı bu konudaki başarıma borçluyum. Dahası Neal yaşça benden büyük olmasına rağmen, babamın beni tercih etmesine aldırmıyordu. Ailenin kaslı çocuğu olmak onun için yeterliydi. Kuzen Declan'ın da perde arkasında kalmaktan yana bir şikâyeti yoktu. Ailemizde düzen bu şekilde kurulmuştu ve her şey mükemmel bir şekilde işliyordu.

Kural 2: Karşındakinin gücünü göz ardı ederek ona kafa tutmaya kalkarsan, pişman olursun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Banyodan çıktığımda, karşımda babamı, ağabeyimi ve kuzenimi buldum. Hepsi yine paranın satın alınabileceği en iyi kıyafetleri giymişti.

Babam yazı masamın üzerinde duran dosyaları işaret ederek, "Sana yolladığım dosyaları okudun mu? Yoksa fahişenle fazla meşgul olduğundan, okumaya vakit mi bulamadın?" diye sordu.

Declan sırıtarak, "Herhalde resimli olmadıklarını görünce okumaya yeltenmemiştir," deyince kapı ağzında duran Neal kıs kıs gülmeye başladı.

"Aslına bakarsanız okudum ama onun hangi okula gittiği, en sevdiği rengin hangi renk olduğu umurumda bile değil. Bilmek istediğim tek bir şey var, o da bu dosyada yok. Ne yazık ki artık şu Melody Giovanni denen kızın bir İtalyan kısrağı gibi göründüğünü düşünmeye başladım."

Dolabıma doğru yürürken Sedric yolumu kesti ve geçmeme engel oldu.

"Baba..."

"Bu evliliğin sana neler kazandıracağının farkında mısın?"

"İyi ama..."

"Sözümü kesme!" Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "Bu evliliğin, ailemizin lideri olmanın tek yolu olduğunu unutmuşa benziyorsun."

"O dosyada kızla ilgili bilmek istediğim asıl şey yok."

Babam beni boynumdan sıkıca yakalayıp gözlerimin içine dik dik baktı. "Al o lanet olası dosyayı, evlat."

Babamın ellerinden kendimi kurtardım. Başımı kaldırdığımda Declan'ın dosyayı elime tutuşturmaya hazır bir şekilde, Neal'in de gerekirse destek vermek için babamın hemen arkasında durduklarını gördüm.

"Dosyaya ihtiyacım yok! Okudum o lanet olası şeyi! Melody Nicci Giovanni 24 yaşında, Kuzey California'daki bir hastanede 13 Şubat'ta doğmuş. İtalya'dan buraya göç eden Orlando ve Aviela Giovanni'nin tek çocuğu. Annesi, kız küçükken ölmüş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O günden sonra da babası, kızını resmen gözlerden uzak bir kuleye hapsetmiş. Kızcağız Oregon'da, adını kimsenin duymadığı, bağnaz Cascadia kasabasındaki küçük bir devlet üniversitesine gidene dek evde eğitim görmüş."

Yolumdan çekilmesi için Declan'ı itip dolabıma doğruilerledim. Kırmızı kravatımı takarken, Declan ve Neal söylediklerime kıs kıs gülüyor, babam ise sözlerime devam etmemi bekler gibi kımıldamadan duruyordu.

"Bunun dışında kız, kahrolası bir hayalet gibi!" diye devam ettim. "Tek bir fotoğrafı yok, parmak izi bile yok! Babasının batı yakasında, 200 kilometre boyunca kendisine rakip her bir İtalyan ve İrlandalı ailenin önce hüküm sürdükleri bölgeleri ellerinden alıp sonra da onları katlettiği bilinirken, tuhaftır, kız hakkında birkaç ıvır zıvırdan başka bir şey duyulmamış."

Batı yakasının tamamen onların tekelinde olduğunu ve hiç şansımız olmadığını biliyorduk. O orospu çocuklarına yakalanmadan mallarımızı oraya sokma şansımız yoktu. Şimdi de Meksika kartellerini kontrol altına almış, güneye yayılmaya çalışıyorlardı.

İtalyanlar her zaman pislik yapmak ve adlarını her işe bulaştırmak derdindedirler.

"Melody'i ben bir kez gördüm. Ofisinde babasıyla bu evlilik anlaşmasının detaylarını konuşuyorduk. Kız da havaya atılan hedeflere ateş ediyordu. O koyu renk saçlı kız tek bir hedefi bile ıskalamadı, hem de o yaşta!" dedi babam.

"Ne yani, bundan etkilenmem mi gerekiyor? Tedirgin mi olmalıyım, yoksa gurur mu duymalıyım? Tanrım sana şükürler olsun ki gelecekteki karım usta bir silahşor! Hayır baba, o da diğer kadınlar gibi bir kadın işte!"

Babam cevap vermeyip kapıya doğru yürüdü. O sırada odanın sessizliği kapıyı yumruklayan üç gürültücü kadın tarafından bozuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapının diğer tarafından kuzenimin karısı,"Liam, acele et! Bir saat sonra Bay Giovanni ile buluşacaksın!" diye bağırıyordu.

Ailemizle kan bağı olmayıp evlilik yoluyla aramıza katılanların hadlerini bilmeleri gerek. Declan bu konuda benim gibi düşünmüyor olabilir ama karısının bu küstah tavrı beni rahatsız etmeye yetti ve ona haddini bildirmemek için kendimi zor tuttum.

"Karına hâkim olsan iyi edersin!" dedim kuzenime.

Birlikteliklerini anlamıyordum doğrusu. Declan sessiz sakin biriydi, teni bir kar tanesi gibi bembeyazdı. Karısı Coraline ise gürültücü, gezip tozmayı seven, dışa dönük, neşeli, siyahî bir kadındı. Declan, İrlandalı olmayan bir kızla evleneceğini söylediğinde, babamın tepesi atmış ama tepkisi on dakikayı geçmemişti. Çünkü belli ki annemin de melez olduğunu ve konuşmaya hakkı olmadığını hatırlayıp sessizliğe bürünmeyi tercih etmişti.

Ben bunları düşünürken kapının arkasındaki gürültü daha da arttı. Neal'ın gereğinden fazla cüretkâr karısı Olivia'nın, "Hadi Liam, mastürbasyon yapmayı kes artık!" diye bağırdığını duydum. Sonra kapı açıldı ve üç kadın bir anda odama daldılar.

"İçeriye girebileceğinizi söylememiştim!"

Olivia bir kahkaha attı. "Fahişenin cehennemden kaçan bir yarasa gibi fırladığını görünce hazırlanmaya başladığını düşünmüştük."

Bu dayanılmaz küstahlıklar karşısında, odadan çıkmakta olan Neal ve Declan'ın yaptıkları tek şey, komik bir şey varmış gibi şapşal şapşal karılarına sırıtmak oldu.

Dişlerimin arasından, "Eğer onların hayatta kalmalarını istiyorsanız, benden uzak durmalarını sağlayın," diye homurdandım.

Annem, "Ne yani, kızlarımı tehdit mi ediyorsun sen?" dedi.

Coraline anneme sarılıp, "Evet, her zamanki gibi," diyerek kahkaha attı. Tabii ki annem de bu sarılmaya karşılık verdi. Hain işte, ne olacak!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanrı aşkına, odamdan çıkın!" diye bağırdım. Hepsini gerçekten öldürebilirdim.

"Bana bak genç adam, sakın benimle konuşurken sesini yükseltme!"

Annemin yeşil gözlerinin öfkeyle parlaması, Neal'ın yüzünün sevinçle aydınlanmasına neden olmuştu."Haklısın anne, haddini bildir şunun!"

Kendimi kurtarmanın yolunu iyi biliyordum. Kederli bir ifade takınıp yalvarır bakışlarımı anneme diktim.

Annem, "Şu lanet olası gözlerin..." diye mırıldanmaya başladığında kazandığımı anlamıştım.

İsa'ya şükürler olsun..

"Bence şimdilik görevimizi yerine getirdik. Bırakalım da çocuk huzur içinde üstünü değiştirsin."

Aslında şu 'çocuk' lafı sinirimi bozmuştu ama kendime hâkim olamayıp bir şeyleri devirmneden önce odadan çıkmalarını istediğim için sesimi çıkarmadım.

Odadan ayrılırlarken annem, "Giyinirken yardıma ihtiyacın olursa seslenmen yeter tatlım," dedi.

Hangi lanet olası yere gidiyordum acaba? Mezuniyet balosuna falan mı?

"Ben yetişkin bir adamım, *anne*."

Annemin gözleri kısıldı. "Gerçek yetişkinler, fahişelerle takılmazlar ama."

Kapıyı kapatmış olmalarına rağmen kahkahalarını duyabiliyordum. Bu da evlenmemi zorunlu kılan nedenlerden biriydi. Bir karınız olmadığı sürece gerçek bir İrlandalı sayılmıyordunuz. Bir karım olmadıkça ne yaparsam yapayım, hak ettiğim saygıyı kazanmayacaktım.

Şu Melody Giovanni denen kızı karım yapacak ve ona benim kurallarımla oynaması gerektiğini öğretecektim. Onun ailesinin gücü, benim ailemin gücüyle birleştiğinde daha 30 yaşına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile gelmeden hak ettiğim saygıyı kazanabilirdim. Bunu ve gelecekte beni bekleyen diğer şeyleri düşünmek, sertleşmeme neden oldu. Melody'nin çekici bir kadın olup olmadığının önemi yoktu. Soyadı ve bana olan bağlılığı tahrik olmam için yeterliydi. Bana anlatılanlardan bildiğim kadarıyla, babasının ne işle uğraştığını biliyordu neyse ki. Nelerle karşılaşabileceği konusunda ona eğitim vermeye zamanım olmadığı gibi, zaman zaman kanlı giysilerle eve döndüğümde ona bunun nedenini anlatacak vaktim de olmayabilirdi. Silahımı alıp muştamı cebime koyduktan sonra kravatımı düzelttim. Odamdan çıktığımda babamın dışarıda dikilip beklemekte olduğunu gördüm. Onaylarcasına başını sallamadan önce beni baştan aşağıya dikkatle süzdü.

Kural 3: Hayatınızı uyuşturucu satarak kazanıyor olduğunuz gerçeği, kötü giyinmek için bir bahane değildir.

Yürürken babam elime bir dosya tutuşturdu. "Bunlar Giovannilerin güncellenmiş iş hacmi ve mali kayıtlarıyla ilgili bilgiler."

Babam ve lanet olası dosyaları!

Önce hiç düşünmeden, "Bunları nasıl ele geçirdin?" diye sordum ama sonra "Bu Declan'ın işi değil mi?" diyerek kendi sorumu kendim cevapladım.

"Bu sabah güvenlik duvarını aşmayı başardı... Sen Bayan Briar'la oynaşıp keyfine bakarken." Babam bu sözleri söylerken dik dik bana bakıyordu.

Arabalarımızın yanına vardığımızda, "O işi bitirdim," dedim.

Bu sözleri duyunca gülümseyen annem, ikimizi de yanaklarımızdan öptü.

Babam, "Umarım öyledir, yoksa ben el atmak zorunda kalacağım," deyip annemin öpücüğüne karşılık verdi. "Hoşça kal, canım. Sabaha dönmüş oluruz."

Neal ve Declan araçlarına bindiklerinde annem, bana doğru yaklaşarak, "Heyecanlı olduğunu biliyorum. Kızla karşılaştıktan sonra beni ara ve olanı biteni anlat," diye fısıldadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir zaman tek bir araba kullanmıyorduk. Babam ve ben ayrı, Neal ve Declan ile birlikte seyahat ediyordu.

Siyah Audi'me bindiğimde, babamın çok geçmeden arayacağını bildiğimden, hemen bana verdiği dosyayı gözden geçirmeye koyuldum ve şoföre Bluetooth'u açmasını söyledim.

Çok geçmeden beklenen arama geldi. Babam, "Dosyaya bakıyor musun?" diye sordu.

"Evet, o pezevenk bir yıldan da az bir sürede kârını neredeyse üçe katlamış!"

"Malı bir şekilde Valero'nun topraklarına, Yunanistan, Rusya ve lanet Filipinlere sokmayı başarmış. Piç kurusunun neredeyse tüm Doğu Avrupa'da bağlantıları var. " Bu sözler Declan'a aitti. Anlaşılan konferans görüşmesi yapıyorduk.

Son dört yıldır biz de o bölgeye mal sokmaya çalışıyorduk ama Valero bölgeyi son derece sıkı bir şekilde koruyordu. Mafya dünyasında sözü geçen ve diğerlerinden çok daha güçlü ve üstün olan üç aile vardı: Callahanlar, Giovanniler ve lanet olası Valerolar. Valerolar yılan gibiydiler. Aslında yılan demek bunlara iltifat olurdu, kendi pisliğini yiyen, kıvrılıp duran solucanlar desek daha doğru bir benzetme yapmış oluruz. Çoğu Rus, bazıları ise Alman kökenliydi ve hepsi bizim mallarımızı çalıp kendi malları gibi satarak geçinen aşağılık hırsızlardı.

"Bir İrlandalı olarak heriflerin bu işi başarmalarını üzerlerinde taşıdıkları tonla at nalına ve kıçlarında koruyucu cüce cinler olmasından başka bir şeye bağlayamıyorum," dedim. Aksi hâlde Valerolar vücutlarını kurşunlarla delik deşik etmeden bu işi başarmalarının bir yolu olamazdı.

Neil heyecanlı bir tavırla, "Sayıları da gittikçe artıyor. Ben Meksika'dayken, Giovanni'nin en az 20 adamının yeraltı eroin tarlalarının başında nöbet tuttuklarını gördüm," dedi. "Ne dediğimi duydunuz mu? Lanet olası yeraltı tarlaları dedim! İnanabiliyor musunuz? Bu işi başarmak için kullanılan teknolojiyi aklım almıyor. Orada, aşağıda Giovanni adı, bir sürü herifin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaçışmasına ve canlarının bağışlanması için yalvarmalarına neden oluyor."

Bu sözler babamı çok sinirlendirdi. "Taimid ag titim ar gcul (Geride kalıyoruz)... Ve ben geride kalmaktan nefret ederim! Elim kolum bağlı oturup onların bizi böyle sollayıp geçmesini seyredecek değilim! Anladınız mı? Liam?"

Derin bir iç çektim ve "Anladım," diyerek onu onayladım.

"Gururumuzun ayaklar altına alınmasına izin vermeyeceğiz! Bu evlilik sayesinde Valeroları ve diğerlerini ezip geçeceğiz."

Declan, "Tanrı'ya şükür herifin bir oğlu yok," diye mırıldandı.

Babam, "Her şey olup bitmiş gibi davranıyorsun, Declan," diye cevap verdi. "Her şey yolunda gidip Liam birkaç güne kadar kızla evlense bile, hedefimize hemen ulaşabileceğimizi sanmıyorum. Adımızın yüreklerde korku salması için aylar geçmesi gerekecek."

"Liam, bunu yapabileceğine inanıyor musun? Sen zor beğenen, mağrur bir adamsın. Ya kız senin yüksek standartlarına uymazsa ne olacak?" Neal'ın oldukça ciddi bir tavırla söylediği bu sözler beni o kadar kızdırdı ki içimden suratına bir yumruk indirmek geldi.

"Kes sesini!" Her şeyin mahvolmasına asla izin veremezdim. Şu ana kadar bunu anlamış olmaları gerekirdi. Orlando Giovanni'nin kızı her kapıyı açacak altın bir anahtardı. "Eğer fiziksel olarak standartlarıma uymazsa, ben de onu net göremeyecek kadar çok içerim. Ya da ona Olivia'nın estetikçisinin adresini verip ziyarete ikna ederim." Sözlerim yarı şaka yarı ciddiydi. Ne de olsa çirkin insanlar sonsuza dek çirkinlikleriyle yaşamak zorunda kalmamalıydı.

Neal, "Siktir git!" diye çıkıştı.

"Harika! Teşekkürler, Liam! Sayende yolculuğun kalanında Neal'ın söylenip durmasını dinlemek zorunda kalacağım" diye serzenişte bulundu Declan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Rica ederim. Seni ne kadar düşündüğümü unutmazsın umarım." Sonra şoföre konuşmayı sonlandırmasını söyledim.

Kafamı boşaltmak, bir anlığına da olsa huzur bulmak istiyordum ama bundan böyle hayatımın bir parçası olacak, küçük Giovanni'yi de düşünmeden duramıyordum. Ceketimin cebindeki yüzük kutusunu çıkardım ve kaderlerimizi birleştirecek o göz alıcı pırlantaya uzun uzun baktım. Kız bir İtalyan'dı. Yani bizim gibi bir Katolik'ti. Bu da bizi dördüncü kurala getiriyordu ulaştırıyordu:

Kural 4: Asla boşanma yok.

Kendi kendime, "İşte oyun başlıyor," diye mırıldandım. *Bu evliliği ne pahasına olursa olsun yürütmekte kararlıydım. Eğer kız daha önce hayatıma giren kadınlar gibiyse, onu kolayca parmaklarımda oynatabilirdim. Daha fazla bekleyecek gücüm yoktu ve kaderimle bir an önce yüzleşmek için sabırsızlanıyorum.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

"Cinayet işlerken bile görgü kurallarını göz ardı etmeyin."

Confucius

MELODY

Kabin memuru nazik bir sesle, "Ya-yarım saat içinde inmiş olacağız, Ba-baa-yan Giovanni," diye kekeledi.

Başımı sallayıp kadehimi kaldırdım. Ama geri zekâlı herif öyle korkmuştu ki titreyen elleriyle şarabı koyarken etrafa sıçrattı. Gözlerimi kısıp gözlerine dikmeden önce yeni Armani ceketimdeki kırmızı lekelerde dolaştırdım ve öfkeyle elindeki şişeyi kaptım.

"Ben... ben çok..."

Buz gibi bir sesle, "Bana üzgünüm masalı anlatma sakın," diyerek sözünü kestim. "Sen henüz üzülmenin eşiğine bile gelmedin."

Adam silahını kafasına doğrultmuş Fedel'e doğru geri geri adımlar atarken gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Fedel kısaca, "Tek ihtiyacımız olan pilot, hanımefendi," dedi.

Ceketimi çıkarırken dokuz milimetreliğin ucundaki geri zekâlıya baktım. Gençti, sanırım benden birkaç yaş büyüktü. Nasıl olmuştu da benim özel jetimde kabin memuru olabilmişti acaba? Aslında soruyu kim ona kefil oldu da benim özel jetimde kabin memuru olabildi diye sormam daha doğru olurdu. Buradaki konuşmalar Watergate* kasetlerinden bile daha hassas ve gizli konulardadı.

---

* Yazar 1972'de Demokrat Parti'nin Washington'daki Watergate adlı binasına sızıp ofise dinleme cihazı yerleştirmeye çalışan beş kişinin yakalanmasıyla patlak veren skandala atıfta bulunulmaktadır. *(Ed.)*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Monte'nin bana uzattığı dosyayı alırken, "Fedel, bu aptal herifin benim jetimde ne işi var?" diye sordum.

Vur emri vermemi dört gözle bekleyen Fedel, "Kız kardeşi bize yüklü bir borç taktı. Sanırım bu borcu ödemeye çalışıyor," diye yanıtladı. Tetiği çekmek en büyük zevklerinden biriydi.

"Burada olmanın nedeni bu mu? Kız kardeşin kokain bağımlısı bir fahişe mi yani?"

Adam kaşlarını çattı, birkaç kez yutkunduktan sonra, "Kristal met," diye kekeledi.

Kan dökmek için çok erken bir saat. Henüz sabahın körü.

Fedel'e döndüm ve başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Bir an için suratı asılan Fedel verilen emri yerine getirip silahını indirdi.

Korkudan beti benzi atmış olan adama, "Eğer kardeşinin borcunu ödemek istiyorsan hayatta kalman, yani Romanee-Conti'min tek bir yudumunu bile ziyan etmemen ve 900 dolarlık ceketleri mahvetmemen akıllıca olur," dedikten sonra önümdeki dosyaya döndüm.

"Tabii... ta-ta-tabii Bayan Giovanni. Bir daha... a-a-asla böyle bir şe-şe-şey olmayacak." Sesi sanki son nefesini vermek üzere bir köpeğin hırıltıları gibiydi. Kız kardeşine acıdım doğrusu. Yardımına koşacak tek kişi bu zavallı mıydı?

"Hadi yine şanslı günündesin Nelson Reed, 997-00-4279, Blue Ridge Sokağı, 1705." Fedel'in bu sözlerinin amacı, ahmağın sadece adını değil, sosyal güvenlik numarası ve adresini de bildiğimizi anlamasını sağlamaktı. Bugün canını bağışlamış olmamız, yarın hayatını mahvetmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Fedel önümdeki koltuğa oturmadan önce derin bir iç çekip, "Çok güzel bir ceketti. Onu gebertmeme izin vermeliydiniz," diye sitem etti.

"Bundan önceki jetimde kalan kan lekeleri babamın hiç hoşuna gitmemişti," diye sırıtıp önümdeki fotoğrafa, gelecekte kocam olacak adamın fotoğrafına baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kocam... Bu sözcük beni çok rahatsız ediyordu.

Çekici bir erkek olduğunu, hatta fazlasıyla çekici olduğunu inkâr edecek değildim. Ama benim yeşil gözler, seksi kahverengi saçlar ve büyüleyici bir gülümsemeden çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Vücuduna kaslı denemezdi ama yine de yeterince güçlü ve sağlıklı görünüyordu.

Bakışlarını fotoğraflara çeviren Fedel, "Liam Alec Callahan. Yirmi yedi yaşında. On beş yaşında liseden, yirmi yaşında da Dartmouth'dan mezun olmuş," diye açıkladı.

Onun kadehime şarap doldurmasını izlerken, "Dur da tahmin edeyim, sınıf birincisi miymiş?" dedim.

Fedel başını salladı. "Bu İrlandalı ahmak, dört dörtlük gibi. Mükemmelden azına tahammülü yok sanırım. Sadece eğitiminde değil, yarım milyon dolarlık takım elbiselerinde, lüks arabalarında, yazlık evler, partiler ve fahişelerinde de mükemmeliyetçi."

Fedel'in son sözleri ilgimi çekmişti.

"Yani üst düzey fahişeleri mi kullanıyor?"

Aslında bu durum beni şaşırtmamıştı. Bütün erkeklerin iyi vakit geçirecek oyuncakları vardır ne de olsa. Evet, evlendiğimiz zaman bu alışkanlığına son vermesini sağlamalıydım ama şu ana kadar olan ilişkilerini anlayışla karşılayabilirdim.

Öte yandan babalarımızın on beş yıl önce imzaladıkları evlilik anlaşmasının maddelerinden biri de taraflardan birinin ihanetinin hiçbir zaman kabul edilemeyecek oluşuydu. Antlaşma romantizme değil, stratejik mantığa dayalıydı. Oysa taraflar birbirlerinin yanında kendilerini rahat hissetmeye başladıklarında sırlar da yavaş yavaş dökülmeye başlar ve güzel gecelerin sonunda daima önemli bilgiler paylaşılırdı. Bu nedenle âşıklar ve fahişeler her zaman tehlikeliydiler, birer tehdittiler.

Fedel, Liam'ın hayatına girmiş kadınların fotoğraflarını gösterirken alaycı bir tavırla, "Bunlar bulabildiklerimiz. Onları pırlanta kolyeler, pahallı cüzdanlar, binlerce dolarlık ayakkabılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi cezbedici şeylerle satın alıyormuş. Görünüşe bakılırsa hepsi de ayakkabılarından oldukça memnunmuş galiba," dedi.

Gerçekten de hayatına giren kadınların listesi oldukça uzundu. Anlaşılan karşımda deneyimli bir erkek vardı, tabii bu onun yatakta iyi olduğu anlamına gelmezdi.

"Adam temiz mi?" Eğer cinsel bir hastalık kapmışsa, gerekli ilacı satın alabilirdik. Eğer doğru kredi kartına sahipseniz, hastalıkların %90'ını iyileştirebiliyordunuz.

Fedel hayal kırıklığına uğramış gibi, "Yeni doğmuş bir bebek gibi tertemiz," dedi. "Son sağlık raporlarına göre bir yarış atından bile sağlıklı. İçtiği onca konyağa rağmen bu kadar sağlıklı olması şaşırtıcı hatta. Favorisi Camus Cuvee. Hemen her fotoğrafında elinde bir içki bardağı, hatta şişesi var. Depresyonda falan değil, alkolik de değil. O..."

"Tam bir İrlandalı," diyerek Fedel'in cümlesini tamamladım. İrlandalılar her gün, şafaktan gün batımına kadar içip düz bir çizgi üzerinde sendelemeden yürüyebilirlerdi.

"Kesinlikle. Edindiğim bilgilere göre zeki bir adam. Ayrıca dövüş konusunda da oldukça yetenekli. Boş zamanlarında en büyük eğlencesi boks yapmak. Anlaşılan babasının göz bebeği zamanının çoğunu babasının yerini almaya çalışarak geçiriyor."

"Ondan yaşça büyük bir ağabeyi yok muydu?"

"Var, Neal Aiden Callahan. Otuz bir yaşında. Bundan üç yıl önce yirmi dokuz yaşındaki bir Malibu Barbie'siyle, nam-ı diğer Olivia Ann Callahan'la evlenmiş." Fedel fotoğrafların arasından gayet mutlu görünen bir çiftin fotoğrafını çıkarıp bana uzattı. Neal kahverengi saçlı, ela gözlü, kaslı bir adamdı. Karısı ise ufak tefek bir Barbie bebeğe benziyordu. Kızın bileğinde, meşe ağacı şeklinde küçük bir Kelt örgüsü dövme vardı.

Dövmeye bakarken, "Bir Kelt dövmesi..." diye mırıldandım.

Fedel kaşlarını kaldırarak, "Bir ne?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Manevi dayanıklılığı simgeler. Çevrende ne olursa olsun güçlü kalman gerektiğini vurgular. Anlaşılan Barbie içinde yaşadığı dünyadan pek de memnun değilmiş," diye açıkladım.

"Ama tam tersi, dünyanın kendisine sağladığı olanaklardan mutlu olmalı. O pahalı Jimmy Choo çantaları, ayakkabıları getiren ellere nankörlük edecek değil ya."

Mutlu çiftin fotoğraflarını bırakıp Fedel'in sözlerine devam etmesini bekledim.

"Kocasına gelirsek... Neal güç bela da olsa Darmouth'tan mezun olmanın gururunu yaşayanlardan. Ayrıca birinci sınıf bir nişancı. Yüzlerce metre öteden insanları vurmadığı zamanlardaysa beyzbol oynuyor. Fena bir oyuncu sayılmaz."

"Yani ağabey aptalın teki. Şu Olivia'nın kızlık soyadı Colemen mi demiştin? Senatör Colemen'le bir akrabalığı var mı?"

Fedel fotoğraf destesinin arasından Senatör Colemen'in bir fotoğrafını çıkarıp başını salladı. "Kızı. Senatör Daniel Colemen, hükümetin küçülmesinden yana bir muhafazakâr. Kızın annesi ise sol görüşlü, liberal bir blog yazarı. Boşanmalarının nedeni de siyasi görüş ayrılıklarıymış zaten. Eski Bayan Colemen şu sıralarda Callahan Evrensel İnsani Yardım Derneği'nin yöneticisi olarak Afrika'da yardıma muhtaç çocuklarla ilgilenmekle meşgul."

Alaycı bir tavırla gülümsedim. "Yani gerçek anlamda bir yardım derneği mi bu?"

"Biraz garip ama evet. Bu herifler karaborsada satmak üzere araba çalmadıkları, kiralık katilleri organize etmedikleri, eroin, kokain ya da iki blok ötedeki Suzy'e met satmadıkları zamanlarda bale gösterilerine ve dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek üzere düzenlenen yardım balolarına gidiyorlar."

Fotoğrafların birini elime alıp Liam'ın yanında duran adamı işaret ettim. Adamın Liam'ınkiler gibi yeşil gözleri vardı ama saçları daha uzun ve daha açık renkti. Yanında duran Afro-amerikan kadın da karısı olmalıydı. "Bu kim peki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, o Declan Alvin Callahan..."

"Niye bu heriflerin hepsinin lanet olası göbek adları A harfi ile başlıyor ki?"

Fedel elindeki kâğıtları karıştırarak soruma bir cevap bulmaya çalıştı. Aslında bu bilgiye ihtiyacım yoktu ama Fedel'in kıvranarak bir cevap bulmaya çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi. Fedel de tıpkı benim gibi safkan İtalyan'dı. Genlerimiz nedeniyle birbirimize benziyorduk. Aynı bronz tene, simsiyah saçlara ve kahverengi gözlere sahiptik. O, benim sağ kolumdu ve çoğu zaman onun bana bir kardeşten daha yakın olduğunu düşünürdüm. Ama yine de ölçüyü kaçırıp laubali olmaması için gerekli önlemleri alıyordum. Ona sorduğum soru ne kadar anlamsız hatta saçma olursa olsun görevi bana cevap vermek, cevabı bilmiyorsa da canını dişine takıp aramaya çalışmaktı. .

Uzun süre elindeki kâğıtlara baktıktan sonra, "Bu, ilk Callahanların İrlanda'dan geldiği 1840'lardan sonra bir gelenek hâline gelmiş olmalı," diye tahmin yürüttü. Başımı salladım ve şu Declan denen adam hakkında bilgi vermesini bekledim.

"Declan Alvin Callahan yirmi dokuz yaşında. Yirmi beş yaşındaki Coraline Wilson ile evli. Babası yirmi yıl önce Valero tarafından tuzağa düşürülerek çapraz ateşte Chicago Polis Teşkilatı tarafından öldürünce, amcası Sedric, Declan'ı kendi oğlu gibi yetiştirmiş. Karısı Caroline ise Adam Wilson adlı kodaman banka sahibinin kızı. Şu ana dek öğrendiklerimize dayanarak bu sabah güvenlik duvarını aşarak bilgi sistemimize sızmayı başaranın ve birkaç yıl önce yine aynı yolla Rusların 27 milyon dolarını çalanın Declan olduğunu düşünüyorum. Aslında Ruslar bile bu işi onun yaptığını bilmiyorlar. Bilenlerse büyük olasılıkla Neal tarafından öldürülmüşler."

Tanrım, ne sevimli bir aile!

Fotoğrafı elime alıp inceledim. Declan Callahan'ın karısının yüzü bana hiç yabancı gelmiyordu. "Coraline... Ben bu yüzü daha önce bir yerlerde gördüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanıdık gelmesi çok doğal. Robin Hood ve Rahibe Teresa'nın bir kızı olsaydı bu kız kesinlikle Coraline olurdu."

Gülmemeye, ciddiyetimi korumaya çalıştım. "Yani?"

Fedel, fotoğraf destesinin arasından pek çok fotoğraf seçip masanın üzerine yaydı. Fotoğraflarda Coraline evsizlere yemek dağıtıyor, kan bağışında bulunuyor, doğal afetlerde evsiz kalanlar için ev inşa ediyor ve benzeri hayır işleri yapıyordu.

"Kadın ailedeki herkesten çok daha fazla hayır işleri yapıyor. Sadece geçen yıl, yardım derneklerine yaklaşık 9 milyon dolar bağışlamış ve gönüllü olarak 2000 saatten fazla çalışmış. Görünen o ki..."

"Suçluluk duygusu..." diyerek Fedel'in cümlesini tamamladım. Paylaşmak anlaşılabilir, övgüye değer bir harekettir. İnsanı kendisini olduğundan daha iyi biri gibi göstermeye çalışmak için paylaşması da anlaşılabilir ama bu kadın bu işi cidden abartmış.

Son fotoğraf destesine baktım. Bu fotoğraflardaki kişileri de tanıyordum, hatta onları bütün dünya tanıyordu.

"Sedric A. Callahan, 54 yaşında. İsmini İrlanda'dan göç eden ilk Callahan'dan almış. Karısı Evelyn Callahan ise elli bir yaşında ve hayatını çocuklarının iyi yetiştirilmesine adamış bir anne."

Gülümseyerek, "Evet Fedel, kimseyi yargılamaya hakkımız yok, değil mi?" dedim. Aslında kolay etkilenen biri olmamama rağmen fotoğraflar ilgimi çekmeyi başarmıştı.

Liam yeşil gözlerini annesinden, teninin esmerliğini ve saçlarını babasından almış. Ailenin tüm üyeleri gayet hoş görünüyor ve Malibu Barbie'si dışındakilerin fiziksel özelliklerinin Tanrı vergisi olduğuna da eminim. Bu iyi bir şey ama hepsi sanki kartpostallardan fırlamış ya da bir baloya gidecekmiş gibiler ki bu mide bulandırıcı.

"Hanımefendi, neden Sedric geri çekiliyor ve yerini ikinci oğluna bırakıyor? Bu hiç de mantıklı değil. Sağlık kayıtlarını inceledim, adam sapasağlam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ilınmış şarabımı yudumlayarak fotoğraflara tekrar baktım. Bizim gibi insanlar için iş hayatı asla bitmezdi. Biz emekli olmazdık. Ölürdük ve ancak o zaman birileri yerimizi almaya çalışırdı. Babam sık sık Sedric hakkında konuştuğu için sanırım ben ona dair Fedel'den biraz daha fazla şey biliyordum.

"Tek bildiğim, o hiçbir zaman lider olmak istemedi ama ağabeyinin ölümünün ardından buna mecbur kaldı. Sanırım şimdi de kanlı ellerini temizlemek istiyor."

Fedel, kaşlarını çatarak fotoğraftaki adama bir kez daha baktı ve başını salladı. "Ah şu İrlandalılar ve onların lanet olası dramatik hayatları."

"Benim babam da ağabeyini kaybetti, Fedel. Biz İtalyanların da hayatları en az İrlandalılar kadar dramatik."

"Haklısınız. Sonuç olarak onların size, sizin onlara olduğundan daha fazla ihtiyaçları olduğunu söyleyebilirim."

Fedel'in sözlerini duymazdan gelerek, "Eşler de işin içindeler mi peki?" diye sordum. Evelyn geniş kenarlı bir hasır şapkanın altından görünen, özenle şekillendirilmiş, açık kahverengi saçlarıyla bu tarz işlere bulaşabilecek biri gibi görünmüyordu. Ama elbette sadece yedi yaşındayken bana silah kullanmayı öğretenin büyükannem olduğu gerçeğini de göz ardı etmemek gerekirdi.

"Hayır. Onlar başlarını kuma gömmeyi tercih ediyorlar. Partiler düzenliyor, herkesin pazar günleri kiliseye katılmasını sağlıyor, yardım kuruluşlarına ve ayda bir düzenlenen akşam yemeklerine gidiyorlar. Hepsi aslında neler döndüğünü gayet iyi biliyor ve kabulleniyorlar ama onlar sizinle aynı seviyede değiller, hanımefendi."

Gülümseyerek bakışlarımı ona çevirdim ve "Ben hangi seviyedeymişim, Fedel?" diye sordum.

Oturduğu yerde dikleşmeden önce kravatını düzeltti. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Gözleri simsiyah olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siz acımasızsınız hanımefendi ve bu gezegende sizinle ters düşmeye cesaret edebilecek tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum. Size veya ailenize sadakatsizlik edecek olursak, o anda beynimize bir kurşun sıkmakta tereddüt etmezsiniz. Siz kelimenin tam anlamıyla bir patronsunuz."

Etrafımı saran adamlara tek tek baktım. Hepsi de onlara baktığımı biliyor ama benimle göz temasına girmekten kaçınarak Fedel'i onaylarcasına başlarını sallıyorlardı. Bu durum kendimle gurur duymama neden oldu. Herkesin patron olduğumu kabullenmesini sağlamak için çok fazla kan ve ter dökmüştüm. Genç ve güzel olabilirdim ama ben bir Giovanni'ydim. Giovanniler güzeldi ama onlarla ters düştüğünüzde ölümcül oluyorlardı ve bu, sonsuza dek böyle sürüp gidecekti.

Başımı salladım, arkama yaslandım ve uçak piste inerken, kaldığım yerden şarabımı yudumlamaya devam ettim. Babamın ve adamlarımın dışında hiç kimse bu gerçeği bilmiyor olsa da aslında şu anda Giovanni İmparatorluğu'nun başı bendim. Bütün dünya, patronun babam olduğunu düşünüyordu ama on sekiz yaşından bu yana her şeyi; uyuşturucu satışlarını, tahsilât işlerini, cinayetleri planlayan ve yöneten bendim çünkü babam ölmek üzereydi. Muhteşem 'Demir Pençe' Orlando Giovanni, dördüncü evredeki kolon kanserinden ölüyordu... Eğer doğru bir kredi kartına sahipseniz, başınıza gelecek hastalıkların yüzde doksanını iyileştirme gücüne sahipsiniz demekti, evet. Ama ne yazık ki kanser denen kendini beğenmiş, küstah kahpe parayla satın alamayacağınız o yüzde onun içinde yer alıyordu.

Bizim durumumuzun ironisi, insanların yeraltı imparatorluklarının sürdürülebilirliği ve genişletilmesi için erkek çocukların varlığının gerekli olduğuna inanmasıydı. Ama benim babam bu safsataya inananlardan değildi. O her zaman, bir kızı olduğu için kendini şanslı saydı. Ailemizdeki erkeklerin neredeyse tümü aynı kanser nedeniyle öldü ama kadınlar daha güçlü bünyelere sahipler. Büyükannem, 104 yaşında, yastığının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

altında bir silahla uyurken, bu dünyadan göç etti. Annemin erken yaşta ölmesinin nedeniyse bir uçak kazasıydı.

Altı yaşımdayken ailemin diğer ailelerden farklı olduğunu ve kendimin de yaşıtlarımdan farklı olduğumu anlamıştım. Yedi yaşımda ilk silahıma sahip olmuş ve ateş etmeyi öğrenmiştim. On birime geldiğimde, evde matematik, uyuşturucu kartelleri ve babamın ısrarı üzerine dövüş sanatları üzerine eğitim alıyordum. On yedi yaşımda artık işi avucumun içi kadar iyi bilir olmuştum. Fedel haklıydı. Ondan hoşlanıyorum ve bana bir neden verecek olursa, gözümü bile kırpmadan şarjörümü kafasına boşaltabilirdim.

Koltuğumda doğrulurken pilot, "Chicago'ya indik, Bayan Giovanni." diye beni bilgilendirdi.

Korumam Monte ve diğer üç adamım uçağın kapısını açarak dışarı çıktılar. Ardındansa eşyalarımı taşıyan iki adam onları takip etti. Geri zekâlı Nelson, çıkış kapısının yakınında durmuş, hiçbirimizle göz teması kurmamak için elinden geleni yapıyordu.

"İ-i-iyi günler di-dilerim Ba-bayan Giovanni."

Ona ceketimi uzatınca adamın gözleri korkuyla büyüdü. "Al bunu kız kardeşine götür ve bugün nasıl ölümün kıyısından döndüğünü anlat ona. Bu arada hayalarını da her nerede kaybettiysen bul ve bir dahaki sefere karşıma gerçek bir erkek olarak çık."

Sözlerimi bitirince uçaktan çıktım ve dışarıda beni pırıl pırıl siyah bir limuzinin beklediğini gördüm. Monte'nin yanında durdum ve gözlerimi devirmemeye gayret ettim.

Ne bu şimdi? Nereye gidiyorum ki? Mezuniyet balosuna falan mı?

"Monte, hemen bana bir araba bul. Beyaz olsun." Aracımı bir şoförün kullanmasını istemiyordum, ben kullanmalıydım. Daha doğrusu araba kullanmaya ihtiyacım vardı. Bu benim dört vazgeçilmezimden biriydi; yüzmek, atış, seks ve hız yapmak. Dördü de beynimi boşaltmamı sağlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki efendim," diyen Monte, hemen telefonuna sarıldı. Eğer Fedel benim sağ kolumsa, Monte de sol kolumdu. Hiçbir şey bu adamı şaşırtmazdı, ona hiçbir şey açıklamak zorunda da değildim. Üstelik gerekmediği sürece konuşmazdı da. Fedel'in ve benim aksime yarı İtalyan'dı. Sarı saçlarıyla yanımızda Walmart'taki Donatella Versace kadar aykırı görünürdü. Uçağın merdivenlerinden indiğimde Fedel koşarak yanıma geldi ve bana özel hattımın takılı olduğu telefonu uzattı. Dünyada bu hattın numarasını bilen sadece bir kişi vardı.

Fedel ve Monte, benim için yeni bir araç ayarlarlarken ben de telefon görüşmemi yaptım. "Ciao, padre*. Yoksa uçağa bindiğimden emin olmak için mi aradın?"

Babam öksürüklere boğulmadan önce güldü. Bir süre sonra, "Il mia bambina dolce**, ben senden hiçşüphe etmedim ki. Ayrıca anlaşmayı yenileyen de sensin," dedi.

Anlaşmaya göre gönüllü olarak Liam Alec Callahan'la evlenecek ve böylece iki ailenin birleşmesini sağlayacaktım. Anlaşma on beş yıl önce Sedric ve Orlando tarafından imzalanmış, on sekiz yaşımıza bastığımızda, Liam ve benim tarafımdan da imzalanmasına karar verilmişti. Son imzayı da evliliğimizin birinci yılı dolduğunda atacaktık.

Beyaz bir Aston Martin bana doğru yaklaşırken, "Evet, doğru. Peki ya o? O da imzaladı mı?" diye sordum. Araba önümde durduğunda, Fedel ve Monte'ye döndüm ve bu çok daha iyi bakışı attım.

"Hayır, henüz imzalamadı. Ama kendisi, babası ve erkek kardeşlerinin bu imza işini gerçekleştirmek üzere gelmeleri an meselesi." Babam ciğerleri sökülürcesine öksürüyordu ama buna alışık olduğumdan endişelenmedim.

Monte'nin elinden anahtarları aldım ve sürücü koltuğuna geçerken ona da arabaya binmesini işaret ettim.

---

* *İtl.* Merhaba baba. *(çev.)*

** *İtl.*Benim güzel bebeğim. *(çev)*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hmmm... Bu durumda sanırım yapılan değişiklikten haberi yok, değil mi?" İşte şimdi heyecanlanmaya başlamıştım. Bu ilginç bir buluşma olacaktı.

"İş konusunda sürekli bilgilendirilmek ve gelecekteki kararlarını verirken senin onayını da alması talebinden mi bahsediyorsun?" Orlando bir kahkaha attı. "Vereceği tepkiyi görmek ilginç olacak. Bu normal eşlerin talep ettiği bir şey değil."

Bir kahkaha atıp gaza sonuna kadar bastım. Havaalanından çıkarken arkamdan bir grup siyah araç beni takip ediyordu.

"Bu konuda asla taviz vermem. Eğer imparatorluğumuzdan pay istiyorsa, bu imparatorluğa zarar vermeyeceğinden emin olmam gerek. Kardeşi bu sabah güvenlik duvarını aşıp kayıtlarımıza ulaştı. Finansal durumumuzu gayet iyi biliyorlar. Bence benim normal eşler gibi olmadığımı kabul edip imzayı atacaktır. Hem ben de normal birini beklemiyorum ki..." Babamla konuşurken Chicago'daki evimize doğru arka sokaklardan rüzgâr hızıyla geçiyordum. Bugüne dek Chicago'da fazla vakit geçirmemiştim ama şimdi kısılıp kalmıştım.

O anda birden beynimde bir şimşek çakar gibi oldu. Monte'ye dönüp gülümsedim. "Güvenlik duvarını aşmasına, bilgilere ulaşmasına sen izin verdin!"

Monte başını salladı, bir yandan da kıs kıs gülüyordu. Babamla aramızda geçen konuşmanın tümünü duymamış olmasına rağmen ne hakkında konuştuğumuzu anlamıştı.

Evet, Declan iyi, hatta mükemmeldi. Benim güvenlik duvarımı aşabilecek üç kişiden biriydi. İkincisi çoktan ölmüştü, eh, üçüncü kişi de bendim zaten. Eğer Callahan anlaşmadaki değişikliği kabul etmeyecek olursa, ki bu onun ahmaklığını gösterirdi, bu durumda Declan'ın, iki numaralı kişinin yanına gömülmesi gerekecekti. Benim için çalışmayan internet korsanlarından nefret ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tatlım benim! Eğer kızım olmasaydın, emin ol senden korkardım." Babamın telefondan gelen sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum.

"Zaten böyle korku salan biri olmamın nedeni senin kızın olmam babacığım." Orlando Giovanni zamanında pek çok güçlü kuvvetli adamın, bir kurşunla öldürülmek için hüngür hüngür ağlayıp yalvarmalarına neden olacak işler yapardı. Eğer sizi düşmanı bellemişse, aklınızın hayalinizin almayacağı acılara hazırlıklı olmak zorundaydınız.

"Senin en iyilerden biri olduğuna şüphem yok kızım, ama Liam Callahan'ı da yabana atmamanı öneririm. O genç adam seni şaşırtabilir. O da en az senin kadar, hatta belki senden de acımasız biri."

Babam haklı. Liam Callahan ismi, yeraltı dünyasında korku salmaya yetiyor. Herkes onu Doğu'nun Şeytanı olarak biliyor. Ama ben de Batı'nın Kötü Kalpli Cadısıyım...

"Hanımefendi?" Monte iş için kullandığım telefonu bana uzattı.

Babama, "En kısa zamanda görüşeceğiz. Hoşça kal!" diyerek telefonu kapattım ve Monte'nin Bluetooth'u açmasını bekledim.

Hız sınırını aşıp köşeyi oldukça hızlı bir şekilde dönerken, "Hadi, şu boktan günü biraz olsun renklendir," diye mırıldandım.

Arabayı Fedel'in sesi kapladı. "Memnuniyetle hanımefendi. Ryan Ross, Amory Valero'nun sağ kolu... Berbat ve kafayı bulmuş bir hâlde araç kullanırken yakalandı. Onu yakalayanın kim olduğunu tahmin edin."

Öfkeyle, "Fedel!" diye bağırdım. Tahmin oyununu oynayabileceği en son kişinin ben olduğumu bilmesi gerekirdi.

"Şans eseri kullandığı aracı kenara çektiren Brooks'tu ve adamı alıp doğruca bize getirdi. Şu anda evin bodrumunda sizi bekliyor. Kafası öyle uçmuş ki yerinden bile doğrulamıyor! Ama ısrarla konuşmayı reddediyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hoşça kal, Fedel" diyerek kestirip attım.

"Boktan gününüz biraz olsun renklendi mi, hanımefendi?"

Her bir saniyede gelecekteki kocama, imparatorluğuma ve yeni istihbaratlara doğru ilerlerken başımı salladım. "Evet Monte, boktan günüm epey renklendi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

"Cinayet aşktan doğar ve aşk, cinayette en yoğun hâline erişir."

Octave Mirbeau

LIAM

Declan gülerek, "Birileri biraz fazla havalı görünüyor. Seninki çoktan gelmiş, Liam," dedi.

İtalyan usülü malikânenin bahçesine girdiğimizde, Giovanni'nin adamlarının Melody'nin olduğunu düşündüğüm valizleri, bahçenin diğer ucundaki beyaz eve taşıdıklarını gördüm. Bizi fark ettiklerinde, ellerinden geldiğince hızlandılar ve çok geçmeden işlerini bitirip evin sınırlarını oluşturan ağaç dizisinin arkasında gözden kayboldular. Bu birleşme, yeraltı dünyasının gelmiş geçmiş en büyük, en yankı uyandıran olayı olacaktı. İrlandalılar ve İtalyanlar, tıpkı İngilizlerle Fransızlar gibiydi. Aramızda yüzyıllardır süregelen bir düşmanlık, bir çekişme vardı.

"O da diğer kadınlar gibi işte!" diye yeniledim. "Biricik babasının kredi kartıyla büyük bir aşk yaşıyor. Ama valizlerin sayısına bakılırsa, Coraline'den beter olmadığı da kesin."

Araçlarımızı park ederken Declan, "Ya da annenden," diye hemen karşılık verdi. İş para harcamaya geldiğinde, karısının gözünün döndüğünü inkâr etmiyordu. Edemezdi de. Çünkü kadın kredi kartlarını gördüğü zaman kana susamış bir köpek balığına dönüşüyordu. Bunun bedelini ödemek zorunda olan kılıbık Declan ise karısını durdurmaktan acizdi. Parayı sadece kendisi ve aile için harcasa gene iyi, ama hanımefendi parayı tüm şehre saçmak zorunda hissediyor, gereksiz yere ilginin üzerimizde toplanmasına yol açıyordu. Neal'in karısı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olivia ise yardımseverlik konusunda Coraline'in tam tersiydi. O, açlıktan ölmek üzere bir çocuğu görse zerre vicdan yapmadan önünden geçer ve kendisine yeni bir çift, pahalı ayakkabı daha alacağı mağazaya doğru ilerlerdi. Ben de ihtiyacım olan şeyi elde ettiğim sürece, Melody'nin alışveriş çılgınlığına izin vermeliydim sanıyorum.

Telefonu kapatarak yüzümde beliren aptalca sırıtışı engellemeye çalıştım. Audi'mden dışarı adım attığım an, dengelerin lehime döndüğünü hissetmeye başlamıştım.

Yanıma gelen babam, "Liam, şu andan itibaren olacaklara müdahale etmeyeceğim. Artık lider sensin. Eğer bu işi başarır ve çıkacak engelleri de aşabilirsen, benim yerimi almana ve yeni Ceann na Conairte olmana izin vereceğim. Yani sürünün lideri sen olacaksın. Yalnız şunu unutma ki anlaşma imzalanana dek onlar bizim düşmanımız. Eğer başarısız olursan, annenin kollarına sığın ve ağla, çünkü benim seni teselli etmeye hiç niyetim yok," dedi.

Merak etme işleri berbat etmeyeceğim diye geçirdim içimden ve yüzüme duygusuz iş maskemi takıp başımı salladım.

Babamın arkasındaki Neal ve Declan da yüzlerine aynı maskeyi takmışlardı. Yaşayabileceğimiz farklı senaryolar üzerine uzun uzun konuşmuş ve tümü için b planı hazırlamıştık. Neal dört keskin nişancıyı malikânenin hemen dışına yerleştirmişti, Declan ise bize ait olmayan tüm frekansları kontrol altında tutuyordu. Ayrıca bir blok öteye, Giovanni'nin ekibini paramparça etmek için bir şans elde etmeyi umut eden adamlarımızla dolu arabalar konumlandırılmıştı. Evet, anlaşma resmi olarak onaylanana kadar onlar düşmanımızdı. Ben de bir an önce kâğıtların imzalanmasını ve şu lanet olası Ceann na Conairte konumuna yükselmeyi dört gözle bekliyordum.

Malikânenin kapısı açılıp, alnından çenesine uzanan bir yara izi olan, yorgun görünümlü, yaşlı bir adam belirince, sol tarafımda duran Neal, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Giovanni Malikânesi'ne hoş geldiniz. Bay Giovanni sizleri bekliyor. Benden de gereksiz formaliteleri göz ardı etmemi istedi. Sizlere onun ofisine kadar eşlik etmeme izin verin lütfen."

Yaşlı adam bizi *Downton Abbey* dizisinden fırlamış gibi saygıyla selamladı. Bu durumun daha sonra Declan'ın kahkahalarla gülmesine neden olacağını biliyordum ama şimdi iş ve ciddiyet zamanıydı.

Formalitelerin es geçilmesi benim de işime gelirdi doğrusu. Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyorduk ve gereksiz saçmalıklarla vakit kaybetmek anlamsızdı. Genelde bu tarz durumlarda babam önden gider, bizler de onu takip ederdik ama bugün lider ben olduğum için önde yürüyen ben oldum. Malikâne çok ihtişamlıydı; her köşesi birbirinden değerli eşyalarla doluydu ve klasik seramik karolar, heykeller, bunaltıcı gül kokusuyla fazlasıyla İtalyan'dı. Evden çok antik Roma dönemi eserlerinin sergilendiği bir müzeye benziyordu.

Yaşlı adam durunca ilerideki kapıya doğru tek başıma ilerledim. Kapı, tam ben çalmak için elimi uzattığım an ardına kadar açıldı. İçeri adım attığımda 27 yıllık ömrümde yaşamadığım kadar büyük bir şaşkınlıkla donakaldım. Yüzümden ne kadar şaşırdığım belli olmuyordu muhtemelen ama gerçekten şok olmuştum.

Tekerlekli sandalyede oturan Orlando ciğerleri sökülecekmiş gibi öksürürken, "İşte en sevdiğim İrlandalı aile!" dedi. 'Demir Pençe' olarak bilinen adamın yerinde yeller esiyordu. 19. yüzyıl mobilyalarıyla döşenmiş çalışma odasının her yeri, büyük bir pencere dışında, eski parşömen kâğıtları, yerden tavana kadar yığılmış kitaplarla doluydu. Ama bu odadaki hiçbir şey, odanın sahibi olan yaşlı, aciz adamın görüntüsü kadar şaşırtıcı değildi.

Biz hayretimizi saklamaya çalışırken Orlando, "Sedric, oğullarını gayet iyi eğitmişsin. Duygularını saklamakta çok başarılılar. Yüzlerini bile buruşturmadılar," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu şimdiye kadar fark etmemiş olmanı hakaret sayarım," diyen babama yan gözle baktım ve ne düşündüğünü anladım. O da en az bizler kadar şaşkındı ama onu benim kadar iyi tanımayan biri bu şaşkınlığı anlayamazdı.

Mafya dünyasında Demir Pençe Orlando, efsanevi bir isimdi. Yaptıklarının binde birini anlatmak bile, normal bir insanın korkudan altına yapmasına neden olur. O, şu dünyada babamın saygı duyduğu, hatta korktuğu ender adamlardan biriydi. Aslında ikisi de birbirlerinden çekiniyordu, ama şu an karşımızda duran adamın anlattığım bu efsanevi Demir Pençe'yle aynı adam olduğuna inanmak güçtü.

Gördüklerim neden bu birleşmenin bir an önce gerçekleşmesini istediğini açıklıyor, diye düşündüm.

"Lütfen oturun. Anlaşma yazı masamda."

Ailemden hiç kimsenin oturmayacağını biliyordum. Düşmanın karşısına sadece Ceann na Conairte oturabilirdi. Diğerleri sandalyenin etrafındaki yerlerini alırken, ben de ceketimin düğmelerini çözüp oturdum.

"Anlaşmayı daha önce okuduk. Sadece kızınızın imzalamasını rica ediyoruz," dedim. Anlaşmayı belki de binlerce kez okumuştum. O kadar ki, lanet olası her satırını artık ezbere biliyordum.

Bir öksürük nöbetinin ardından Orlando, "Tekrar oku. Kızım zaten imzaladı," dedi.

Sakinliğimi bozmamaya özen göstererek Declan'a döndüm ve gözlerimle okumasını söyledim. O da en az benim kadar hızlı okuyabilirdi ve Orlando'nun oyunlarına gelmeye, bana verdiği emri yerine getirir gibi görünmeye niyetim yoktu. Şimdilik oyunda üzerime düşeni yapıyordum ama işlerin dayanılmaz bir hal alması sonucu ileri gidebilir ve tekerlekli sandalyede oturan bir adamın yüzünü dağıtmak zorunda kalabilirdim ki bunu kesinlikle istemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir süre sonra Declan, sayfalardan birini bana uzatarak, "Liam," dedi. Değiştirilmiş iki cümleyi okumam bir dakikamı aldı.

Kâğıdı Neal ve babama uzatarak, "*Şaka* mı bu?" dedim. "Yani ben şirketimi yönetirken o da bana bakıcılık yapacak, öyle mi?"

Bu sözlerim üzerine Orlando kahverengi gözlerini kıstı.

"Ben şirket yerine imparatorluk sözcüğünü tercih ederdim."

"Eminim öyledir." Lanet olası İtalyanlar ve imparatorlukları! "Orlando...Umarım sana böyle hitap etmemi saygısızlık olarak görmezsin. Saygısızlıktan değil, bu gece sona erdiğinde kızının parmağında yüzüğüm olacağını bildiğimden böyle hitap ediyorum. O yüzük takıldıktan sonra kızının hiçbir şeye ihtiyacı kalmayacak, hatta dilerse güneşi bile satın alabilecek. Korunacak, kollanacak ve ona tüm diğer Callahan kadınları gibi davranılacak ki onlara kraliyet ailesi üyesiymişler gibi davranıldığını belirtmek isterim. İmparatorluğuna gelince, benim yönetimim altında özenle idare edileceğinden hiç şüphen olmasın."

Orlando güçsüz kollarını kavuşturmadan önce bana uzun uzun baktı. "Güzel konuşmaydı, evlat. Ben de sana evlat diyorum çünkü kraliyet ailesinden bile olsan, kızımı hak edecek kadar iyi olman mümkün değil. Kızımın sana bakıcılık yapmak gibi bir niyeti yok. Melody zeki kızdır. Hareketleri ve kararlarıyla fazlasıyla fayda sağlayacağından eminim. İmparatorluğumun geleceği hakkında da endişem yok. Zaten kardeşin güvenlik duvarımızı aşıp hakkımızdaki bilgilere ulaştığına göre bunu siz de iyi biliyor olmalısınız."

Göz ucuyla baktığımda, Declan'ın kaskatı kesildiğini fark ettim. Hiç kimse onun gizli bilgilere ulaştığını bilmiyordu. İşte o anda tuzağa düşürüldüğümüzü anladım. Orlando, eğer anlaşmayı imzalamayacak olursam, neler kaybedeceğimizi görmemizi istemişti.

"Orlando..."

"Sakın bana masal okumaya kalkma, evlat. Ben İtalyan'ım ve biz masal okumanın kitabını yazmışızdır. Ya anlaşmayı imzala

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya da hepiniz buradan çekip gidin. Bu son sözümdür. Belki fark etmemişsindir diye söylüyorum, kaybedecek vaktim yok."

Aşağılık herif bana söylenecek söz bırakmamıştı. Sol elimle cebimdeki muştayı yokladım. Bu muştayla yaşlı bunağın suratını dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Kana susadığım her sefer olduğu gibi boynumdaki damarların kabardığını hissediyordum. Öfkeden resmen gözüm dönmüştü. Babamın nasıl bir tepki vereceğimi beklediğini biliyordum. Kararım ne olursa olsun burada arkamda duracağını ama eve gidince beni yerin dibine sokacağını da... Değil bir ayağı çukurda olan bir ihtiyarın, hiç kimsenin gözdağı vererek beni sindirmesine izin veremezdim. Ne şimdi burada, ne de başka bir zaman, başka bir yerde. Sandalyemden kalktığımda odada bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Odanın öteki ucundaki bara doğru yürüdüm ve kendime konyak doldurdum.

Demek sert oynamak istiyor ha? O zaman ben de sert oynarım.

"Şirket hakkında... Özür dilerim senin deyiminle imparatorluk hakkında ne kadar bilgisi var?"

"Yeteri kadar."

Sert bakışlarımı Orlando'nun yüzüne diktim. "Yeteri kadar mı? Yani tüm söyleyeceğin bu mu? Orlando, bence gerçekleri ortaya koymakta fayda var. Sen de ben de gayet iyi biliyoruz ki, hiçbir baba ne kadar zeki olursa olsun, küçük prensesinin bizim gördüğümüz şeyleri görmesine ya da bizim yaptığımız şeyleri yapmasına izin vermez."

"Çabuk öğrenen bir kızdır. Daha önce hayatına giren kadınları düşünürsek sanırım bu açıklama yeterli."

Ağabeyime baktım. Sonra konyağımdan büyük bir yudum aldım ve Orlando'nun yazı masasına doğru eğildim. Kısa bir süre sonra bu masa benim olacaktı.

Orlando'nun kalemini aldım ve elimde çevirirken, "Neal, sen ne dersin bu işe?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Diğer görevlerini de yerine getirebilecekse neden olmasın? Bilmediklerini de ona sen öğretirsin. Üstelik bu aranızda güçlü bir bağ kurulmasına da yardımcı olabilir."

Bu sözler bir kahkaha atmama neden oldu, içimden ağabeyimi alkışlamak geliyordu. Neal bazen gerçekten çok zeki olabiliyordu.

"Peki sen Declan, benim sevgili kuzenim, sen anlaşmadaki bu son dakika değişikliği hakkında ne düşünüyorsun?"

Declan sırıttı. "Beterin beteri vardır. Ona gerekli açıklamaları yapmak beş dakikanı alır. Üstelik ben bir bakıma bu fikri sevdim de. Kadınlar para kazanmak için canımızı nasıl dişimize taktığımızı görürse, harcama yaparken de daha insaflı davranabilirler."

Hepimiz güldük ve gözlerini benden ayırmayan; o uğursuz, çatlamış dudaklarına yapmacık bir gülümseme yerleştirmiş Orlando'ya döndük. Bu gülümsemenin nedeninin bizi onaylaması mı, yoksa tüm o kanser ilaçlarından beyninin sulanması mı olduğunu kestiremiyordum. Orlando Giovanni şu ana dek tanıdığım, anlaşılması en zor insandı.

Oldukça duygusuz bir sesle, "Tamam o zaman Orlando, sanırım kızınla evleneceğim," dedim ve Declan'ın bana uzattığı anlaşmayı aldım.

İmzamı atmadan önce özenli bir şekilde atılmış diğer imzaya baktım. Aslında imzalamadan önce kızı görmek istiyordum, ama yine de imzaladım. Babam bana her zaman gireceğim çarpışmaları seçmemi, böylece enerjimi boşa harcamayıp savaşı sonuna kadar sürdürebilmek için gerekli enerjiye sahip olacağımı söyler. Sadece küçük bir prensesin onayını almak zorunda kalacağım için böyle bir anlaşmayı reddetmek hiç de akıllıca değildi. Ayrıca evlendikten sonra onu yeterince meşgul edeceğimden ve erkek işlerine karışacak vakit bırakmayacağımdan da şüphem yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben anlaşmayı imzalarken Orlando, "Babana da danışmayacak mısın?" diye sordu.

Odaya girdiğimizden beri ilk kez konuşan babam da tıpkı benim gibi en ufak bir duygu kırıntısı bile olmayan bir ses tonuyla, "Onun eşi, onun seçimi," diye cevap verdi.

"Evet, benim seçimim," diyerek imzaladığım kâğıdı gelecekteki kayınpederime uzattım. Onun suratını dağıtmamak için kendime hâkim olmaya çalışırken el sıkıştık. "Şimdi kimi seçtiğimi görmek istiyorum."

"Elbette," diyen Orlando bir zile bastı. Zilin sesi bütün odada yankılanırken ben onun o korkunç konyağından bir yudum daha aldım ve bekledim.

Kapı açıldığında, ilk düşüncem penisimi koparıp atmak oldu. İçeri giren kız, dağınık kahverengi saçlı, kalın çerçeveli gözlükleri ve Tanrı'nın belası lanet diş telleri olan tam bir çirkin ördek yavrusuydu.

İçimden bir ses her şeyden vazgeç, anlaşmanın cehenneme kadar yolu var diye resmen çığlık atıyordu.

Yanımda duran Neal, "Yeraltı eroin tarlalarını düşün. Estetik cerrahın numarasını vereyim mi?" diye mırıldandı gülerek. Bu mırıltının ardında gizlenen kahkahaları duyar gibi oldum. Aklı fikri yeraltı eroin tarlalarındaydı! Duyan da onun bir eroin bağımlısı olduğunu düşünürdü.

Orlando, "Bayan Bianchi, kızım nerede?" diye sorduğunda kalp atışlarım hızlandı ve o an beliren ümitle penisimin yeniden hayata döndüğünü hissettim. Yaşlı bunak benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Çirkin ördek yavrusunun cevap vermesini beklerken Declan, "Son nefesini vermemene çok şaşırdım," diye mırıldanıp bıyık altından güldü. Çekingen kız bize şöyle bir baktı, sonra başını öne eğip sustu. Gözleri zemine kilitlenmiş gibiydi. Eğer biraz daha susacak olursa, o çirkin kafasını gövdesinden ayıracaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben sabrımın sınırlarını zorlarken Orlando, "Sorun yok, Adriana. Bu genç adam Melody'nin nişanlısı. Çekinecek bir şey yok, konuşabilirsin," dedi.

Bu sözler üzerine kız lütfedercesine bir baş selamı verdi. Sonra yapacak başka bir işi yokmuş gibi uzun uzun beni inceledi.

Sonunda, "Günaydın beyler. Patron şu anda bodrumda bir toplantıda," dedi. Bu sözler donup kalmamıza neden oldu. Hepimiz patron sözcüğünün lanet olası mafya âleminde ne anlama geldiğini iyi biliyorduk.

"Bu bir şaka mı?"

"Ben burada ölürken, işleri kimin yönettiğini sanıyordunuz beyler? Eğer inanmakta güçlük çekiyorsanız aşağıya inip gerçeği gözlerinizle görebilirsiniz. Ama sizi uyarmama izin verin, kesinlikle bir şeyler öğretilmesi gereken bir kadınla karşılaşmayacaksınız. Benvenuti nella famiglia Callahanlar. Yani ailemize hoş geldiniz, Callahanlar."

Babama dönüp, "Sen bunu biliyor muydun?" diye sordum. O güne kadar hep babamın gerisindeydim ama artık dengeler değişiyordu, yükseliyordum. Babamın benden bir şey saklayıp saklamadığını öğrenmek zorundaydım.

Babam da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Hayır, bilmiyordum. Bu iyi saklanmış bir sır olmalı ama Giovanni İmapratorluğu'nun son zamanlardaki yükselişini de açıklıyor."

Şaşkınlıktan kontrolünü kaybeden Neal nerede olduğunu unutup bir çocuk gibi, "Olamaz! Tüm bunların arkasında bir kızın olması imkânsız!" dedi.

Ben de duyduklarıma inanmakta zorlanıyordum. Çirkin ördek yavrusuna dönüp, "Bizi onun yanına götür," dedim. Bir an önce Melody denen kızı ve gerçekten patron olarak çağırılmayı hak edip etmediğini görmek istiyordum.

"Sedric, birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Babam başıyla onayladı. Artık evlenmek üzere söz verdiğim kızı görmeyi umursamıyor gibiydi. Son bir kez Orlando'ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dönüp baktım ama biz odadan çıkarken o bize dönüp bakmadı bile. Bu onun için acı bir gün olmalıydı. Hem kızını hem de şirketini kaybediyordu. Ama onun için üzüldüğümü söyleyemezdim. Bu bir ayağı çukurdaki yaşlı bunak kendisi için üzülebileceğim dünyadaki en son kişiydi.

Giovanni'nin iki adamı tarafından korunan koridorun sonuna gelene dek çirkin ördek yavrusu konuşmadı, hatta nefes bile almadı. Uzaktan adamları fark ettiğimizde, göz ucuyla Neal ve Declan'ın ellerini bellerindeki silahlara götürdüklerini gördüm. Declan eğer tuzağa düşürüldüysek, yardım çağırabilmek amacıyla cep telefonunu sol elinde tutuyordu. Ama ben endişeli değildim. İçgüdülerim ve mantığım bana Orlando'nun gerçekten ölüm döşeğinde olduğunu ve ölmeden önce kızını evlendirmek istediğini söylüyordu. Bilmediğim şey ise, bu kız hakkında duyduklarımın gerçek olup olmadığıydı.

Koridorun başındaki adamlar bizi başlarıyla selamlayıp kapıyı açtılar. Kapıdan çıktığımızda karşımıza çıkan asansörün içinde bizi Fedel Morris bekliyordu. Bu orospu çocuğu, on altı yıl önce mülkümüze sızıp on beş adamımızı öldürenen lanet olası Gino Morris'in oğluydu. Babamın bu kahrolası anlaşma için ısrarcı olmasının nedenlerinden biri de bu olaydı.

Adriana, "Ben burada sizlerden ayrılmak zorundayım beyler. Size hizmet etmek benim için zevkti," dedi ve başıyla selam verip uzaklaştı.

Pislik herif, sesinde zorlama olduğu belli olan bir saygı ifadesiyle, "Bay Callahan," dedi ve binmemiz için asansörde yer açtı. Asansöre adım attığımız anda Neal adamın iyice yanına sokuldu. Tetiği çekmek için ufacık bir kıvılcım beklediği belliydi. Fedel denen köpek bunu gayet iyi bildiği hâlde, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Asansörden çıktığımız anda, başı suya daldırılarak işkence edilen bir adamın nefes almak için ümitsizce çırpınırken çıkardığı sesleri duyduk. Bir asma kattı, canhıraş çığlıklar atan adamın bulunduğu yerin bir seviye üstündeydik. Bodrum bir köşesinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ring bulunan dev bir spor salonuydu. Aşağıya bakmak için demir tırabzana doğru adım attığımda birkaç çift göz tarafından izlendiğimi hissettim. Adamlar her şeyin kontrol altında olduğunu belirtmek istercesine başlarını salladılar. Her birinin yüzleri tıpkı bizim adamlarımız gibi duygusuz ve mimiksizdi. Neredeyse nefes bile almıyor gibi sessizce duruyor, esirlerinin su altında attığı çığlıkların yankılanmasını dinliyorlardı.

"Yeter!" diyen etkileyici bir ses duydum ve hayatımda gördüğüm en güzel kadın bir adım öne çıkınca adamlar, ellerini önlerinde kavuşturup sırtlarını dikleştirdiler. Durduğum yerden bile kadının mükemmelliğin tanımı olduğunu görebiliyordum. Dalgalı siyah saçları, bronz teni, koyu kahverengi gözleri ve muhteşem vücut hatlarıyla bir tanrıça gibiydi. Diz boyu beyaz elbisesi, vücudunun mükemmel kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Tanrım! Islak dudakları öpülmeyi bekler gibi aralanmıştı. Penisimin sertleştiğini hissettim. Ona hemen orada, o anda sahip olmak istiyordum.

Fedel, "Melody Nicci Giovanni, Giovanni ailesinin başı ve patronumuz," diyerek kadını tanıttı.

Neal gözlerine inanamıyormuş gibi aşağıdaki tanrıçayı daha iyi görebilmek için birkaç adım öne çıktı.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmıştı. "Vay canına!"

Yavaşça ağabeyimi dürtüp duygularımı ele vermeyen bir ses tonuyla, "Neal!" diye tısladım. Bu lanet İtalyanların onlardan ne kadar etkilendiğimizi fark etmeleri isteyeceğim en son şeydi.

Neal başını salladı ve yüzüne yine o soğuk iş maskesini taktı. Declan'la gözlerimiz buluştuğunda onun da en az Neal kadar etkilenmiş olduğunu anladım. Eğer işkence gören adamın canhıraş çığlıklarını duymuyor olsaydık, üçümüz de nerede olduğumuzu unutabilirdik. Gözlerimi kısarak aşağıya baktım ve dehşetle işkence gören adamın kim olduğunu anladım. Ryan Ross. *Tanrı aşkına, bu herifi nasıl ele geçirmiş olabilirler?*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melody ona beyaz kutu içindeki mücevherlerini getiren sarışın adama doğru yürürken, "Doğrusu ağzından laf almak için sabırsızlanıyorum, Ryan. Ama ne yazık ki nişanlımla randevum var ve ben randevularıma geç kalmaktan nefret ederim," dedi.

"Sen de nişanlın da cehenneme gidin! Seni pis İtalyan..." Ryan sözlerini bitiremeden, başını suya daldıran adamlardan birinin yumruğu suratına indi.

Adam tükürürcesine, "Ona patron ya da Bayan Giovanni diyeceksin!" diye uyardı. "Ne fazlası, ne eksiği."

Melody kaşlarını çattı ama kızın bu somurtkan hâli bile sertleşmeme yetti. Dudakları o kadar güzeldi ki...

Kız küpelerini takıp kendisine uzatılan silahı eline alırken, "Bunu yapmak istemezdim," dedi.

Ağzından kan fışkıran Ryan gülümsedi. "Ne yapacaksan yap! Sana ötmektense ölmeyi tercih ederim, pis kaltak!"

İki adam hıçkırarak ağlayan bir kadını sürükleyerek Ryan'ın karşısındaki sandalyeye oturturken Melody gülümsedi ve "Senden bahsettiğimi de kim söyledi?" diye sordu. Kadını gören Ryan'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Melody adamın sandalyesinin arkasına geçti. "Valeroların bu küçük arkadaşından haberi yok, değil mi? Sana sundukları kadınlar dışında başka bir kadını becereceğin akıllarının ucundan bile geçmiyordu eminim. Ama hakkını vermeliyim, gerçekten de onu bir sır olarak saklamak için elinden geleni yaptın."

Melody'nin Ryan'a bu kadar yakın olduğunu görünce kan beynime sıçradı.

Melody, "Hamile olduğundan haberin var mı?" diye sorduğunda tutsak kız elini henüz dümdüz olan karnına götürüp daha yüksek sesle hıçkırmaya başladı. "Bu da demektir ki eğer bana istediğimi verirsen, iki hayat birden kurtulmuş olacak." Bunları söylerken bir yandan da silahını dolduruyordu.

Kız hıçkıra hıçkıra yalvarmasına rağmen Ryan tek kelime bile etmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melody sakince, "Yani son sözün bu mu Ryan?" diye sordu. "Eğer öyleyse önce onu öldüreceğim."

Ryan sessizliğini sürdürdü. Melody ise derin bir iç çektikten sonra cansız bedeni sandalyeden devrilene dek kıza defalarca ateş etti. Yüzünde tek bir duygu belirtisi bile yoktu. Sonra da donuk bakışlarını yerden ayırmadan, sakin bir tavırla cesedin yanına gidip şarjöründe kalan kurşunları da boşalttı. İşi bitince cesetten sıçrayan kanlarla her tarafı kan kırmızıya bulanmış, gözleri yaşadığı şokla kocaman açılmış, tir tir titreyen Ryan'a döndü. Bu olay sık sık yaşanıyor olmalıydı çünkü adamları hemen işe koyulup yerdeki cesedi aldılar ve bir damlası bile Melody'nin üzerine sıçramamış kan lekelerini temizlediler. Daha sonra ona temiz bir sandalye ve bir çift temiz, beyaz topuklu ayakkabı getirdiler. Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Disiplinli bir ordu gibi çalışıyorlardı.

Melody gözünü bile kırpmadan yeni beyaz ayakkabılarını giyerken, "Şimdi kürtaj karşıtı olduğumu söylersem ikiyüzlülük mü etmiş olurum?" deyip iç gıdıklayan bir kahkaha attı.

Neal gördüklerine inanamıyormuş gibi şaşkın, "O da en az senin kadar acımasız!" diye fısıldadı.

Bu kız birkaç dakikada düşündüğüm tüm ihtimalleri yerle bir etmişti. Bu, benim gelecekteki karımın oynamasını istediğim bir rol değildi. Kan, kötülük ve karanlık işler için fazlasıyla güzeldi çünkü. Şu anda üst katta moda dergileri karıştırıyor, o küçük güzel tırnaklarını törpülüyor ya da yatakta uzanıp ona sahip olmamı bekliyor olmalıydı. Onun hayattaki rolü kesinle bu değildi, olmamalıydı. Patron ve Ceann na Conairte ben olmalıydım. O, benim arkamda durmalı ve İtalyanların önümde eğilmelerini sağlamalıydı.

Aslında tüm bu olan biteni seksi bulduğumu da itiraf etmeliydim. Mantığım bu gerçekten nefret ediyor, ileride yol açabileceği tehlikeleri görüyordu ama vücudum acı veren bir şehvetin pençesinde kıvranıyor, penisim resmen zonkluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Declan kulağıma eğilerek, "Eminim şu anda en büyük dileğin, yardım kuruluşlarıyla kafayı bozmuş bir karın olmasıdır," deyip güldü. Bunu inkâr etmem mümkün değildi. Bu işi halletmem gerekiyordu, hem de hemen.

Orada bulunan herkesin sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakmasına neden olan bir şekilde, "Herkes dışarı!" diye gürledim. Güzel, müstakbel karımın öfke ışıltıları olan gözleri direkt bana döndü. Güzel, işte ilk dersini alıyordu. Tek bir patron, tek bir Ceann na Conairte vardı ve bu kesinlikle o değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

"Her cinayet parlak ışıklar yayar ve pek çok insan,
bu ışıkların gölgelerinin arasından geçer."

Albert Maltz

ORLANDO

"Ona yalan söylediğin için teşekkür ederim. Bundan nefret ettiğini biliyorum," deyip öksürük krizine girdim. Sürekli bu lanet olası krizlere giriyordum. Bundan öyle yorulmuştum ki kahrolası boynumu kesip kopartmak geliyordu içimden.

Sedric bana bir bardak konyak uzatarak, "Kızının gerçek kimliğini ondan sakladığım için bir gün bana teşekkür edecek," dedi.

Titreyen elimle aldığım konyağı bir dikişte bitirdim. Konyak, kanserin neden olduğu kuru öksürüğe az da olsa iyi geliyordu.

Bunu söylemekten nefret etsem de, "Artık o senin kızın," dedim. Bu sözleri söylemek o kadar güçtü ki onunla göz göze gelmek zor olduğundan, bakışlarımı boş bardağıma diktim. Ellerim, sanki bir yabancının elleriydi. İyi ama ben ne zaman böyle bir adama dönüştüm? Her sabah güneşin doğuşunu, her gece ayın gökyüzünü aydınlatmasını hayal kırıklığı içinde izleyen, zavallı, yorgun mu yorgun, yaşlı ve aciz adama... Ne zaman yaşamaktan bıkmıştım ben? Gençliğimi doludizgin geçirmiştim. Hatta pek çok insanın aşırı bulacağı kadar tempolu... Ama böyle yaşamamın nedenlerinden biri de geleceğimi az çok biliyor oluşumdu.

Şu hâlimde bile yetinmeyi öğrenemiyor, her şeyin daha fazlasını istiyorum. Bir Giovanni olmanın lanetiydi bu. Biz her şeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

isterdik, her şeyi... Hep ama hep daha fazlasını. Henüz bilmediğimiz şeyleri bile arzuluyorduk.

"Orlando?"

Daldığım düşüncelerden çıkıp karşımda duran, güzel bir şekilde yaşlanmış adama gıptayla baktım. Şimdi bile kırk yaşlarından fazla göstermiyordu. Callahanlar'ın gençlik iksirini bulmuş olduklarına yemin edebilirdim.

"Affedersin, ne demiştin?" Oturduğum yerde dikleşmeye çalıştım ama yapamadım. Vücudum benim hapishanem olmuştu artık.

Yavaş adımlarla yanıma gelen Sedric doğrulmama yardımcı oldu. "O, sonsuza dek senin kızın dedim. Keşke bana kanser olduğunu söylemiş olsaydın, Orlando. Emin ol, bunu sana karşı kullanmazdım."

"Yalancı."

Sedric'in dudakları engel olamadığı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Aslına bakarsan kimsenin bilmesini istemedim, Mel'in bile. Ama o lanet kız, gereğinden fazla zeki. Doktorlara şantaj yapmış ve her şeyi öğrenmiş."

Ellerime birkaç yudum konyak dökmek pahasına yazı masamın üzerindeki şişeyi aldım.

Pencereden dışarı bakmakta olan Sedric başını salladı. "Onunla ilgili gerçekleri ilk kez öğrendiğimde şoke olmuş ve onu da seçtiğimiz bu pis hayata bulaştırdığın için sana çok kızmıştım. Hatta başta inanmayı reddettim ve kendi gözlerimle Meksika'da iki adamın bileklerini kestiğini görene kadar da hep şüphe duydum."

Bir kahkaha attım. "Ona iyi gününde rastlamışsın. Aslına bakarsan ben ona yaptıkları için izin vermiş değilim. O, izin alan kızlardan değildir. İstediğini yapar, istediğini alır. Gerçekte neler olduğunun farkına vardığımda artık onu durduramayacak kadar geçti. Başta onun yerimi alma yolunda ilerlediğinin farkına varamadım çünkü. Bana kokain hâsılatını toplamakta ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

silah temizlemekte yardım ediyordu ama gün geldi bana endişelenmememi, ne yapması gerektiğini bildiğini söylemeye başladı. Ona karşı çıkmak istedim, ama kahrolası kızın planları çok zekiceydi ve ben de sonunda boyun eğip sessiz kalmayı tercih ettim."

"Keşke sana destek olmak için daha önce devreye girseydik. Ama itiraf etmeliyim ki çok başarılı, aslına bakarsan korkutucu biçimde başarılı. Hatta anlaşmayı feshetmemiş olmana şaşıyorum."

Aslında hakkı vardı, öz saygısı olan hiçbir patron tahtını bir başkasıyla paylaşmazdı ama ben ne yazık ki buna mecbur kaldım. Anlaşmayı feshetmeme konusuna gelince...

"Eğer Mel erkek olsaydı, kimse onun mükemmel olmadığını iddia edecek cesareti gösteremezdi. Ama kız olduğundan dolayı her zaman onu ezip geçebileceğini düşünecek birileri çıkacak ve Melody'i de durmaksızın mücadele etmeye zorlayacak. Tabii onu köşeye sıkıştıran biri olursa, elbet haddini bildirecektir. Gerekirse duvarları kırıp geçer ama savaşmasını bilir." Güldüm. Gözlerinde gördüğüm ve bana annesini hatırlatan o ateş kızımda en sevdiğim şeydi.

"Oğlum asla onun idareyi ele almasına izin vermez. Doğrusunu istersen ben yıllardır tadını çıkardığım evimdeki huzurun bozulmasından korkuyorum." Böyle söylese de ben onun aslında bunu dört gözle beklediğini biliyordum. Tüm o nazik tavırlarına, sözcükleri seçerek konuşmasına rağmen kaostan zevk alan biriydi. Kolumda bıraktığı o kurşun yarası da bunun en güzel kanıtıydı.

"Yine de ben senin onun bu âleme girmesinden rahatsız olmanın tek nedeninin çaresizlik olduğuna inanmıyorum, Orlando. Eğer bunu istemeseydin, onu doğduğu andan itibaren kilit altında tutardın. Onun bu tehlikeli dünyada mücadele etmesinin seni rahatsız eden başka bir nedeni olduğunu sanıyorum bu yüzden. Bana gerçeği söylemek ister misin, Orlando?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olası İrlandalı hergele diye düşünürken bakışlarımı Sedric'e çevirdim.

"Kadın ve erkek patron arasındaki fark, kadın patronun işe kalbini de koymasıdır. Mel yıllardır öfke dışında bir his yaşamadı. Eğer evlenmezse, hayatı boyunca bu kalın duvarların arkasına sıkışmış biçimde yaşayacak. Kocasından nefret etse bile en azından ben yalnız olmadığını bileceğim. Her şeye rağmen bir ailesi olacak ve sevgi denen duyguyla biraz olsun kalbi yumuşayacak." Mel'in içindeki duygular ve hayatta sevdiği herkes yıllar önce ölmüştü. Ben de her geçen gün ölüme biraz daha yaklaşıyordum.

Sedric başını salladı. "Bu çok garip. Sen Melody'nin yalnızlığına son vermek için Liam'a ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun. Ben de Liam'ın yalnız kalma korkusu yaşamaması için Melody'e ihtiyacı olduğunu... Oğlum bir Ceann na Conairten'in sahip olması gereken bütün özelliklere sahip. Daha doğduğu gün bunu anlamıştım. Neal... çok zeki bir çocuk değil. Bir Ceann na Conairte olamaz. Liam'a gelince... O sanki bunun için doğdu. Bu onun genlerinde var. Küçücük bir çocukken bile her şeyin üzerine imzasını bırakmayı severdi."

Bir öksürük krizinin ardından, "Ama?" dedim.

"Liam'ın o güçlü, yenilmez görüntünün altında, sevgiye büyük bir özlem duyan ve yalnız kalmaktan nefret eden biri de var." Sedric sanki gerçeği itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi kaşlarını çattı. "Zaman zaman işe gerektiği gibi odaklanamadığını, bazen de fazla merhametli olduğunu görüyor ve bunun suçlusunun annesi olduğunu düşünüyorum."

"Bizim dünyamızda merhamet sadece aile üyelerine gösterilir, değil mi?"

Sedric sözlerimi başıyla onayladı. "Pek çok konuda acımasızdır. Zaten eğer bir Ceann na Conairte olacaksan, aile üyelerinin dışında kimseye merhamet göstermemelisin. Soğuk ve mesafeli olmalısın. Kandan, ölümden resmen zevk almalısın. Liam gözünü kırpmadan öldürür ama bundan gerektiği gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zevk aldığını düşünmüyorum. Eğer zevk alıyor olsaydı, şimdi Valero'nun yüreğine senin ya da senin rolünü üstlenen kızın saldığı kadar büyük bir korku salmış olurdu."

Dudaklarımdan çıkacak sözcükleri hiç söylememiş olmayı yürekten isterdim ama yutkunarak, "Senden bir isteğim var, Sedric," dedim.

Onun, "İsteğin neyse söyle, hemen yerine getirilecektir." demesi içimin daha da acımasına neden oldu.

Gururumu ayaklar altına alarak, "Kilisede Mel'i damada senin teslim etmeni istiyorum," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu. "Emin misin?"

Başımı salladım. Benim küçük bebeğim gurur duyacağı bir şekilde eşine teslim edilmeyi hak ediyordu. Bu kararımı duyunca muhtemelen hayatta sadece benimle gurur duyduğunu iddia edecek ve bu konuda uzun uzun tartışacaktık. Benim tören boyunca öksürüp durmama, damadın yanına ancak tekerlekli sandalyede birileri tarafından götürülecek olmama ve misafirlerin çoğunun kendisinden ziyade bana odaklanacaklarına aldırmadığını söyleyecekti. Ama benim için bunlar önemliydi ve bebeğimin bunları yaşamasını istemiyordum. Ayrıca eğer oraya gidecek olursam ve düşmanlarımız benim bu hâlimi görürse, bunu kızıma ve imparatorluğuna karşı kullanmaya da kalkabilirlerdi.

Sedric yüzünde anlayışlı bir ifadeyle, "Hemen Evelyn'i arayacağım. O, üç gün içinde her şeyi ayarlar. Sen de hazırlıkları gizli bir yerden izleyebilirsin. Böylece kimse seni görmez," dedi.

"Sonunda sevgili bebeğim Pandora'nın kutusunu açacak. Tabii bu durumda Pandora da biz oluyoruz." Bir kahkaha attım. "Birlikte bizim bile yaratamadığımız korkunç bir kaos yaratacaklar gibi görünüyor ve biz bu adımı sadece daha iyi bir gelecekleri olsun diye atıyoruz."

Sedric güldü ve bardağında kalan konyağı bir dikişte bitirdi. "Garip bir bakış açısı ama evet, belki de."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Boş ver, zaten garip bir dünyada yaşıyoruz." Sözlerimi bitirdiğimde kapı açıldı ve Adriana içeri girdi.

"Ne var?"

"Bay Giovanni, Bay Callahan, konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim ama ikinizi de aşağıya götürmem söylendi."

Sedric konuşmamız süresince hiç kullanmadığı buz gibi bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Patron ve Bay Callahan bodrumdan herkesin çıkmasını, yalnız kalmak istediklerini söylemişler. Ama... bir süre sonra bulundukları yerden bir silah sesi gelmiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

"Benim de oynadığım cinayet oyununa
ne zaman başladığını bile bilmiyor oluşun gerçekten çok acı."

Robb White

MELODY

Canına susamış bu hergele de kim?

Sözümü kesme cesaretini gösterenin kim olduğunu görmek için başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Öfkeden damarlarımda akan kanın hızlandığını hissediyordum. Çok yakında geberip gidecek Liam Callahan, koyu renk seksi saçları dalgalanarak ve yeşil gözlerinde en keskin kılıçtan bile keskin bir bakışla merdivenlerden, *benim* merdivenlerimden aşağıya iniyordu.

Tanrım, çok yakışıklı! Neredeyse az sonra bir kurşunla beynini dağıtmak zorunda olduğum için üzüleceğim.

Ryan tıslar gibi bir kahkaha attı. "Arkandaki orospu çocuğu bu ha?"

Bunu üzerine silahımın kabzasını defalarca, var gücümle o lanet olası herifin kafasına indirdim ve kemik kırılmasına benzer bir çatırtı duyana kadar da durmadım. Pislik herif nihayet kendinden geçmiş, şişen gözleri tek bir çizgi hâlini almıştı. Arkamı döndüm ve sandalyeden bir çuval gibi yere düşerken çıkardığı sesi duydum.

Yanağıma sıçrayan kanı elimin tersiyle silip derin bir nefes aldım ve silahımı Monte'ye verip diğer kahrolası ahmağa doğru yürümeye başladım.

"Haddini aşıyorsun, Callahan."

Aşağılık herif gözlerinde tiksinme ve şehvet karışımı bir bakışla beni baştan aşağı süzdü. "Öyle mi? Bence yanılıyorsun tatlım. Ne de olsa az önce, burada gördüğün her şeyin benim olmasını sağlayan bir belge imzaladım."

Bir kahkaha attım. "Sanırım baban Dartmouth diplomanı parayla satın aldı. Çünkü okuduğunu anlamakta güçlük çekiyor gibisin." Bende uyandırdığı şehvet duygusundan etkilenmemeye çalışarak devam ettim. "Bahsettiğin belgede evlilik gerçekleştikten sonra benimle çalışacağın yazıyor. Henüz evlilik gerçekleşmediğine göre şu anda evimdeki kahrolası bir konuktan başka bir şey değilsin."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tanrım, çok seksiydi! Tekinsiz bir seksiliği vardı ve o an sadece bu yüzden bile onu öldürebilirdim.

Yeşil gözleriyle yeni oyuncağıymışım gibi beni ölçüp biçerken, "İyi bir nişanlı olup adamlarına çekip gitmelerini söylesen iyi edersin. Yoksa hepsini yere sermek zorunda kalacağım, hayatım," dedi alayla.

Öldürme, Melody sakın öldürme! Kendine hâkim ol ve onu öldürme.

Adamlarımın önünde soğukkanlılığımı yitirmeye hiç niyetim yoktu. Hepsi gözlerini bana dikmiş, elleri silahlarında emir vermemi bekliyorlardı. Başımın küçük bir hareketi, önümde duran bu orospu çocuğunun vücudunu delik deşik etmeleri için yeterliydi.

"Monte, Fedel, Bay Ross'u yerden kaldırın ve kendine gelmesini sağlayın. Eğer iş birliği yapmamakta direnecek olursa saklamayı başaramadığı ikinci kişinin; erkek kardeşinin görüntülerini izletin ve evine yerleştirdiğiniz bombadan bahsetmeyi de unutmayın." Bu sözleri söylerken Liam'la göz göze gelmemeye özen gösterdim. "Diğerleri dışarı çıkabilir." Ayak seslerini dinledim. Işık yanınca kaçışan hamamböcekleri gibi, bütün emirlerimi hızla yerine getiriyorlardı. Liam dışında sadece iki kişi yerinden kıpırdamamıştı; fotoğraflardan tanıdığım ağabeyi ve kuzeni.

"Verdiğim emir sizin için de geçerli."

Yüzlerinde alaycı bir sırıtmayla Liam'a baktılar.

"Onlar burada kalıyor."

Yavaş adımlarla nefesini yüzümde hissedecek kadar Liam'a yaklaştım.

"Bu ancak bir ceset torbası içinde olabilir," dedikten sonra sert bakışlarımı iki adama çevirdim. "İki dakikanız var," deyip kapıyı açtım.

Adamlar kapıya doğru yürümeden önce Liam'a bir kez daha baktılar. Kapı kapandığı anda hızla geri döndüm ve yüzüne gelmesini umduğum yumruğumu tüm gücümle Liam'a savurdum. Ama elimi yakaladı ve beni iterek az önce Ryan'ın oturduğu sandalyeye fırlattı. Bir eliyle yanağımdan sıkıca tutup başımı oynatmamı engellerken, diğer eliyle de bileklerimi sıkıca tutuyordu.

Avını parçalamak için sabırsızlanan bir kaplan gibi burnundan soluyarak, "Birincisi, yaptığın şaka hiç komik değil," dedi. "İkincisi, o kalem o kâğıda değdiği andan itibaren sen benim oldun. Benimsin ve istediğim anda sana sahip olabilirim. Benimsin ve emirlerimi yerine getirmek zorundasın. Benimsin ve sana durman gereken yeri öğreteceğim."Sonra vahşice dudaklarımdan öptü. "Üçüncüsü, tüm bu lanet olası hayat sona erdi. Bundan böyle asil bir hanımefendi gibi yumuşak başlı ve nazik olacaksın."

"Hepsi bu kadar mı, efendim?"

Liam gülümsedi. Tam bir şey daha söylemek üzere ağzını açmıştı ki suratına bir kafa darbesi indirdim. Bunu hiç beklemiyor olmalıydı ki, başı geriye doğru savruldu ve beni sıkıca tutan parmakları gevşedi. Hazırlıksız olmasından faydalanarak dizimle kasıklarına da bir darbe indirince tamamen serbest kaldım.

"Seni lanet olası..." diye başladığı cümlesini bitirmesine izin vermeden ikinci darbeyi de indirdim ve yere çökmek zorunda

kaldı. Mahvolmuş beyaz Gucci ayakkabımla kafasının arkasına basarak, "Birincisi, bu pozisyona alış çünkü bundan böyle sık sık yaşayacaksın. İkincisi, bir daha asla o lanet olası dudaklarını rızam olmadan bana değdirmeye kalkma!"

Tam üçüncü şartımı söylemeye hazırlanıyordum ki Liam bir anda ayak bileğimi yakalayıp beni sırtüstü yere serdi ve tüm ağırlığını vererek üzerime çıktı.

Gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. "Annem bana kadınlara vurmamam gerektiğini öğretti ama sen sınırlarımı epey zorluyorsun."

"Aman ne komik! Babam da bana aynı şeyi öğretti. Ne yani, özür dilememi mi bekliyorsun?" Boğarcasına boğazımı sıkan parmaklarından kurtulmak ümidiyle başparmaklarımı gözlerine sokup bastırmaya başladım. Bir yandan da tekmeler savuruyor, üstünlük sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Birbirimizi pes ettirmek için verdiğimiz mücadele uzun bir süre böyle devam etti. Canım yanıyordu ama beni yenmesine izin vermeyecektim. Duyduğum acıya aldırmayıp tekrar atağa geçtim. Gucci ayakkabılarımın topukları kırılmış, onunla ilk buluşmamız olduğu için giydiğim elbise lime lime olmuştu. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış olan Liam'ın da gömleği paramparçaydı. Saçları dağılmış, yeşil gözleri vahşi pırıltılarla çok daha çekici bir hâle gelmişti. Bu herif gerçekten de çok yakışıklıydı. Ama şimdi bunu düşünecek zamanım yoktu. Yumruğumu yüzüne indirdiğimde, belindeki silahı çekip alnıma dayadı. Ben tetiği çekmesini beklerken o ne yapacağına karar veremiyormuş gibi yüzüme bakıyordu. İkimiz de dizginlenemeyen hayvanlar gibi solurken, gözleri ilk karşılaştığımızda olduğu gibi şehvetle parlamaya başladı.

Bir anda beni duvara dayayarak arzu dolu bir şekilde öpmeye başladı. Dudakları, boynumdan göğüslerime kadar her yerimde geziyordu. Bir an önce bana sahip olmak için sabırsızlanan erkekliğini kasıklarımda hissediyordum. Susuzluktan

ölmek üzere olan ve tek su kaynağını benim tenimde bulmuş biri gibi ilkel, vahşi bir dürtüyle hareket ediyordu.

Her anın çok hoşuma gittiğini inkâr edemezdim, ama kazanmasına izin vermeye, önünde eğilmeye de hiç niyetim yoktu. Böyle bir şeyi hayatımda yapmamıştım ve hiçbir zaman da yapmayacaktım.

Hergele elbisemin fermuarını indirmeye o kadar odaklanmıştı ki elindeki silahı almak, bir bebeğin elinden şekerini almak kadar kolay oldu. Onu sertçe ittim. Vücutlarımız birbirinden ayrıldığında şaşkınlık içinde bu hiç tanımadığım bedenin sıcaklığını arzuladığımı hissettim. Ama bu tip aşırı feminen duygulara harcayacak zamanım yoktu. Liam hayal kırıklığına uğramış gözlerle bana bakarken silahı doğrulttum ve bacağına ateş ettim. Acıyla bağırdı ve dizlerinin üstüne çöktü.

İşte şimdi oldu küstah herif! Şimdi patronu saygıyla selamlaman gerektiğini öğrenmişsindir umarım...

"Ve üçüncüsü, bir daha sözümü bitirmeme izin vermeyecek olursan, Liam Alec Callahan yanına gönderdiğimde Tanrı'nın sana merhamet etmesi için önceden dua etmeyi unutma," diyerek onu yanağından öptüm ve şarjörü içindeki kurşunlarla birlikte çıkarıp kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda adamlarımın kapıyla Neal ve Declan arasına girdiklerini ve silahlarını onlara doğrultmuş olduklarını gördüm. Bu, neden kardeşlerini kurtarmak için içeri giremediklerini de açıklıyordu. Adamlarım yüzlerinde gururlu bir gülümsemeyle bana baktılar.

Yüzünde diğerlerinden daha geniş bir gülümseme olan Antonio Franco, "Bunlarla ne yapmamızı istersiniz hanımefendi?" diye sordu. Antonio da Callahanlardan en az Fedel kadar nefret ederdi. Bana Monte ve Fedel kadar yakın değildi ama en az onlar kadar sadık olduğunu biliyordum. Ben işin başına geçmeden çok önce babasıyla Orlando'nun emrinde çalışırdı. Onu hizaya sokmak, yani genç bir kadını, patronu olarak kabullenmesini

sağlamak; babamın döneminden beri ailemle çalışan diğer adamları da hizaya sokmak anlamına geliyordu.

Artık akrabam olan iki adama gülümseyerek ellerini sıkmak için elimi uzattım. "Kurallara uygun bir şekilde tanıştırılmadığımız için üzgünüm. Bildiğiniz gibi ben Melody Nicci Giovanni ama siz bana Mel diyebilirsiniz." Nezaket kurallarından haberi olmayan pis İrlandalılar uzattığım eli sıkmak yerine silahlarına davrandılar.

Bir kahkaha atıp sanki o anda aklıma gelmiş gibi, "Ah, kardeşiniz!" dedim. "Biraz dayak yedi ve bir doktora ihtiyacı var. Ama endişelenecek bir şey yok, ben nereye ateş etmem gerektiğini iyi bilirim. Birkaç saate kadar ayağa kalkacaktır. İsterseniz gidip ona bakın, ben de bu arada Adriana'ya odalarınızı hazırlatmasını söyleyeyim."

Bir kafa hareketiyle adamlarıma silahlarını indirmelerini emrettim. Bundan pek memnun olmadılar ve yüzleri asıldı ama yine de emrimi yerine getirdiler. Sonra asansöre doğru yürüdüm. Bir yandan üzerimi düzeltip bir yandan sakinleşmeye çalışırken asansörden çıkan babam ve baba Callahan'la burun buruna geldim. Adama alıcı gözle baktım ve bir kez daha Callahanların gerçekten genetik olarak çok şanslı olduklarını düşündüm. Babam beni baştan aşağı süzdükten sonra rahatlamış gibi derin bir nefes alıp başını sallarken Sedric'in yüzü ifadesizdi.

Adam dağınık saçlarıma, yer yer moraran kol ve bacaklarıma, yarılmış dudağıma bakarak, "Bunu sana oğlum mu yaptı?" diye sordu.

"Sadece küçük bir anlaşmazlık. Bir türlü orta yolu bulamayınca ben de onu vurmak zorunda kaldım. Emin olun, eğer kendisi müstakbel kocam olmasa, şu anda çok daha kötü bir durumda olurdu. Sizinle ilgili çok şey duydum. Daha sonra uygun bir biçimde tanıştırılmayı isterim, Bay Callahan," diyerek asansöre binerken, Liam'ın kuzeni ve ağabeyinin telaşla odadan fırladıklarını görünce gülmemek için kendimi zor tuttum.

Yukarı çıkarken Antonio, "Onu diz kapağından vurmamanıza şaşırdım doğrusu hanımefendi," dedi.

Gülümsedim. "O an aklıma sakat bir kocayla yaşamak istemediğim geldi, Antonio."

Üst kata ulaşınca dosdoğru yıllar önce her an babamın bana ihtiyacı olabilir düşüncesiyle odasıyla birleştirdiğim yatak odama girdim. Çıplak ayaklarımın altında halının yumuşaklığını hissetmek beni rahatlattı. Odam benim sığınağımdı. Bu odayı 18. yüzyıl Roma tarzında dekore etmiştim. Üzerime altın yaldızlı biyeleri olan beyaz bornozumu giyip havuza gittim. Kendimi kirli ve yorgun hissediyor, rahatlamaya ihtiyaç duyuyordum ama havuza girmemin asıl nedeni, vücudumdaki morlukları görmeye tahammülüm olmamasıydı. Morlukları geçirmenin en hızlı yolu da buz gibi bir suya atlamaktı. İlk birkaç dakika soğuktan vücuduma iğneler batar gibi olacak ama birkaç saat sonra hem zihnim, hem de cildim yenilenecekti. Bunu daha önce de defalarca yaşamıştım. Tanrı şahidim olsun, bugün buna daha öncekilerden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Çünkü hem zihnim, hem de vücudum berbat bir hâldeydi.

Tenimde hâlâ onun ısrarcı ve sahiplenici dokunuşlarını hissediyorum. Boynumda, kulaklarımda ve nihayetinde dudaklarımda dolaşan dudaklarını aklımdan çıkaramıyorum. Sadece iyi öpüşmüyor. Aynı zamanda çok şehvetli öpüşüyor. Tek bir öpücükle beni baştan çıkaracağını ve yelkenleri suya indirmemi sağlayacağını sandı ve eminim benim yerime başkası olsaydı amacına ulaşırdı. Ne zaman, ne yapması gerektiğini iyi bildiğinden hiç şüphem yok. Eğer evime gelip beni küçük, sıradan bir ev kadınına dönüştürmeye çalışmamış olsaydı, bu durumdan hoşlanabilirdim bile.

Suyun soğukluğu dayanılacak gibi değildi. Soğuktan vücudumun uyuştuğunu, canımın yandığını hissediyordum ama onu düşünmeden de duramıyordum. Hayali sanki beynimin içine girmiş bir kurt gibi durmadan içimi kemiriyordu. Ondan nefret ettim, ondan iğrendim ama aynı zamanda onu deli gibi

istedim ve böyle hissetmek beni fazlasıyla öfkelendirdi. Buz gibi suda yüzerken bile bana yasladığı vücudunu aklımdan çıkaramıyordum. Ellerinden yayılan elektriği, ağzımın içinde dolaşan şehvetli dilini unutamıyordum. Onu istediğimi, delice istediğimi inkâr edemezdim.

Bir şekilde onu ele geçirmenin bir yolunu bulmalı ama onun isteklerine asla boyun eğmeyeceğimi de anlamasını sağlamalıydım. Bu oldukça uzun ve yorucu olacaktı. Belki bu rahatsız edici düşüncelerden kurtulurum ümidiyle suya daldım. Başımı sudan çıkardığımdaysa öfke, nefret ve şehvet duygularımın odak noktası olan adamla, Liam'la göz göze geldim. Yeni bir takım elbise giymişti ve bandajlı bacağını şezlonguma uzatmıştı. Sudan çıktım ve bakışları vücudumda dolaşırken havluma uzandım.

Saçımı kurularken, "Ee, gördüklerin hoşuna gitti mi bari?" dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne yazık ki, evet ama bunun bir yanılsama olduğunu da biliyorum. Neticede acımasız bir vahşiye dönüşüp, kendi silahımla beni bacağımdan vuran bir kadına bakıyorum."

"Acımasız bir vahşiye dönüşümem, sadece acımasız başka bir vahşinin benim alanıma tecavüz etmesi yüzünden olur. Eğer özür falan bekliyorsan, hiç vakit kaybetme bence."

Bana ters ters bakarak şezlongumdan kalktı. Bir süre ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi havuzun etrafında dolandı ve ben oturduğum an yanıma gelip elimi tuttu. Gözlerinden aramızda bir kıvılcım olduğunu okuyabiliyordum. Bana doğru eğilip doğruca gözlerimin içine baktı. Burun buruna geldiğimiz an, el hizamdan gelen madeni bir ses duydum ve gözlerimi bileklerime çevirdiğimde beni el ve ayak bileklerimden şezlonga kelepçelemiş olduğunu gördüm.

Bir kahkaha attı ve kahrolası bir çocukmuşum gibi beni alnımdan öptü. "Sahnelediğin oyundan sonra bence bir molayı hak ettin. Yüzüyordun ve akşam yemeğini kaçırdın. Ben de

sana bir iyilik edeyim dedim ve yiyecek bir şeyler getirdim." Eliyle ancak serbest elimle uzanabileceğim uzaklıktaki tabağı işaret etti. "Sabah seni almaya geleceğim."

Sırıttım. "Yani sabaha kadar seni bekleyeceğimi ve bu kilidi açamayacağımı düşünüyorsun, öyle mi seni aşağılık herif?"

"İnan bana açamazsın. Benim de bir bildiğim var. O yüzden hiç kendini yorma, tatlım. Bu taktiği daha önce defalarca test etmiştim zaten." Yanağımı okşayarak, "Bir daha bana silah doğrultacak olursan Melody, bu kez seni başa aşağı kelepçelerim, hem de suyun içinde," dedi.

Sonra beni bir kez daha öptü. Bu kez dudağımdan... Ben de serbest elimle onun o kahrolası suratına sert bir tokat indirdim. Umurunda bile değildi. Seksi piç bir kahkaha atıp bana göz kırptı ve serbest elimin yüzük parmağına pırlanta bir nişan yüzüğü taktı. Ben öfkeden çıldırırken birkaç havlu alıp üzerime örttü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Benden özür dilersen, seni hemen serbest bırakırım, tatlım. Böylece hiçbir şey olmamış gibi yeni bir sayfa açarız."

Güya aklımı çelecek, kendini beğenmiş herif!

"Senin de, babanın da canınız cehenneme!"

Eliyle yüzüne düşen saçlarını geri iterek, "O zaman sonra görüşürüz. Yemeğini ye. Eve, anneme hasta bir eş götürmek istemem. Bu arada yardım isteyerek hiç kendini yorma. Herkesi yatmaya yolladım. İyi geceler, karıcığım."

"Lanet olsun sana, orospu çocuğu!"

Işıkları söndürüp kapıyı kapatana kadar her şey yolundaydı. Tabii ki o bunu bilemezdi, aslında babamdan başka kimse bilmiyordu. Hiçbir mantıklı tarafı yoktu ama karanlıktan çok korkardım. Havuzun ışıkları biraz olsun etrafı aydınlatsa da, korkunun içimde dalga dalga yükseldiğini hissettim. Hiç yolu yok, bu geceyi burada geçirmeyecektim. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ve yavaş yavaş şezlongla birlikte suya doğru

yaklaşmaya başladım. Planım suya atlamaktı. Burada bu şekilde geceyi karanlıkta geçirmektense, ölmek çok daha iyiydi.

Bir süre sonra şezlongu duvara vurarak parçalamanın daha mantıklı olacağını düşündüm.

Umarım bunu başarabilirim. Şezlongdan kurtulmaya çalışırken elim kopacak olsa bile bu bu gece burada böyle kalmayacağım. Her ne olursa olsun asla onun kazanmasına izin vermeyeceğim.

6

"Katiller canavar değil, bizler gibi birer insandır.
Onlar hakkındaki en korkunç gerçek de budur."

-Alice Sebold

LIAM

Babam yazı masasının üzerindeki dosyaları okurken, "Yazıklar olsun sana! Ben bugüne kadar sana hiçbir şey öğretememişim," diye öfkeyle söylendi.

Orlando'nun o korkunç konyağından bir yudum alıp, "Hayır baba, aslında çok şey öğrettin. Neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum," dedim.

"Benimle oyun oynama, evlat! Bugün Melody'le aranızda geçenler kabul edilemez. Sen karına şiddet uyguladın... "

Elimi masaya sertçe vurup sandalyemden kalktım. "O henüz benim karım olmadı. Hem bu kadın, bu... Melody Giovanni denen kadın, kaçığın teki! Her şeyi başlatan da o. Bana vurdu, sonra olaylar büyüdü. Ve... biliyorsun, beni kendi silahımla lanet olası bacağımdan vurdu!"

Sedric'in bana bakan gözleri öfkeyle parladı. "Ya ne yapsaydı? Onun işine karışmaya hakkın yoktu. Kendini onun yerine koy. Sen onun yerinde olsan ne yapardın?"

İşime karışanı oracıkta haklardım...

"Taraflı bakıyorsun. Senin bana destek olman gerekiyor. Bunu annem yapsaydı? Ya da Olivia veya Coraline? O zaman da aynı şeyi söyler miydin? Yapma ama, baba!"

"Bana bak, artık aklını başına topla ve aptal aptal konuşmayı kes! Onun tarafını tutuyormuşum! Ben ailemizin tarafını tutuyorum, sen de öyle yapmalısın! Melody yetmiş iki saat sonra karın olacak! Saçma sapan davranmayı kes ve bir an önce kızla aranı düzelt!"

Yetmiş iki saat mi? "Lanet olsun! Neden üç gün içinde evleniyoruz ki?"

"Bir hafta beklersek, birbirinizi öldürürsünüz de ondan tabii! Evleneceğiniz haberi basına duyuruldu. Yarın sabaha tüm dünya bunu öğrenecek. Dünyadaki bütün magazinciler ve lanet olası mafya âleminin her bir üyesi, Giovanni ve Callahan ailelerinin birleştiğini konuşacak. Eh, bu da ikinizin her şey mükemmelmiş gibi davranmanız gerektiği anlamına geliyor. Aranızda ne halt yiyorsanız yiyin. Bu beni ilgilendirmez! İsterseniz bunun bir aşk evliliği olduğunu düşünerek kendinizi kandırmaya da çalışabilirsiniz. Ama bunları başkalarına yansıtırsanız, Tanrı şahidim olsun, ikinizi de *yakarım*!" Babam Sedric Callaahn'ın sesini yükseltmesi ve bana tehditler savurması, söylediklerinde ciddi olduğuna işaretti. Ayrıca daha önce birini yaktığını da biliyordum. Daha doğrusu iki kişiyi...

Tekrar sandalyeme oturup gözlerimi Orlando'nun çalışma odasının şöminesinde parlayan alevlere diktim. Bugün hiç de planladığım gibi gitmemişti ve gözlerim uykusuzluktan yandığı hâlde beynimde dönüp duran düşünceler yüzünden uykuya dalmak benim için şimdilik sadece bir düştü.

"Evlat, sen benim Melody'nin yaptığını onayladığımı mı düşünüyorsun? Hayır! Hayır, onaylamıyorum ama bunun asıl nedeni, benim farklı bir çevrede, farklı bir şekilde yetiştirilmiş olmam. Orlando'dan da kendimden de kontrolcü bir baba tarafından yetiştirildim. Ama o adam bana güçlü olanın hayatta kalacağını da öğretti. Deneyimle öğrendiğim bir diğer şey ise hayatta kalmanın bir kuralının da bulunduğun çevreye uyum sağlamak olduğu. Babamdan bu yana çok yol katettik. Artık o eli silahlı cahil gangsterler değiliz. Geliştik, değiştik ve ortama

uyum sağladık. Sadece biz değil, tüm mafya âlemi değişti. Şimdi sıra sende. Melody Giovanni de senin gelişminin, değişiminin anahtarı. Bunu kabullen ve mutlu olmaya çalış."

Babam odadan çıktıktan sonra bardağımdaki o korkunç, kahverengi sıvıyı bir dikişte bitirdim ama bu bile yakında karım olacak o güzel, kahverengi gözlü kadını aklımdan çıkarmama yardımcı olmadı.

O bodrumda katında yaşadığımız anları düşünmek sertleşmeme, hatta arzudan canımın yanmasına neden oluyordu. Melody benimle bir kadın gibi değil, eğitimli bir erkek gibi dövüşmüştü. O avını parçalamaya hazır kaplan görüntüsü bir an bile aklımdan çıkmıyor, onu daha da çok istememe neden oluyordu. O lanet olası duvara yasladığımda onu becermeme ramak kalmıştı. Üstelik onun da bunu istediğini biliyordum. Elbisesinin kumaşı, vücutlarımız birbirine değdiğinde göğüs uçlarının sertleştiğini saklayamayacak kadar inceydi çünkü. Gözleri de bana yalvarırcasına bakıyordu ve şehvetle aralanan dudakları, zevk iniltilerini bastırmakta zorlanır gibiydi. Bronz teniyse dokunuşlarımla alev alev yanıyordu. O an, orada onu defalarca becerebilirdim ve birlikte içimizde yanan ateşi söndürebilirdik. Ama o ne yaptı? Beni vurdu! Kahrolası sürtük, beni vurdu!

Fakat bir yolunu bulup Melody'nin benden üstün olmadığını anlamasını sağlamalıydım. Emirleri verecek kişinin o olmadığını öğrenmeliydi. Bu kız dağları yerinden oynatamayacağının ya da gökleri kasıp kavuran fırtınalar yaratamayacağının farkına varmalıydı. Ben bunu daha önce de yapmış, birilerinin önüme taş koymasına izin vermeyecek kadar çok çalışmıştım. Bu lanet olası aileye verdiğim sözden dönmektense ölmeyi yeğlerdim. Babamın geçimini nasıl sağladığını öğrendiğim dönemlerde, kalabalık caddelerde yürürken insanların kenara çekilip ona nasıl yol verdiklerini görmüş; valilerin, senatörlerin, bankacıların ve kahrolası hâkimlerin babamın önünde yerlere kadar eğildiklerine şahit olmuştum. Bunları göre göre kafamda ileride nasıl bir adam olmak istediğim fikri de olgunlaşmıştı. Neal ve

Declan gibiler doğdukları aile sebebiyle bir şekilde işin ucundan tutarlar ama ben mafya babası olmak için doğanlardandım. Bu benim kanımda vardı ve hayatım boyunca bunu elde etmek için mücadele etmiştim. Amacıma ulaşmak için önümde duran tek engelse babamdı.

Aslında bu konuma 21. yaş günümde getirilmeyi ummuş ve o günü dört gözle beklemiştim. Bu sabırsız bekleyişin nedeni kanun önünde içki içebilme hakkına sahip olmak filan değildi, zaten ben on beş yaşımdan beri istediğim şeyi içiyordum. O günü beklememin nedeni, babamın ağzından artık ailenin lideri olduğumu duyma ümidimdi. O gün babamın tüm dünyaya şirketin başına benim geçtiğimi söyleyeceğini sanıyordum, ama o bana bir ada hediye edip sırtımı sıvazlamakla yetinmişti. Beklediğim duyuruyu yapmamasının nedenini de "henüz zamanın gelmemesi" ne bağlamıştı. Ceann na Conairte oydu. Her şeye o karar verirdi; geri kalanlarsa onun kararlarına uymak zorundaydık. O zamanlar Melody 18 yaşındaydı, yani yasal olarak evlenebilirdi. Demek ki babamın beni başa geçirmek için beklediği şey, bu evliliğin gerçekleşmesi değildi. Yirmi birinci doğum günümden sonra yoluma çıkmaya cüret eden herkesi tek tek öldürerek sabırla bekledim. Şimdiyse bu çabaların ödülünün üç güne kadar evleneceğim, lanet olası, kaçık bir kadın olduğunu öğreniyordum. Bu kahrolası bir saçmalıktan başka bir şey değildi.

O sırada içeri girip doğruca bara yürüyen Declan'ın sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Bugün oldukça ilginç bir gündü, sevgili kuzen." Biz Callahanlar içkiye çok düşkündük; doğrusunu isterseniz su yerine içki içiyoruz desem yeridir.

"İlginç mi? Sence ilginç kelimesi bugün olanları tanımlamak için yetersiz kalmıyor mu? Bugün nişanlım kendi silahımla beni bacağımdan vurdu!"

Lanet olası Declan, alaycı bir şekilde sırıtarak koltuğa yerleşti. "Doğrusu kızın, muhteşem Liam Callahan'ın silahını nasıl aldığını merak ediyorum. Daha önce kaç kez sadece iki-üç

saniyede silahını çektiğini, doldurduğunu ve ateşlediğini gördüm."

Suratımı astım. Declan denen adi herifin, aslında olanı biteni bildiğinin, tek derdinin bunu benim ağzımdan duymak olduğunun farkındaydım.

"Kız uzaktan bakınca, masum bir kuzu gibi görünüyordu, ama yakınlaşınca nasıl vahşi bir kurda dönüştüğüne bizzat şahit oldum! O kız bir canavar. Başka bir açıklaması yok." Şöminenin alevine baktım ve Melody'nin bana ateş ederken gözlerinin içinde beliren o tekinsiz kıvılcımı hatırladım. Lanet olası kız, sanki cehennemi gözlerinden yansıtmanın sırrını bulmuştu.

Declan, "Kuzuları severim," diyerek bir kahkaha attı.

"Kes sesini, göt herif!" diye bağırıp elimdeki bardağı kafasına fırlattım ama tam zamanında kenara çekildiği için bardak duvara çarpıp tuzla buz oldu.

Tabii Declan bu esnada gülmekten yıkılıyordu. "Yoksa sendeki bu büyük hayal kırıklığı, o kızı deli gibi istemenle mi ilgili? Silahı da elinden bu yüzden aldı değil mi? Sen onu havaya sokmaya çalışırken, o ..."

"Doğru tahmin, kuzen, evet. Silahı kaptığı gibi beni vurdu! Onun için kuduz bir köpekten farksızdım anlaşılan."

"Ve *hâlâ* onu istiyorsun! Seni gözü dönmüş, sapık! Ama seni suçlayamam. Kız gerçekten..."

"Cümleni bitirecek olursan, emin ol bu kurduğun son cümle olur. Kuzenim olman bu gerçeği değiştirmez." Silahıma uzandım.

Declan teslim oluyorum der gibi ellerini kaldırdı, ama bir yandan da alaycı bir şekilde sırıtmaya devam ediyordu. "Anladım, beyimiz fazlasıyla sahiplenici. Ama gelecekteki karının bu huyundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Onun bu konuda ne düşüneceği umurumda bile değil. Peki sence Coraline, Melody hakkında söylediklerini duyunca ne diyecek?" Declan'ın ne kadar kılıbık olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Öfkeden deliye dönecek. Hatta öyle öfkelenecek ki belki de beni bacağımdan vuracak. Bu fena olmayabilir aslında. Daha önce hiç böyle bir ön sevişme yaşamamıştık."

Kahkahalarıma engel olmaya çalışarak, "Ve sapık olan benim, öyle mi?" dedim.

"Kimse senden beter olamaz. Bu arada kraliçe hazretleri neredeler? Öğle ve akşam yemeklerinde görünmedi. Şu lanet olası evde, o korkunç olaydan sonra onun haricinde herkesi gördüm."

Bir şey demedim ve bara gidip yeni bir bardak aldım.

Declan sandalyesinden kalkarak, "Sıçtığımın götü, kıza ne yaptın?" diye bağırdı.

"Annem böyle konuştuğunu duyacak olursa dilini koparır."

"Bugün olduğunu düşündüğüm şeyleri duyarsa, asıl senin bir yerlerini koparır. Seni hergele, intikam alacağını tahmin etmeliydim."

Çalışma masasına dönüp önümdeki dosyalarla ilgileniyormuş gibi yaptım. "Onu havuzdaki şezlonglardan birine kelepçeledim. Merak etme, yanına yemesi için bir şeyler bıraktım. Sabah serbest bırakacağım."

"Ciddi olamazsın, Liam!" Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki bakışlarımı ona çevirdim. Aslında beni bunu yapacağımı bilecek kadar tanıyor olması gerekirdi.

"Anladım, ciddisin." Kaşlarını çattı. "Kızı bütün gece orada bırakamazsın ama. Gece boyunca mışıl mışıl uyusa bile, sabah nasıl gözü dönmüş bir şekilde uyanacağını hiç düşünmüyor musun? Onu annenin karşısına o hâlde mi çıkaracaksın yani?"

Aslında doğru söylüyordu ama şu anda o kadar öfkeliydim ki sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı.

Eğer şimdi onu serbest bırakacak olursam, haklı olduğunu, patronun o olduğunu kabul etmiş olurum. Hayır, kesinlikle o kızın önünde eğilmeye niyetim yok.

"Sen inatçı herif..."

"Bay Callahan." Odaya, Orta Çağ'dan kalma geceliğiyle o dönemden fırlayıp gelmiş gibi görünen çirkin ördek yavrusu Adriana girdi.

Declan bu görüntü karşısında gülmemek için elindeki konyak bardağından bir yudum alırken ben hangi yüzyılda yaşadığını unutmuşa benzeyen zavallı kıza döndüm.

"Evet çir... Adriana."

Kız, sanki ağzımdan kaçırmak üzere olduğum şeyin ne olduğunu biliyormuş gibi sevimsiz bir bakışla, "Patron yarın sabah kaçta buradan ayrılmayı planladığınızı öğrenmek istiyor," dedi.

Declan bir kahkaha krizine girmeden önce ağzındaki içkiyi püskürterek son nefesini vermek üzere olan bir adam gibi öksürük krizine girid.

Bir süre şaşkın bir şekilde kıza baktım ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktım. Tüm adamlarını odalarına yollamıştım. O kahrolası kelepçelerden kurtulması *imkânsızdı*. O kelepçeler benim tasarımımdı ve güçlendirilmiş çelikten imal edilmişti. Kapalı yüzme havuzunun kapısını açtım ve olduğum yerde donakaldım.

Yanıma gelen Declan, "Sevgili kuzenim, sonunda dengini buldun ve aranızda yaşananları izlemek gerçekten çok eğlenceli," diye keyifle mırıldandı. An itibariyle havuzda yüzmekte olan kırık şezlonga bir süre inanmakta zorlanarak baktım. Şezlong sanki bir canavar tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. Şaşkına dönmüştüm. Bıraktığım yemeğe dokunulmamıştı; kızın üzerine örttüğüm havlularda havuzda yüzüyordu.

Pişmiş kelle gibi sırıtan ahmak kuzenime döndüm ve "Ben yatmaya gidiyorum," diyerek hızlı adımlarla yürüdüm.

"Bence tek gözün açık uyu, kuzen. Silahın da elinde olsun. Kız bu gece seni gebertebilir."

Yatak odasına girdiğimde, güçlendirilmiş çelikle yaptırdığım kelepçelerin küçücük parçalara bölünerek yatağımın üzerine konduğunu gördüm. Yatağın tam ortasında belli ki Meldoy'e

ait özenle yazılmış bir not vardı ve kâğıdın üzerine de bir kurşun yapıştırılmıştı.

Bodrumda başladığımız şeyi bitiririz ümidiyle seni ziyarete geldim, tatlım ama sen kuzeninle birlikte okul çocukları gibi kıkır kıkır gülmekle meşguldün. Neyse, o zaman güzel bir gece geçirmeni diliyorum... Umarım artık gerçekleri görmeye başlamışsındır, aşkım.

Şah mat!

Melody Giovanni

Kahkahalarını duyar gibiydim. Şah mat mı? Yani şimdi beni mat ettiğini mi düşünüyordu? Henüz oyun başlamamıştı bile. Yatağın üzerindekileri yere fırlatıp cep telefonumu aldım ve annemi aradım.

"Anne merhaba. Bu saatte aradığım için özür dilerim."

"Ben de beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. Hepinizi çok özledim, ev o kadar sessiz ki... Eee, Melody nasıl? Güzel mi? Babasıyla bir kez karşılaşmıştım, oldukça çekici olduğunu hatırlıyorum. Eminim..."

"Ben de hepinizi özledim. Evet Melody... nasıl desem, kendine özgü bir kız işte. Ona bir hoş geldin partisi düzenlemeni istemek için aradım, anne. Onun hayatıma girmesinden ne kadar mutlu olduğumu gösterecek bir parti olsun istiyorum."

"Gerçekten mi? Birileri abayı yakmış gibi görünüyor! Büyük bir parti mi olsun? Tüm aileyi mi davet edeyim?"

"Evet, bütün aile orada olsun. Melody de neredeyse Olivia kadar parti düşkünü çünkü."

"Kızın yorgun olmayacağından emin misin? Chicago'ya daha bugün geldi."

"Merak etme anne, yorgun değil."

"Tamam o zaman! Çok sevindim! Hemen hazırlıklara başlıyorum."

Kendi kendime gülümseyerek telefonu kapattım. Annem yine her davette yaptığını yapacak, abarttıkça abartacaktı. Artık

Melody'nin nasıl bir kadın olduğunu anlamıştım. O, partilerde kadeh tokuşturup dans etmekte değil, yerlerde sürünüp pisliğin içinde yuvarlanmakta uzmandı. Ailenin içine girdiğinde gerçek kişiliğini örtbas etmekle uğraşacak ve bu ona işkence gibi gelecekti. Her tarafı gökkuşakları, yaldızlı kurdelelerle çevrildiğinde işe dikkatini veremeyecek kadar kendini frenlemeye odaklanacak, bu da bana Valero üzerinde çalışmak için zaman kazandıracaktı.

O aşağılık heriflerle ilgili büyük planlarım vardı ve planlarımı uygularken Orlando'nun dosyalarından edindiğim bilgileri kullanacaktım. Artık Giovannilerin bağlantıları benim bağlantılarım olmuştu. Aslında şimdiden şah mat demek için sabırsızlanıyorum ama onun bağlantılarını kullanarak işleri yirmiye katladığımda yüzünde belirecek şaşkınlık ifadesini görmek için beklemeliydim. Benimle çocukça oyunlar oynuyordu ama ben çocuk değilim. Kimin daha üstün olduğuna dair oyunlara ayırcak vaktim yoktu. Benim tek derdim, mafya âlemine kendimi ispat etmekti. Bir taşla iki kuş vuracaktım. Valero'nun ruhu bile duymadan planımı uygulayıp onun canına okuyacağım ve mafya âlemine yeni Ceann na Conairte ya da Melody'nin deyişiyle patron olarak damga vuracaktım.

Güzel uyu küçük Giovanni çünkü yarın seni bir kukla gibi oynatacağım diye düşünerek elimi başımın altına koydum ve yüzümde huzurlu bir gülümsemeyle uyku pozisyonuna geçtim.

7

"Herkesi öldüreceğiz tatlım. Bazılarını kurşunla, bazılarını sözlerimizle öldürürken, diğerlerinin işini de verdiğimiz emirlerle bitireceğiz. Hiç görmeden, farkında bile olmadan herkesi öbür dünyaya yollayacağız."

-Maxim Gorky

MELODY

Adriana lanet olası İrlanda klanıyla karşılaşacağım ilk gün giyeceğim iki camgöbeği elbiseyi havaya kaldırarak, "Hangisi olsun hanımefendi?" diye sordu.

Ne giyeceğim umurumda bile değil. Tek derdim şu lanet günü bir an önce atlatabilmek.

Sargı beziyle bileğimi saran yaşlı adama dönerek, "Doktor Anderson, sizce hangisini giyeyim?" diye sordum. Doktor Anderson bana dokunmasına izin verdiğim, beni dünyaya getiren ve çoğu kez de sorgusuz sualsiz beni tedavi eden tek doktordu.

Doktor burnunun ucuna düşmüş kalın camlı gözlüklerini eliyle düzeltip işini bitirdikten sonra başını kaldırıp elbiselere baktı. "Uzun kollu olan bileğindeki yaraları da saklar. Ayak bileğindekini örtmeyecek elbette ama o yara el bileğindeki kadar kötü değil."

Haklıydı. Plastik şezlongun kolunu kırmak için gerçekten çok uğraşmış ve el bileğimde derin bir kesik oluşmasına sebep olmuştum. Ahmak herif kelepçeleri güçlendirilmiş çelikten yaptırmış ama bu güçlü metalin plastiği keseceği aklına bile gelmemişti. Tabii ben onun gibi ahmak değilim. Evet,

kurtulmuştum ama yaram feci acıyordu, sevimsiz bir iz bırakacağını da biliyordum.

Adriana beklenti dolu gözlerle bana bakarak, "Beyaz topuklu ayakkabılarınızı mı giyeceksiniz hanımefendi?" diye sordu. Başımla onayladım ve bileğimi ovuşturdum. Elime her bakışımda gözüme takılan şu iğrenç pırlanta yüzüğü parmağımdan çıkarıp tuvalete atmak için öyle güçlü bir arzu duyuyordum ki kendime engel olamamaktan korkuyordum.

Fedel işini bitiren doktora, uzun bir süre çalışmasına gerek kalmayacak kadar dolgun bir zarf uzatıp dışarı çıkması için kapıyı açtı. Sonra da "Hanımefendi, Bay Callahan'la yapacağınız evlilikle ilgili sizinle görüşmek isteyen birkaç muhabir, yardım kuruluşu görevlisi ve televizyon kanalı çalışanı var," dedi.

Paravanın arkasına geçip Adriana'nın verdiği elbiseyi giyerken, "Fedel, ben Martha Stewart gibi mi görünüyorum sence?" diye sordum.

"Hayır hanımfendi, Martha Stewart'la ufacık bir benzerliğiniz dahi yok."

Paravanın arkasından çıkıp beyaz topuklu ayakkabılarımı giyerken, "O zaman onlara cehenneme gitmelerini söyle," dedim.

"Bu hiç akıllıca olmaz, mia bambino dolce*." Babam hemşiresinin ittiği tekerlekli sandalyesiyle odaya girdi. Hemen yanına gidip ona sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Ardından Adriana'nın verdiği bileziği takarken, "Neden onlara cehenneme gitmelerini söylemeyeyim peki?" diye sordum.

"Çünkü dünyanın gözünde sen ülkenin en güçlü adamlarından birinin, Chicago prensinin nişanlısısın. Onların gözünde patron sen değilsin. Karşılarında Kate Middleton gibi bebekleri öpen, nişanlısının sağladığı maddi kaynaklarla yardım kuruluşları için çekler yazan birini görmek isterler."

Uzun yıllardır beni hiç eleştirmemiş olan babamın bu sözleri duraklamama ve onun ferini kaybetmiş gözlerinin içine

* İtl. Benim güzel kızım. *(ed.)*

bakmama neden oldu. Kızgınlığının başka bir şeyden kaynaklandığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

"Fedel, Adriana, bizi yalnız bırakın." Birkaç saniye sonra babamın hemşiresi de dâhil olmak üzere herkes odadan çıkmıştı. "Onu vurduğum için hâlâ bana kızgınsın sanırım."

Babam kaşların çattı. "Aslında öfkelenmekle kaybedecek zamanım yok ama sen beni, sana nasıl davranman gerektiğini öğretmeye çalışarak, kalan zamanımı boşa harcamaya mecbur ediyorsun."

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Onu öldürmediğim için benimle gurur duymalısın. Liam kadınların kocalarına hizmet edip, her tür isteklerine boyun eğdikleri 1920'lerde yaşadığını düşünen şımarık bir veletse bu benim sorunum değil. Ben hiçbir erkeğin kölesi olmam, olamam."

"Melody..." Bana kızgın olduğu zamanlarda yaptığı gibi ismimi kısaltmadan söyledi. "Sen de annen gibi dik kafalısın."

"Teşekkür ederim, babacığım. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyerek odanın öteki ucuna yürüdüm.

"Söylediklerimden hoşlanmadığını biliyorum ama sorun çıkaran ben değilim, Melody. Görünen o ki o beyaz ayakkabıları neden giydiğini unutmuşa benziyorsun." Bir an donup kaldım ve sırtımdan buz gibi ter boşandı.

"Belden aşağı vuruyorsun, Orlando," diyerek beyaz ayakkabılarımı çıkarıp dolabıma doğru yürüdüm. Giysilerimin çoğu toplanmış ve Callahan Malikânesi'ne gönderilmişti. Sadece ihtiyacım olacağını düşündüğüm birkaç parça kıyafeti burada bırakmıştım.

Babam tekerlekli sandalyesiyle yanıma geldi. "Bu evliliğin gerçekleştiğini görmeden mezara girmeye hiç niyetim yok! Ayrıca birbiri için yaratılmış olduğuna inandığım iki kişinin gururlarından ödün verdiklerini, kılıçları indirdiklerini ve eşit bireylermiş gibi davrandıklarını görmezsem gözüm açık gider! Sen, Melody Nicci Giovanni! Sen asla annenle benim yaşadığım

gibi bir evlilik yaşamayacak, bizim yolumuzu izlemeyeceksin! Kocanı destekleyecek, gerek duyduğunda yardım edecek ve onun, sadece onun arkasında duracaksın! Lanet olası bir Callahan olacak ve her iki ailenin de hem geçmişleri hem de gelecekleriyle saygı duyulan aileler olmalarını sağlayacaksın!" Babam bu sözleri bir kez bile öksürmeden, o eskiden tanıdığım adamın buz gibi sesiyle söylemişti. Gözlerimi kapatsam karşımdakinin eski, sağlıklı Orlando olduğuna inanabilirdim bile.

İçimden bir sesin söylediği gibi taba rengi ayakkabılarımı giyerken, "Annemle senin aranızda yaşananların bu işle ilgisi yok," dedim.

"Ama eğer sana verdiğim öğüdü dinlemezsen, sizin hikâyeniz de aynı şekilde bitecek. O adamla ateşkes imzalamalısın, Melody. Seni patron olarak yetiştirmenin ne kadar zamanımı aldığını düşün ve ona bu işi başardığımı kanıtla. Bunu hepsine, herkese kanıtla! Ayrıca bunu kocanı aptal durumuna sokmadan yap ki ben de mezarımda rahat uyuyayım." Öksürmeye başlamasının ardından sesindeki gerginlik kaybolmuş ve yine o hasta adama dönüşmüştü.

Kendimi kanıtlamaya çalışmak, hayatta en nefret ettiğim şeydi. Yıllarca sorguya aldığım herkese, ayağını kaydırdığım her patrona, her boşboğaz kokainmana, hatta kendi adamlarıma bile kendimi kanıtlamam gerekmişti. Gösterdiğim onca başarıdan sonra artık bunu yapmak zorunda olmadığımı düşünüyordum ama işte yine başa dönmüştük.

Orlando bana gülümseyerek, "Fazla düşünecek zaman yok. Ben yirmilerimde değilim," dedi. Babam eskiden tanıdığım, o güçlü adamın silik bir kopyası hâline gelmiş olsa da, gülümsediğinde gülümsemekten ve isteklerine boyun eğmekten yine de kendimi alamıyordum.

Odadan çıkarken, "Tamam, elimden geleni yapacağım. Ama beni ezmeye, daha da kötüsü bana Martha Stewart'mışım gibi davranmaya filan kalkarsa, onu öteki bacağından da

vururum, haberin olsun," dedim. Sözlerimde ciddiydim ve babam da bunu biliyordu.

"Benim de senden istediğim sadece bu."

Orlando'nun sandalyesini iterek koridorda ilerlemeye başladık. Babamın hemşiresi, Adriana ve Fedel de peşimizden geliyorlardı.

Hedefime varmak için hiçbir acelem olmadığından yavaş adımlarla yürürken, "Fedel, evler hazır mı?" diye sordum.

"Evet hanımefendi. Teknolojik aletlerimiz ve diğer eşyalarımızın çoğunu bodruma taşıdıktan sonra adamlar dün gece buradan ayrıldılar. Mümkün mertebe İrlandalılardan uzak durmak onların da işine geldi."

Kendi kendime, "Onlara hak vermiyor değilim," diye mırıldandım.

Yıllar önce kiminle evlenmek zorunda olduğumu öğrenmemin ardından yavaş yavaş Callahan Malikânesi civarında rüşvet yoluyla 'devlet koruması altında' olan arsalar satın almaya başlamıştım. Böylece adamlarımı hayatımı geçireceğim yerin yakınına yerleştirebilecektim. Daha sonra arsaların üzerine inşa ettirdiğim binalar, Callahan Malikânesi ya da benim evimle kıyaslanabilecek düzeyde olmasalar da hoş evlerdi. Chicago banliyölerinde sık görülen tipik aile evleri. Binaların inşasına üç yıl önce başlanmıştı ve inşaatları takip görevini Fedel ile Antonio'ya vermiştim.

Orlando'nun, "Hazır mısın?" diye sorması daldığım düşüncelerden sırılmama neden oldu. Çok genç yaşından itibaren babamın sağ kolu olan Fiorello, kapıyı açmak için babamın emrini bekliyordu. Aşçısı ve hemşiresi dışında babamın yanında kalmasına izin verdiği tek kişi oydu. Fiorello bir zamanlar Valero tarafından ele geçirilmiş ve babamı ele vermesi için işkenceye maruz kalmıştı. Gururla yüzünde taşıdığı yara izi de o günlerden kalmaydı. Bir şekilde ellerinden kurtulup geri döndüğündeyse, tek istediği bir doktor ve bir kadeh kırmızı şarap olmuştu.

Çevresindeki bu sadık insanlar, babamın ben gittikten sonra da güvende ve huzurlu olacağını hissettiriyordu bana. Ama ne yazık ki aynı şeyi kendim için söyleyemiyordum.

Babam başını sallayarak Fiorello'ya kapıyı açmasını emretti. Kapı açılınca üzerime dikilmiş dört çift gözle karşılaştım. Birbirinden güzel, dört çift gözle... Liam'ın gözleri bacaklarımdaydı. Bakışları kısa bir süre ayak bileğimdeki morluğa takıldıktan sonra yavaş yavaş yukarı çıkıp gözlerimle buluştu. Dudakları öfkeliymiş gibi aşağıya doğru kıvrılmıştı ama gözlerinden okunan şey sadece şehvetti.

Monte yanıma geldi ve "Hanımefendi," diyerek bana bir tablet uzattı. Ryan Ross ile ilgili tüm bilgileri bu tablete yüklemiş olmalıydı. Tableti alıp yeni aileme ya da İrlandaca söylersem teaghlach'a doğru yürüdüm.

En nazik tavrımla, "Günaydın, umarım gecikmemişimdir," dedim.

"Gecikmediniz hanımefendi. Üstelik bu sabah çok güzelsiniz," diyen Declan elimi öpmeye çalıştı ama izin vermeyerek elimi sertçe çektim.

Neal ise bana sarılacak gibi kollarını açmıştı. "Şu süslü kelimeleri kendine sakla ve dürüst ol. Çok seksi görünüyor işte," dedi.

"Şu işi bir açıklığa kavuşturalım bence. Bana dokunacak olursanız, sizi kayışla bağlar ve vücudunuzdaki tüm kemikleri birer birer kırarım. Anlaşıldı mı?" Sanırım anlaşılmış olmalıydı çünkü Neal'ın sonuna kadar açtığı kolları iki yana düştü, Declan ise ellerini cebine soktu.

"Güzel."

Fedel İtalyanca, "Ne olacak, İrlandalı ahmaklar işte," diye mırıldandı.

Monte ise sakin bir tavırla, "Senza rispetto," dedi. Bu adamın da aklı fikri saygıdaydı!

Sedric bana göz kırptı. Yaşlı sapık! Sonra da oğullarına dönerek, "Kesin saçmalamayı. Geç kalıyoruz. Anneniz malikânenin etrafının ana baba gününe döndüğünü söyledi. Hadi gidelim artık," dedi.

Hepsi arabalarına doğru yürüdüler ve beni Liam ve son model siyah Audi'siyle baş başa bıraktılar. Liam hiçbir şey demeden oturmam için kapıyı açtı ve ben koltuğa yerleştikten sonra da kapattı. Yanıma oturduğunda da hiçbir şey söylemedi ama ben bu sessizlikten hiç şikâyetçi değildim. Aslında yapacak işlerim vardı.

Tabletimdeki bilgilere göre Amory Valero çıkarlar doğrultusunda hapisten çıkarılmıştı ve bu, tüm dünyadan özenle saklanmaya çalışılan bir sırdı. Ryan'ın Monte ve Fedel'e anlattıklarına bakılırsa plan Amory'nin Brezilya'ya gidip benim bölgeme girecek olmasıydı. Bu heriflerin böyle bir şeyi akıllarından geçirmeye cesaret etmelerinin nedeni lanet olası kokainle kafayı bulmuş olmalarından başka bir şey olamazdı. Bu plan beni fazlasıyla sinirlendirdi ama aslında bu beklemediğim bir şey de değildi. Hırsızlık Valeroların uzmanlık alanıydı. Kahrolası hırsızlar! Yıllar boyu ailemden çalabildikleri her şeyi çalmışlardı. Liderleri, yani Amory'nin babası Vance, babam yüzünden İtalya'da barınamayıp, eli boş kalınca karaborsa işine girmişti. Vance öyle aşağılık ve gözü doymaz bir herifti ki bir peni değerindeki malları bile çalmaktan utanmazdı. Sonra da onları allayıp pullayarak elinden çıkarır ve kendisine daha fazla sayıda adam satın alırdı. Eğer onu elime geçirme şansım olsa, bir an bile tereddüt etmez, onu hayalarından tavana asardım.

Araç hızla ilerlerken Liam'ın yeşil gözleri önümdeki ekranda yazılanları okuyabilmek ümidiyle kısıldı. "Ne okuyorsun?"

Seni ilgilendirmez orospu çocuğu İrlandalı hergele!

İçimden geçenleri yüksek sesle söylememek için kendimi zor tuttum ve kısaca, "İş işte," diyerek geçiştirdim. Orlando'nun isteğini yerine getirmeliydim ama Liam'ın gözlerindeki öfkeyi ve nefreti gördükçe, onu penisinden vurmak geçiyordu içimden.

Bakışlarını tabletten çevirip, "Bugün dinlenmelisin. Bir aile ziyareti yapıyoruz neticede," dedi.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama böyle iyiyim ben. Dün gece bebekler gibi uyudum da."

Yani beni bir köpek gibi zincirlediğin o lanet şezlongdan kurtulduktan sonra, seni pislik herif!

"Hmmm... Ne tesadüf, ben de öyle. Aslına bakarsan yatak alışkın olduğumdan farklıydı ama ben her şeyden şikâyet eden, müşkülpesent biri değilimdir."

Tabii ki değilsin, istediğini aldığın sürece yani. Yoksa ciyak ciyak ağlayan bir bebekten farkın yok

Başımı tablete çevirmeden önce nazik bir şekilde gülümsemeye çalıştım.

"Şunu bilmeni isterim ki, annem yanında küfredilmesinden hoşlanmaz. Özellikle de kadınların küfretmesinden. Ona göre bu tarz kadınlar, kalitesiz, beyinsiz ve iğrenç yaratıklardır." O kelimeleri uzatarak, yavaş yavaş söylerken ben de aynı yavaşlıkla bacak bacak üstüne attım. Gözlerini güzel bacaklarımdan alamıyordu.

Sırıttım. "Demek öyle... Bahsettiğin kişi, bana kahrolası bir kaltak geldi ama, Callahan. Neyse endişenmen gerekmiyor. Karın olma görevini elime yüzüme bulaştırmaya benim de hiç niyetim yok. Yani anne Callahan'ın yanında küfretmemek için elimden geleni yapacağım."

Annesi hakkındaki sözlerime öfkelendiği gözlerinden okunan Liam şoföre, "Durdur şunu!" diye gürledi ve şoför anında frenlere asıldı.

İrlandalı hergele araba daha tam olarak durmadan kucağımdaki tableti ve bir şişe konyağı kaparak aşağıya atladı. Dönüp baktığımda konyağı tabletime döktüğünü gördüm. Çakmağını yaktığı anda tablet ateş aldı. Alevler hızla yayıldı, ardından tabletin kırılırken çıkardığı çıtırtıları duydum. Sonra hiçbir şey

olmamış gibi arabaya bindi, parmaklarıyla saçını geriye doğru taradı, ceketini ve kravatını düzeltti.

"Devam et," dedi şoföre.

Orlando'nun senden istediği şeyi hatırla.

Suratına yumruğumu indiririm korkusuyla dönüp ona bakmaya cesaret edemeden, "Bu biraz çocukçaydı. Sence de öyle değil mi?" dedim.

"Demek öyle. Bahsettiğim kadın da bir kaltak ha? Öyle değil mi?" Benim sözlerimi tekrarlıyordu. "Ya tableti ya da seni yakacaktım. Mutlu bir çift görmek için bekleyen düzinelerce fotoğrafçı ve muhabiri düşününce, tablete öncelik vermenin daha uygun olacağını düşündüm."

"Tamamen yanması için dua etsen iyi olur."

"Artık seni tanıdım, tatlım. Eğer alette kendini imha etme düğmesi yoksa benim adım da Liam değil."

"Sen beni lanet olası James Bond falan sandın herhalde?" deyip gülümsedim. Farkında bile değildi ama aslında ben sözlerini iltifat olarak kabul etmiştim.

Bir an sonra o da istemeden iltifatta bulunduğunu anlamış olacak ki, yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Hayır, karadul sandım."

Pencereden dışarı bakarken bir kahkaha attım. "Bak bu daha iyi." Gerçekten de tablette kendi kendini imha etme mekanizması vardı ama onun bunu bilmesine tabii ki gerek yoktu.

Yanımda oturan aşağılık herifi ve beni götürdüğü dünyayı düşünmemeye çalışarak arkama yaslandım ve olayları akışına bırakmaya karar verdim. Yeraltı dünyasında yaşadığım sır dolu hayatım sona ermişti. Gerçek Melody Giovanni'nin kimse tarafından bilinmediği, sadece Mel, lanet olası patron olabildiğim o hayat bitmişti. Sınırsız özgürlüğe sahip olduğum o günler geçmişte kalmıştı. Bu evlilik aslında korkunç bir fikirdi. Belki de babama hayır demeliydim ama bana seçim hakkı vermemiş, beni adeta buna mecbur etmişti. Artık yaşananları bir kenara

bırakmalı ve geleceğim için bardağın dolu tarafını görmeye çalışmalıydım. Uyuşturucuyu Güney Amerika'dan Miami'ye ve Amerika'nın diğer bölgelerine taşımak için boş yere para ve kan dökmemize gerek kalmayacaktı. Artık Boston ya da San Fransisco'nun göbeğinde mafya savaşları yapılmayacakrı. Yani sonuç olarak kazanacağım... kazanacağımız para öyle büyük bir miktarda olacaktı ki lanet olası Bill Gates'in bile dudağı uçuklayacaktı.

Bir anda Liam'ın elimi tutmasıyla irkildim ve göz açıp kapayıncaya kadar bacağımın üst kısmında sakladığım bıçağı çektim. İri iri açılmış gözleriyle önce bana, sonra elimdeki bıçağa, sonra da bacağıma baktı. Gözlerinden bıçağı nasıl bu kadar ustaca sakladığımı merak ettiği okunuyordu.

"Zaman geldi," diyerek başıyla dışarıyı, ortasında kocaman bir C harfi olan siyah, demir kapıların dışında ellerinde kameralarla bekleyen basın görevlilerini işaret etti. Düşüncelerime öyle dalmıştım ki, o lanet olası eve geldiğimizin farkında bile değildim. Bütün Callahanlar ve medya görevlileri bizi bekliyordu. Elbisemin eteğini yukarı çekip bıçağı bacağımdaki kılıfa sokarken Liam saklamaya gerek duymadığı tutku dolu bakışlarla beni izliyordu.

"Bana en son bu şekilde bakan adam şimdi mezarda yalnız," dedim, karşılığında nefret dolu bir bakış bekleyerek; ama aksine çok daha arzu dolu bir ifadeyle karşı karşıya kaldım. Ne kadar heyecanlandığını görmemek için kör olmak gerekirdi ve şu şartlarda isteyeceğim en son şey arzu dolu bir adamdı. "Tanrı aşkına, kendini kontrol et, Callahan! Annen, küçükken yaramazlık yaptın diye popona şaplaklar atan kadın seni bekliyor."

Buz gibi bir sesle, "Bir sürtük gibi davranmamaya çalış," dedikten sonra eliyle koltuğa vurarak şoföre kapıyı açmasını emretti.

Aracın kapısı açıldığı an flaşlar patlamaya başladı. Liam beni kendine doğru çekip belime sarıldı. Ben de elime fırsat geçmişken uzun zamandır yapmayı çok istediğim şeyi yaptım

ve seksi saçlarını düzelttim. Bunu yapmamdan cesaret almış olmalı ki beni yanağımdan öptü. Bizim bu sevgi dolu tavrımız tüm basın mensuplarının tek bir ağızdan sorular sormalarına yol açtı. Benimse tek isteğim o anda hepsine el hareketi çekmekti. Liam bunu anlamış gibi elimi hafifçe sıktı, ben de gülümseyerek onunkini sıktım. Orada bulunan herkes bizim aşktan başı dönmüş bir çift olduğumuzu düşünüyor olmalıydı. Ah, bir gerçeği bilseler...

Liam'ın annesi olduğunu düşündüğüm, göz alıcı güzellikte bir kadın, bize doğru yürüyerek, "Liam, lütfen bu zavallı kızcağızla aranızda bana da yer aç. Tanrı aşkına, Katolik olduğumuzu unuttun mu yoksa?" dedi ve beni sımsıkı kucakladı. Neal'in insanlara sarılma huyunu kimden aldığı belliydi. Bu insanlara bana dokunmamaları gerektiğini öğretmeliydim.

Elimden geldiğince nazik bir tavırla, "Sizinle tanışmak büyük bir zevk Bayan Callahan," dedim. "Liam sizi anlata anlata bitiremiyor."

"Lütfen bana Evelyn de, tatlım. Seninle karşılaşmak için ne kadar sabırsızlandığımı anlatamam. Babanın seni gözlerden uzak tutmasına şaşmamalı. Gerçekten çok güzel bir kızsın, Melody."

Mahcup bir kız havası yaratmak için başımı öne eğip gülümsedim. "Teşekkür ederim Bayan... Evelyn. Lütfen siz de bana Mel deyin. İsmim karakterimi hiç yansıtmıyor. Tek bir nota bile bilmem çünkü."

Kadın söylediklerimi onaylayan bir gülümsemeyle başını salladı. Göz ucuyla Liam'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. *Bu kahrolası rolden nefret ediyor oluşum, rolümü iyi oynamayacağım anlamına gelmez...*

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan sadece Liam değildi gerçi. Neal ve Declan da kafaları karışmış bir ifadeyle bana bakıyorlardı. Oldukça etkilenmiş görünen Sedric, davranış tarzımı onayladığını göstermek ister gibi başını salladı.

"Bak Mel, bunlar da benim diğer iki kızım. Bu Olivia, Neal'in eşi." Malibu Barbie'si, uzun altın sarısı saçları ve parlak mavi gözleriyle gülümseyerek elimi sıktı.

"Tanrım, çok güzelsin!" diyerek gülümsedim ben de.

Bir anda gözleri yeni yıl ağacı gibi parlayan kız sevinçle, "Teşekkürler!" dedi.

Çikolata rengi tenli, oldukça uzun boylu diğer kadın, Coraline ise yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Merhaba, ben Coraline. Sonunda seninle tanıştığımız için çok mutluyum," dedi. Ama ne yazık ki bununla yetinmeyip o da bana sımsıkı sarıldı!

Bu lanet olası insanlar neden sarılmaya bu kadar meraklı acaba?

"Ah, elbisen İtalyan ipeği ve gerçekten muhteşem! Tanrım! O ayakkabılara ne demeli peki? Gelecek cumartesi bir yardım kuruluşunun düzenlediği, geliri hayır işlerinde kullanılacak yüksek topuklu ayakkabılarla yürüme yarışması var. Kesinlikle sen de gelmelisin!"

Ne yani, ayakkabılarımı hayır işleri için mahvetmemi mi istiyor bu kadın?

"Merhaba Coraline. Hepiniz çok tatlısınız. Beni aranıza kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Buraya gelirken ne kadar endişeli olduğumu asla tahmin edemezsiniz."

Neal'in kahkahasını bastırmaya çalıştığını duydum.

Coraline koluma girerken Olivia, benim bir tehdit oluşturmayacağımdan emin, huzur içinde gülümsüyordu. Tıpkı diğerleri gibi.

Evelyn beni malikâneye doğru yönlendirip, "Gel Melody, umarım ailenin kalanı seni fazla bunaltmaz," dedi. Callahan Malikânesi ne yazık ki benim evimin tam tersiydi. Burası modern bir kale gibiydi. Zemin göz alabildiğine uzanan krem rengi mermerdendi. Alışılmışın iki kat genişliğindeki merdivenlerin kenarında siyah, ferforje tırabzanlar vardı. Fransız stili kapılar oymalıydı ve etrafta hiç heykel yoktu. Nadiren birkaç süs bitkisi

gözüme çarptı. Duvarları da modern tablolar süslüyordu. Her yer göz alabildiğine yalın, bakımlı ve temizdi.

Midem bulanmıştı. Doğrusu 85 milyondan bahsettiğimiz için daha fazlasını beklerdim.

Bir anda beynimde bir şimşek çaktı. Etrafa bakarken Evelyn'in ne dediğinin farkına varmamıştım. "Affedersin, ailenin kalanı mı dedin?"

"Liam, pazar günü düğünde çok sayıda yeni yüz görmenin seni yoracağını düşündü ve herkesle bugünden tanışmanın iyi olacağına karar verdi." Olivia gülümsedi. Bu Callahanların hepsi de gülümseyip duruyorlardı!

Callahan klanının 90-100 kadar insanı aileden saydıklarını biliyordum. Benim ailem onların onda biri kadar bile değildi. Aslında adamlarım dışında, hiç bu kadar çok insanla bir arada olmamıştım.

Arkamı döndüğümde Liam hergelesinin, tıpkı bir yumakla oynayan kedi yavrusu gibi mutlulukla sırıttığını gördüm. *Tanrım, bu herifi evimin bodrumunda gebertmeliydim!* Bir de utanmadan bana göz kırptı. Bir an kontrolümü kaybedecek gibi oldum ama sonra ona bu zevki tattırmamaya karar verdim.

"Eğer onlar da beni sıcak karşılayacaklarsa, memnuniyet duyarım. Ama lütfen beni yalnız bırakmayın. Kimseye yanlış bir şey söylemek istemem."

Coraline gülümsedi. *Callahanların kahrolası gülümsemelerinden bir tane daha.* "Mel, sen artık bizden birisin, ailedensin. Korkma, seni savunmasız bir şekilde kurtların önüne falan atmıyoruz."

Lütfen bana bir silah verin ve onu kimin kalbine hedef alacağımı görün.

Beni tekdüze bir koridordan ve birkaç Fransız stili kapıdan geçirmelerine izin verdim ve sonunda üzeri beyaz bir tenteyle kapatılmış, çim kaplı bir bahçeye çıktık. Burada en azından yüz kişi oturmuş yiyor, içiyor, kahkahalar atıyordu. Eski moda bir İrlanda müzik topluluğu, ağaçların önüne dizilmişti ve müzikle

insanları coşturmaya çalışıyorlardı. Eski moda derken hiç abartmıyorum ama. Adamların uzun, beyaz sakalları vardı ve elle yapılmış, eski tip müzik aletleri çalıyorlardı.

Tanrı aşkına!

Evelyn, "Sakın endişelenme, tatlım," dedi. "Gençsin, güzelsin ve herkes seni daha tanımadan seviyor. Eğer aralarında seni sevmeyenler olursa, onlar da sevmek zorunda olduklarını bilirler çünkü sen Liam'ınsın..."

Ben kimsenin değilim, sadece kendime aitim diye haykırmak istedim ama bir kez daha babamın hatırı için kendimi tuttum. Ayrıca endişeli falan da değildim. Sadece fena hâlde tepem atmıştı. Buradaki ahmakların her birinin suratına okkalı bir tokat indirmeyi her şeyden çok istediğim hâlde sadece gülümsedim ve onlara doğru yürüdüm.

"Hanımlar, beyler işte karşınızda Liam'ın nişanlısı Melody!" Coraline tüm sesleri bastıran bir şekilde bağırdı ve herkes bir anda dans etmeyi, yiyip içmeyi kesip sanki dünyanın en ilginç şeyiymişim gibi gözlerini bana çevirdi. Sonra da kadehlerini kaldırıp 'Melody'nin şerefine' diye bağırdılar.

Bu saçmalıkları yaşamak istemiyorum!

Ama oynamak zorunda olduğum bir rol vardı. Bu nedenle gülümsedim. "Slainte!" Yani sağlığınıza diye karşılık verdim.

Hepsi sevinçle bağırdı ve ben de böylelikle bu kahrolası İrlanda klanının bir parçası oldum. Kafayı bulmuş olanlarla işim daha kolay olacaktı. Bakışlarından kadınlarla uğraşmam gerekeceğini anlayabiliyordum. Gidip onlara ne kadar güzel olduklarını söylemeli ve o lanet kafalarını suyun altına sokma isteğime karşı koymalıydım.

Gerginlikten patlamak üzere olduğum sırada imdadıma bir grup çocuk yetişti. Oldukça ağdalı bir İrlanda aksanıyla, "Selam Melody!" diye bağrışarak etrafımı sardılar. Öyle abartılı ve kontrolsüzdüler ki çocuk olmasalar onların da kafayı bulmuş

olduklarına yemin edebilirdim. Henüz emin değilim ama İrlandalılar umarım çocuklara içki içirecek kadar hasta ruhlu değillerdir.

Eğilip onlara gülümsedim. "Dia duit, mo pretties beag.*"

Sözlerimi duyunca gülümsemeleri bütün yüzlerini kapladı ve onlarda İrlandaca konuşmaya başladılar. Liam o esnada hemen arkamda bir grup kafayı bulmuş adamın tebriklerini kabul ediyordu. Göz ucuyla çocuklara söylediklerimi duyunca yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oluştu. Benim İrlandaca konuşabilmeme şaşırmıştı. Bu hergele benim bütün gün tırnaklarıma oje sürüp alışveriş yaptığımı düşünen domuzun tekiydi muhtemelen. Elbette İrlandaca konuşabiliyordum. O lanet anlaşma sebebiyle babam bu dili öğrenmem için epey ısrar etmişti.

Çocuklar etrafımda dans ederek beni bahçenin bir köşesine doğru çekiştirirken, gözlerini dikmiş bana bakan kadınları fark etmemiş gibi davrandım. Daha sonra onlarla da konuşacaktım ama şimdi kendimi bir melek gibi gösterme zamanıydı. Ayakkabılarımı çıkardım ve İrlanda şarkılarına eşlik ederek çocuklarla dans ettim. Rüyamda görsem bir gün bu hâle düşeceğime inanmazdım. Beni yanlış anlamayın, çocukları severim, ama onlarla fazla zaman geçirmekten de rahatsız olurum. Yine de bugün onlara ihtiyacım olduğundan danslarına eşlik etmeye devam ettim.

Yumurcaklar sonunda yorulunca Coraline bana büyük bir bardak su uzattı.

Ben şarap istiyorum. Kendi şarabımdan!

Sonra yine o kahrolası Callahan gülümsemesiyle, "Herkes sana bayıldı!" dedi. "Hatta erkeklerin bir kısmı seni onlardan önce buldu diye Liam'a söylendiler bile."

Sadece gülümse ve suyunu iç, Mel.Bunu yapabilirsin.

Ben hayal kırıklığımı gizlemeye çalışırken yanımıza gelen Evelyn sevinçten gözleri parlayarak, "Yarın bir bahçe partisi

* *İrl.* Merhaba. Sizi gidi küçük, tatlı şeyler. (çev.)

veriyorum. Sadece biz kızlara. Herkes seni daha yakından tanımak için ölüyor," dedi.

Keşke gerçekten geberseler!

"Bunun için sabırsızlanıyorum," dedim ama kimse yalan söylediğimi anlamadı bile.

Az sonra kimlerle tanıştırılacağımı önceden görüp hazırlıklı olmak için bakışlarımı etrafta gezdirdim. Baktım, tekrar baktım ama Liam hergelesi de ortalıkta görünmüyordu. Hatta tüm erkekler bir anda yok olmuşlardı. Beynimde alarm zilleri çalmaya başladı.

"Liam nerede?"

Sorum, Olivia ve Coraline'in yüzlerinin asılmasına neden oldu, ama Evelyn'in yüzündeki gülümseme kaybolmadı. Anne Callahan sırtını konuklara dönüp kulağıma doğru eğildi.

"Endişelenme Melody. Erkeklerimizin ne işle uğraştıklarını bildiğini biliyorum. Ama inan bana güvendeler. Bir şeyleri örtbas etmek istediklerinde buna benzer partilerden yararlanırlar. Biz kadınlarsa onların işlerine burnumuzu sokmayız ve mümkün olduğunca az şey biliriz. Oğlum asla can güvenliğini tehlikeye atmaz, yani endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Renk vermemeye çalışarak başımı salladım. Ama az sonra bakışlarım kapının yanında bekleyen, güvenlik konusunda endişeleniyormuş gibi görünen Fedel ve Monte'ye takılınca bu gece birinin öleceğini anladım.

"Bana biraz izin verir misiniz?"

Yanlarına gittiğimde Fedel, "Atlas Okyanusu'nun üzerinde, 735 uçuş numaralı uçakta bir patlama oldu. Ölü sayısı 192. Ölenlerin 87 Valero'nun uyuşturucu kaçakçıları," dedi.

Farkında olmadan elimdeki bardağı o kadar sıkmıştım ki bardak tuzla buz oldu. Yine de sakin görünmeye çalışarak eve girdim ve doğruca salona gittim. Yıllar önce bütün evin planı elime geçmişti ve bazı gizli bölmeler olduğunu biliyordum. Sahte bir duvarın arkasında bir şeyler sakladıklarını anlamak

için dahi olmaya da gerek yoktu zaten. Hâliyle salondaki devasa Jackson Pollock tablosunun asılı olduğu duvarın, aradığım sahte duvar olduğundan adım gibi emindim.

Kanlı elimi kadırarak Fedel'in bana bir silah vermesini bekledim. Ama o, silah vermek yerine, "Sayıca çok azız hanımefendi," deyince öfkeli bakışlarla yüzüne bakmakla yetindim. Emrimi sorgulayan Fedel'in aksine Monte her zaman bacağına bağladığı yarı otomatiği bana uzattı.

Alaycı bir tavırla, "Bizi burada bekle, yaralanmanı istemiyorum, Fedel," deyip zaman kaybetmeden duvara ateş etmeye başladım. Tablo paramparça olup tanınmaz olup yere düşene kadar Monte'yle durmaksızın kurşun yağdırmaya devam ettik. Duvar parça parça ufalanınca ardındaki kapı da açığa çıktı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde karşımda lağım farelerini buldum. Gözlerim ilk olarak, yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuş olan Declan'ın gözleriyle buluştu. Sonra kolundaki kanamayı durdurmaya çalışan Neal'ı gördüm. Onun yanında beni gördüğüne şaşırmamış olduğu belli olan Sedric vardı. Anlaşılan yaşlı hergele takım elbisesinin altına kurşungeçirmez yelek giymişti. Aksi hâlde kravatını delmiş olan kurşun şu anda kalbinde olur; o da çoktan öbür dünyayı boylardı. Aralarındaki en büyük lağım faresi, cebinde bir at nalı taşıyor olmalıydı çünkü sapasağlamdı. Ayrıca çok da öfkeliydi.

Silahımı tekrar ateşlemeye hazır bir şekilde çekip sakince, "Bana bunun senin işin olmadığını söyle, canım. Hoş her türlü o kahrolası düğüne geleceksin," dedim.

O beyaz topukluları giyecektim...

8

"Tıpkı cinayetler gibi, insanların hayatlarındaki sırlar da mutlaka açığa çıkar."

-Norman Sherry

LIAM

Pencereden onun çocuklarla dans ederek kahkahalar atmasını izleyen Neal, "Nişanlın..." diye söze başladı ama cümlesini tamamlamadı. İçimden bir ses çocukların yanına koşup hayatlarını kurtarmamı söylüyordu. O nazikçe gülümseyen güzel kadın ve neşeyle parlayan gözleri bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Zavallı çocuklar aslında bir kaplanla, çalıların arasına gizlenmiş bir kobrayla dans ediyorlardı.

Öfkeyle, "Gerçek kişiliğini saklamakta oldukça usta," dedim. Eğer onu tanımıyor olsaydım, dans edişini, gülümsemesini ve akortsuz bir şekilde şarkı söyleyişini keyifle izleyebilirdim. Eğer şu anda bacağımda bir kurşun yarası olmasaydı, böyle bir kadınla evleneceğim için kendimi şanslı bile sayabilirdim.

Şu anda izlediğimiz kadın, hayal ettiğim, istediğim kadındı ama Melody'nin gerçekte asla o kadın olmayacağını bilmek tepemi attırıyordu. Bu partinin düzenlenmesinin nedeni, onun keyfini kaçırmaktı ama o, ailedeki herkesi aptal yerine koyuyor, onlarla lanet olası bir oyun oynuyordu.

Neal hayranlık dolu bakışlarla onu izlerken, "Herkesi avucunun içine alıverdi. Bu kız tam bir büyücü," dedi.

"Bana bak Neal, eğer nişanlıma biraz daha yan gözle bakmaya devam edersen, seni Olivia'nın önünde vurur, canını alması için de silahı ona veririm!" Bardağımdaki konyağı bir

dikişte içtim. Ondan nefret ediyordum! Bir kez daha kahrolası bir kaltak gibi oyun peşinde olduğunu anladığım için ondan iğreniyordum.

"Öfkeni benden çıkarmaya kalkma! Her şeyin içine eden sensin! Eğer sen..."

"Kes sesini, Neal!" Elimdeki bardağı öyle güçlü sıktım ki, kırılmaması bir mucizeydi. "Sen git, işini yap! O uçağın üç dakika içinde küle dönmesini istiyorum!"

Neal cevap vermedi ve ben yakında karım olacak baş belasının bahçede bir iyilik meleği gibi salınmasını izlerken, Declan ve diğer adamlarla buluşmak üzere odadan çıktı.

Arabadan dışarı adım attığımız anda kahrolası kadın, küçük narin bir kuşa dönüşmüştü. Dün tanıdığım Melody'yle bugün anneme kendisini Mel olarak tanıtan kızın aynı kişi olduğuna inanmam mümkün değildi. Herkesi ışığa üşüşen pervaneler gibi kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Güzelliği ve tekinsizliğini gizleyen nazik ve masum tavırlarıyla ben bile bir an için onun gerçekte nasıl bir kadın olduğunu unutmaktan korktum.

Eğer ilk karşılaştığımızda böyle bir kadın olsaydı, ben de onun başını döndüren, onu büyüleyen bir adam olabilirdim. Vücudunun her zerresinin ürpermesini zevkle izler ve büyük bir arzuyla ona sahip olurdum.

Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı.

Adamlarımdan birinin, Eric Reese'in, "Her şey hazır," diyen sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Eric aileden değildi, ama bize çok yakındı. Adamlarım arasında, hem kafası çalışan, hem de sadakatli olan birkaç kişiden biriydi. Çünkü çoğu ya korkudan ya da para kazanmak için yanımızdaydı.

Başımı sallayarak babamın birilerini kazara bulma şansı olmasın diye duvarların arkasına inşa ettirdiği gizli ofise doğru yürüdüm. Ofis, hepsi şu anda havalanmış uçağa odaklanmış ekran ve haritalarla doluydu.

Uçağın bulunduğu noktayı gösteren ekrana bakan babam, "Bunu yapmak istediğinden emin misin, Liam?" diye sordu. Uçak çok kısa bir süre sonra Amerikan sularına girecekti.

Declan heyecanlı bir sesle, "Dâhice bir plan bu!" dedi. "Valerolar böyle bir şeyi tahmin edemez."

Neal sırıttı. "Vance'ın o aşağılık adamlarının yüzlerini görmek isterdim. Bu onlara bir servet kaybettirecek."

Eric başıyla onayladı. "Acısını hafifletmek için ona bir düğün davetiyesi göndermeliyiz belki de."

Hepsi benim gibi düşünüyordu, ama babam hâlâ onaylıyor gibi değildi. Vance Valero bu gizli uçuşu kimsenin bilmediğini sanıyordu ve olayla ilgisi olmayan bir sürü zavallının da uçağa binmesine izin vermişti. Bilgi sızabileceğinden şüphelenmiş olsa bile, kimsenin adamlarını cehenneme yollamak için masum insanları da öldürecek kadar acımasız olmayacağına inanmıştı belki de. Bu düşüncesinden pişmanlık duyacağından emindim çünkü mafya tarihine altın harflerle yazılacak, mükemmel bir iş çıkacaktı ortaya.

Uçağı ekranların birinde gördüğüm an, planın uygulamaya konulması emrini verdim. "Şimdi!"

Declan hevesle düğmeye basmak için öne doğru atıldığında, Neal önüne geçmeye çalıştı.

Bu iki ahmağın çocuktan farkları yok...

Declan bir şapşal gibi sırıtarak, "Ben en büyüğünüzüm, kuzen," dedikten bir dakika sonra gökyüzünü kırmızı, turuncu ve sarı alevler kapladı. Metal parçaların havada uçuşup kül olup denize dökülmesini keyifle izlemekten kendimi alamadım. Bir zamanlar babama ait sandalyeye oturdum ve bir an için geleceği düşündüm. Herkes zafer çığlıkları atıyordu çünkü bugün Valero'yu resmen mat etmiştim. Bu olay ve evliliğimin duyulması, muhteşem Liam Callahan'ın gelişinin habercisi olacaktı. Önce doğu ve batının kontrolünü ele geçirecek, sonra da bütün

Avrupa'ya yayılacaktım. İnsanın istediği her şeye sahip olamayacağını kim söylemişti ki?

Tüm şirretliğine ve ateşli silah kullanmadaki becerisine rağmen Melody'nin de işe yaradığını itiraf etmeliydim. Uçuş planını ele geçirmek çocuk oyuncağıydı. Kız aylardır bu uçuşla ilgili notlar almış ama harekete geçme zamanı geldiğinde eli kolu bağlı oturmayı tercih etmişti. Ne patron ama!

Vance'ı hayalarından yakalama şansına sahipti ama anlaşılın birkaç masum insanın hayatını kurtarmak adına hiçbir şey yapmamayı seçmişti. Bence o kız tüm böbürlenmelerine rağmen henüz bu dünyada işlerin nasıl yürüdüğünün farkında değildi. Biz mayfaydık, işimiz insanların hayatlarını kurtarmak değildi ve istediğimiz zaman, istediğimiz şeyi alır, planlarımızın yürümesi için gerekiyorsa gözümüzü bile kırpmadan yüzlerce adamı öldürmekten çekinmezdik. Ben uçakta yolculuk eden, Valero'yla ilgisi olmayan insanlara sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan zavallılar oldukları için acır ve önüme bakardım. Belki daha sonra annemden... ya da Melody'den onlar adına bir bağış kampanyası başlatmalarını isteyebilirdim tabii ama şimdi...

Düşüncelerim, duvarı delip yağmur gibi yayılan kurşunlarla bölündü. Kurşunlar sağa sola yağıyor, önlerine çıkan her şeyi delip geçiyordu.

Kolundan kan boşalan Neal acı içinde, "Lanet olsun!" diye haykırdı.

"Çabuk kapıyı açın ve bu işi yapan orospu çocuğunu haklayın!"

Declan başının hemen yanından geçip arkasındaki monitöre saplanan kurşuna bakakalmıştı, babam göğsüne isabet eden kurşunla yere devrilmişti, Eric ise kan içindeki bileğini tutuyordu. Odadaki diğer adamlar emri yerine getirmek için hareketlendiler ama kapı açılınca oldukları yerde durdular.

"Bana bunun senin işin olmadığını söyle, aşkım. Böylece kahrolası düğüne gelme şansınıda kaybetmemiş olursun." Melody ölümcül bakışlarını benden ayırmıyordu.

Nişanlımın elindeki yarı otomatiğin namlusuna bakarken, içimden bir ses, o güzel başına bir kurşun sıkıp cesedini bir köprüden aşağı fırlatmamı fısıldıyordu ama sakin olmaya çalıştım. Hatta sükûnetimi kaybetmemek için dua bile ettim ama artık geriye dönüş yoktu. Gözümü resmen kan bürümüştü. Bakışlarımla kızın yanında duran Eric'e işaret ettim. Eric emri yerine getirip silahını kızın başına dayayınca, Melody silahını indirmek durumunda kaldı.

"Seni lanet olası, kahpe! Aklını mı kaçırdın sen?"

Bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan, "Şu havuç kafaya tetiği şimdi çekmesini emretmen yararına olur. Eğer yapmazsan, çok pişman olacaksın," dedi.

Eric ne emir vereceğimi anlamak için bana baktı ama Melody o an fırsattan istifade silahının kabzasını Eric'in yüzüne indirdi. Eric şaşkınlıktan elindeki silahı yere düşürdü. Melody daha sonra namlusunu Eric'in alnına dayayıp "Pişman olacağını söylemiştim," dedi.

Ben tam silahıma uzanmıştım ki kaşlarını çatmış olan babam birkaç adım öne çıktı ve "Bayan Giovanni, evimde kimseyi öldürmene izin vermeyeceğimi bilmenizi isterim," dedi. İnsanların sabrının bir sınırı vardı ve bu kız hepimizin sınırlarını artık fazlasıyla zorlamaya başlamıştı çünkü.

Adı Monte olan herif silahını Eric'e nişan alarak ilerlerken Melody de bir anda silahını babama doğrulttu.

En ufak bir duygu belirtisi bile olmayan, buz gibi bir sesle, "Seni sevdim, Sedric. Gerçekten sevdim," dedi. "Ama eğer yoluma çıkacak olursan, oğlundan önce seni öldürürüm, haberin olsun."

Kahrolası babam, bu sürtük bize hakaret etmemiş, tüm ailenin canına kastetmemiş gibi gülümseyerek,"Annesi oğluna

fazla düşkündür, ben de annesine çok düşkünüm. Bu yüzden oğluma zarar vermene izin veremem," dedi. "Öfkeni anlıyorum, Melody. Bunun için geçerli nedenlerin..."

"Başlarım onun nedenlerine!" diye bağırarak ben de silahımı doğrulttum. Hayatımda ilk defa gözüm bu kadar dönmüştü ve onu yere sermeyi her şeyden çok istiyordum.

"Liam Callahan, kendine gel! Kırk sekiz saat daha benim emrimde olduğunu unutma ve hemen o silah indir!"

İçimde yükselen kan dökme arzusunu bastıramadığımdan, silahımı hemen Melody'nin arkasında duran Monte'nin koluna nişan alıp ateşledim.

Kızın gözleri öfkeyle parladı ve silahına sarıldı ama babam hızlı davranıp ona doğru atıldı ve kızın bileğini tutup silah yere düşene kadar bükmeye başladı. Sonrasındaysa kolunu çevirip arkasına doğru kıvırarak, onu hareketsiz bırakmayı başardı.

Melody lanet olası bir kaplan gibi kükrerken babam, "Beni dinle, Melody! Callahan ailesinin lideri olarak oğlumun bugünkü aptalca hareketi ve neden olduğu zarar için senden özür dilerim. Ama olan oldu. Şimdi derin bir nefes alıp önüne bakmanı istiyorum. Sakin ol ve bir kadın olarak değil, bir patron olarak ailelerimizin birleşme işini tekrar düşün. Eğer bu odayı bulabildiysen, Liam'ın odasının da nerede olduğunu bildiğinden eminim. Oğlum kısa bir süre sonra odasında olacak ve ikinizin patron ve Ceann na Conairte olarak konuşmanızın daha doğru olacağını biliyorum."

Melody ikna olmuş gibi salladı ve babam dakızın kolunu bıraktı. Fedel yıkık duvarın önünde kıpırdamadan dururken, Melody ve kanayan kolunu tutan Monte dışarı çıktılar. Onlar odadan çıkar çıkmaz babam, bir göz işaretiyle adamların da odayı terk etmelerini istedi. Birkaç saniye sonra, az önceki zaferimin içine eden sevgili babamla baş başa kalmıştım. Yine gözümü kan bürümüştü ve yirmi dört yıllık yaşamımda ilk kez onun da kanını istiyordum.

"Beni yerin dibine soktun, baba! Bu ilişki, bu evlilik yürümeyecek! O lanet olası anlaşmayı yırtıp atacak ve o sürtüğün beynini dağıtacağım."

Gözlerinde fırtınalar kopan babam, bana doğru yaklaştı. "Esas *sen* kendini yerin dibine soktun. Melody gibi bir kadının, bir patronun, uygun görmesi durumunda o uçağı kolayca havaya uçurabileceğini hiç düşünmedin mi? O bilgileri nereden edindiğini ben de biliyorum, seni ahmak! Ama sen nişanlını şezlonga zincirlemekle meşgulken, ben onların da dosyalarını okuyordum."

Silahımın namlusunu babama doğrultmamak için kendimle büyük bir mücadele içindeyken, "Uçağı havaya uçurmadı çünkü o masumları öldürmek istemeyen, zayıf karakterli biri," dedim.

Sedric yıkılan duvarı işaret etti. "Bu sana zayıflık gibi mi görünüyor? Yoksa güç fikri seni sarhoş etti ve bugüne dek sana öğrettiğim her şeyi unuttun mu?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp, silahımı masanın üzerine bıraktım. "Eminim benim yerimde olsaydın, sen de bugün benim davrandığım gibi davranırdın."

"Evet haklısın ama öncelikle bu durumun karıma zarar vermeyeceğinden emin olurdum. Tebrikler, Vance'a ve adamlarına en az onlar kadar acımasız olduğunu kanıtladın. Adamlarının seninle gurur duymasını sağladın ve hiç kimsenin asla seni suçlayacak kanıt bulamayacağı bir işi başarıyla hallettin. Ama eğer bunun yerine sözlerimi dikkate alıp Melody'le iyi bir ilişkiye girmeye çalışsaydın, Giovanni dosyalarına erişim hakkını kullanır, ev ödevini yaparak ilk etapta nişanlınla kaderlerinizi bağlayan olayı, Melody ve annesinin başından geçenleri de öğrenmiş olurdun."

Donakaldım. Aviela Giovanni'nin bu işle nasıl bir ilgisi olabileceğini kestiremiyordum. Kadın yıllar önce ölmüştü.

"Söylediklerimi iyice düşün, sonra da gidip kendini affettirmek için kızın ayaklarına kapan."

Paramparça olmamış az sayıdaki bilgisayardan birinin başına oturdum ve babamın bahsettiği dosyaları açtım.

19 MART TARİHLİ 307 UÇUŞ NUMARALI UÇAK ATLANTİK OKYANUSU'NA DÜŞTÜ. OLAYDAN KURTULAN TEK KİŞİ, ALTI YAŞINDAKİ MELODY NICCI GIOVANNI.

Fal taşı gibi açılmış gözlerle orada öylece kaldım. "Lanet olsun!" diye mırıldanarak, yazının gerisini okumaya başladım.

Küçük Melody'nin anlattıklarına göre, uçuşun ortasında dört adam yerlerinden kalkıp Aviela Giovanni'den kendisini tanıtmasını isteyip etrafa ateş etmeye başlamış. Bayan Giovanni, birkaç dakika önce koruması yardımıyla kızını başüstü dolabına yerleştirmiş fakat V harfi şeklindeki dövmelerinden Valero'nun adamları olduğu anlaşılan saldırganların kurşunlarından kendini koruyamamış. Küçük Melody'nin hıçkırıklarını duyup onu olduğu yerden çıkaran saldırganlar, kızı beraberlerinde bir tekneye götürmüşler.

Fakat Melody dua etmeye başlayınca, adamlar kızın kaderini Tanrı'nın eline bırakmaya karar verip onu okyanusa atmış. Uçağın kalıntılarından bir parçaya tutunan kız, adamların giderken kahkaha atarak, eğer hayatta kalmayı başaracak olursa, büyüdüğünde Valero'nun çetesine katılmasını söylediklerini de belirtiyor.

Geceyi uçak kanadının üzerinde geçiren küçük kız, ertesi sabah babası tarafından bulunmuş. Tanınmaz hâldeki uçak paramparça olduğundansa, Bayan Giovanni'nin cansız bedenine ulaşılamamış.

Küçük Melody hayatta kalmış, ama hipotermiyle baş etmeye çalışırken zor günler geçirmiş. Ayrıca uzun vadede terapiyle azalması umulan, aşırı düzeyde karanlık korkusu da baş göstermiş.

Uçak kazasının elektronik aksamdaki arıza nedeniyle olduğuna karar verilip olay örtbas edilmiş.

"Lanet olsun! Lanet... olsun!"

Aklım o kadar karışmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Gözlerimin önünde nişanlımın o küçücük hâliyle, koca okyanusun ortasında, bir uçak kanadına sımsıkı yapışmış yardım beklerkenki çaresizliği geldi.

Ve ben o gece onu havuzun kenarında karanlıkta bir başına bırakmıştım. "Ben ne yaptım böyle?"

Babam haklıydı. Hemen gidip Melody'nin ayaklarına kapanmalı ve beni affetmesi için ona yalvarmalıydım. Bunun yeterli olmayacağını biliyordum ama kendimi affettirebilmek için aklıma başka bir yol da gelmiyordu.

Yürüdüğümün farkında bile değildim, ama bir anda kendimi yatak odamın kapısında buldum. İçeri girecek cesaretim yoktu çünkü her zaman sığınağım olan odam, bana bir mezar gibi görünüyordu. Kendimi zorladım. Bir erkek gibi davranmalı ve yaptıklarımla yüzleşmeliydim.

Griler içindeki Melody, elinde bir silah ve baldırında bıçağıyla yatağımın yanında duruyordu. Melody beni gördü ve yavaş yavaş bana doğru yürümeye başladı. Gözlerinden ne düşündüğünü okumaksa mümkün değildi.

"Uçağa bir kayıt cihazı yerleştirmiştik. Cihaz senin sayende okyanusun dibinde bir yerlerde. Ama ben bir sualtı ekibinin desteğiyle onu ele geçireceğim," diyerek odadan çıkmak üzere kapıya doğru yürüdü. Ne yaptığımı düşünmeden onu kolundan tutup gitmesine engel olmak istedim.

"Gerçekten çok üzgünüm ve her şey için senden..."

"Bak sen! Birileri geçmiş defterleri karıştırmış demek." Sert bir hareketle silkinip kolunu benden kurtardı. "Tam da düşündüğüm gibi birisin, Liam Callahan. Yetişkin bir adam görünümünde küçük bir çocuk... Küstah ve vahşisin birisin. Asla bulunduğun pozisyonu da hak etmiyorsun. Beni etkileyemedin, Liam Callahan. O nedenle hakkında yeni şeyler öğrendiğin o küçük kızı da kafandan çıkarsan iyi edersin. Çünkü ben o düşündüğün kız değilim."

Ona karşı duyduğum acıma duyguları yok olmuş, yerini yine zorlukla zaptedebildiğim bir öfke almıştı. Yanına gidip şu an nefret ettiğim kahverengi gözlerine bakarak, "Ben mi küstahım? Ben mi vahşiyim?" diye sordum. "Üstelik bunu söyleyen, çağırılmadığı, özel bir toplantının yapıldığı odaya dalan ve yakında aynı soyadını taşıyacağı insanları neredeyse öldürecek olan biri! Henüz beni tanımıyorsun, Giovanni. Sakın birkaç gün sonra zekâmın ve cazibemin etkisine kapılmaya da kalkma. Çünkü seni hoşnut edecek gücüm olmayacak. Bütün gücümü seni öldürmemek için kendime hâkim olmakla harcıyorum malum."

Melody bir kahkaha atarak, "Ne zekâsı? Ne cazibesi? Sen konuşmaktan başka bir şey yapmayan bir boşboğazsın sadece. Seni tanıyacağım kadar tanıdım ben, daha fazlasına da ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey, seninle evlenmek, Callahan," deyip gururlu bir tavırla başını kaldırarak odadan çıktı.

Asla ona boyun eğmeyecektim. Bence onun da bana boyun eğmeye niyeti yoktu.

İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti beni tüketmeye başlatmıştı. Bu lanet olası evlilik işinin gerçekleşmesi gerekiyordu. Ama onunla, öfkeden gözü dönmüş bu

İtalyan patronla koca bir hayat nasıl geçerdi ki?

Birinci adım, onun lanet olası bir patron olduğunu kabul et.

İkinci adım, tüm bıçak ve silahları, hatta yastıkları bile sakla.

9

"Bir kez cinayet işleyen katil, milyonlarca cinayet işleyen ise kahraman olur. Sayı arttıkça insanlar günahlarından arınırlar, dostum."

- Monsieur Verdoux

MELODY

Şu Callahan denen adamda farklı bir şeyler vardı. Hem son derece çocuksu, hem de otoriter ve sabırsızdı. Tarçın, baharat ve elma karışımı bir parfüm kullanıyordu. Bu kokudan hoşlandığımı itiraf etmem gerekirdi. Fiziksel görünüşü de hoşuma gitmişti tabii. Sürekli kaslarını ortaya çıkarması, gergin olduğunda muştasını eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkması da etkileyiciydi. Emrim altında bir ordu adam vardı. Hatta bazısı gerek fiziksel görünümleri, gerekse zekâlarıyla oldukça dikkat çekici tiplerdi. Ama Liam Callahan denen adamda hepsinden farklı bir hava vardı.

Odasından çıktığında üzerini değiştirmiş, koyu renk bir pantolon ve göğüs kısmına C harfi işlenmiş, yeşil-siyah bir gömlek giymişti. Bana sanki orada ne aradığımı sorar gibi şaşkın bir ifadeyle baktı. Kollarında kavgamızdan kalan morluklar ve çizikler göze çarpıyordu. Ahmak herif onları kapatmanın bir yolunu bulabilirdi, ama umursamamıştı bile belli ki.

"Geç kaldın, Callahan. Yoksa bunca vakti saçlarına mı harcadın?"

Beni orada görmenin şaşkınlığını üzerinden atamamıştı henüz. "Nedenini bilmiyorum, ama bu modele seksi saçlar deniyor.

Gerçi benim amacım günün modasına uymak değil. İnatçı saçlarıma ancak böyle şekli verebiliyorum."

Cevap vermeme fırsat kalmadan koridorda Fedel belirdi ve "Helikopter hazır, hanımefendi. Bu arada Monte de iyi," diye bilgi verdi.

"Biliyorum, konuştum. Ben yokken ne yapacağınızı da o söyleyecek." Fedel'in gözleri kocaman oldu. Sözlerimin artık sağ kolum olmadığı anlamına geldiğini o da biliyordu. "Bir dahaki sefere kendini keskin bir kılıcın üzerine atmanı söylediğimde bir an bile tereddüt etme, Fedel. Sayıca azız diyerek zamanımı boşa harcadığın gibi, karar verme yeteneğime de hakaret etmiş oldun. Şimdilik bu kadar."

Fedel başka bir şey söylemeden başını sallayıp uzaklaştı ve beni Bay Seksi Saçlar ile yalnız bıraktı. Liam bir süre Fedel'in arkasından baktıktan sonra öfkeli bakışlarını bana yöneltti.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Helikoterle Delaware'e gideceğiz. Uçuşumuz bir saat sürecek. Oradan bir sürat motoruyla kuzeye hareket edeceğiz. GPS cihazı kıyıdan 15 mil uzağa kadar olan sinyalleri alıyor. Bu arada eminim Valero da o harika kararı kimin verdiğini anlayıp zararını azaltmak için çoktan adamlarını yollamıştır." Liam'ın bir adım önüne geçerek bunun bir oyun olmadığını ve patronun kim olduğunu hatırlattım. "Birincisi, bak ben ne yapıyorum. Verdiğim kararı uygularken, detayları seninle paylaşıyorum. Bundan sonra sen de öyle yapacaksın. İkincisi, bu benim operasyonum ve *benim* adamlarım. Eğer burnunu sokmaya kalkarsan, boğazını keser ve seni..."

Beni yakalayıp duvara yasladığında, gözlerinden resmen alevler çıkıyordu. "Bana kükreyerek harcadığın her dakika, vakit kaybetmemiz demek. Planın akıllıca olabilir ama keskin nişancılar da olmalı. Buraya gelmeden çok önce düşündüğüm bir önlem bu."

Kolunu boynuma sarmış olan bu adam zeki olduğunu sanıyordu. Bense gülümsedim. "Çok haklısın. Ben de tam olarak bu nedenle Neal ve Antonio'yu görevlendirdim ya. Başka

düşünmediğimi sandığın bir şey var mı? Sen bunca yıl babanın arkasındaki ikinci adamken, ben patrondum, tatlım."

Liam hiçbir şey söylemedi, sadece yüzüme baktı.

"Şimdi beni bıraksan iyi olur, yoksa o kolunu bir daha kullanamazsın. Seçim senin."

Onun beni bırakmasını beklemeden kendim kıskacından kurtardım. Ona göre ufak tefektim zaten ve bunun için yapmam gereken tek şey, aşağı doğru çömelmekti. Öğrenmesi gereken yığınla şey vardı ve öğrenmeye başlamasının da zamanı gelmişti.

Sedric'in evini kurşun yağmuruna tuttuğum için şerefime verilen parti, erken sona ermiş ve tüm konuklar ayrılmıştı. Dışarıda sadece dört motosiklet duruyordu. İkisi Declan ve Monte için, kalan ikisiyse Liam ve benim içindi. Benim motorum beyaz, Liam'ınki ise yeşil-siyahtı. Bir an bana oyuncak bebekmişim gibi baktı, ama ben gözlerimi devirip motoruma atladım ve adamlarından biri kapıyı açtığı an kapıdan uçarcasına çıktım.

Birkaç saniye geçmeden, suratsız herif yanımdan rüzgâr gibi geçip beni geride bıraktı. Bunun üzerine motora biraz daha gaz verip ona yetişmeye çalıştım. Gerçi arabaların arasından zikzaklar çizerek ilerlerken motora ne kadar gaz verirsem vereyim o hep öndeydi. Sadece birkaç saniye kadar öne geçiyordum ve o ani bir manevrayla beni sollayıp geçiyordu. Sanki benimle oyun oynuyordu.

Gümüş rengi, lüks helikopterin bizi beklediği özel uçuş pistine önce Liam vardı. Onun ardından da ben geldim. Kısa bir süre sonra Declan ve Monte de bize yetişti. Liam piste varır varmaz motordan atladı ve kollarını kavuşturarak sanki saatlerdir beni bekliyormuş da sabrı kalmamış gibi ayağını yere vurmaya başladı. Şımarık velet!

Hiçbir şey söylemeden helikoptere geçtim. İçeride yeni yıl hediyelerine bakan çocuklar gibi hevesle tüfekleri inceleyen Antonio ve Neal'ı gördüm.

En azından ikisinin İtalyanlar ve İrlandalılar arasındaki kan davasını sürdürmeleri konusunda endişelenmeme gerek kalmadı.

Liam koltuğuna otururken Neal'e bakıp, "Sadakatinin böyle kolayca satın alınabildiğini görmek ne güzel kardeşim," dedi.

Neal dondu kaldı; başını tüfeklerden kaldırdığında gözlerinde pişmanlıkla keder karışımı bir ifade vardı. Liam da bunu fark etmiş olmalıydı ki, kardeşine yaptığı manevi işkenceye devam etti. Bu adam kardeşinin ruhunu okuyor gibiydi. Acaba bütün kardeşler birbirine bu kadar yakın mıydı?

"Jinx!" diye bağrdım.

Liam, Declan ve Neal, bu sözün kime söylendiğini görmek için arkalarına baktılar ama kendilerinden başka kimse yoktu. Bir saniye sonra helikopterin motoru çalıştı ve hoparlörden, "Uçağa hoş geldiniz, hanımefendi. Kırk dakika sonra Delaware'e inmiş olacağız," diyen bir anons duyuldu.

Her zaman Fedel'in oturduğu yerde, benim önümde oturan Monte, çaprazımda oturan Liam'a döndü. "Talih bizim baş pilotumuzun adıdır. Yükselme şansı bulduğu anda her şeyi uçurabilir."

Neal bir kahkaha atarak, "Adı Jinx* mi?" diye sordu. "Aman ne güzel! Şimdi kendimi çok daha güvende hissettim bakın."

Monte, "Eğer patron için iyiyse, senin için de yeterince iyidir, *cane*," diye homurdandı.

"*Cane* mi? Bu herif bana ne dedi?"

Kan davası yok mu demiştim ben?

Liam bana bakarak, "Köpek demek," diye açıkladı.

Ne yani, bir şeyler yapmamı mı bekliyordu? Her şeyi kardeşi başlatmıştı. Gözlerimi devirerek kendi kendine bir şeyler mırıldanan Monte'ye baktığım an sustu ve yüzünde her zamanki duygusuz ifade belirdi. Bunun üzerine Neal da tıpkı bir *cane* gibi başını eğip önündeki silaha odaklandı.

---

* *İng.* Uğursuzluk getiren anlamına gelen kelime. *(çev.)*

Antonio'ya güvenim sonsuzdu. Hedefini her şartta vuracağını biliyordum. Rüzgâr ya da karanlık onun için sorun olmazdı. Daha önce defalarca rüzgârlı ve karanlık ortamlarda görevini başarıyla yerine getirmişti. Ama Neal'ı denemem lazımdı. Eğer sınavı geçemezse, bir daha benimle çalışmasına izin vermeyecektim. En azından kendini geliştirene kadar. Declan'ın yetenekleri konusunda ise az çok bilgi sahibiydim. Gizli bilgilerime sızmayı başarmıştı. Her ne kadar işini kolaylaştırmış olsam da, bu işi beklediğimden de çabuk yaptığını itiraf etmeliydim.

Liam kendisinin de emir verme yetkisi olduğunu hissettirmek ister gibi Monte'ye, "GPS cihazını sen izleyeceksin," dedi.

Monte başını sallayınca bu kez bana döndü ve "Declan, ortamdaki farklı frekanslara sızıp neler olup bittiğini takip edebilir. Bölge, sağlık görevlileri, polisler ve sahil güvenlik görevlileriyle dolu olmalı." Bana bakan gözlerinde onu onaylamazsam kötü olacağını ima eden, gözdağı vermek isteyen bir ifade vardı.

Şu ana kadar iyi bir çocuk olduğuna göre, bir süreliğine üstün olmanın tadını çıkarmasına izin verebilirdim. Monte onaylayıp onaylamadığımı anlamak için bana baktı. Başımı salladım. Declan'ın yanımda olmasını istiyordum. Her ne kadar Liam'ın kahraman rolü oynayacağından emin olsam da, gerek duymamız hâlinde teke tek dövüşte usta olan Declan'ın bizimle olması akıllıcaydı. İnince yapacaklarımız konusunda karara vardığımızda, Monte benim Liam'la birlikte olduğumuzda etrafa yaydığımız negatif enerjiden bir an önce kurtulmak ister gibi hemen yerinden kalktı.

Liam konuya dair bir şey söylemese de, kafasının içinde tilkiler dolaştığını ve benim orada olmamdan memnun olmadığını biliyordum. Ona aklından geçenlere bir son vermesini söylemek isterdim ama helikopterde olmak beni yeterince geriyordu ve an itibariyle daha fazla gerginlik istemiyordum. Antonio ve Neal tüfeklerini kontrol ederken, Declan ve Monte de önlerinde açık duran dizüstü bilgisayarlara odaklanmışlardı. Şimdilik araları iyi gibiydi. Hatta Neal, Antonio'ya bir paket

çiğneme tütünü vermiş, o da bunu altın bulmuş gibi sevinçle kabul etmişti. Bir an birbirlerine giriyorlar, sonra ansızın uslu uslu oyuncaklarını paylaşan çocuklara dönüyorlardı.

Bakışlarımı Liam'a çevirdiğimde, onun da bana baktığını gördüm. Beni izlerken yakalandığında pek çok insanın yaptığı gibi bakışlarını kaçırmadı, tam tersine gözlerini gözlerime dikti. Bana sanki bilmediği bir dilde yazılmış bir kitapmışım ve beni okumaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Ne var?"

"İniyoruz."

Helikopter kumsala doğru alçalmaya başlamıştı.

Declan bakışlarını bir bana bir Liam'a çevirerek, "Hanımefendi, beyefendi," dedi. "Bir sorunumuz var."

Liam ve ben aynı anda, "Nedir?" diye sorduk.

Monte bilgisayarda bir tuşa bastı ve "Valerolar, kayıt cihazını ele geçirmiş ve cihazla birlikte denize açılıyorlar. Açıkta onları bekleyen bir tekne var," dedi.

Derin bir nefes alıp, "O zaman bizi..." Koordinatları öğrenmek için Declan ve Monte'ye baktım.

İkisi bir ağızdan, "38.09, 72.50." dediler.

Helikopter hız keserken Liam başını sallayıp Antonio ve Neal'e döndü. "Kayıt cihazını elleriyle bize getirecekler. Melody ve ben teknede bekleyeceğiz. Sizler de gerektiğinde helikopterden ateş açarak bizi koruyacaksınız."

Liam koltuğundan kalkıp bana baktı. "Ya da istersen Neal ve ben gideriz, sen de buradan bizi korursun." Bu sözleri söyleyene kadar gayet iyi iş çıkardığını itiraf etmeliydim ama bu sözler bir çuval inciri berbat etmişti işte.

Hemen ayağa fırlayıp öfkeli bakışlarımı gözlerine diktim. Helikopterin kapısının önünde durup, "Bana bir silah ver ve kurşun vücudunda ilerlerken ne kadar acı çekeceğini gör," dedim. Jinx helikopteri havada döndürüp duruyordu. Liam kapıyı açmak üzere önüme geçti, ama önce başını çevirip bir kez

daha bana baktı. Yalaka herif! Bir an gözlerinde kopan fırtınanın arasında bir endişe bulutu görür gibi oldum. Ahmak benim için endişeleniyordu belli ki ama bu benim bir hava aracından ne ilk ne de son atlayışımdı. O kendi başının çaresine bakıp kendi canı için endişelense daha iyi ederdi çünkü ben onun için hiç endişelenmiyordum. Tek istediğim şu işin bir an önce olup bitmesiydi. Böylece gidip iyi bir uyku çekebilecektim.

Monte yanımıza gelip bize paraşütleri uzattı ama ikimiz de başımızı sallayarak bu teklifi reddettik. Paraşütler sadece aşağıya inişimizi yavaşlatacak ve bizi kolay birer hedef hâline getirecekti. Hızlı ve sert bir şekilde inmemiz gerekiyordu.

"Jinx, mümkün oldu kadar yavaşla," dedim.

Liam kapıyı açtı ve gecenin karanlığında aşağıda bekleyen tekneyi gördük. Bir kez daha dönüp bana baktı ama ben bu bakışı görmezden geldim ve boşluğa atladım. Tenimde soğuk rüzgârı hissederken kendimi sert bir düşüşle güverteye inmeye hazırlıyordum. Düştüğüm anda etrafımda uçuşan kurşunlardan korunmak için yerde yuvarlandım.

Yattığım yerden adamlardan birini alnının ortasından vurdum. O sırada Liam da bir diğer adamı yere sermişti. Uçarcasına benim yanıma atladığında tekne Rusların çığlık ve küfürleriyle inliyordu.

Liam adrenalinin damarlarına yayıldığını belli eden bir tavırla kahkaha atıp, "Buraya sık gelir misin?" diye sordu. Sanırım o anda beni bir oyuncak bebek gibi değil, eş değeri gibi görmeye başlamıştı. *Sonunda, seni ahmak herif!*

Teknenin içinden diğer Ruslar da çıkıp bize ateş ederlerken, "Pek sık değil," diye cevap verdim. "Buradakiler hiç misafirperver değiller."

"Bu konuda bir şikâyet mektubu yazmalısın."

Gözlerimi devirerek üst güvertedeki bir adamı diz kapağından vurdum. "Burası tam anlamıyla doğa dostu bir yer. Ağaçları koru saçmalıkları."

Bir kahkaha attı ve acı dolu çığlıklar içindeki adamı başından vurarak yarım bıraktığım işi tamamladı. "Şu geri dönüşüm işlerinde hiç de iyi değilimdir."

Bir anda arkamızda iki adam belirince teslim olduğumuzu belirtmek için ellerimizi kaldırdık.

"Kto vy? Vy lokhi?"

Kim olduğumuzu soruyorlardı. Bu işten gerçekten çok hoşlandığı belli olan Liam'ın yüzü içten olduğuna yemin edebileceğim bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ya, Liam Callahan. Eto moy zhenikh, vy tozhe mertv." *

Liam sözlerini bitirdiği anda, helikopter bir kez daha gözden kaybolmadan önce adamların şakaklarına kurşunlar saplandı. Antonio ve Neal iyi iş çıkarmışlardı. Bir saniye sonra Liam'ın cep telefonu çaldı ve hoparlöre aldığında Declan'ın, "Dört mil uzaktalar ve onlara ulaşmamız an meselesi," diyen sesi duyuldu. Liam cevap vermeden telefonu kapatırken ben de adamların güverteye dağılmış olan silahlarını toplamaya başladım.

"Ne dersin, Yarygin mi, Steckhin Pistolü mü?"

Liam yüzünü buruşturdu ve önemli bir noktaya değindi. "Ruslar silah yapımı konusunda gerçekten iyidir."

Yüzlerimizde mutlu bir gülümsemeyle helikopterin gelip bizi almasını beklerken güvertedeki cesetleri suya atmaya başladık. Birkaç dakika içinde pek çok şişko, sarhoş Rus'u karanlık sulara göndermiştik bile.

Güvertenin sessizliği bir başka Rus grubun yukarı çıkmasıyla bozuldu. O kadar çok içmişlerdi ki, sendeliyor, moronlar gibi kahkahalar atıyorlardı.

"Vse chertovski narkotiki ushli. Chert by pobral etikh vlagalishcha v ad. Valero sobirayetsya ubit'nas."**

---

* *Rus.* Ben Liam Callahan. Bu da benim nişanlım ve sen de ölüsün. *(çev)*

** *Rus.* Tüm lanet ilaçlara, tüm aşağılık heriflere lanet olsun. Valero ölüm saçmaya gidiyor. *(çev.)*

Liam, "Cehenneme git!" deyip birini burnundan vururken, ben de diğerini gözünden vurdum. Gözüne kurşunu yiyen adam acıyla haykırırken yanına gidip silah var mı yok mu diye üstünü aradım ve hergeleyi bir kez de kendi silahıyla vurdum.

Sonra silahı Liam'a uzatıp, "Bizimkileri çağırıyorum," deyip arkamı döndüm ama kendimi bir namluyla burun buruna buldum. Namluyu tutan el, Liam'ın yere sermiş olduğu adama aitti. Henüz ne yapacağıma karar veremeden, Liam beni sertçe yana çekip namluyla arama girdi ve kaşla göz arasında pisliği kafasından vurdu. Ama bunu yaparken kendisi de kolundan vuruldu.

"Lanet olası pislik!" diye bağırırken bir yandan da yaralı kolunu tutuyordu.

Bugün koruyucu meleğini evde bırakmış olmalı...

Onu kolundan yakaladım, yarasının üzerine bastırarak hemen telefona sarıldım. "Jinx, direkt kıyıya gelin. Biz iyiyiz. Yani fena sayılmayız."

Liam tuttuğum kolunu sertçe çekti. "Ben iyiyim. Sadece herifi bir anda öldürdüğüm, işkence etmediğim için üzülüyorum."

Gözlerimde ciddi bir ifadeyle ona baktım. "Kolunda bir kurşun var. Lanet olası bir Rus kurşunu ve senin de dediğin gibi Ruslar silah yapımı konusunda fazla iyiler. Şimdi o kurşunu çıkaracağım."

"Sana iyiyim dedim, Melody!"

Öfkeyle silahımı çekip namlusuyla kafasına bir darbe indirdim. Liam acı içinde inlerken sakince tabancamı kılıfına yerleştirip tekrar elimi sıkıca yarasına bastırdım.

"Ben de iyi değilsin dedim. Şimdi sorun çıkarmayı bırak da seni iyileştirmeme izin ver, ahmak!"

Bana cevap vermesine fırsat bırakmadan onu aşağıdaki kamaraya çektim ve en yakındaki yatağa ittim. Rus hergeleler yemek yemeye hazırlanıyor olmalıydılar çünkü masanın üzerinde içki şişeleri, et, ekmek ve elma vardı. Bir peçete, bıçak ve

en yakındaki içki şişesini aldım. İçkinin bir kısmını bıçağa, bir kısmını da yarasına döktükten sonra kalanını içmesi için ona uzattım.

Umarım bu içki sesini kesmesini sağlar...

Liam bana kötü kötü sırıtarak şişeyi aldı ve dudaklarına götürdü. "Çok seksi bir hemşire oldun."

Gözlerinin içine bakarak elimdeki bıçağı kurşun yarasına sapladım. "Belki şimdi elinde silah olan bir kadınla böyle aptal aptal konuşmamayı öğrenirsin."

Kurşunu çıkarıp elimdeki peçeteyi sargı bezi olarak kullanarak kolunu sarana dek bir bebek gibi acı içinde haykırıp durdu.

Tekrar güverteye çıkmadan önce ona diğer içki şişesini uzattım ve "İç şunu ve sesini kes," dedim. "Birazdan geleceğim."

İlk iş olarak güvertede kalan cesetleri suya atıp karaya doğru yol almak için motoru çalıştırdım. Bu arada Monte'yi arayıp ona olanlar hakkında bilgi verdim. Monte'nin haberi olması, lanet olası ağabey Callahan'ın da haberi olması anlamına geliyordu. Kamaraya döndüğümde Liam'ı yüzünde buz gibi bir ifadeyle havaya uçurduğu uçağın ses kaydını dinlerken buldum.

Sadece çığlıklar, dualar ve hıçkırık sesleri duyuluyordu. Bu sesler bana unutmayı çok istediğim acı anıları hatırlattı. Hızlı adımlarla ona doğru ilerleyip stop düğmesine bastım. Sesleri dinlemeye dalmış olan Liam irkilerek başını bana doğru çevirdi.

Yarasının üzerinde, kan içinde kalmış peçeteyi temiz bir peçeteyle değiştirdim.

"Bir daha sakın yaralandığımda vücuduma giren kurşunu çıkarmaya kalkma," diyerek kolunu çekti.

"Bence bu yaptığın hiç nazik bir davranış değil. Kullanman gereken doğru ifade, teşekkür ederim olmalıydı."

Kolunu tekrar kendime doğru çektim.

"Teşekkür ederim ama sakın bir daha bunu yapma. Adamlarımın başımın çaresine bakamadığımı düşünmelerini istemem."

"Saçmalıyorsun! Niye her zaman taş kalpli bir hergele olduğunu ispat etmeye çalışıp duruyorsun ki?"

"Çünkü olmak zorunda olduğum şey tam da bu, taş kalpli bir hergele."

Ayağa kalkıp ellerimi belime koydum. "Sen istediğin kadar olayları berbat etme hakkına sahipsin ve emin ol ne yaparsan yap, kimse seninle ilgili şüpheye düşmeyecektir. Bana gelince, ben tek bir hata yapacak olursam, bugüne kadar sahip olmak için çalıştığım her şeyi kaybederim. Ahmağın biri çıkıp fazlasıyla yumuşak kalpli olduğumu, bu iş için uygun olmadığımı iddia edip yerimi almaya çalışabilir. Şu anki konumuma gelmek için o kadar mücadele ettim ki pes edip geri dönmeye hiç niyetim yok."

Hiçbir şey söylemedi. O da haklı olduğumu biliyordu. Tekrar tekrar kendimi kanıtlamakla harcayacak zamanım yoktu.

Masadaki şarap şişesini başıma diktim. "Aslına bakarsan haklılar, o uçağı havaya uçuran ben olmalıydım. Eğer bunu yapmış olsaydım, övgüyü de hak..."

"Övgü mü? Neden olduğum katliamın sonucunda övgü mü bekliyorsun?"

"Öyle deme. Biz seri katil değiliz. Eğlence olsun diye ya da kaos yaratmak için birilerini öldürmüyoruz. Bu bizim *işimiz*. Öldürdüğümüz herkesi aile için öldürüyoruz. Eğer biz öldürmeyecek olursak, onlar bizi öldürür. Mafya dünyasının kuralı bu. İnsanları öldürerek kendimizi koruyor, hayatta kalıyoruz. Eğer sen onlar için tehdit oluştursaydın, gözlerini bile kırpmadan aileleri için seni de öldürürlerdi. Aslına bakarsan herkes acımasız. Sadece bunun farkında değiller. Ama sen farkındasın, ben farkındayım. Farkında olduğumuz için de en tepedeyiz ve hep burada kalacağız."

"Yani o masum insanlar için bir şey hissetmiyor musun?"

"Hiçbir şey *hissetmiyorum*."

Liam gözlerimin içine bakarken beni anlaması için Tanrı'ya yalvardım çünkü başka türlü kendimi nasıl ifade edebileceğimi bilmiyordum. Sürekli kendime telkin ettiğim bu düşünce sayesinde geceleri başımı yastığıma rahat koyabiliyordum.

"Ben de," dedi ve ona inandım.

Tekrar güverteye çıkmaya çalıştım ama Liam beni sımsıkı yakalayıp duvara yasladı. Gözlerinde o bildik bakış vardı. Kafese hapsedilmiş, özgür kalmak için çırpınan vahşi bir hayvanın açlık, şehvet dolu bakışı... Bana daha da yaklaşıp vücudunu vücuduma yasladı.

"Liam..." Dudaklarımı öptü ve yaralı olmayan kolunu kıyafetimin altına soktu. Bir eliyle göğüslerimi sıkıyor, diğer elini sırtımda gezdiriyor, bir yandan da vücudunu vücuduma sürtüyordu. Beni kaldırıp yatağa atmadan önce dudakları uzun uzun boynumda gezindi.

Gözlerindeki şehvet daha önce gördüklerimden de yoğundu. "Bu bana durmamı söylemek için tek ve son şansın."

10

"Cinayet için iki kişi gereklidir. Kurban olarak doğanlar vardır, boyunları kesilsin diye doğanlar. Katiller ise asılmak için doğarlar."

-Aldous Huxley

LIAM

Bana karşı kayıtsız değildi. Gitgide derinleşen bakışlarındaki şehveti görebiliyordum. Gözlerini kısarak, "Giysilerimi yırtmamaya çalış," dedi ve bu sözler aklımın başımdan gitmesine neden oldu. Onu bileğinden yakalayıp dizimle bacaklarını araladım. Artık ona sahip olmama birkaç santim kalmıştı. Vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki, terden nemlenen tenin ıslaklığını hissedebiliyordum. Parmaklarımla önce yanaklarını, sonra da dudaklarını okşadım. Ardından saçlarından tutup başını sertçe geri çektim ve dudaklarımı güzel boynuna kenetledim. İkimiz de konuşmaya gerek duymuyorduk, ne istediğimizi iyi biliyor gibiydik.

Melody boynumu tatlı tatlı ısırıyor, diliyle beni mest ediyordu. Vahşi bir hayvan gibiydim ama gömleğimin düğmelerini çözüp sıcacık ellerini göğsümde dolaştırmaya başladığında, tam bir çılgına döndüm. Onu sertçe itip o lanet olası kıyafetlerini yırtmamamı istediği için elimden geldiğince dikkatli ama hızlı bir şekilde üstündekileri çıkardım. Ama öyle bir açlık hissediyordum ki önce küçük bir yırtılma sesi duyuldu, ardından da bluzu boydan boya yırtıldı.

Nefes nefese, "Aldırma Liam!" diye bağırdı Melody. Durdum ve nefesim dudaklarında dolaşırken derin, kahverengi gözlerine baktım.

Sütyeninin üzerinden göğsünü okşarken, "Bir daha söyle," diye mırıldandım. Doğrusu spor bir sütyendense dantelli, seksi bir sütyeni tercih ederdim ama altında saklı göğüsler o an bana her şeyi unutturmuştu.

"Neyi?"

Şehvetle dudaklarını öpüp, alt dudağını hafifçe ısırdım. Sonra yanaklarını öpüp kulaklarına uzandım ve kulak memesini yavaş yavaş emmeye başladım. Aklımı kaçıracak gibiydim. Arzuyla kıvranan o güzel vücudun her bir parçasını yalayıp yutmak istiyordum.

Kulağına, "Adımı," diye fısıldadım ve arzuyla ürperdiğini hissettim. "Adımı bir daha söyle. Ama nefretle, öfkeyle değil, şimdi söylediğin gibi. Seni zevkin doruğuna çıkarabilecek, dünya üzerindeki tek adam benmişim gibi."

Evet, o adam kesinlikle bendim. Başımı eğip tekrar boynunu öpmeye başladım. Ama o sertçe saçlarıma asılıp başımı yukarı çekti. Tek bir söz bile etmeden bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra büyük bir arzuyla beni öpmeye başladı. Kendimden geçmişçesine o anın tadını çıkarırken, beni itip sırtüstü yere yatırdı ve gömleğimi çıkarıp bir süre beni seyretti. Daha sonra sütyeninden kurtulup usul usul göğsümü öpmeye ve yalamaya başladı. Beni çıldırtırcasına aşağılara doğru iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyordu. Boynuma ulaştığında ellerim saçlarına kenetlendi. Tanrı'ya şükür sonunda onun elleri de pantolonuma uzanmıştı.

Melody'i saçlarından çekip sırtüstü yatırdım ve tek elimle ellerini tutup bir süre artık bana ait olan güzel vücudunu seyrettim. Yanakları kızarmış, göğüs uçları sanki onları yalamam için yalvarıyor gibi dimdik olmuştu. Eğilip dilimi göğüs ucuna değdirdiğimde bir yandan ne yapacağını bilemediğinden çırpınıyor bir yandan da arzuyla inliyordu.

Başımı kaldırdığımda sanki bir an bile dudaklarımdan uzak kalamıyormuş gibi bana doğru uzanıp, "Liam..." diye mırıldandı.

"Bir daha söyle..." deyip bu kez diğer göğsüne yöneldim. Dilimi göğüs ucunun etrafında gezdiriyor, ufak öpücükler konduruyordum. İstediğimi yapmadan, adımı bir kez daha söylemeden, göğüs ucunu emmeyecektim. Ama o bana boyun eğecek bir kadın değildi. Bir elini benden kurtardı ve sımsıkı bir şekilde sağ elimi tuttu. Serbest olan sol elim, hedefine ulaşmak konusunda son derece kararlı, aşağılara iniyordu. Pantolonunun düğmesini açıp elimi külotunun içine soktum. Onu hissedebiliyordum. Benim için sırılsıklam olmuştu.

Elimi geri çektiğimde, "Seni piç herif..." diye mırıldanarak bacaklarını birbirine sürtmeye ve yarım bıraktığım işi tamamlamaya çalıştı ama buna izin vermeyecektim.

"Bir daha," dedim ve dudaklarım, göğüslerinden karnına doğru inerken ara ara, ıslanmış cinsel organını okşamaya başladım. Daha fazlasını istiyordu. Ben de öyle ama istediğimi almadan, ona istediğini vermemeye niyetliydim.

Onu o kadar istiyordum ki, daha fazla dayanamayıp iç çamaşırlarını çıkarmak için ellerini serbest bırakmak zorunda kaldım ve benim için hazır olan kadınlığını yalamaya başladım.

Melody elleriyle başıma bastırıyor, bir yandan da, "Liam..." diye inliyordu.

Bir anlığına yaptığım işe ara verip, "Bir daha..." diye mırıldandım.

İstediğimi yapmaması üzerine parmağımı cinsel organına soktum, kendinden geçercesine inledi. Parmaklarım içine hızla girip çıkarken, o, sadece cinsel organımla verebileceğim tatmini istiyor ama yine de elini elimin üzerine koymuş, hareketlerimi hızlandırmaya çalışıyordu. Doruk noktasına ulaşacağını hissettiğimde bir anda durdum. Birkaç saniye kendine gelemeyen Melody, "Hadi lanet olası, yap şu işi!" diye inledi.

Pantolonumdan fırlayacak gibi olan cinsel organımı çıkarmak için ayağa kalkarken, "Sabırlı ol," diye mırıldandım. Birkaç dakika aç gözlerle cinsel organımı seyretmesine izin verdikten

sonra Melody'i sertçe kendime doğru çektim. O henüz ne olduğunu bile anlamadan ben onun içindeydim. Bir süre sonra vücudu kasıldı ve İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

Onu biraz daha kendime doğru çekip daha da derinlere girmeye çalıştım. Yavaş hareketlerle ileri geri gidip gelirken Melody kendinden geçmiş, inliyordu.

Kendimi zorlukla tuttum ve "Adımı söyle..." dedim bir kez daha. Bunu bir an önce yapmasını istiyordum çünkü daha fazlabekleyemezdim.

Söylemedi. Ben de bunun üzerine penisimi sertçe içine sokup, "Tanrı aşkına Melody, adımı söyle!" diyerek inledim.

Adımı söylemek yerine vücudunu benimkine bastırarak kollarını boynuma doladı ve nefes nefese, "Mel, bana Mel de..." diye mırıldandı.

Göğüslerini okşayıp onu kendimi geri çekerek, "Söyle Mel," dedim."Hadi..."

Boynumda gezinen dudakları kulaklarıma geçip dudaklarımda son buldu. Gözlerimin içine baktı. Gözleri o kadar koyulaşmıştı ki, neredeyse bu gözlerde kendimi görebiliyordum. Nefesi yüzümü okşar gibiydi.

"Liam..." diye fısıldayıp beni ateşli bir şekilde dudaklarımdan öpmeye başladı.

İsmimi söylemesi, bende ona tümüyle sahip olmuşum gibi bir his uyandırmıştı ve üzerine geçip hızlı hareketlerle gidip gelirken ikimiz de inliyor, çığlıklar atıyorduk. Vücutlarımız sanki birbirlerini yıllardır tanıyor gibi bir ritimle hareket ediyordu.

Bir süre sonra o titreyerek boşalsa da ben henüz o noktaya gelmemiştim. Yeter diye bağırmasına aldırmadan sert hareketlerle üzerinde gidip gelmeye devam ettim. En azından bir kez daha boşalmadan içinden çıkmaya niyetim yoktu. Ama bu oyunlar oynamayacağımız anlamına da gelmiyordu. Kendimi dışarı çektim ve o tekrar içine girmem için yalvarana kadar da

bu isteğini yerine getirmedim. Sonunda onu iterek bir elimle göğsünü, diğeriyle omzunu tutup sert hareketlerle onu inlettim.

"Daha sert Liam! Daha hızlı!"

Onun isteğine boyun eğip her ikimiz de aynı anda doruğa ulaşana kadar üzerinde gidip geldim.

Nefes nefese içinden çıkıp kendimi sırtüstü yatağa attığımda, "Mo Mel alairm," * diye inledim.

Yanımda sırtüstü uzanan Mel bir süre nefesini kontrol etmeye çalıştıktan sonra, az evvel yaşananlar hiç olmamış gibi soğuk bir sesle, "Sadece sevişirken bana Mel diyebilirsin," dedi.

Bir anda başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Henüz bana Mel demeye hak kazanmadın demek oluyor."

Bu, dayanabileceğimin çok üstündeydi. Son bir saattir aramızda olanlardan sonra her şey bir anda yine allak bullak olmuştu işte! Onu bileğinden yakalayıp üstüne çıktım. Vücudum bütün ağırlığıyla üzerindeydi. Bu hareketim onu şaşırtmış gibiydi ama bir şey söylemedi.

Henüz normale dönmemiş nefesimi düzenlemeye çalışarak, sakin bir tavırla, "Bu gece olanlar bundan böyle sürekli olacak," dedim. "Sen benimsin, ben de senin. Ama beraberliğimizin yürümesi için beni düşman olarak görmekten vazgeçip kocan olarak görmeye başlaman gerekiyor."

Kahverengi gözleri öfkeyle kısıldı. "Kocan mı dedin sen? Yani sen beni becereceksin, iki becerme arasında ben de ayakkabılarını cilalayıp akşam yemeğini falan hazırlayacağım, öyle mi?"

Bıkkın bir tavırla, "Anladım Mel," dedim. Sonra üzerine çıkıp artık sadece bana ait olan yeni yuvama girdim. Cinsel organım, derinlere doğru ilerlerken o, ısrarcı olduğu konuya odaklanmaya çalışarak, "Emin misin?" diye mırıldandı.

---

* *İtl.* "Aşkım, Mel." *(ed.)*

Dudaklarım boynunda dolaşırken, "Evet," diye cevap verdim. Bir an içinden çıktım ve "Sen bir ev kadını değilsin," deyip yeniden girdim.

"Sen benim oyuncağım da olmayacaksın."

Parmakları saçlarımın arasında gezinmeye başladı.

"Sen soğukkanlı bir katilsin." Alnımdan akan ter damlası göğsüne damladığında inlemeye başladı.

"Sen patronsun."

"Sen benim parlak geleceğimsin."

Elleri sımsıkı, kalçalarıma yapışmış, beni kendine doğru çekiyordu.

"Şovenist düşüncelerimden kurtulmaya çalışacağım."

"Seni kendimle eşit göreceğim ama senin de böyle yapman gerekiyor, Mel." Hareketlerim hızlandı. Kendimi kaybetmeye başlamıştım. Tek vücut olmuştuk, göğüsleri göğsüme çarpıyor, terimiz birbirine karışıyordu. Tanrım, öyle seksiydi ki, aklımı başımdan alıyordu.

Tırnaklarını sırtıma saplıyor, belime doladığı bacaklarıyla beni kendine doğru çekiyordu. İkimiz aynı anda orgazma ulaşırken, ellerimiz ve bütün vücudumuz birbirine kenetlendi. Nefes nefese yan yana uzandık. Onu kollarımın arasına almıştım. İkimiz de sessizdik. Boş kamarada nefes alışverişlerimizden başka bir ses duyulmuyordu ve ikimiz de hâlimizden memnun olmalıydık ki hiç kıpırdamıyorduk.

Bir süre sonra Melody, "Beni patron olarak görüyorsun, öyle mi?" diye sorarak sessizliği bozdu.

Dürüstçe, "Evet ve bu beni rahatsız ediyor çünkü o unvan benim olmalı," deyince saçımı çekti.

"Beni binlerce kez becersen de asla sana boyun eğmeyeceğim, Callahan. Beni yönetmeyi unut. Asla parmaklarında oynatacağın bir kukla olmayacağım. Ve doğrusunu istersen ben, senin bu durumu kaldırabileceğini de hiç sanmıyorum."

Az önce yaşadığımız şehvet dolu dakikalar nedeniyle mi, yoksa babamın sözleri kafama dank ettiği için mi bilmem, yavaş yavaş ona farklı bir gözle bakmaya başlamıştım. Artık ne istediğimi daha net görebiliyordum. Üzerinden kalkıp sırtüstü yatağa uzandım, ahşap tavana bakarak düşüncelerimi toplamak için birkaç dakika sessiz kaldım.

"Pek çok bakımdan kaldıramam, haklısın. Şovenist tarafım her zaman dışarı çıkmak için çabalayıp duracak ama ben onu bastırmak için mücadele edeceğim. Sen de ben de, evlendikten sonra şirketlerimizin birleşeceğini biliyoruz. Bu da tek bir baş olması anlamına gelir. Yönetim bölünürse bir şirket ayakta duramaz."

"Teşekkürler Abraham Lincoln. Ama ne yazık ki sözlerin kulağa hiç de ikna edici gelmiyor. Hâlâ patron benim diyorum ve bundan vazgeçmeye de niyetim yok."

Bu sözleri beni hiç şaşırtmadı, bunu bekliyordum. Asla bana boyun eğmeyeceğini, önümde eğilmeyeceğini biliyordum. Bu beraberliğin, dolayısıyla işin düzgün yürümesinin tek yolu paylaşımdı, evet ve bu zor bir şey değil, hatta gayet mantıklıydı da; fakat ben lanet olası gözü doymaz herifin biriydim işte. Melody de en az benim kadar açgözlüydü. Birbirimize şaşılacak kadar çok benziyorduk.

"Tek bir baş olacak, evet ama şirketle ilgili tüm kararları birlikte, yatağımızda verip adamlarımıza duyuracağız. Yani yönetimi beraber üstleneceğiz."

Hiçbir şey söylemedi ve ben odayı kaplayan seks kokusundan biraz daha nasiplenmek için derin derin nefes alırken, ona söylediklerimi düşünmesi için zaman tanıdım. Az önce başımızdan geçenler, hayatımda yaşadığım en güzel şeylerden biriydi. Bir an bile ondan ayrılmamak, sürekli onunla sevişmek istiyordum.

Bir süre sonra, "Her konuda aynı fikirde olmamız imkânsız," diye mırıldandı. Haklıydı.

"Aynı fikirde olmadığımız bir konu gündeme gelirse, seviş-meye başlarız biz de." Bu fikir hoşuma gitti. "Baksana uzun zamandır beraberiz ve bir kere bile silahına davranmadın."

"Sadece şimdilik," diyerek doğrulup oturdu. Onu aydınlıkta çırılçıplak görmemden tedirgin olmaması çok hoşuma gidiyordu. Üzerini örtecek bir şeyler aramıyor, güzel vücudunu seyretmenin tadını çıkarmama izin veriyordu. Uzanıp dağılmış saçlarını düzelttim.

"Eee, sevgili Mel, benim Mel'im, ne diyorsun bakalım? Aramızdaki savaşı sona erdirip, bize karşı olan herkese karşı beyinlerimizi ve vücutlarımızı birleştiriyor muyuz? İki acımasız insan yerine tek bir acımasız insan oluyor muyuz?"

Şüpheli bakışlarla yüzüme bakıp, "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu. "Bana bunu başarabilecek bir tip gibi görünmüyorsun."

"Değilim de ondan. Hayatımı paylaşacağım kadını hayal ederken, hep yaptığım işi kabullenecek ve acımasızlıklarımı onunla paylaşmama, itiraf etmeme izin verecek bir kadın hayal ettim. Şimdi bu acımasızlıkları sadece sözlü olarak değil eylemsel olarak da paylaşacağım bir kadınım var. Hem de bu kadın, acımasızlıklardan zevk alan, yaptıklarımı anlattığımda korkup telaşlanarak beni terk etmeyecek bir kadın. Bizim işimizde, yaptıklarımızı birilerine anlatabilmek çok önemli. Omuzlarımızdaki yükü hafifletmek, vicdanımızı, içimizi rahatlatabilmek için paylaşmaya ihtiyaç duyuyoruz. Düşünsene, hayat arkadaşımla paylaşamazsam kiminle paylaşabilirim ki?"

"Babam haklıymış. Gerçekten de ağzın iyi laf yapıyormuş," dedi ve kaşlarını çattı. Bu görüntüden hiç hoşlanmadım ve ellerimi dudaklarında gezdirdim.

İçten bakışlarla gözlerinin içine bakarak, "Ben ciddiyim, Mel. Bana katıl ve el ele verip tüm dünyayı ateşe verelim. İtiraf edeyim daha önce tek amacım buydu ama söz veriyorum

senin unvanını elinden almaya çalışmayacağım. Bundan böyle hayatımda daha az kavga ve daha çok aşk istiyorum."

Bir elimle yanağını okşarken, diğer elimi göğüslerinde gezdirmeye başladım.

"Bak sen şu zekâ küpüne! Benim düşüncelerimi bulandırmak için seksi kullandığının farkındayım, Callahan."

"İnan bana tek yaptığım sana farklı bir yol göstermeye çalışmak. Asla öldüremeyeceğim bir rakiple sürekli savaş hâlinde olmak çok anlamsız. Birbirimize destek oluruz. Böylece hem doğuyu hem batıyı öyle bir yönetiriz ki insanlar şehirlerin adını değiştirip bizim adımızla anmaya başlarlar."

Göğüs uçlarını parmaklarımın arasına alıp oynarken, "Valerolar..." deyip alt dudağını ısırdı. Onu kendime çekip dilimi göğüslerinde gezdirmeye başladım.

"Hepsini layık oldukları yere yolladık ve şimdi de yataklarında sevişiyoruz," deyip bir kahkaha attığımda, Mel beni sertçe itti. Gözlerinde yine arzu dolu bakışlar belirmişti. Sırtüstü uzandım, becerikli parmakları penisimin üzerinde dolaşmaya başladı. Onun becerikli ellerinin arasında yavaş yavaş canlanmaya başlamıştım.

Tam olarak hazır hâle geldiğimde eğilip cinsel organımın başını yaladı. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi Callahan?"

Sonra zonklayan erkekliğimin tümünü ağzına aldı. İnlemeye başladım. Ağzımdan çıkan anlaşılmaz sözcüklerin İngilizce olduklarından bile emin değildim. Dili o kadar yetenekliydi ki doğru dürüst düşünemez olmuştum. Natasha ve daha önce beraber olduğum tüm kadınlar aklımdan silinip gittiler. Bu lanet olası teknede bunları yaşayacağımı bilseydim, onu ilk gördüğüm gün doğruca buraya getirirdim.

"Eee, Callahan?" Dilini boydan boya cinsel organımda bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başlayınca ürperdim.

"Hayır Mel, sana yalan söylemiyorum." Ellerim istem dışı bir hareketle dağılmış olan güzel saçlarına gitti.

Cinsel organımı gittikçe daha şehvetli yalayarak beni neredeyse orgazm olma noktasına getirdiği sırada başını kaldırıp, "Birlikte çalışıyoruz yani?" diye sordu.

Başım arkaya doğru düştü ve ne kadar büyük bir zevk aldığımı saklamaya çalışarak, "Tanrım, evet!" diye mırıldandım. " Lanet olsun evet! Sen ve ben, sadece sen ve ben... Ah, bebeğim...Ahh! Evet... Şirketi birlikte yöneteceğiz."

"Şimdi, şu anda, cinsel organın ağzımdayken bile beni seninle eşit olarak göreceksin." Konuşurken, elleriyle yarım bıraktığı işe devam ediyordu. Sözleri bitince beni yine ağzına aldı.

Ne demem gerektiğini düşünebilecek durumda değildim. Cinsel organım zonkluyor, o an aklımdan bir an önce doruğa ulaşmaktan başka bir şey geçmiyordu.

"Evet, lanet olsun! Ne istersen, evet! Tıpkı dilim senin güzel kadınlığında dolaşırken senin beni kendinden aşağı görmeyeceğin gibi, ben de senin ağzına boşalırken kendimi senden üstün görmeyeceğim." İnleyerek, ellerimle saçlarına asıldım ve o güne kadar hiç yaşamadığım kadar büyük bir hazla ağzına boşaldım.

Ağzına dolan tüm spermlerimi yuttuktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

"Güzel, bu bana uyar ama eğer bana yanlış yapmaya kalkarsan, gözümü bile kırpmadan seni gebertirim, Callahan."

"Anlaştık. Hadi giyinelim ve bir an önce evlenelim. Böylece sana istediğim kadar sahip olabilirim."

Melody yataktan kalkıp yırtılmış bluzunu eline alarak öfkeli gözlerle baktı. "Seni ahmak herif!"

Ben de yataktan kalktım. "Üzgünüm demek isterdim ama dürüst olayım, değilim."

Karşılıklı durup bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık. İkimiz de çırılçıplaktık ve ikimiz de fena hâlde birbirimize ihtiyaç duyuyorduk.

"Ne dersin, evlenmeden önce bir kere daha sevişelim mi?" Gözlerindeki bakış ürpermeme neden oldu. Bu kadın bir anda aklımı başımdan alma gücüne sahipti.

"Sen ve ben, ne çiftiz ama!" diyerek onu duvara dayadım ve dizimle bacaklarını aralayarak hayatımın sonuna kadar yapmayı umduğum şeyi yapmaya başladım.

Büyük bir zevkle ona sahip olurken, "O zaman sen ve ben... tüm dünyaya karşı diyebilir miyiz?" diye sordu.

Sert ve hızlı hareketlerle içine girip çıkarken, "Bugün yaşadıklarımız hayatımızda yeni bir sayfa açtı," diye mırıldandım. "Sonsuza dek gücün bizde olmasını, düşmanlarımızın titreyerek ayaklarımıza kapanmalarını ve en büyük aşkımızı, yani ailemizi asla unutmamamızı dilerim. Şirketimizi demir yumruk gibi yöneteceğiz."

Tırnaklarını sırtıma saplayarak, "Acımasız olacağız ve asla pişmanlık duymayacağız," diye inledi. "İstediğimize, istediğimiz anda, istediğimiz yerde sahip olacağız. Bütün dünya önümüzde eğilecek."

Kendimden geçmişçesine yaptığım işe odaklandım. Vücutlarımız sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi aynı ritimle hareket ediyordu. Sanki vücutlarımız da zafer, ölüm ve kandan oluşan paketi, gönüllü bir şekilde kabullenir gibiydi.

"Kısa bir süre sonra dünya önümüzde diz çökecek, Bayan Callahan."

Bir yanım yaşadığım rüya gibi dakikaların hiç bitmemesini isterken, diğer yanım bir an önce doruğa ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Dengeler değişiyor, hayatta kalmak için bu güçlü değişime ayak uydurmamız gerekiyordu. Benim hayatımın güçlü değişimi Mel'di. Taşıyabileceğimizden çok daha

fazlasına sahiptik artık. Ama onun inleyerek adımı söylediğini duyduğumda kendimi her türlü zorlukla baş edebilecek kadar güçlü hissettim. Ben gökyüzünü Valero kanıyla kırmızıya boyarken, o bana yardım edecekti. Bunu başaracak ve hükümdarlığımızı ilan edecektik.

Bu düşünce, ona sahip olurken duyduğum hazza eklenince hayatımın en güzel sevişmesini yaşadığımı düşünmeden edemedim.

11

"Ben en çok eski usul cinayetleri severim. Zehirle işlenen ve her iki cinsin de eşit güce sahip olduğu basit cinayetleri."

-Euripides

MELODY

Saatler süren kurtarma çalışmaları ve göklere yükselen milyonlarca duaya rağmen 375 sefer sayılı uçuştan sağ kalan birini bulmak mümkün olmadı. Kalplerimiz, basit ve önceden kestirilemeyen bir motor arızasından kaynaklanan bu büyük trajediyle hayatları kâbusa dönen ailelerle birlikte. Callahan ailesi, kazazedelerin ailelerine destek olmak amacıyla bir yardım kampanyası başlattı ve bu gece gerçekleşecek bir törenle evlenecek olan Liam ve Melody'nin adına bu kampanyaya 15 milyon dolar bağışladı. Üç gün önce sizlerle paylaştığımız bu evlilik haberiyse, o günden sonra şehirde konuşulan neredeyse tek konu oldu. Söylentilere göre çift şu sıralar sık sık bir araya gelip birbirlerini yakından tanımaya çalışıyor. Düğün törenine katılacaklar arasında Amerika Birleşik Devletleri senatörlerinden, ülkenin ileri gelen iş insanlarına kadar pek çok ünlü ismin bulunduğu söyleniyor...

Adriana saçıma şekil verirken, "Hanımefendi, kapatmamı ister misiniz?" diye sordu. Şarabımdan bir yudum aldım ve aynaya baktım. Sonra başımı iki yana salladım.

"Adriana, ben topuz *istemiyorum." Geleneklerden bana ne, ben saçlarımı salık seviyorum.*

O sırada odaya giren ve gülümseyerek bana doğru gelen Evelyn, "Emin misin?" diye sordu.

Üzerimdeki bornozun önünü sımsıkı kapattım ve ben de gülümseyerek ayağa kalktım. Adriana dolabımdaki gelinliği almak üzere yanımızdan ayrıldı.

"Ben saçımı salık tercih ediyorum." Yanıma gelen Evelyn beni baştan aşağı süzdükten sonra başını salladı. Daha sonra saçımdaki tokayı çıkardı ve bir adım geri giderek beni süzdü.

"Evet, gerçekten saçların salıkken daha güzel görünüyormuşsun."

"Teşekkür ederim, Evelyn."

Evelyn, "Mel, lütfen bana bakar mısın?" deyince başımı kaldırdım ama yanağımda patlayan tokadın etkisiyle neye uğradığımı şaşırdım.Bunun bir rüya mı, gerçek mi olduğuna karar vermeye çalışırken, şaşkın bir hâlde elimi yanan yanağıma götürdüm.

"Bu da ne demek oluyor, seni kahrolası sürtük?"

"Hah, işte şimdi karşımda gerçek Melody Giovanni var! Evime gelecek cesareti gösteren, Jackson Pollock tablomu mahveden ve kocamı vurmaktan çekinmeyen Melody..."

Öfkemi kontrol etmekte zorlanmaya başlamıştım. Başımı dikleştirerek, ölümcül bakışlarla gözlerinin içine bakmaya başladım. Sonra ben de onun yüzüne bir tokat attım. Bunun için mutlu olmalıydı, gelecek sefer böyle bir şeye cesaret ederse, o eli kesin kıracaktım çünkü. Tepki vermesine fırsat kalmadan, hemen arkasında kafasına dayadığı tabancasıyla Adriana belirdi.

O, dudağımdaki kanı silerken sırıttım. "Evelyn, daha zeki olmanı beklerdim."

Yüzünde en ufak bir korku ifadesi bile olmayan Evelyn gözlerini bir andan benden ayırmadan, "Seni kızım olarak gördüğüm için tokatladım. Eğer Sedric'e kurşun sıkan, oğullarımdan biri olsaydı, onlar bunu benim yaptığımın farkına bile varmadan onları öbür dünyaya yollardım. Ben senin gibi yaşamıyorum, bunu da zerre kadar istemem zaten. Ama bilmelisin ki,

konu kocamın vurulması olunca, bir an bile tereddüt etmeden herkesi öldürürüm. Ve sen... haddini aştın, Melody."

Bak sen, tam bir cesur yürek...

Başımla Adriana'ya silahı indirmesini emrettim. Kız dediğimi yapıp gelinliği yatağın üzerine koymak üzere yanımızdan ayrıldı.

Tehdidinden hiç etkilenmemiştim tabii. Aksine bu tavrı beni fazlasıyla eğlendirmişti. "Bunu not ediyorum o zaman," dedim. "Sedric ileri gitti, evet ama benim hedefim o değil, senin ahmak oğlundu."

"Sedric'le ilk tanıştığımda, onun kadınlar hakkındaki düşüncelerini değiştirmek çok zamanımı almıştı," dedi. "Aynı şekilde senin nasıl biri olduğunu öğrendikten sonra da fikrini değiştirebilmek için çok uğraştım."

Bu da ne demek oluyor?

"Sedric, benim kim olduğumu Liam'la aynı zamanda öğrendi."

Yoksa yanılıyor muyum?

Evelyn'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Senin yolundan gitmediğimi söyledim ama bu, ailemin iç işleri konusunda naif bir kadın olduğum anlamına gelmez. Sedric tuvalete giderken bile bana haber verir, yaptığı her şeyden haberim olur. Senin nasıl bir yaşam sürdüğünü ilk öğrendiğinde... senin de az önce nazik bir biçimde dile getirdiğin şekilde söyleyecek olursam, benim ahmak oğlum için mükemmel bir eş olacağını düşünmüştü. Seninle ilgili bildiklerini de seni kendi görüp tanısın diye Liam'dan gizledi. Ve... herkese senden övgü dolu sözlerle bahsedeceğim ve senin de insanların yanında beni yalancı çıkarmamaya özen göstermeni istiyorum. Liam ile aranızda olup bitenlerse umurumda değil. Senden sadece nerede durman gerektiğini bilmeni istiyorum."

Onun o kendini beğenmiş yüzünü dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu yüz bana Liam'ı hatırlatıyordu. "Peki nerede durmalıymışım?"

Evelyn ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarıp masaya bıraktı. "Bugünden sonra sen de benim kızımsın. Seni seveceğim, sana destek olacak ve gerektiği zaman da haddini bildireceğim. Dünyayı avuçlarının içinde tutuyor olabilirsin ama unutma ki henüz çok gençsin. Bu da senin, zaman zaman oğlumun yaptığı gibi aptalca davranmana neden oluyor. Senden hoşlanıyorum, Mel ama umarım bir sonraki konuşmamız çok daha sevimli ve medeni olur."

İlk defa gözlerini gözlerimden çekip yatağın üzerindeki gelinliğe baktı ve eğilip yeni beyaz ayakkabılarımın birini eline aldı.

"Christian Louboutin!" Gülümseyerek bana döndü. "Baharda Paris'e gittiğimizde hep birlikte, sen, Coraline, Olivia ve ben alışverişe çıkmalıyız. Gerçekten kusursuz bir zevke sahipsin."

"Aslında o ayakkabıyı seçen Adriana ama yine de teşekkür ederim." dediğimde Evelyn, başını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"O zaman ben hazırlanman için seni Adriana'yla yalnız bırakayım. Daha sonra kızlarla birlikte geliriz. Eğer rahatsız olmazsan tabii." Bu sözleri izin alır gibi değil emir verir gibi söylemişti ama aldırmadım ve başımla onayladım.

O, odadan çıktıktan sonra şarabımı bitirirken gülümsüyordum. Şu Evelyn denen kadından hoşlanmaya başlamıştım.

Az önce yaşananları değerlendirip sessizliğin ve huzurun tadını çıkaracak kadar zamanım olmadı. *Tanrım, bu insanlar beni hiç rahat bırakmayacak mı?* Az sonra Liam sanki birkaç saat içinde düğün törenimiz olmayacakmış gibi altında ipek bir pijama altı, üstü çıplak olarak odaya girdi.

Kadehime şarap doldururken, gözlerimi kaslı göğsünden kaçırmaya çalışarak, "Siz bu evde kapı çalmak diye bir şey duymadınız mı?" diye sordum. Günü kimsenin suratını

dağıtmadan tamamlamak istiyorsam, odamın kapısını kilitlemem gerekiyordu.

"Annem senden ne istedi?"

"Bence şu anda senin ne istediğin daha güzel bir soru," diyerek ona doğru yaklaştım. Az sonra kocam olacak adam, gözlerinde şehvet dolu bir ifadeyle bana bakarken, aklımdan bornozumun altında sadece külotumun olmasının ikimiz için de büyük şans olduğu düşüncesi geçiyordu.

"Adriana, bizi yalnız bırak." Adriana duyduklarına inanamıyormuş gibi yüzüme baktı. Ama ben gözlerimi devirerek, kararlı bir tavırla başımı sallayınca hemen odadan çıktı. O çıktığı an Liam zaman kaybetmeden beni dudaklarımdan öpmeye başladı. Bir elini de bornozumun içine sokmuş, göğsümü avuçluyordu. Bir anda onu sertçe ittim ve yüzüne tokat attım.

"Daha önce sevişmiş olmamız, göz göze geldiğimiz her an yatağa atlayacağımız anlamına gelmiyor!" O kadar seksiydi ki ona karşılık vermemek için kendimi zor tutuyordum. Ama vücudumun ona ait olduğu, istediği zaman istediğini yapabileceği fikrine kapılmasını da istemiyordum.

"Eminim şu an yatağa atlamış olsaydık, bana karşı daha nazik davranırdın." Hayal kırıklığını belli eden bir tavırla söylediği sözleri duymazdan geldim ve yatağın üzerindeki gelinliğin kolunu düzelttim.

"Çocuk gibisin, Callahan. Her istediğini, istediği anda elde etmeye alışmış lanet olası şımarık bir velet gibisin. Az sonra yüzyılın düğün törenine gitmek zorunda olduğumuzu unutmuşa benziyorsun," diyerek ayakkabılarımı giydim.

Gözlerini bacaklarımda bir aşağı bir yukarı dolaştırırken, "Bu ayakkabılar kendime hâkim olmamı daha da zorlaştırıyor," dedi. "Ama gecenin ilerleyen saatlerinde yaşayacağım zevki düşünüp kendimi kontrol edeceğim. Aslında buraya Vance ve oğlu Amory'nin de törene katılacaklarını bildirmek için gelmiştim."

Bu da ne şimdi?

"Uçak olayında yaptığının öcünü almak için bu gecenin mükemmel bir fırsat olduğunu biliyor olmalısın." Yatağa oturup dizlerimi göğüslerime çektim ve kollarımın arasına aldım. Gözlerini bir an bile göğüslerimden ayıramıyordu. Gören de aylardır seks yapmamış olduğumuzu düşünürdü.

Yanıma oturup elini dizlerime koydu. "Yeni anlaşmanın hükümleri gereği bundan böyle birlikte çalışacağız, aşkım. Aklımda iki seçenek var. Birincisi, güvenliği güçlendirip gecenin tadını çıkarmak, ikincisi birkaç dakikamızı feda edip orospu çocuklarını orada zehirleyerek cehenneme yollamak. Sence hangisi daha uygun?"

Bu sözler kaşlarımı çatmama neden oldu. "Birincisi, bana aşkım deme. İkincisi, Vance'ın sonu geldiğinde, imparatorluğunun nasıl yerle bir olduğunu izlemek ve bunu zekice planlarla onu alt ettiğimizi, yendiğimizi ve adını sonsuza dek dünya üzerinden sildiğimizi bilerek yapmak istiyorum. Başının çorbanın içine düşüvermesi..."

"Fazla kolay." Liam da benimle aynı fikirdeydi. "O zaman ilk seçeneği uygulayacağız. Bu arada gerçekten çok şaşkınım, Bayan Callahan. Yoksa biz sizinle aynı fikirde miyiz? Bu gerçek olabilir mi?"

Elini yine göğsüme götürdüğünde ben de onun cinsel organını canını acıtacak kadar sıktım. "Eğer hepsi buysa tatlım, Giovanni olarak geçireceğim son birkaç saatte yalnız kalmak istiyorum."

"Sürtük."

"Ahmak."

"Aslında..." Elini tekrar göğsüme götürmek üzereyken durdu. "Çok güzel görünüyorsun. O zaman mihrapta görüşmek üzere. Yine bir şeylere öfkelenip de kutsal suya tüküreyim deme sakın."

"Sen tükürmezsen, ben de tükürmem," derken Liam beni tam boynumla omzumun birleştiği noktadan öpüyordu.

Daha sonra bir şey söylemeden odadan çıkıp Adriana'nın girmesine izin verdi. Tekrar aynanın karşısına oturdum ve Adriana saçımdaki bukleleri düzeltirken kendimi seyrettim. Liam'ın son öpücüğü, zihnimde bir gece önce yaşadıklarımızın canlanmasına neden olmuştu. Yatakta mükemmeldi, son derece güçlü bir erkekti. Vücudum onun vücudu için resmen alev alev yanıyordu. Onu hem çok seviyor, hem de ondan nefret ediyordum. Yatakta vahşi bir şekilde yönetilmek de hoşuma gitmişti. Ellerini, dudaklarını ve dilini ustaca kullanması ise iyiden iyiye ona boyun eğmeme neden olmuştu. Bugüne kadar beraber olduğum erkeklerin arasında bana en çok zevk veren oydu ama henüz bunu bilmesine gerek yoktu. O kibirli, kendini beğenmiş hergelenin bunu anlayıp da havalara girmesine izin veremezdim.

Ayrıca yatakta kendimi kaybetmeme neden olmasının, bana istediğini yaptırmasının anahtarı olduğunu düşünmesini de istemiyordum. Patronun kim olduğu konusunda anlaşmıştık ama içimi kemiren bir şüphe herkesin zaman zaman yalan söyleyebileceğini hatırlatıyordu bana. İnsanlar ne kadar içtikleri, ne kadar borçları olduğu, kaç kişiyi öldürdükleri konusunda yalanlar söylerlerdi. İnsanlar yalancıydı. Her zaman bana yalan söylendiğinde bunu çabucak anlamakla övünürdüm. Bunu o aptallığı yapan kişinin gözlerinden okur ve onu anında öbür dünyaya yollardım. Ama Liam konusunda kendimden bir türlü emin olamıyordum. Sanki her şeyi gören gözlerim bir anda kör olmuştu. Dürüst görünüyordu ama onun da bana benzediğini ve usta bir yalancı olduğunu bildiğimden şüphelenmeden edemiyorum.

"Adriana, Liam Callahan hakkında ne düşünüyorsun?"

Adriana ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sessiz kaldı.

"Adriana, lütfen düşüncelerini özgürce söyle. Eminim buraya geldiğimizden beri onun pek çok pisliğini yakalamışsındır."

Başını salladı. "Liam Callahan, kibirli, kontrol delisi, çıkarları için insanları kullanan, fevri ama çok... çekici bir adam. İşin kötüsü cazibesinin de bilincinde. Kana susamış biri o. İnsanlara,

sanki ona bulaşmalarını böylece kafalarına bir kurşun sıkabilmesi için kendisine geçerli bir neden vermelerini ister gibi öfke dolu bakışlarla bakıyor. Ama seni gördüğü anda bu öfke dolu bakışlar bir anda yok oluyor. O bence şimdi, üç gün önce gördüğüm adamın aksine mutlu bir adam. Son derece izole ve yalnız bir hayatı olmuş. Öğrendiğim bilgilere göre oldukça sağlıksız, sıska ve çelimsiz bir çocukmuş. Hatta yaşamının ilk dönemlerinde diğerlerinin sataşmak için hedef seçtiği çocuklardan biriymiş. İçinde o dönemlerde de bir Callahan olma bilincini taşıdığından bu durumdan çok utanıyor ve herkesten gizliyormuş. Bir keresinde neredeyse bir yıl boyunca hastanede kalmak zorunda kalmış ve ondan sonra sağlık durumu aşamalı olarak düzelmiş. Aile bireyleri dışında çok az insana güveniyor. Sürekli insanlarda olumsuz bir şeyler bulmaya çalışıyor sanki."

Aynadan Adriana'ya bakıp tek kaşımı kaldırdım, sonra da gülümsedim. Bu onun özel yeteneğiydi. Adriana tam bir kişilik uzmanıydı. Üstelik bu konuda çok iyiydi. Çoğu insan benim özel hizmetçim olduğunu düşünüp onu küçümserdi. Benimse Adriana'yı yanımdan ayırmamamın nedeni, hizmetine ihtiyaç duymam değil, onun benim gözüm kulağım oluşuydu. İnsanları açık birer kitap gibi okurdu. Kimse onu önemsemediğinden, gözler üzerinde olmadığından insanlar hakkında bilgi toplamak konusunda zorluk çemezdi. Kandan ve şiddetten hoşlanmazdı, ben de onu hiçbir zaman buna zorlamadım. Onun yeteneği farklı bir yöndeydi ve şimdi olduğu gibi sık sık bu yeteneğini kanıtlardı.

"Sanırım ona güvenebileceğimi düşünüyorsun?"

"Buna kendiniz karar vermelisiniz, hanımefendi. Siz insanları tanıma konusunda benden çok daha iyisiniz. Gördüğüm kadarıyla sizin kendisine, annesinin babasına gösterdiği gibi özen göstermenizi istiyor. Sizi incitmek niyetinde olduğunu sanmam... en azından şimdilik. Ama onun bir Callahan, bir İrlandalı, bir hilekâr olduğunu da unutmamak gerek. Çok

yakında da kocanız olacak ve bu gerçeği unutmamaya çalışırsanız iyi olur hanımefendi."

Haklıydı ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Bu üç gün benim için çok uzun oldu," dedikten sonra ayağa kalktım ve bornozumun kemerini açtım. Bornoz yere düşünce ayağımı kaldırıp Adriana'nın yerde benim için tuttuğu gelinliğin içine girdim.

Coraline, Olivia ve Evelyn'le odaya girdiğinde, yüzünde hayranlık dolu bir gülümsemeyle bana bakarak, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. Olivia'nın yüzü asıktı ve bu beni hiç şaşırtmadı. Görünen o ki, kocasının kolundaki yarayı kimin açtığını öğrenmişti.

Bir yandan parmağını kolundaki dövmenin üzerinde gezdirirken, bir yandan da beni baştan aşağıya süzdü. "Çok sade bir gelinlik." Eğer o anda beyaz gelinliğimin içinde Tanrı'nın evine gitmek üzere olmasaydım, kesin kafasına yumruğumu indirirdim.

"Bazıları şanssızdır, şık görünmek için çok çaba harcamak zorundadırlar. Bazılarıysa hiç çaba harcamaksızın sadelikten şıklık yaratmayı becerirler," dedim.

Evelyn, "Haklısın," diyerek beni onayladı. Bir kez daha onunla aynı fikirdeydik. Tam da küçük kutuyu almak üzere masaya doğru yürürken Coraline, "Ona bileziği taktın mı?" diye sordu.

Evelyn yanıma gelip kutuyu açınca gözlerimin parlamasına engel olamadım. Antika bilezik incilerden yapılmıştı ve kilit yerinde taşlarla bezenmiş bir C harfi vardı. En az 1900'lerin başından kalmış olmalıydı.

Gülümseyerek bileziği koluma takarken, "Bu çok eski bir mücevher. Tüm Callahan kadınları düğünlerinde bunu takmıştır. İlk patronun karısına aldığı bir armağandır," diye açıklama yaptı.

"Teşekkür ederim," dedim ve o an zihnimde bir şimşek çaktı. Ben bugün evleniyordum!

Hâlâ suratı asık olan ve kendisi hariç herkesin bana yakın davrandığını görmekten belli ki hiç mutu olmayan Olivia, "Gitmemiz gerek. Sedric bekliyor," dedi.

Pis kaltak!

Ona dönerek, "Sedric mi?" diye sordum. İlk defa göz göze gelmiştik."Neden Sedric bekliyor ki? Babam nerede?"

LIAM

St. Peter Katedrali'nde beklerken, Neal belki de bininci kez, "Eee anlat bakalım, o teknede neler oldu, kuzucuk?" diye sordu.

"Sen kendi işine bak lanet olası pislik! Bir daha da bana kuzucuk dersen, seni gebertip bu kilisenin altına gömerim."

"Küçük beyimiz çok heyecanlı olmalı. Baksana, beni nasıl öldüreceğini detaylarıyla bile anlatmadın. Yoksa o teknede..."

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden yumruğumu burnuna indirdim.

"Seni adi hergele!"

Kravatımı düzeltirken, "Bu son şansın kardeşim. Bunu da iyi kullanamazsan, gerçekten tepem atacak haberin olsun," dedim.

Declan, Neal'e burnuna koyması için buz gibi bir içki şişesi verip bana döndü. "Damatlığın kan lekesi içinde kalmadan sakinleş, Liam. Melody'nin kan lekelerine aldırmayacağından, hatta çekici bulacağından eminim ama basın için aynı şeyi söyleyemem."

Neal dişlerinin arasından öfkeyle bir şeyler mırıldanarak yanımızdan uzaklaştı.

Declan onaylamaz bir ifadeyle bana bakıp, "Bir gün büyüyüp aranızdaki sorunları konuşarak halletmeyi öğrenmeniz gerek," dedi.

Belki bir gün ama bugün değil...

Hiçbir şey söylemeden mihraba doğru yürüdüm ve dönüp davetlilere baktım. Annem tek bir kişiyi bile atlamadan, serveti

yüz milyon doların üzerinde olan herkesi davet etmeyi ihmal etmemişti. Konuklar davetli listesinde olmaktan ötürü mutlu ve heyecanlı görünüyordu. Gözlerim Vance'ın gözleriyle buluştuğunda damarlarımda akan kanın hızlandığını hissettim. Piç herif sanki benim adıma seviniyormuş gibi başını sallayıp gülümsedi. Yanında oturan Amory olan bitenin farkında bile değildi ve bir kadının boynunu öpmeye dalmıştı. Bu kadının kim olduğunu anladığımdaysa, bir an şaşkınlıktan donakaldım. Anlaşılan Natasha sürtüğü taraf değiştirmişti. İkisini de oracıkta gebertmemek için kendime hâkim olmaya çalışırken, Natasha utanmadan bana göz kırptı.

"Güvenlik güçleri ne durumda?"

Declan kendinden emin bir tavırla gülümseyip, "Bu işe niyetlenen biri varsa, bugün Amerika Birleşik Devletleri başkanına zarar vermenin, bize zarar vermekten çok daha kolay olacağını bilmesi gerek," dedi.

"Yine de eğer bir aksilik olursa, ilk işin şu orospu çocuğunu gebertmek olsun." Aslında Vance'ı öbür dünyaya kendi ellerimle yollamak isterdim, ama bu işin bugün yapılması gerekiyorsa, kimin yaptığı umurumda bile değildi.

"Merak etme, sorun olmayacak. Tek endişem Melody. Kız bir anda kaçıp gidebilir."

"Endişelenme, kaçmaz." Kaçmak onun doğasında yoktu, biliyordum. "Kafası atacak olursa, gelir ve beni bu kez diğer bacağımdan vurur."

Declan cevap veremeden, kiliseyi müzik sesi doldurdu ve kapı yavaş yavaş aralanırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Beyazlar içinde bir peri kızı, elinde kan kırmızısı güllerden yapılmış bir buketle babamın kolunda, bana doğru yürüyordu. Duvakla yüzünü kapatma gereği duymamıştı ve bu tercihi benim de işime gelmişti. İnanılmaz derecede güzeldi. Çarpıcı, büyüleyici bir güzelliği vardı ve bu kadın... benimdi.

Yanıma geldiklerinde babam onu yanağından öperek ellerimizi birleştirdi. Gözlerine baktığımda, o güzel gözlerde keder bulutlarının dolaştığını gördüm ve kalbime bir bıçak saplanmışçasına içim acıdı. Elini hafifçe sıkarak, yanında olduğumu, her şartta yanında olacağımı ona hissettirmeye çalıştım. O an tek isteğimin, onu mutlu görmek olduğunu fark ettim. Eğer o güzel yüzünü güldüreceğini bilsem, kilisedeki davetlilerin arasından istediğini seçip vurmasına bile izin verebilirdim.

"Sevgili konuklar, bugün burada sadece Tanrı'nın huzurunda değil, hepinizin huzurunda Liam Alec Callahan ve Melody Nicci Giovanni'yi kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için toplanmış bulunmaktayız."

Melody bir an elimi hafifçe sıkınca pederi, konukları, her şeyi unuttum.

"Liam Alec Callahan, iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta sağlıkta Melody Giovanni'yi karın olarak kabul ediyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar onun yanında olmaya, onu koruyup kollamaya ve sevmeye söz veriyor musun?"

Bir an bile tereddüt etmeden, "Evet," dedim ve elimdeki pırlanta alyansı bana gülümseyen Melody'nin parmağına baktım. O an kendimi dünyanın en mutlu erkeği gibi hissediyordum.

"Melody Nicci Giovanni, iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta sağlıkta Liam Alec Callahan'ı kocan olarak kabul ediyor musun? Ölüm sizi ayırana kadar onun yanında olmaya, koruyup kollamaya ve sevmeye söz veriyor musun?"

"Evet."

Biz arzu dolu gözlerle birbirimize bakarken peder, "Tanrı bu yüzükleri kutsasın ve parmaklarında bu yüzükleri taşıyan çift, hayatlarının sonuna kadar sevgi ve huzur içinde yaşasınlar," dedi. "Şimdi verdiğiniz sözleri birbirinizi öperek perçinleyebilirsiniz."

O öpücükle sanki dudaklarımız değil, ruhlarımız birleşmişti. Mel, benim Mel'im, elini uzatıp dudaklarıma bulaşan ruju sildi.

Peder, "Hanımlar, beyler, şimdi size sevgi dolu çiftimiz Bay ve Bayan Liam Callahan'ı takdim ediyorum," dediğinde Mel'in gözlerinde yine öfke pırıltıları belirdi. Anlaşılan Bayan Liam Callahan olarak çağırılmak hoşuna gitmemişti.

Biz el ele koridorda yürürken, tüm davetliler ayağa kalkmış, bizi alkışlıyordu. Kilise kapısının önü ise mahşer yeri gibiydi. Merdivenlerin başında durup fotoğrafımızı çekmek için bekleyen medya mensuplarına poz verdik. Biz gülümserken, babam yanıma yaklaşıp, "Ben bile sizin birbirine âşık, mutlu bir çift olduğunuza inanacağım neredeyse. Basın mensupları kesin yutmuştur," diye fısıldadı. "Yoksa gerçeklik payı mı var? Rus kanı ve bir tekne, bu kadar büyük değişikliğe neden olmuş olabilir mi gerçekten?"

Ona cevap vermeden merdivenlerden indim ve karıma birlikte Rolls Royce'a bindik.

"Sorun ne?"

"Yok bir şey."

Uzanıp yanağını okşadım ve yüzünü kendime doğru çevirdim. Böylece gözlerime bakmak zorunda kaldı. "Benim biricik karım, seni üzen her neyse bilmek istiyorum. Sorun nedir?"

"Kilise koridorunda babamla yürümek isterdim. Benimle yürümemiş olması, sağlık durumunun kötüye gittiğine işaret ediyor," diyerek yanağını okşayan elimden kendini kurtardı ve pencereden dışarı bakmaya başladı.

Kendimi tam bir geri zekâlı gibi hissettim. Ona o kadar odaklanmıştım ki, kilise koridorunda yanında yürümesi gereken kişinin babası olduğu aklıma bile gelmemişti.

Melody Gio... Callahan, yanımda olduğunda bana etraftaki diğer herkesi ve her şeyi unutturma yeteneğine sahip, dünya üzerindeki tek kişi...

"Davette şöyle bir görünür, sonra da kimseye fark ettirmeden kaçıp babanı görmeye gideriz."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu ne şimdi? Tatlı olmaya falan mı çalışıyorsun? Ben gayet iyiyim ve karşımda o aşağılık Callahan'ı görmeyi tercih ederim. Hani evimin bodrumunda kavga ettiğim, kendini bir bok sanan o orospu çocuğunu..."

Yine kaplan kesilmişti işte.

"Bak, ben elimden geleni yapıyorum, belki sen de biraz çaba harcasan fena olmayacak. Tüm dünyaya savaş açma gibi planlarım var. Geceleri yatağımda, yanımda uyuyan kadınla da savaşmak zorunda kalırsam, bu bana fazla gelir."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Bu kadın insanın içinde filizlenen her türlü olumlu duyguyu yok etmekte oldukça ustaydı.

Bir süre sonra, hâlâ pencereden dışarı bakıyor olsa da elimi tuttu ve sıktı. "Bak ben...hiçbir zaman... iyi olmadım. Bir Giovanni olmanın dışında bir kimlik sergilemeye alışık değilim. Şefkat, yumuşaklık, sevgi gibi duygulara yabancıyım. Bu yüzden sana nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyorum. Ben her zaman bir sürtük gibi davranmaya alıştım ve aksini öğrenmem için biraz zaman geçmesi gerek."

Elimi tutan elini dudaklarıma götürüp öptüm. "Bir sürtük gibi davrandığın kişi ben olmadığım sürece umurumda bile değil." Bir tarafım onun insanların kalbini söken vahşi, acımasız tarafına hayranlık duyuyordu. Bu, onun işiydi ve o bu işte gerçekten çok iyiydi.

Bir kahkaha attı ve ben yine sihirli bir değnek değmiş gibi bir anda dünyanın en mutlu erkeği oldum. "Birbirimizi sadece yetmiş iki saat önce tanıdık biz!"

"Ve ben sanki seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hmmm... Öyle mi? Peki söyle bakalım, en sevdiğim renk ne?"

Lanet olsun!

MELODY

Callahan Malikânesi'nin bahçesinde bizim onurumuza düzenlenen davete vardığımızda, etrafın Evelyn'in belli bir mesafeden fotoğraf çekmelerine izin verdiği basın mensuplarıyla dolu olduğunu gördüm. Gece boyunca yüzüme iliştirmek zorunda kaldığım sahte gülümsemeden artık yanaklarım ağrımaya başlamıştı.

Liam'a,"Şunlara toz olmalarını söylemezsen, şimdi keskin nişancıları çağıracağım..." diye fısıldadım.

Bunun üzerine eğilip beni yanağımdan öptü. "Memnuniyetle söylerdim ama annem ve babam iyi bir izlenim bırakmamız gerektiğini düşünüyorlar."

Bir an ne yapmam gerektiğini düşünerek ona baktım, sonra beni kameralardan kurtarıp davetliler kalabalığına yönlendirene kadar tırnaklarımı koluna geçirmeye karar verdim. Bu kısımda, basın mensuplarından çok daha fazla sayıda insan bizimle fotoğraf çektirmek isteyip sahte sahte gülümseyip bize mutluluklar dilediler. Vance ve Amory ise bu kalabalığı yara yara yanımıza geldi. Konuklar, paranın satın alabileceği en güzel şeylerle dekore edilmiş bahçede, ülkenin en ölümcül iki adamının, bir diğer ölümcül çiftle karşılaşacağının farkına bile varmadan keyifle dans ediyorlardı.

Vance ve Amory hilekâr bakışlı koyu renk gözleri ve yağlı ciltleriyle birer yılanı andırıyordu. Amory babası kadar uzundu ama Vance şişman bir adamken o, çelimsiz ve sıskaydı. Birbirlerine çok benziyorlardı. Vance'inkiler yer yer beyazlamış olsa da ikisinin de sarı saçları, uzun çeneleri ve küçük kulakları vardı.

Beni sadece heyecanlı bir gelin olarak görmelerinden emin olmak için Liam'a, "Valero'nun babamın yerini aldığımı bilmediğini unutma," diye fısıldadım. "Ha bir de Vance yıllar önce Amory'yla benim evlenmemizi istemişti." Liam'ın yeşil gözleri kısıldı ve öfke pırıltılarıyla yanmaya başladı.

Göz ucuyla baktığımda, gerektiğinde müdahale edebilmek için Declan ve Neal'ın, Liam'ın arkasındaki yerlerini aldıklarını gördüm. Monte ve Fedel bahçenin çıkışında durmuş, tümüyle bana odaklanmışlardı. Fedel başıyla malikânenin pencerelerini işaret edince, Antonio ve diğer üç keskin nişancının da müdahale etmeye hazır bir şekilde konumlanmış olduklarını anladım.

Yanımıza geldiklerinde Vance, "Bay ve Bayan Callahan! Tebriklerimi sunmama izin verin lütfen," dedi. "Bu düğünün benim için büyük sürpriz olduğunu saklamayacağım. Melody, ne kadar da güzel bir genç hanıma dönüşmüş, değil mi Amory?"

Masum bir tavırla, "Affedersiniz, daha önce tanışmış mıydık?" diye sorarken bir yandan da Liam'ı sakinleştirebilmek ümidiyle elini sıkıyordum. Onun ne kadar öfkeli olduğunu biliyordum ve sakinleşmesi için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Amory'nin oymak istediğim, hain bakışlı gözlerindense şehvet okunuyordu ve bunun Liam'ın öfkesini fazlasıyla arttırdığını da tahmin edebiliyordum.

Liam Vance'ın uzattığı elini benim yerime sıktı. Muhtemelen ellerimizi birbirine değmesine tahammül edemeyeceğini düşünüyordu. "Bu Vance Valero, aşkım," dedi. "Kendisi bizim mallarımızı çalmayı kendisine iş edinen şirketin başkanı olur."

Bu sözler, Vance ve Amory'nin gözlerinde tehditkâr bir ifadenin belirmesine neden oldu. Amory kendisini toparladı ve bana dönüp gülümseyerek, "Bu mutlu gününde, iş konuşarak bu genç ve güzel gelinin canını sıkmak istemeyiz. Babanızla da oldukça yakın bir ilişkimiz vardır. Onunla konuşmayı çok isterdim ama gördüğüm kadarıyla kendisi bu güzel davette değil."

Yüzüne tükürmemek için kendimi zor tuttum. "Liam ve ben evlenmek için biraz acele ettik doğrusu. Babam şu sıralar yeni bir yatırım işi için Avusturya'da. Ama sizinle konuştuğumu ona ileteceğim."

Amory'nin gözleri bir an büyüdü, sonra sırıtarak bu kez de o tokalaşmak için elini uzattı. Ama Liam yine atik davranıp benden önce aşağılık hergelenin elini sıktı. "Beyler, üzgünüm

ama bizim diğer konuklarla da ilgilenmemiz gerek. Lütfen keyfinize bakın."

Aralarındaki gergin havanın farkında değilmişim gibi masum bir şekilde gülümseyerek, "İyi eğlenceler!" dedim. "Evelyn, bu davet için gerçekten çok uğraştı. Böyle güzel bir davet verecek imkânlara sahip olduğumuz için çok şanslıyız ve bunun değerini bilmeliyiz. Babam hep bir gün dünyanın tepesine çıkmışken, bir de bakarsın ertesi gün dünya senin tepene çıkmış, der."

Amory bana göz kırparak, "Her zaman babanızın çok zeki bir adam olduğunu söylemişimdir. Ama insanız, elbette bizler de hata yapabilir, hayatlarımızı allak bullak edebiliriz tabii."

Yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz, Liam beni mor ve kırmızı renklerle süslenmiş dans pistine çekti.

"Bu Avusturya hikâyesi de neyin nesi? Babanın gideceği son yer orası olmalı."

"Sakin ol! Tabii ki babam Avusturya'da değil ama Amory'nin bunu bilmesine gerek yok. O aşağılık hergelenin, bizden bir şeyler çalabilmek ümidiyle ilk uçağa atlayıp Avusturya'ya gideceğinden hiç kuşku duymuyorum." Hem Amory'i Vance'dan ayırabilirsek, o iğrenç imparatorluklarının tarihe karışmasını sağlamamız çok daha kolay olacaktı.

Dans ederken Liam'ın elleri sırtımda geziniyor, konuştuğumuz konuya odaklanmamı zorlaştırıyordu. "Onların hiçbir şeyden haberin olmadığını düşünmelerini istiyorsun."

"Eğer geyik senin kurt değil, tavşan olduğunu düşünürse onu avlamak çok daha kolay olur. Amory, göğüslerime bakmakla o kadar meşguldü ki ne söylediğinin bile farkında olduğunu sanmıyorum."

"Fark ettim. O aşağılık orospu çocuğunu gebertmeliydim. Böylece dünya onun gibi bir pislikten de kurtulmuş olurdu. Gözlerini oymadığım için şanslı."

Sesindeki öfke tınısı arzuyla ürpermeme neden oldu. Beni döndürdükten sonra kendisine çekip vücudunu vücuduma

yapıştırdı. "Lütfen derin bir nefes al ve mantıklı düşünmeye çalış. Ryan Ross'un elimizde olduğunu hatırla. Herif en ufak bir şey duyduğu an Monte'ye söylüyor. Vance'ın adamlarının o uçakta olduklarını da ondan öğrendik. Yenilginin verdiği öfkeyle çok daha büyük bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum. Saldırıya geçmek için bizim en rahat olacağımız anı bekliyor. Ama bana kalırsa en çok sana zarar verme peşinde."

"İyi de, o pislik bana nasıl zarar verebilir ki?"

"Beni kullanarak tabii ki. Bilgi alabilmek için Amory'i ajan olarak kullanmaya çalışacaktır. Büyük olasılıkla Amory benimle flört ederek güvenimi kazanacak. Ne de olsa ilk kez evli bir kadını ayartmaya çalışmayacak."

"Bu sözler o pisliği gebertme arzumu azaltmıyor ama." Gözlerimin içine baktı. "Aksine arttırıyor."

"O zaman ben de Vance'ı öbür dünyaya yollarım." İkisini birden öldürme zevkini ona bırakacak değildim.

"Vance'ı ben hallederim. Sen kardeşleriyle Amory'nin işini bitir."

"Anlaştık. Ama bunun tek yolu, Amory'e pis oyunlarını sahnelemesi için biraz alan ve ilmeğini kendi elleriyle boynuna dolayacağı bir ip vermek."

"Bu daha çok parti ve davet anlamına geliyor. Annem bu işe bayılacak. Ama bak şimdiden söylüyorum, o orospu çocuğu sana dokunacak olursa, parmaklarını kökünden keserim. Valero'nun iki hafta içinde İtalya'ya gönderilecek lüks arabalardan oluşan bir teslimatı var. Biliyorsun, Vance araba hastasıdır."

Bunu düşünmek bile onu heyecanlandırmaya yetmişti.

"Uyuşturucularını elinden aldın, şimdi de oyuncaklarına mı göz diktin? Sen gerçekten çok acımasız bir adamsın kocacığım."

Kaşlarınıkaldırarak bana baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Sırıttım. "Hayır. Ama bence o pisliğin pahalı oyuncaklarını ele geçirdikten sonra hepsini ateşe verelim."

"Bak sen! Ve acımasız olan ben oluyorum, öyle mi?" Eğilip yanağımdan öptü. O an, bir kez daha birlikte ne kadar uyumlu çalışacağımızı anladım. Birbirimizi tamamlıyor, güçlendiriyorduk.

Evelyn'in uzaktan bize el salladığını görünce, "Bence bunu daha sonra konuşalım. Şimdi pasta kesme zamanı," dedim. Hırsızlık, öç alma ve kan dökme fikrine kendimi öyle kaptırmıştım ki bunun bizim düğün partimiz olduğunu unutmuştum.

Liam gözlerinde şehvet dolu bakışlarla bana bakarak, "Tamam," dedi.

LIAM

Pastayı kesip partiden kaçmanın bir yolunu bulana kadar geçen süre, bana bir aydan da uzun geldi. Orlando davet süresince malikânenin doğu kanadındaki bir odada bizi beklemişti. Odaya girdiğimiz anda Mel babasının yanına oturdu. Orlando ancak vücudunun her yerine bağlı tüpler, makineler sayesinde nefes alabiliyordu ve bu çok acı verici görünüyordu.

"Ciao, mi bambino dolce." (Merhaba, güzel kızım.)

Mel onun elini tutup, "Ciao, mio dolce padre." (Merhaba, canım babam.) dedi.

"Sei bellisima, Melody. Mi dispiace che non ero abbastanza forte per voi." (Çok güzelsin Melody. Yanında olacak kadar güçlü olamadığım için çok üzgünüm.)

"Tu sei, e sarai sempre abbastanza forte." (Sen güçlü bir adamsın ve her zaman güçlü olacaksın.)

Onların bu özel anında orada olmak beni rahatsız etmişti. Kendimi zorla özel dünyalarına girmeye çalışan davetsiz bir misafir gibi hissettim. Ne dediklerini anlamıyordum ama bir yabancının yanında konuşulmayacak özel bir şey konuştukları belliydi. Rahatsız olmuştum ama Mel'i asla bu zor anında yalnız bırakamazdım.

Bir eliyle Mel'in elini tutan Orlando kesik kesik nefes alarak diğer elini kaldırmaya çalıştı. Elini tuttuğumda hafifçe elimi sıktı.

"Sii buona con lei, Liam," (Onunla mutlu ol, Liam) deyip Mel'e döndü. "Sii buono con lui, Mel." (Onunla mutlu ol, Mel.)

Mel, "Lo faro," (Olacağım) deyince ben de ne anlama geldiğini bilmememe rağmen onun sözlerini tekrarladım. Yaşlı adamın feri sönmüş gözlerine bakınca bunu yapmamın onu mutlu edeceğini hissetmiştim. Orlando ellerimizi buluşturmadan önce kızının, sonra da benim elimi öptü.

Mel gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Komodinin üzerinde duran şırıngayı alırken onu izledim ve bir anda ne yapmak üzere olduğunun farkına vardım. Hemen ona doğru atılıp elini sımsıkı yakaladım. O an, Melody'nin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu bir kez daha anlamıştım. Babasını huzura kavuşturmak için onu uyutacak ve sonsuza dek bunun acısıyla yaşayıp her gün yavaş yavaş ölecekti. Tüm bunları bilmesine rağmen böyle bir şeyi yapacak cesareti kendinde bulabiliyordu.

Şırıngayı elinden almaya çalışırken neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Bunu yapmak zorundayım," diye mırıldandı.

Başımı şiddetle iki yana sallayıp, şırıngayı elinden kaptım. "Bunu yaparsan ölene dek kendinden nefret edeceksin ve ben senin kendinden nefret etmendense, benden nefret etmeni tercih ederim."

Gözlerinde savaşa hazır bir bakış belirdi çünkü o Mel'di ve benim Mel'im her zaman, her konuda benimle çekişecekti. Ama bu savaşı onun kazanmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Babasıyla arasına girip dişlerimle şırınganın tıpasını açtım ve Orlando'nun koluna uzandım. Arkamda kalan Mel kollarını belime sarmış, olacakları görmeye dayanamayacakmış gibi başını sırtıma gömmüştü.

Böylesi daha iyi. Onun bunu görmesini istemiyorum.

Elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde iğneyi yaptım, makinenin fişini çektim ve dönüp ona sımsıkı sarıldım.

MELODY

Neredeyse nefes bile almadan Liam'ın kollarında öylece durdum. Ağlamadım, gergin de değildim. Sadece babamın dileğinin yerine getirilmiş olmasının verdiği rahatlığı yaşıyordum. Bana ilk söylediği günden beri endişeyle beklediğim an, benim için bir tür kâbusa dönüşmüştü. Babamın dileği yerine geldikten sonra orada, öylece ne kadar süre kaldığımızı ise bilmiyorum.

Sonunda Liam, "Karıcığım, Mel, Melody'im. Hadi gidip yatalım artık," diye fısıldadı ve ben başımla onu onayladım. Düğünlerden sonra damatların yaptığı gibi beni kucağına aldı. Bir tarafım ona karşı koymak, mücadele etmek istiyordu ama şu anda buna gücüm yoktu ve düğün gecemizde bunu yapamazdım. Babamın son gecesinde bunu yapamazdım. Yakın gelecekte milyonlarca konuda anlaşmazlığa düşüp milyonlarca kez onunla didişeceğimi biliyordum ama bu gece olmazdı.

12

"Günahkârlıktan kaynaklanan acımasızlık ve ümitsizlikten,
kaynaklanan gözü peklikle dalar köhne bara gece yarısı katilleri,
Sessiz bar sakinlerinin kutsal saatine tecavüz edip, göğüslerine
saplarlar görünmez hançerleri."

Samuel Johnson

LIAM

Dylan fısıldayarak, "Başka bir emriniz var mı efendim?" diye sorarak kahvaltı tepsisini ve istemiş olduğum dosyaları masaya bıraktı. O da herkes gibi karımı uyandıracak olursa boynunu koparacağımı biliyordu.

"Patrick'e Amory'nin gelecek birkaç saatte nerelerde olacağını bilmek istediğimi söyle."

Kapı kapanınca Mel'e döndüm ve onun yatakta oturmuş, bana bakmakta olduğunu gördüm. Yüzü ifadesiz, gözleri ise gün ışığı kadar berraktı ki bu rahatsız edici bir durumdu.

Bir yandan ne düşündüğünü kestirmeye çalışırken, ondan mümkün olduğunca uzaklaştım. "Üzgünüm, seni uyandırmak istememiştim."

Üzerinde hâlâ gelinliğinin olduğunu fark edince kaşlarını çattı ve yataktan kalkarak önümde durdu. "Şunu çıkarmama yardım et."

Hiçbir şey söylemedim ve üst bölümün kopçasını açıp eteğinin fermuarını yavaş yavaş indirmeye başladım. Heyecanlanmamaya çalışıyor ama ne yazık ki başaramıyordum.

Seni ahmak! Kızın babası daha yeni öldü, kendine gel.

Onu beyaz, dantel iç çamaşırlarıyla görmek aklımı başımdan almıştı.

Lanet olsun babasına!

"Dur da sana yardım..." Dudaklarını dudaklarıma dayayarak beni susturduğunda bütün direncim kırıldı ve kendimi şehvetin pençesinde buldum. Büyük bir zevkle onu kendime çekip güzel kıçını sıkıca kavradım. Tüm hatları sanki benim elim için özel olarak yaratılmıştı. O, narin elleriyle kravatımı çıkarıp gömleğimin düğmelerini çözerken bir anda aklım başıma geldi ve ondan uzaklaştım.

Sertleşen organımı kontrol altına almaya çalışarak, nefes nefese, "Mel, bekleyebiliriz. Ben beklerim," dedim.

"İyi de bunun seninle ilgisi yok. Hem ben bekleyemem . Düşünmek istemiyorum. Hadi içime gir ve bana her şeyi unuttur."

Tanrım!

Kollarını boynuma dolayarak beni dudaklarımdan öpmeye başladığında onu kucağıma alıp sırtüstü yatağa yatırdım ve dudaklarım boynuyla göğüsleri arasında gezinmeye başladı. Ben daha aşağılara doğru inerken, Mel de inleyerek saçlarıma asılıp başımı arzuyla gövdesine bastırıyordu.

Sütyenini parçalayarak çıkarıp güzel göğüslerini seyretmeye başladım. Sonra da "Sana istediğin kadar sütyen alacağım," diye mırıldanıp gülümsedim. Ardından ellerimi vücudunda gezdirerek külotuna doğru ilerleyip onu da çıkardım. Bir an gözlerime baktı ve sonra gözlerini kapattı. Dilimle göğüs uçlarının çevresinde halkalar çizmeye başladım.

"Göğüslerimi ısır," diye inledi. Sert bir şekilde göğsünü tokatlayıp ağzıma aldım. Mel çoktan kıvranmaya başlamıştı ve beni içinde, derinliklerinde istediğini biliyordum ama daha erkendi.

Elimi aşağılara götürüp cinsel organını avuçladığımda zevkten kasıldığını hissettim.

"Hadi Liam, seni içimde istiyorum," diyerek zonklamaya başlayan cinsel organıma uzandı.

Parmaklarımı o daracık deliğe sokup, "Hayır," dedim. Parmaklarım içinde hareket ederken aldığı zevkten daha da çekici bir hâle bürünen yüzünü büyük bir keyifle izledim. Sırılsıklam olmuş cinsel organının içinde parmaklarımı hızla hareket ettiriyordum. Her hareketimde aldığı zevkle resmen inliyordu. Bir eli göğsümü tırmalarken diğer eliyle de kendi göğsünü avuçlamıştı. Onun beni bu kadar çok istemesi ona duyduğum arzuyu ikiye katlıyor, beni resmen mest ediyordu. Melody'nin benim için arzu duyarak kıvranırkenki hâlini izliyor ve bu görüntüyü beynime kazımaya çalışıyordum.

"Liam, yeter artık, hadi!"

"Hayır," diyerek parmaklarımı daha da hızlandırdım ve onun doruğa ulaşmak üzere olduğunu hissettiğim an parmaklarımı çektim. Kendinden geçmiş olan biricik karım, öfke dolu gözlerle bana bakarken ben büyük bir zevkle parmaklarımı yaladım.

Melody sabırsız hareketlerle pantolonumun kemerini koparırcasına açıp cinsel organıma dokunmaya çalışınca artık dayanamayacak hâle gelmiştim. Pantolonumu indirdiği anda karşısında dimdik duran penisimi gördü. Böyle anların hayalini kurduğumdan içime iç çamaşırı giymiyordum. Kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynarken kendimi kontrol etmeye çalışıyordum ama becerikli elleri bir süre sonra pes etmeme neden oldu.

Yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle, "Sen de bunu yapmayı en az benim kadar istiyorsun," dedi. İçimden bir ses, istemiyorum de, diye bağırsa da, bir süre sonra kendimden geçmiş, doğru dürüst düşünemez olmuştum. Üzerime çıktı ve beni kollarımdan yatağa sabitleyerek üzerimde arzuyla kıvranmaya başladı. Daha fazla kendime hâkim olamayacaktım. Kalçalarım istem dışı bir şekilde hareket ediyordu çünkü bir an önce ona sahip olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Eğilip diliyle göğsümde halkalar çizerken, "Dengeler ne kadar da çabuk değişiyor, değil mi?" deyip alaylı alaylı güldü.

Kollarımı kurtarıp onu kucakladım ve kucağıma oturttum. Öyle büyük bir güçle ona beceriyordum ki aklının başından gittiğine şüphem yoktu. Zaten başını geriye doğru atması, kendinden geçmiş gibi inlemeleri de bunun kanıtıydı.

"Ve ne çabuk eski hallerine dönüyorlar, değil mi?" Onu, kalçalarından yakalayıp benimle birlikte hareket etmeye zorladım. Hareketlerim, o yorgun bir hâlde kendini yatağa bırakana kadar giderek hızlandı.

Gülümseyerek, "Tanrım, bu da neydi böyle Liam?" diye sordu.

Eğilip yüzündeki ter damlacıklarını sildim ve onu yanağından öpüp, "Şimdi olacaklardan seni Tanrı bile kurtaramaz," diye fısıldadım.

Bir elimle göğsünü avuçlayıp, diğer elimle kalçasından sımsıkı tutarak ona sert hareketlerle sahip oldum. Hareketlerim hızlanıp, derinlere, daha da derinlere indikçe tekrar zevkten titredi.

Cinsel organı iyice daralmıştı ama durmadım, duramadım. Ona sahip olmaya doyamıyor, benim olduğunu kanıtlamak için hiç durmadan üzerinde gidip gelmek istiyordum. Hızlandıkça hızlandım ve bir kez daha sırtıma tırnaklarını geçirip adımı haykırarak boşaldı. Hareketlerimi yavaşlattım ve üçüncü kez boşaldıktan sonra onu daha fazla yormaktan korkarak geri çekilip sırtüstü uzandım. Ama o, beni şaşırttı ve beni kendine doğru çekti. Vücudum bütün ağırlığıyla vücudunun üzerindeydi ve başımı göğsüne dayayıp ufak öpücüklerle onu mest etmeye başladım.

"Teşekkür ederim."

"Bana seks için teşekkür etmene gerek yok."

Ne zaman isterse, büyük bir zevkle, ona istediği kadar sahip olabilirdim.

"Ben seks için teşekkür etmedim, Liam." Doğrulup gözlerine bakmaya çalıştım ama o gözlerini benden kaçırdı. Dün gece onu babasının isteğini yerine getirmekten kurtardığım için teşekkür ettiğini biliyordum.

"Sen benim karımsın. Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok."

Yan yana yatarken bir süre konuşmadık. Odada nefeslerimizden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

"Benden ne istiyorsun, Liam?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Gerçeği söylersem beni bir muhallebi çocuğu gibi görmesinden korkuyordum. Ama yalan söyleyecek olursam, onun bunu anlayacağından emindim. İlişkimiz, hangi boyutta olursa olsun, bir yalandan ötürü yıpranabilirdi.

"Beni sevmeni istiyorum," diye mırıldandım. "Bunu yapamayacağını düşünürsen de bana karşı hiç değilse aşka yakın bir şeyler hissetmeni istiyorum. Sadakatini istiyorum. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Her zaman, her şartta benim yanımda olmanı istiyorum. Seni başkasının yanında görmeye dayanamam. Vücudunu istediğim gibi kalbini ve düşüncelerini de istiyorum. Ümitlerini, hayallerini benimle paylaşmalısın. Paylaşmalısın ki bir gün bunları gerçeğe dönüştürebileyim."

İçimdeki herkesten saklamaya çalıştığım, karanlık tarafımın dile geldiğini hissettim. Ama ben neysem oydum ve karımın bunu bilmesi gerekirdi. Hatta o bastırdığım sesimi duyduğumda bunu uzun zamandır yapmak istediğimi fark ettim.

"Benim için öldürmeyi göze almanı istiyorum. Senin de benim gibi katil ruhlu olmanı ve kandan zevk almanı istiyorum. Ben bir Callahan'ın karşısına çıkmaya cesaret edebilecek bütün köpekleri cehenneme yollarken, gözünü kırpmadan bana destek vermeni istiyorum."

Bir süre sessiz kaldı.

"İkinci bölümde dile getirdiğin isteklerini kolayca yerine getirebilirim. Ama ilki, aşkla ilgili olan... Uzun zamandır hiçbir şeyi sevmedim ben, Liam. Orlando benim için önemliydi ama ikimiz hiçbir zaman yakın olmadık. Hayatımın büyük

bölümünü eğitimle geçirdim. Babam da sürekli çalışıyordu. Bu nedenle aşk, sevgi, yakınlık gibi duyguları bilmiyorum ben."

Hayır, demedi. Sadece sevmeyi nasıl öğrenebileceğini bilmek istiyor ve ona bunu ben öğreteceğim. Doğruldum ve elini tutup öptüm.

Yatağımda... yatağımızda ne güzel göründüğünü düşünerek, "İşe birbirimizi tanımakla başlayacağız," dedim.

"Birbirimizi tanımak mı?"

"Yani hangi rengi sevdiğin gibi önemsiz görünen ama aslında son derece önemli olan detaylarla."

"Bu çok saçma. Gerçekten saçmalıyorsun."

Gülümseyerek yataktan kalktım ve yiyecekleri, şarabı ve dosyaları masadan alıp yatağa getirdim.

Şaraba uzandı ve mutlu bir şekilde gülümseyip, "Sen bir adım öndesin. Hangi şarabı sevdiğimi biliyorsun," dedi.

Şarap şişesini açıp, "Evet, biliyorum," dedim ama nereden bildiğimi söylemedim. Şişeyi elimden kapıp bardağa gerek duymadan doğruca kafasına dikti ve elinin tersiyle ağzını sildikten sonra bana uzattı. Şarabı yudumlarken çok kısa bir sürede ne kadar değiştiğimi düşünmeden edemedim. Bunu daha önce başka bir kadın yapmış olsa, onu erkeksi bulur ve ondan soğurdum. Ama söz konusu kişi Mel olunca sadece bana daha seksi görünmesine neden olmuştu. Aslında sanırım ne yaparsa yapsın ben onu hep biraz daha seksi buluyordum.

Tepsideki sandviçten büyük bir lokma ısırıp, "Eee, söyle bakalım, en sevdiğin renk hangisi?" diye sordu.

"Hiçbir rengi diğerlerinden fazla sevmem."

"Peki senin en sevdiğin film hangisi?" diye sordum.

"*Esaretin Bedeli.*"

"Gerçekten mi?"

"Evet, en sevdiğim film o. Ya seninki ne?"

"*Sıkı Dostlar,*" deyip göz kırptım ve o güzel kahverengi gözlerini devirerek bana bakmasına neden oldum.

"Tabii ya!"

"Bilmen gereken bir diğer şey de benim sosyal ilişkilerde başarısız bir işkolik olduğum."

"Bunu görebiliyorum."

"Kes sesini!" dediğimde bir kahkaha attı. Bu zorlama ya da rahatsız edici bir kahkaha değildi. Tıpkı rüzgârgüllerinin rüzgârda çıkardığı yumuşak, rahatlatıcı seslere benziyordu.

Bacaklarını uzattığında ayaklarında hâlâ beyaz topuklu ayakkabılarının olduğunu gördüm ki bu aklımdan birkaç şeyin geçmesine neden oldu. Birincisi, ona ayağında topuklu ayakkabıları varken sahip olmaktan çok büyük zevk aldığımdı. İkincisi, yatağımda çırılçıplak, sadece ayaklarında topuklu ayakkabılarla uzanırken çok seksi göründüğüydü ve üçüncüsü, neredeyse her zaman beyaz ayakkabılar giydiğiydi. Bunu aklıma not etmeli ve ona hediye alacağım zaman muhakkak hatırlamalıydım.

"Neden her zaman beyaz topuklu ayakkabılar giyiyorsun? Bu İtalyan moda anlayışının değişmez kuralı falan mı?"

Sorum karşısında bir an donup kaldı, sonra omuzları düştü ve gözleri buğulandı.

"Ben çocukken babam ve annem Aviela çok sık kavga ederlerdi. Çok küçüktüm ama bir şeylerin doğru gitmediğinin de farkındaydım. Dışarıda mutlu, huzurlu çift imajı çizseler de evde tam tersi bir hava hâkimdi. Öyle ki annem evin başka bir kanadında yaşar ve zamanın çoğunu İtalya'da geçirirdi. Babamla kavga ettiklerinde bazen evden ayrılırdı ve onu haftalarca görmediğim olurdu. Çok genç yaşta birbirlerine âşık olmuşlar. Babam onu o kadar sevmiş ki kaybetme riskini göze alamadığından, ona hayatını nasıl kazandığını hiç söylememiş. Tabii evlendikten sonra söylemek zorunda kalmış." Kaşlarını çatıp, şişeyi tekrar kafasına dikti.

"Boktan bir durummuş."

Bizim dünyamızda, baştan geçimimizi nasıl sağladığımızı açıkça söylemediğimiz takdirde bir ilişki yürütebilmek mümkün değildi.

"Öyle." Başını salladı. "Hakkında çok şey bilmiyorum ama duyduklarıma bakılırsa annem bir hippiymiş. Şiddetten nefret eder ve bütün hippiler gibi buna karşı çıkarmış. Büyükannem ve büyükbabam boşanmasına izin vermeyeceği için çözümü sürekli beyaz eldivenler takmakta bulmuş. Amacı, Orlando'nun, onu her gördüğünde tertemiz ellerinden etkilenerek kendi kanlı ellerinden utanmasını sağlamakmış. Babama bir hafta boyunca ellerini kanla kirletmezse, eldivenlerini çıkaracağını ve ona dokunmasına izin vereceğini söylemiş. Ama tabii ki bu asla gerçekleşmemiş. Babam hayatındaki boşluğu gidermek için fahişeleri kullanmış, annemse korumasına âşık olmuş. İşlerin iyice içinden çıkılmaz bir hal aldığı sıradaysa bana hamile kalmış. Babam bana annemin flört döneminde hamile kalıp düşük yaptığını, ikinci bebeği riske atmayı asla göze alamayacağını söyledi. Benim hatırım için ilişkilerini yoluna koymaya çalışmışlar ama olmamış. Orlando sonunda annemin kalbini kazanmaya uğraşmaktan bıkmış ve ayrılmaya karar vermişler. Tatil dönemlerini babamla geçirmem konusunda da anlaşmışlar. O uçak kazasına kadar da öyle oldu işte."

"Yani beyaz ayakkabılar giymenin..."

"Çünkü ellerim temiz değil ama..." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Ayakkabılarımı her görüşümde onu hatırlıyorum ve sanki hiç annem olmamış hissinden az da olsa kurtulabiliyorum. Anne deyince aklıma sadece beyaz eldivenler takan bir kadın geliyor."

"Bu..."

"Çok garip, biliyorum. Bu gerçeği Orlando dışında hiç kimse bilmez ama madem sordun, ben de anlatayım dedim."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Seni anlıyorum. Yaralarının bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Seni üzdüysem özür dilerim."

"Bence iyi oldu. Ben anlatmasam sen bir yerlerden öğrenecektin nasıl olsa. En güzeli şimdi medeni ilişkiler içindeyken ve seksüel olarak tatmin olmuşken eteğimizdeki tüm taşları dökmek."

Çapkınca bir gülümsemeyle, "Benim seksüel olarak tatmin olduğumu da nereden çıkardın?" diye sordum.

Gözlerini devirerek, "Bence biraz gevşesen iyi olur, Bay Kaplan," deyip güldü. "Ee, sıra sende. Sen anlat bakalım."

Şarap şişesini aldım ve kafama dikmeden bir süre düşünüp derin bir nefes aldım. O, geçmişinin en gizli sırlarını benimle paylaşmıştı ve dünya üzerinde bu sırrı bilen tek canlı bendim. Bana güvenmişti. Ben de ona güvenmeliydim. Ama nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Anlatmak zorunda değilsin."

Yumuşak bir sesle, "Anlatmak istiyorum, Mel." dedim. "Anlatmak istiyorum ve anlatacağım. Çok uzun zamandır bu kadar derin bir içsel yolculuğa çıkmamıştım."

"Anlatacakların çocukluğunla mı ilgili?" diye sordu. "Çelimsiz, sağlıksız bir çocuk olduğunu ve diğer çocukların bu zayıflığını kötüye kullanarak sana sataştıklarını biliyorum."

"Benim ikiz kardeşim varmış. Evelyn, ağabeyimle birlikte bir yardım kuruluşunun toplantısına giderken, Vance'ın adamları, içinde oldukları arabayı yoldan çıkarıp bir ağaca çarpmasına neden olmuşlar. Şoför Neal'ı camdan çıkarmış ama Evelyn'in suyu gelip doğum başladığından onu çıkaramamış. Sağlık görevlileri gelip onu hurdaya dönen araçtan kurtardıklarında ikiz kız kardeşimin başı görünmüş ama hiç ağlamamış ve nefes almamış. Ölü bir bebek doğurmanın neden olduğu travmanın etkisiyle de annemin sancıları sona ermiş ve ben annemin karnında kalmışım. Hastaneye vardıklarında suni sancı vererek, karnına bastırarak, vakumla çekerek beni çıkartmışlar. Ama öyle sert çekmişler ki omzum kırık doğmuşum. Kalbim ve akciğerlerim tam olarak oluşmadığından ağlayamamışım bile. Nefes

darlığım varmış ve zor nefes alabiliyormuşum. Yaşayacağıma dair hiç ümitleri yokmuş ama ben başarmışım. Tabii boyum, kilom, hatta konuşmam bile hep yaşıtlarımın gerisindeymiş. Dahası bacaklarım da çarpıkmış."

Kırık omzumu hatırlamam mümkün olmasa da garip bir şekilde çocukluğumu her düşünüşümde omzumda bir ağrı hissediyordum.

"Evelyn, ağır bir depresyona girmiş. Beni çok sevse de, bana her bakışında aklına ölmüş kızı geldiği için benden uzak durmuş. Doğrusunu söylemem gerekirse, anneme dair en eski anım yaklaşık on iki yaşımdadır. Hastanede geçirdiğim uzun yıllarda yanımda hep babam kaldı. Yıllar boyu doktorlar sayısız test isteyip farklı tedaviler uygularken babam sürekli bana kitap okuyup yaşıtlarımdan geri kalmamam için bir şeyler öğretti. Öğretmekte en ısrarcı olduğu şey ise hayatta kalmamın önemli olduğuydu. Bir kere... daha doğrusu iki kere sabrını kaybedip acısını doktorlardan çıkardığını hatırlıyorum. Neyse, sonunda o günler geçti, sağlığıma kavuştum ve tüm o okumalar, aldığım eğitim işe yaradı. Hastaneden çıkıp okula gittiğimde yaşıtlarımdan çok daha ilerideydim. Bir gün St John Hastanesi'nde yatarken, ertesi gün kendimi, çoktan kabadayı olarak tanınmaya başlayan Neal ile birlikte Northside College'da lise hazırlık sınıfında buldum. Ama evde bana yakın davranan Neal, okulda beni görmezden gelmeyi tercih ediyordu." O günleri hatırlayınca bir kahkaha attım. Neal'ın tepesi atınca diğer öğrenciler korkudan altlarına yaparlardı.

"Neal, futbol takımının kaptanıydı, iyi bir güreşçi ve hokey oyuncusuydu. Kısacası zevk için diğer çocukların canını yakabileceği her tür spor dalına ilgi duyuyordu. Bu durumda ben de doğal olarak onun izinden gitmeye çalıştım ama o, açık ara önde, yetişemeyeceğim bir konumdaydı. Titreyen bacaklarımla futbol takımına girmeyi denedim ama bunu yapamayacağımın farkına vardım. Takımın koçu bana acıdı ve beni maç aralarında oyunculara su getirmekle görevlendirdi. Bir gün Neal'ın

arkadaşları beni merdivenlerden aşağıya yuvarladı, sonra da giysilerimi çıkarıp kendi kirli giysilerini giydirdikten sonra bir dolaba kilitlediler. Neal o dolapta olduğumu bilmiyordu. Soyunma odasına girip arkadaşlarının giysilerimin içine ettiklerini görünce sakin olmalarını, benim babamın gözdesi, şımarık bir velet olduğumu, daha sonra başına gelenler yüzünden büyük bir bunalıma gireceğimi ve başına daha da büyük bir bela olacağımı söyledi. O dolabın içinden çıkabilmek için bağırmaya çalıştıysam da başarılı olamadım. Çünkü o sabah ilaçlarımı almamıştım ve lanet olası bir krizin pençesinde, zangır zangır titriyordum. Sonunda koç beni buldu ve iki gözü iki çeşme ağlayan, iyileşmem için dualar eden annemle birlikte hastaneye gittik. Bir hafta tedavi gördüm ve annem bu süreçte Tanrı'ya beni iyileştirirse, çok daha iyi biri olacağına dair söz vermiş. O süreçten hatırladığım bölük pörçük şeyler, sürekli yapılan testler ve ilaçlar... Kendime geldiğimde Declan'ın beni dolaba kilitleyen orospu çocuğunun evini ateşe verdiklerini söyledi. Neal ve bense bugüne dek hiçbir şey olmamış, öyle bir olay yaşanmamış gibi davrandık. Eski defterleri açmamayı tercih ediyorduk. Her ne kadar o dönem hakkımdaki düşünceleri olumlu olmasa da, sonunda ondan daha iyi bir yerde olduğumu düşünüyorum."

Mel bana şarap şişesini uzattığında bir an irkildim. Onun orada olduğunu unutmuş, eski anılara dalıp gitmiştim. Şarap konyak kadar iyi değildi ama iş görürdü.

"Tamam, en depresif çocukluk yarışmasını sen kazandın. O pisliğin cinsel organını kesip ağzına tıkmalıydın."

Öksürdüm ve şaraptan bir yudum aldıktan sonra ona gülümsedim. "Sadece on iki yaşındaydım, Melody!"

Omuzlarını silkti. "Kaç yaşında olduğun umurumda bile değil. Neal'ın, o orospu çocuğunun ve oradaki diğer herkesin cinsel organlarını kesip onlara derslerini vermeliydin."

Mel ailemden birine bunu yapamayacağımı anlayamıyordu ve belki de hiç anlayamayacaktı. Ama sevmeyi bilmeyen birine

göre az da olsa yol almış sayılırdı. En azından düştüğüm durum karşısında öfkelenmişti.

"Ben bana yapılanı aklıma not etmeyi seçtim."

Sadece üç gün içinde Mel'in hayatımdaki en güzel şey olmasına inanamıyordum. Böyle hissetmek geleceğe umutla bakmama da neden olmuştu.

"Artık Neal'ı vurduğum için pişman değilim," diyerek kendisini yatağa attı. Gözlerimi büyük bir zevkle, uzun uzun o güzel vücudunda gezdirdim. Bacaklarından yukarı doğru çıkan bakışlarım bir süre kalçalarında, karnında oyalandıktan sonra göğüslerine ulaştı.

"Kendini kötü mü hissettin?" diye sorduktan sonra yatağın üstündeki, içinde şarap şişesi ve yiyecekler olan tepsiyi ittim. Tepsi yere düştüğünde etrafın mahvolacağını biliyordum ama umurumda bile değildi. O anda karımı istiyordum.

Bana şaşkın bakışlarla atan Mel, "Dosyalar neyle ilgili?" diye sordu.

O anda dosyalar falan umurumda değildi. Kolumu beline dolayıp onu üstüme çektim. "Önce zevk, sonra iş."

Bacaklarını belime sararken, "Ben tam tersi olduğunu sanıyordum," dedi.

"Şu andan itibaren kuralları biz belirliyoruz, Bayan Callahan." Alnından öpüp güzel kızını avuçladım ve hemen içine girdim.

"Birinci kural, toplantılarımız ya da sohbetlerimizin ortasında, sonunda ya da başında mutlaka seni becereceğim." Sertçe içine girip, "Anlaştık mı?" diye sordum.

Omuzlarımı tırnaklarken, "Anlaştık, evet," diye mırıldandı.

"İkinci kural, asla prezervatif kullanmayacağız. Anlaştık mı?"

"Evet, evet, evet..."

İçinden çıkıp onu ters çevirdim. Komodinin üzerindeki masaj yağını alıp güzel kızına sürdüm ve bu kez ona arkadan sahip oldum.

"Üçüncü kural..." Yatakta domalmış güzel poposunu bana doğru bastırıyordu. Aklım başımdan gitmişti, doğru dürüst düşünemediğimden sözlerime de devam edemedim.

Mel, "Üçüncü kural, birbirimizden başka kimseye güvenmeyeceğiz," dediğinde kendimi daha fazla kontrol edemeyeceğim bir noktaya gelmiştim bile. Onu kalçalarından yakalayıp birkaç kez sertçe kendime doğru çektim. Sonra saçlarına asıldım ve onları birer dizgin gibi kullanarak içinde gidip gelmeyi sürdürdüm.

"Anlaştık."

Karım, "Ahh, Liam..." diye inleyerek doruğa ulaştığında üzerine yığılıp kaldım.

Daha önce hiç böyle bir zevk yaşamamıştım. O benimdi. Aklımı başımdan alan kadın sonsuza dek benimdi.

Doğrularak bana doğru döndü ve hiç ummadığım bir anda yüzüme sert bir tokat attı. Yanağım acıyla sızlasa da bir yanım bu hareketinden hoşlanmıştı. Beklenmedik anlarda yaptığı beklenmedik şeyler Mel'i diğer kadınlardan farklı kılan bir özellikti.

Ben ona gurur ve şehvet dolu bakışlarla bakarken, "Şimdi duş almam gerek," diyerek yataktan kalktı. Mel içimdeki canavarı uyandırmıştı. Ama endişelenmeden edemiyordum. İçimden bir ses bana, uyanan canavara rağmen ona asla yetemeyeceğimi söylüyor ve bu his beni korkutuyordu.

Banyoya giderken bana doğru dönüp, "Yoruldunuz mu, Bay Callahan? Aslında aklımda birkaç kural daha vardı," deyip çapkınca göz kırptı.

Bu kadın gerçekten mükemmel...

Sertleşmiş cinsel organıma bakıp keyifle yataktan kalktım ve onu takip ettim.

Bu kadın mü-kem-mel...

Duşta beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayıp başımı vajinasına bastırdığındaysa bir kez daha kendimden geçtim.

MELODY

Duştan çıkınca onun temiz tişörtlerinden birini seçip üstüme geçirdim. O sırada Liam yarı araladığı kapıdan koyu renk saçları olan bir adamla konuşuyordu.

Yatağa oturup onu dikkatle izlerken iki hizmetçi içeri girip hızlı hareketlerle yere dökmüş olduğumuz yiyecekleri ve şarabı temizlediler. İkisi de bir an bile başını kaldırıp bana bakmaya cesaret edemedi. Mümkün olduğunca çabucak işlerini bitirip odadan çıktılar.

Liam ile aramızda neler olup bittiğini tam olarak adlandıramasam da şüpheci yanım bana işi biraz ağırdan almamı fısıldıyordu. Birbirimizi yalnızca dört gündür tanıyorduk. İkimiz de yorulmak nedir bilmiyor, saatler boyunca bıkıp usanmadan sevişmekten başka bir şey yapmıyorduk. Sevişmeye sadece birbirimize sırlarımızı açıkladığımız o kısa süreçte ara vermiştik. Bu adam beni yıllardır kendi kendime koyduğum sınırları aşmaya zorlamış, ona güvenmemi sağlamıştı. Bana kendisi hakkındaki gerçekleri dürüstçe anlattığında, farklı bir boyuta geçtiğimizi biliyordum. Benim sürdürmeye gücümün yetmeyeceğini iyi bildiğim bir boyuta...

Orlando'nun en büyük dileği, ben evlendikten sonra ölmekti çünkü kendimi yalnız hissetmemi istemiyordu. Ona her zaman yalnız olmadığımı söylerdim ama o bir patronun hayat çizgisinin yalnızlık ve karanlıktan oluştuğu konusunda ısrar ederdi. Benim hiç arkadaşım olmadı. Diyalog hâlinde olduğum insanlar, adamlarım ve evde çalışan hizmetçilerdi. Farklı diller öğrenerek, okuyarak, araştırarak kendimi meşgul ettim hep. Yalnızlık hissini gerçek anlamıyla bugüne dek hiç hissetmedim. Sahip olduğum tek kişi olan babam Orlando ölene kadar... Bu gerçek beni yıkıcı bir kasırga gibi vurmuştu. Tam hayatta ailem diyebileceğim kimsem kalmadığındaysa, Liam devreye girmişti.

O zaman Orlando'nun Liam'la evlenmem konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladım. Babam, o anda Liam'a güvenmiyor olsam da, gelecekte onun bu güveni sağlayacağını

tahmin etmiş olmalıydı. Şimdiyse Liam sahip olduğum tek şeydi, ondan başka kimsem yoktu ve yeni yeni tanımaya başladığım bir adama bu denli bağlı olma hissi beni fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Ona olan güvenimde biraz da ona güvenmek istememin de payı vardı. Onun ihtiyaç duyacağı kişi olmalıydım çünkü benim de birilerine ihtiyacım vardı. Babamın yerini alıp patron olduğum son dört yılda, yanında duygularımı açıkça gösterebildiğim tek kişi Orlando'ydu. Psikologum görevini gören tek kişi de oydu. Planlarımı, attığım her adımı ona anlatarak rahatlıyordum. Gergin olduğumu, birini öldürmeyi planladığımı ve öldürdüğümü de sadece ona anlatırdım. Benim gerçek sağ kolum Orlando'ydu ve şimdi onun yerini Lim alıyordu. O hastalıklı düşünceye, yani Liam'ın yeni babam olduğu gibi bir yaklaşıma sahip değilim. Sadece Liam'ın yanında kendim olabildiğim tek kişi olduğunu düşünüyordum. Zaten diğer herkesi kendimden aşağı görüyor ve kimseye saygı duymuyordum.

Liam oldukça ciddi bir ses tonuyla, "Haklıydın," diyerek yanıma oturduğunda, daldığım düşüncelerden sıyrılarak gerçek hayata döndüm. Hizmetçiler gitmişti, odada yalnızdık. Ona baktığımda ilk aklıma gelen, o güzel vücudunu zevkle seyretmemi engelleyen pijama altından nefret ettiğim oldu.

Sırıtarak, "Tabii ki öyleyim," dedim. "Ama hangi konuda olduğunu söylersen de iyi olur."

Elindeki dosyayı bana uzatıp çalışma masasına doğru yürüdü. Masanın üzerinde duran konyak şişesini alıp bir bardağa ikimiz için de konyak doldurdu. Elimde duran uçuş bilgilerine bakarken gülümsedim.

Bana uzattığı bardağı alıp, "Amory, Avusturya'ya uçuyor," diye yüksek sesle okudum.

"Evet ve ben de bunu bir kılıf olarak kullanmayı düşünüyorum." Kaşlarını çatıp, konyağını yudumladı. Sözlerine devam etmesini bekledim ama etmedi.

"Eee?"

Sözlerine başlamadan önce uzun bir süre duraklayıp bana bir çocuğa bakar gibi dikkatli bakışlar yöneltmesi tepemi attırdı. "Orlando, hasta olduğunun bilinmesini istemiyordu. Ben de sahte bir kaza sahneleyip babanı öldürenin Amory olduğuna dair dedikodu yaymayı düşündüm."

Duraklayıp sorgulayıcı bakışlarla yüzüme bakarken aklımdan bunun mükemmel bir plan olduğu geçiyordu. Ama yüz ifademi yanlış anladı.

"Babanı bir piyon gibi kullanmaktan bahsetmiyorum, ayrıca..."

"Kes zırvalamayı, Liam. Ben kolayca duyguları incinecek bir çocuk değilim. Evet, Orlando benim için önemli ama o artık öldü. Ayrıca bu ölümün geleceğini de yıllardır biliyordum ve buna hazırlıklıydım. Tamam, bu benim için zor ama bana kırılacak cam bir bardakmışım gibi davranmana da gerek yok. Babam sağ olsaydı, Valero'nun tozunu attırmakta bir rolü olmasından çok mutlu olurdu. O yüzden hadi en iyi yaptığımız şeyi yapalım... Satranç oynayalım."

Babam öldüğü için ağlayıp sızlayacak değildim. Ayrıca şu an ilişkimizin farklı bir boyuta taşınmış olması, Liam'ın kim olduğumu unutmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Ben hâlâ patrondum ve yapacak çok işim vardı.

Aldığı cevaptan mutlu olmuş gibi görünen Liam, gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bardak mı? Sen kesinlikle bardak değilsin, karıcığım. Güzel, o hâlde Amory'nin Orlando'yu öldürdüğünü düşünmesini sağlıyoruz. Orospu çocuğunun bu zaferle başı dönecek. Muhteşem Demir Pençe'yi alt ettiğini düşünerek daha büyük riskler alacak cesareti bulacak. Gelecek haftalarda o Fas'a gittiğinde biz de İtalya'ya gidip birkaç arabasını ateşe verelim."

"Vance kendini harekete geçmek zorunda hissedecek ve Amory'e emirler yağdırmaya başlayacak. Tabii ki Amory de

bu emirleri hemen Ryan'la paylaşacak. Verilen gizli emirleri öğrendiğimizde de aşağılık herifin canına okuyacağız," dedim.

"İğneli fıçıya yatırarak yavaş yavaş ölmesini izlemeye ne dersin?"

Bardağımı kaldırıp, "Ama son anda kafasını uçuralım," dedim.

Liam bana içinde adamlarının fotoğrafları olan başka bir dosya uzattı. İlk sayfadaki adam, otuzlu yaşlarının başında, ela gözleri, koyu renk saçları olan bir tipti.

"Patrick Darragh. Kendisine basın danışmanım diyorum. Basında yer almasından hoşlanmayacağımız haberlerin yayınlanmasına engel olur. Ayrıca bu hergele dönen dolapları anında anlama yeteneğine de sahip."

Sonra parmağıyla yeşil gözlü bir adamın fotoğrafını işaret ederek, "Bu Dylan Cormac," dedi. "O, benim silah uzmanım. İstediği şeyi, o şey ne olursa olsun ele geçirmekle tanınır."

Dosyadaki onlarca resme göz attım. "Siz lanet olası İrlandalılar tavşanlar gibi ürüyorsunuz."

"Bak bu konuya değinmen iyi oldu. Kaç çocuk istiyorsun Mel?"

O anda silahım yanımda olsa bu pisliği anında alnından vururdum. "Bir gün bu fikirle barışacak olursam söz ilk sana söyleyeceğim."

"Nedense içimde o günün gelmeyeceğine dair bir his var."

"Önce birbirimizi tanımaya ne dersin? Birkaç yıl sonra yine bu konuyu gündeme getiririz." Kocam olacak ahmağın, benim tostoparlak olup yatağa bağlanacağım günleri dört gözle beklediğini biliyordum. Böylece o da tek başına keyif çatacaktı. Ama benim böyle bir şeye hiç niyetim yoktu.

"Bu da dördüncü kural sanırım."

"Sanırım evet."

13

"Cinayet, canilerin değil, kanunlara itaat eden insanların işlediği bir suçtur."

-Emmanuel Teney

LIAM

Burnumu kaşıyarak, "Bu kusursuz bir plandı," dedim. "Siz beyinsiz hergelelerin işi tamamlamanız için her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştım. Hatta elinize harita bile vermiştim. Şimdi nasıl olup da fiyaskoyla sonuçlanmasını sağladığınızı anlatın bakalım."

Silahımı birer birer Neal, Antonio, Eric ve Jinx'in suratlarına doğrulttum. Bu geri zekâlı, kas yığını ahmaklar işi berbat etmişlerdi ve beyinlerini dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Amory'i Lincoln Havalimanı'nda yakaladık. Biz Avusturya'ya gidiyor olduğunu düşündük ama o zaten günlerdir Avusturya'daymış ve bir şeyler döndüğünü sezip dönmüş. Tuzağımız hazırdı ve zamanlamamız da mükemmeldi ama lanet olası İtalyanlar, bize onun geri döndüğüne dair uyarıda bulunmadılar." Eric bu sözleri yüzünü gözünü dağıtmamak için kendini zor tutuyor gibi bir ifadeyle kendisine dikmiş olan Antonio'ya bakarak söyledi.

"Seni İrlandalı orospu çocuğu..."

"Yeter!" diye bağırarak onlara doğru yürüdüm. Sesim çatı kirişlerinden yankılanıyordu. "Aranızda adamlarımızı nasıl kaybettiğimizi açıklayabilecek biri var mı? O lanet olası düğmeye mi bastınız yoksa?"

Neal parlaklığını yitirmiş gözleriyle bana bakıp, "Amory tuzak tellerini bulmuş ve güvenli bölgeye gelecek şekilde yeniden düzenlemiş," dedi. Lanet olası herifin kafasını kırmak istiyordum. Tam beş adamımızı kaybetmiştik. Üç İrlandalı, iki İtalyan. Hepsi de bu ahmakların beceriksizliği yüzünden paramparça olmuşlardı.

Neal'ın yanına giderek ölümcül bakışlarımı gözlerine diktim. "Bu senin ilk işin mi? Ailenin yüz karası oldun, Neal! Beni utandırdın ve şimdi de mahcup bir kız çocuğu gibi ne yapacağını bilemez hâlde kıvırıp duruyorsun."

Derin bir nefes alıp, yazı masasının arkasındaki deri sandalyede oturan ve gözlerini ayırmadan, bombok hâldeki adamlara bakan karıma döndüm. Üzerinde yaka ve kol ağızları dantelle süslü, göz alıcı mavi bir elbise, ayaklarında beyaz ayakkabıları vardı. Sakinliğini koruyor olmasına rağmen, onun da benim gibi gözünün döndüğünü biliyordum. Son dokuz gün boyunca sürekli sevişmiş, tartışmış, konuşmuştuk ve birbirimizi yeteri kadar tanımış olduğumuzu düşünüyordum. Gelgelelim adamlarımız bizim gibi organize olamamışlardı ve sonuç beş ölüydü.

Evimin bodrumundaydık, etrafımız emrimizdeki adamlarla çevriliydi ve acıdır ki hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu. Mel sakin bir tavırla silahını çıkarıp masaya koydu ve bir kurşunu da silahın yanına bıraktı. Gözünü kan bürümüştü; ben de onun gibi hissediyordum.

Yumuşak bir sesle, "Bu fiyaskoda en büyük rol kime ait?" diye sordu. Öfkeden çılgına dönse de adamlara asla bağırmadığını öğrenmiştim. Tersine avına sessizce yaklaşan bir avcı gibi alçak sesle ve sakin konuşuyordu.

Kimse cevap vermeyince, karımın yanına gidip masaya yaslandım ve "Size bir soru sordu!" diye bağırdım. "Cevap bekliyoruz. Eğer bu işin berbat olmasında en büyük hatayı yapan bir adım öne çıkmazsa, hepinizi gebertir ve her şeye sil baştan başlarız. Onlara ne kadar ödüyoruz, aşkım?"

Bana bakan gözlerinde öfke pırıltıları vardı. Herkesin içinde ona aşkım dememden nefret ettiğini biliyordum ama şu anda bu umurumda bile değildi.

Masada duran silahla oynayarak, "Yılda beş milyon kadar sanırım. Kenar mahallelere gidip 500.000'e yerlerini alacak adamlar bulmak beş dakikamı bile almaz," dedi.

Başımla onaylayarak adamlara döndüm. "Şimdi bir kez daha soruyorum, bu fiyaskonun başrol oyuncusu hanginiz?"

Eric bir adım öne çıkarak, "Ian!" dedi.

Sözünü bitirdiği anda Mel tabancasını doğrultup zavallı ahmağı diz kapağından vurdu. Hâlâ masada duran kurşuna şaşkın şaşkın baktım. Demek silah doluydu. Belki de onu hiçbir zaman tam olarak tanıyamayacaktım.

Mel dişlerinin arasından tıslar gibi, "Seni piç herif, ne zamandan beri kardeşlerini sırtından bıçaklıyorsun?" diye sordu. Çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. Emri veren biz olsak bile, bize ihanet edilmediği sürece birbirlerini ele vermemeleri gerekirdi.

Eric yerde ölmek üzere olan bir domuz gibi debelenirken, Ian bir adım öne çıktı. Gözlerini masanın üzerinde duran silaha ve kurşuna dikmişti.

Mel'in sandalyeden kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzattım. Odada Eric'in inlemelerinden başka tek bir ses bile duyulmuyordu. "Bu kurşunu sen kullanacaksın, Ian. Sizin ahmaklığınız yüzünden beş kişi öldü. Şimdi bunun bedelini ödeme zamanı," dedim ve Mel'le birlikte asansörlere doğru yürümeye başladık.

Kattaki asansöre bindiğimizde Mel odadakilere dönerek, "Eğer Ian kendisine verilen emri yerine getirmeyecek olursa, aranızdan biri bu hergeleye hak ettiği cezayı verecek. Bu bir emirdir," dedi.

Zaman hesaplamasını iyi yapmıştı. Sözleri biter bitmez asansörün kapısı kapandı.

Yukarı çıkarken, "Aslında Eric'i severdim," diye mırıldandım.

Mel adamı vurmuş olmaktan duyduğu hazzı sesine yansıtarak, "Umarım bu diğerlerine çenelerini tutmaları için ders olur," dedi.

"Yenildik ama bu yenilgiyi lehimize kullanabiliriz. O beş adamdan birinin Orlando olma olasılığı var bence. İstersen yarın hemen basına böyle bir haber sızdırabiliriz," dedim ve düğmeye basarak asansörü durdurup onu kabin duvarına yasladım. Onu deli gibi arzuluyordum, ona çok ihtiyacım vardı ve eğer o an ona sahip olamazsam, saatlerce beklemem gerekebilirdi.

"Sakin ol Liam! Kan görünce gözün dönüyor."

Vücudumu vücuduna yasladım ve elbisesinin eteğini sıyırıp, "Aslında senin kan döktüğünü görünce gözüm dönüyor," diye onu düzelttim.

Ensesinden sımsıkı tutan parmaklarım yavaş okşayışlarla yukarı çıkıp saçlarının arasında gezinirken, "Bir röportaj vermemiz gerekiyor ve şimdiden geç kaldık." diye itiraz etti.

"O zaman biz de ayaküstü sevişiriz," diye yalan söyledim. Aslında ikimiz de bunun yalan olduğunun farkındaydık.

Beni itip, sıyrılan elbisesinin eteğini düzeltti ve düğmeye basarak asansörü çalıştırdı. "Tam bir seks manyağı oldun sen."

"Sadece senin için," deyip göz kırptım ve kapılar açılırken kravatımı düzelttim. Karşımızda bizi beklerken sabırsızlanmış, öfkeyle topuklarını yere vuran annem duruyordu.

"Geç kaldınız. *Time* dergisinden bir grup, mutlu çiftin fotoğraflarını çekmek için bekliyor ama mutlu çiftimiz ne yazık ki ortalarda yok," diye söylendi.

"Evelyn, bizim kim olduğumuzu düşünüp onları canımızın istediği kadar bekletmemize aldırmayacaklardır sanıyorum."

Hayatımdaki iki kadının birbirleriyle gözleriyle konuşmasını keyifle izliyordum ama bu mutlu an annemin koluma indirdiği bir yumruk darbesiyle son buldu.

Burnundan soluyarak, "Asansörde mi yani? Liam, buna inanamıyorum!" diye söylendi. Anlaşılan annem ve Mel, gözleriyle konuşma işinde tahmin ettiğimden de başarılıydılar ve lendilerinden başka kimsenin anlamadığı ortak bir dil yaratmışlardı sanki.

Mel sinsice sırıtarak, "Bu adamın nesi var bilmiyorum, Evelyn," dedikten sonra bana dönerek göz kırptı.

Annem, Mel'in elini tutup onu yanına çekti ve bana, "Bütün dünya bu rezaleti öğrenmeden saçını başını düzeltiyorsun," dedi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama karımı yanımdan uzaklaştırması canımı sıkmış, kendimi eksik, hatta yarım hissetmeme sebep olmuştu. Son birkaç gündür zamanımın çoğunu Mel ile geçirmiştim. Bazen sohbet etmiş, bazen tartışmış, çoğu zaman da seks yapmış ya da birbirimizin yanında öylece uzanmıştık. İkimiz de gönüllü olarak vücutlarımız, zihinlerimiz ve ruhlarımızın birbirine alışmasına izin vermiştik ve ben birlikte geçirdiğimiz her andan büyük keyif almıştım. Ayrıca garip bir şekilde ona alışmıştım da. O yanımda olmayınca kendimi eksik hissetmem sanırım bundandı.

Kendi düşüncelerime öyle dalmışım ki, yanıma geldiğini hiç fark etmediğim babamın sesiyle irkildim. "Gözlerindeki bu bakışın ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum."

İçimden karımın bir an önce geri gelmesini dilerken, duvara yaslanıp, "Ne bakışı?" diye sordum. Karım... Birden kocaman gülümsedim.

Yaşlı ahmaksa sırıtarak bana bakıyordu.

"Bu bakış... Biliyorum çünkü zaman zaman benim gözlerimde de aynı bakış belirir. Bu aşk, şehvet, arzu ve ümidin karışımı bir bakış. Senin gözlerinde belirmesi ise bir haftanı aldı. Benimse sadece 48 saat sürmüştü."

Bazen bu heriften gerçekten *nefret* ediyordum. "Bu aşık olmak için çok kısa bir süre, baba."

Bir kahkaha attı. Babam, Sedric Callahan kahkaha atmıştı, evet! "Eğer Shakespeare de senin gibi düşünmüş olsaydı, dünya Romeo ve Juliet'le hiç tanışamayacaktı, evlat. Eee, ondan hâlâ nefret ediyor musun? Zaman zaman yani."

"Ben asla ondan nefret ettiğimi söylemedim. Meğer uzun zamandır onun gibi birini bekliyormuşum ve bundan haberim yokmuş. Ama yine de... bunu onun bilmesine izin veremem. Ona karşı şehvet duyarım, sadık olurum, ona ilgi de gösteririm ama... aşık olmak için çok erken. O sevmeyi bilmiyor, baba. O nedenle öncelikle bir şeyler hissetmesi için beklemem lazım."

"İyi de ya hissetmezse?"

Annem ve Melody'nin bize doğru geldiklerini görünce sırtımı dikleştirdim. "Ben her şartta onun yanında olacağım."

Babamın yaşlı gözleri parladı. "Bana bak, sen kimsin ve benim oğluma ne yaptın?"

"Hadi ama, baba. Yine başlama lütfen."

Yanımıza geldiklerinde annem, "Baba oğul fısır fısır ne konuşuyorsunuz?" diye sordu gülümseyerek.

Babam eğilip onu yanağından öptü. "Dünyaya hükmetmeyi." Annem babama bakıp gözlerini devirirken, Mel de bakışlarını bana çevirip kaşlarını kaldırdı.

Annem, "Bunu yapma şansın vardı ama başaramadın. Şimdi kenara çekilip taze kana yer açma zamanı," deyince babam incinmiş gibi yüzünü buruşturduktan sonra annemi kollarına aldı. Ben de aslında Mel'i kollarıma almak istiyordum ama herkesin içinde ona sevgi gösterecek olursam, anında silahını çekip beni vurmasından yana endişeliydim.

Mel düşüncelerimi doğrular gibi, onaylamaz bakışlarla annemle babama baktı. Bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerinden ne garip bir ailem olduğunu düşündüğünü okuyabiliyordum.

Babam yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Eee, sizin bir röportaj vermeniz gerekmiyor muydu, sayın yeni kral ve kraliçe hazretleri?" diye sordu. Evlendiğim gün resmi olarak unvanını

bana vermişti ve o günden bu yana da idare bende... yani Mel ve bendeydi. Unvanını devretmesinin ardından babam çok daha huzurlu, hatta mutlu görünüyordu. Tahtından inmek için uzun süre beklemişti. Hatta ben onun asla yerini bir başkasına vermek istemeyen, hırslı biri olduğunu düşünmüştüm. Ama yavaş yavaş yanıldığımı anlamıştım. Onun beklediği sadece tahtından inmek değil, bir daha geri dönmemekti. Mel'e elimi uzattım ve birlikte salona yürümeye başladık. Yan gözle karımın yabancıların yanında sergilediği mimikleri gördüm ve ona sezdirmemeye çalışarak kıkırdadım. Ama o, Melody Callahan'dı ve gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

"Kes sesini! Tanrı bilir, bu ahmak heriflere rol yapacağız diye kaç saat gülümsemek zorunda kalacağız."

"Gerilme tatlım. Sadece Evelyn'i örnek al, yeter."

"Yani annen gibi mi davranmamı istiyorsun? Sen gerçek bir sapıksın, Liam Callahan," deyip göz kırptığında bir yanım onun boğazını sıkmak, diğer yanımsa öpücüklere boğmak istiyordu.

Kapıyı açarken dişlerimin arasından, "O zaman sadece kendin gibi olma yeter," diye mırıldandım.

Mel bir anda bambaşka bir kadın olup yüzünde gayet içten görünen bir gülümsemeyle salona girdi ve "Geç kaldığımız için çok özür dileriz. Liam'ı işinden ayırmak bazen zor olabiliyor. Böyle şeylerde de oldukça utangaçtır," deyince tüm ekibin yüzü hayranlık dolu bir gülümsemeyle aydınlandı.

Onun bu kadar çabuk değişebilmesi karşısında her seferinde şaşırmaktan kendimi alamıyordum. Kolaylıkla insanların hayranlığını kazanmak gibi bir yeteneği vardı.

"Lütfen üzülmeyin, Bayan Callahan. Bize zaman ayırmayı kabul ederek bizleri mutlu ettiniz. Ben Jan, bunlar da ekip arkadaşlarım. Biz de bu süreçte ışık ve ses düzeneğini ayarladık." Kadın sürekli gülümsüyordu. Eminim içinden hayatının röportajını yapacağını düşünüyor olmalıydı.

Melody'i belinden kavrayıp ağdalı bir İrlanda aksanıyla, "Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı? Yardıma ihtiyaç duyarsanız, hemen birilerini çağırabilirim," dedim. Kadın büyülenmişçesine bana baktı. Bu durumu Mel dışında bütün kadınlarla yaşıyordum. Ama ne yazık ki çekici İrlanda aksanım, büyülemek istediğim tek kadında işe yaramıyordu.

"Liam, zavallı kadın kalp krizi geçirmeden sussan iyi olacak." Mel bana gülümsedi ama gözlerinde ancak benim fark edebileceğim türde öfke bulutları dolaşıyordu. Sonra Jan'a döndü ve "Lütfen ona aldırmayın. Sahip olduğu İrlanda büyüleyiciliğinin farkında değildir," dedi.

Sevgili karım beni kıskanmıştı ama elbette karakteri bunu açık etmesine izin vermiyordu. Yanağından şefkatle öperek, "Bu büyüleyiciliğe sadece sana kendimi beğendirmek için ihtiyacım var çünkü," dedim.

Karım olmana rağmen hâlâ ihtiyacım var...

"Bu kesinlikle muhteşem bir röportaj olacak. Bunu hissediyorum. İkiniz de hazır mısınız?" Başımızı sallayıp, bizim için konmuş olan sandalyelere doğru yürüdük. Önce Mel'in oturmasını bekledim, sonra da kendi sandalyemi onun yanına çektim. Oturduğum anda da Mel, her gün röportaj veren usta bir konuşmacı gibi elini dizime koydu. Kelimelerdeki t harflerini yumuşatıyor, i harflerini vurguluyordu. İlk kez röportaj veren biri için oldukça iyiydi. Karım işte tam olarak buydu; usta bir manipülatör.

Jan bize doğru hafifçe eğilerek, "Öncelikle Amerika'nın en gözde çiftinin yanında olmaktan büyük bir mutluluk duyduğumu belirtmek isterim," dedi.

Mel gülümseyip, sahte bir kahkaha attı. "Amerika'nın en gözde çifti mi?"

"Evet, Bayan Callahan. Vütün Amerika size hayran ve ben de kendi adıma gelinliğinizi çok beğendiğimi söylemek isterim.

Düğün töreninizden sonra neredeyse bütün Amerikalı gelinler aynı model gelinlikler ısmarladı."

Yanakları kızaran Mel masum ve şaşkın bakışlarla Jan'a baktı. "Aman Tanrım, gerçekten mi? Bu benim hiç alışık olmadığım bir durum. Bir anda herkes giysilerim ve saç modelimle ilgilenmeye başladı. Kendimi bir ünlü gibi hissediyorum."

"Lütfen bana inanın, şu an Amerika'da sizden daha ünlü bir çift yok. Hatta pek çok insanın Liam Callahan'ın seksi saç modelinin sırrını öğrenmek istediklerini de biliyorum."

"Doğrusunu isterseniz özel bir şey yapmıyorum."

"Sırrı onun Liam Callahan olması ve doğal seksapele sahip olması," diyen Mel bana dudaklarını uzatınca eğilip onu öptüm.

"Hiçbir tartışmayı neden kazanamadığımı şimdi anladınız mı? Başı sıkışınca eğilip beni öper ya da daha kötüsü gömleğini çıkarır ve ben dilimi yutmuş gibi olurum."

Ah, keşke bu gerçek olsaydı!

"Evet, ben Liam Callahan'ım ve doğal bir cazibeye sahibim," diyerek onun sözlerini tekrarladım. "Ne dersiniz, bunu kocaman bir levhaya yazdırıp arabamın tamponuna assam mı?"

Mel hafifçe koluma vurup bir kahkaha attı. Bu hâli hiç hoşuma gitmiyordu çünkü bu kadın, benim tanıdığım kadın değildi. Bu şen şakrak, havalı kadın benim karım değildi. Onunla karşılaşmadan önce onun tam da böyle bir kadın olmasını hayal ediyor olmama şimdi çok şaşırıyordum. Benim Mel'im yalnızken de, adamlarımızın yanında da güçlü, acımasız, seksi bir kadındı. Burada röportaj yapan Mel ise sevimliydi ama kesinlikle kendisi değildi. Benim yanımda kendisi gibi olmasını tercih ederdim.

Jan ardından, "O hâlde bütün dünyanın cevabını bilmek istediği soruyla başlayalım. İlk kez nerede karşılaştınız?" dedi.

MELODY

Çalışma odasına girerken söylendim. "Tanrı'ya şükürler olsun!"

Liam'ın bana uzattığı konyak bardağı, bir kez daha birilerinin buraya şarabımdan getirmesini söylemem gerektiğini hatırlattı. Konyağı yudumlarken Liam, "Sana hamile olup olmadığını sorduğunda onu öldürmemiş olmana hâlâ şaşıyorum," deyip bir kahkaha attı.

"Ben de öyle. Evlilik beni yumuşatmış olmalı," diye açıklamaya çalışırken çalışma masasında duran kâğıtlara göz atıyordum.

Yavaşça kollarını boynuma doladı ve ben bir anda tüm vücudumun gevşediğini hissettim. Bu hissin ne zaman başladığını ve seksle ilgisi olup olmadığını bilmiyordum ama tam olarak böyle hissediyordum. Vücudum onun dokunuşlarına alışmıştı ve bu dokunuşları çabucak kabul ediyordu. Aslında fazlasıyla zevk alıyordu. Evet Liam'ın dokunuşlarından ölesiyle zevk alıyordum.

Lanet olsun! Bana neler oluyor böyle?

"Liam, herkesi Amory'nin babamı öldürdüğüne ve şimdi de İtalya'yı ele geçirmek için planlar yaptığına inandırmak zorundayız," diye mırıldandım ama o boynumda ve omuzlarımda dolaşan dudaklarını çekmedi. "Bak ben çok ciddiyim. Kendine hâkim ol ve Evelyn bizi akşam yemeğine sürüklemeden önce şu işi halledelim."

Homurdanarak benden uzaklaştığı an onun sıcaklığını istediğimi fark ettim. Konyağını bir dikişte bitirdikten sonra ona uzattığım dosyaya baktı.

"Vance'ın en pahalı arabalarından altısı Suvereto'dan Lucignano'ya nakledilecek. Bu da yaklaşık 170 kilometrelik bir yol anlamına geliyor. Çok daha güvenli olacağından ve polis ekipleriyle karşılaşma riskiyle yüzleşmeyeceklerinden, arka sokakları tercih edeceklerdir. Arabaları götürenlerin Vance'ın

adamları olup olmadığı umurumda bile değil, sonuçta onlar da erkek," diyerek ona haritayı uzattım.

Bir kaşını kaldırarak, gözlerinde şehvet dolu bakışlarla bana baktı.

Bu herif gerçek bir seks bağımlısı.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yani diyorum ki eğer penisleri varsa, milyon dolarlık spor arabaların direksiyonunda olduklarına göre kesinlikle hız sınırını aşacak, birbirleriyle yarışacaklar. Çünkü erkekler daima her konuda en iyi olduklarını ispatlamak peşindedir."

Kolumu sertçe tuttu ve mengene gibi sıktı. "Benim dışımdaki adamların penisleri hakkında konuşmandan nefret ediyorum."

Kolumu sıkan eline dik dik bakarak, "Saçmalamayı kes! Adamların penisini ağzıma almadım ya!" dedim. Kolumu bir dakikaya bırakmayacak olursa elini koparmakta kararlıydım.

Neyse ki elini çekip bana arkasını döndü ve "Lanet olsun, Mel! Neden her zaman tepemi attırmaya çalışıyorsun ki?" diye veryansın etti.

"Hatırladın mı bilmiyorum ama biz Amerika'nın en gözde çiftiyiz. Bu da bana konuşma özgürlüğü kazandırıyor."

Liam'ın cevap vermesine fırsat kalmadan kapı vuruldu. Gelen bizi yemeğe çağırmak isteyen Evelyn olmalıydı.

"Harika! Annen gelmiş olmalı," deyip yabancıların yanındaki yapmacık ifademi takındım.

Liam bir süre gözlerini yumup başını geriye doğru atarak parmaklarını başının üzerinde kenetledikten sonra, "Girin," dedi.

İçeri giren düşündüğüm gibi Evelyn değil, Declan'dı.

"Yeni atanan Chicago başkomiseri burada ve sizinle görüşmek istiyor."

Arkamı dönüp kocama baktım. Liam sandalyede doğrulmuş, gözlerinde ölümcül bakışlarla kapıya bakıyordu. Onun en seksi bulduğum hâli buydu.

"Gelsin," dedim.

Declan kenara çekilip orta yaşlı bir adama yol verdi. Bir başkomiserin daha yaşlı olması gerektiğini düşünürdüm. Adamın yanında kendi yaşlarında biri daha vardı ve ikisi de gayet korkusuz görünüyordu, ki bu da ya aptal ya da fazla cahil oldukları anlamına gelirdi.

Liam, "Teşekkür ederiz, Declan," deyince Declan dişlerini sıkarak adamlara baktı ve kapıyı kapatarak gitti.

Ben Liam'ın kalktığı sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attım.

Liam, "Başkomiser Andrew Patterson, değil mi? Sizi evime getiren nedeni merak ediyorum doğrusu."

"Evet, ben başkomiser Andrew Patterson," diyen adam bakışlarını bana çevirdikten sonra, "Sizinle özel olarak konuşmak istiyoruz," diyerek sözlerini tamamladı.

Özel olarak mı? Seni orospu çocuğu!

Liam'ın cevap vermesine fırsat kalmadan elimden geldiği kadar nazik bir tavırla, "Ben bir yere gitmiyorum," dedim.

Liam bana baktıktan sonra bir sandalyeye geçip arkasına yaslandı. "Hanımefendiyi duydunuz."

"Pekâlâ... Bildiğiniz gibi Bay Callahan... sanırım sana Liam demeliyim, eski başkomiser oldukça erken yaşta emekliye ayrıldı. Dürüst ve namuslu Chicago halkı, şehirde güvenliği sağlamam için onun yerine beni seçti, ki emin ol bunu yapmam hiç uzun sürmeyecek. Kim olduğunu ve neler yaptığını iyi biliyorum. Buraya gelmemin nedeni yaptığın kanunsuz işleri sona erdirene dek asla durmayacağım konusunda seni uyarmak. Sen ve senin gibiler ait olduğunuz yere, yani parmaklıkların ardına gidene kadar da durmayacağım."

Liam bir kahkaha atarak bana döndü. "Tatlım, kesinlikle bir dahaki sefer oyumuzu kullanmamız gerek. Bak, biz oy vermeyince neler oluyor! Ahmağın biri göğsüne bir rozet takıp eline

bir silâh alıyor ve gelip burada ahkam kesip kavga çıkarmaya çalışıyor."

Yerimden kalkıp Liam'ın yanına giderken yüzümde alaycı bir gülümseme vardı. "Hâlâ geç değil. Tek yapmamız gereken onu öldürmek ve sonraki seçimlerde oy kullanmak."

Komiserin yanındaki esmer adam bir adım öne çıkarak, "Bu bir tehdit mi, Bayan Callahan?" diye sordu.

"İncil'e el basarım ki sen dünyanın en ahmak adamısın!"

Başkomiser Patterson şaşkınlık dolu gözlerle bana bakıyordu. "Sanırım ne dediğimi duymadınız..."

Liam adamın sözünü keserek, "Biz duymamız gerekeni duyduk," deyip tehditkâr pırıltılar beliren gözlerini kıstı. "Şimdiyse dinleme sırası sende. Bu şehri idare edebileceğini düşünüyorsun, öyle mi? Benim şehrimi? Bu şehir benim! Ben bu şehrin sahibiyim ve bu uğurda da fazlasıyla kan ve ter döktüm. Ne Jump Caddesi'nin köşesindeki kafayı bulmuş sürtük, ne de yanına birini alıp kahramanlık taslayarak evime gelen biri bunun aksini iddia edebilir. Chicago benim! Ve inan bana bu senin de benim olduğun anlamına geliyor!"

Patterson bir adım öne çıktı. "Sen kendini bulutların da üstünde görebilirsin ama inan bana herkes gibi bir insansın, Liam Callahan ve senden korkmuyorum. Tüm kanun maddelerini ve emrimdeki adamları kullanıp seni bir it gibi layık olduğun yere göndereceğim!"

Hakkını vermem gerek, herif gerçekten yürekli. Alımağın teki tabii ama eh, yürekli bir ahmak işte.

Liam burnundan soluya soluya ayağa kalktığında ben atılıp, "Bunu yapabileceğine inanıyor gibi görünüyorsun," dedim. "Tüm polislerin senin için çalıştığını sanıyorsun ama yanılıyorsun. Bu bir hayal, hiçbir zaman gerçek olmayacak bir hayal. Ya birileri ailelerini cehenneme yollamaya karar verirse, nasıl tepki verirler, hiç düşündün mü? Herkes senin gibi değil, Patterson. Sen karını, çocuğunu ve evini kaybettin ama bu durum diğer

memurlar için geçerli değil." Sanki yeni polis şefinin geçmişini araştırmam çok garipmiş gibi şaşkın gözlerle bana baktı. "Ayrıca her şeyini kaybettiğini ve kaybedecek başka bir şeyin olmadığını düşünüyorsun ama inan bana yanılıyorsun. Şehri kanun ve düzen çerçevesinde kontrolü altında tutacağını hayal eden ilk aynasız sen değilsin. Sen nasıl birilerinin yerine aldıysan, kolaylıkla başka birileri de senin yerini alabilir."

Liam adamın yanına gidip gözlerini gözlerine dikti. "Dünyayı değiştirebileceğini sanıyorsun, öyle mi? Bu kahrolası şehri de değiştirebileceğini düşünüyorsun? Şimdi sana daha gerçekçi bir bakış açısıyla yakın geleceğe ait bir resmi çizeyim o zaman. Günde bir polis memuru, emniyet güçlerinden birinin aile üyelerinden de bir ölü diyorum ben. Adamların bu işten hoşlanır mı? Şehri kan gölüne çeviririm. Kan ve gözyaşının yağmur gibi aktığı bir şehir olur burası. Bu durum sonucunda ellerin öyle kirlenir ki hayatının sonuna kadar uğraşsan da kendini aklayamazsın. Adamlarım dediklerin senden nefret etmeye başlar. Hatta içlerinden biri şakağına bir kurşun sıkacak olursa buna hiç şaşırmam."

Liam adama bir adım daha yaklaştı. "Şehri daha önce hiç görmediğin, duymadığın, hayal bile edemeyeceğin kadar korkunç bir cehenneme çevirebilirim. Bir anne elinde oğlunun cesedinin resmiyle sana geldiğinde, adamların kurşungeçirmez yeleklerini giymeden uyumaya korktuklarında her şeyin sorumlusunun sen olduğunu söylersin. Onlara her şeyin tam bir ahmak olduğun için, bir cumartesi günü yanlış eve gidip yanlış adamla, yanlış şeyler konuştuğun için olduğunu anlatırsın."

Liam öfke dolu bakışları ve sert ses tonuyla bunları söylerken, ben de onu ne kadar seksi olduğunu düşünüyordum.

Derken Liam kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Davetsiz geldiniz, yani ben kendi yasalarımı uygulamaya koyup kafanızı gövdenizden ayırmadan önce evimi terk etmek için sadece iki dakikanız var."

Adamlar telaşla odadan çıktılar. Kapı kapanır kapanmaz Liam'ın yanına gidip onu ateşli bir şekilde dudaklarından öptüm. Beni kucağına aldı ve masanın üzerine yatırdı. Diziyle bacaklarımı aralarken, elleri karnımla göğüslerim arasında dolaşıyordu.

Elbisemi sıyırmıştı ve yırtarak çıkaracağını biliyordum ama buna fırsat vermeden, masanın üzerinde duran altın kaplama mektup açacağını aldım ve ensesine dayadım. Liam donakaldı. Gözlerinde yine şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi.

"İleride güzel anılarından bir albüm yapacak olursan, bugün burada bana sahip olmaya ne kadar yaklaştığını da albüme ekle," diyerek mektup açacağını biraz daha bastırdım. "Sonra da Chicago'ya senin değil, bizim sahip olduğumuzu hatırla. Chicago *bize* ait ama sen bir aslan gibi kükrerken bunu unutmuş gibiydin. Bize! Eğer bir daha bunu unutacak olursan, bu açacak o güzel çenenden yola çıkıp kalbinde son bulur, haberin olsun. Bu seferlik seni affediyorum."

Liam doğruldu, gözlerimin içine bakarak bileğimi yakaladı ve açacak elimden düşene kadar bileğimi büktü. Sonra ellerini boynuma götürdü. Gözlerinde yine beni şehvetten deliye döndüren o canavar belirmişti. Elleriyle boğazımı sıkarken bile onu seksi buluyordum.

"Sana bir kez söyledim ve karım olduğun için sadece bir kez daha söyleyeceğim. Sen güvendiğim, sevdiğim karım, bir daha bana silah çekmeyeceksin."

Dudaklarımdan sertçe öptü ve beni bırakıp bara doğru yürürken, ben de elbisemi düzelttim.

Bardağına konyak doldururken, kravatını düzelttim ve "Bir süreliğine Vance işini askıya alacağız," dedim.

Liam bu sözlerime çok öfkelendi ve gözlerinde yine kana susamış bakışlar belirdi. "Nedenmiş o? O pislik ve yardakçısının kolları İtalya'ya uzanacak değil ya!"

Kravatını çekerek, "Liam..." diye mırıldandım. "Bir savaşa girmek üzereyiz. Chicago emniyet teşkilatı ve Vance arasında sıkışıp kalmamalıyız. Savaş tek cephede olursa kazanma şansımız artar. Özellikle adamlarımız çocuk gibi hareket edip, gözlerimizi üzerlerinden çektiğimiz anda her şeyi berbat ettikleri sürece iki farklı cephede savaşmamız mümkün değil. Adamların hepsi birbirlerinden nefret ediyor."

"Bence nefret biraz abartılı oldu."

"Bu eve geldiğimden bu yana birbirlerine sataşmadıkları, hakaret etmedikleri tek bir gün oldu mu?"

Liam bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra tekrar kapattı.

"Haklıyım."

"Biz İrlandalılar ve siz İtalyanlar nesillerdir birbirimize düşmanız. Sadece sen ve ben yatağa atladık diye bu düşmanlığın bir anda son bulmasını beklemek gerçekçi değil elbette."

Şişman bir kedinin yemekten sonra yüzünde beliren sırıtışa benzer bir sırıtışla aydınlanan yüzünü görünce arzuyla titremekten kendimi alamadım. Bana sahip olmasını istiyordum.

"Sen tam bir... Bizi öfkeden çıldırtan da işte siz İrlandalıların bu huyu. Konuşmadan önce düşünmek gibi bir alışkanlığınız yok. Sei in ottone , idioti maleducati, egoisti e cazzo, razza di mangiare, dormire, uccidere e gobbe come cani!"

"Sanırım söylediklerin pek hoş şeyler değil."

Derin bir nefes alarak ondan birkaç adım uzaklaşıp, aklımı onun olmaktan başka şeylere vermeye çalıştım.

"Nasıl olur da senin kadar zeki biri İtalyanca öğrenmek konusunda bir adım atmaz anlamıyorum."

"*Sleeping Dictionary* filmini izledin mi?"

"Ne?"

"Filmde 1930'larda İngiliz bir adam kolonileştirme çalışmaları yapmak üzere yabancı bir ülkeye gidiyor. Ülkenin dilini

bilmediği için kendisine yardımcı olacak, dili öğretirken aynı zamanda yatağını da paylaşacak köylü bir kız veriyorlar."

Ben daha fazla dayanamayacağım. Bu adam ya bir mazoşist ya da benimle oyun oynamaktan zevk alıyor. Benim böyle boş şeylere harcayacak enerjim yok.

"Dur tahmin edeyim, senaryo bir adam tarafından yazılıp yönetilmiş olmalı."

Dudakları yana doğru kıvrılırken omuzları gevşedi ve masaya yaslandı.

"Şimdi söyle bakalım sevgili karıcığım. Bizimkiler konusunda ne yapacağız?"

Gülümseyerek, "Bu akşam yemeğe gidelim, yarın kampa hazırlanmaya başlarız," dedim.

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Kamp mı? Ne kampı?"

"Babamın yerini ve patron unvanını aldığım ilk dönemlerde adamlarım bana güvenmiyor, onları yönetebileceğime inanmıyorlardı. Üstelik getirdiğim adamlara da güvensizlikle yaklaştılar. Ben de Cascadia, Oregon yakınında bir ormanlık alan satın alıp burayı bir çeşit kampa dönüştürdüm. Kale gibi bir yerdi. Adamlarım burada gardlarını düşürüp tetikte olmayı bıraktılar. Mesela internet korsanları tüm zamanlarını onlar için aldığım yeni oyuncaklarıyla geçirmeye başladı. Tek isteğim FBI listesine girmemeleriydi. FBI'la benim bile uğraşamayacağım gerçeğini söylemiştim. Ağaçlık alan keskin nişancıları oyalayacak hedeflerle de doluydu tabii. Birebir dövüş seven kaçıklar ise bol bol spor yapma imkânı buluyorlardı. Aralarında yedi şef vardı. Birlikte avlandılar, beraber yediler ve aynı kulübelerde uyudular. Bir haftanın sonunda hepsi arkadaş olmuşlardı."

Bence bu çok akıllıca bir plandı ve Liam'ın bakışlarından onun da benim gibi düşündüğünü anlamıştım.

"Bir hafta mı? Hepsi bu mu? Bir haftanın sonunda *Brady Bunch* dizisindeki gibi kocaman bir aile mi olacağız?"

"En azından sürekli birbirlerini öldürmeye çalışmaktan vazgeçeceklerdir. Bu da bir başlangıç."

Omuzlarını silkti. "Tamam sevgili karıcığım, o zaman kampa gidiyoruz."

"Kampta Adriana ve benden başka kadın olmayacak."

"Şu Adriana neden her yerde olmak zorunda?"

"O, ekibin parçası Liam. Fiziksel görünüşünün ötesine bakmayı becerebilirsen, ne demek istediğimi anlarsın. Eğitimli bir nişancı, mükemmel bir profil çıkarma uzmanı ve muhteşem bir kıyafet tasarımcısı." Onu iterek, masada duran telefonumu aldım.

Küçük bir çocuk gibi somurtarak, "Ben hâlâ Vance'ın arabalarını elinden almak istiyorum," dedi. *Tanrım! Şu erkekler ve arabaları!*

"Bunu yapabiliriz, yapacağız da." Gülümsedim. Kafamda şimdiden kusursuz bir plan oluşmaya başlamıştı bile. "Ama arabaları Vance'ın arazisinden, henüz oraya varmadan çalalım bence."

Bana bakıp bir şapşal gibi sırıttı ve yanıma gelip eliyle yanağımı okşadı.

"Mükemmel bir plan," deyip dudaklarımdan öpmeye başladı ama bu kez onu durduracak bir şey olmadığını biliyordum.

14

"Öldürme arzusu oluşur ve aynı anda insan öldürebilme şansını da yakalarsa asılmaktan kurtulması çok zordur."

- Mark Twain

LIAM

"Yine iç çamaşırlarımı yırttın," diye söylenirken bir yandan da beyaz ayakkabılarını giyiyordu.

Kravatımı düzeltirken, gülmemeye çalıştım ama başaramadım. "Gelecek sefere iç çamaşırı giymezsin, böylece bu tarz bir sorun yaşamayız."

Güzel karım yavaş adımlarla bana yaklaşırken, gözlerinde hançer kadar keskin bir bakış vardı ama bu onu daha da istememe neden oldu. O an tek arzum ona dokunmaktı.

Tanrım, bana neler oluyor?

Ona defalarca sahip olmama rağmen bir türlü doymuyor, hep daha fazlasını istiyordum.

"Bu benim için sorun değil. Yemek boyunca elbisemin altında iç çamaşırı olmadığını, senin kolayca elini uzatıp istediğin yere ulaşabileceğini düşünmek de öyle. Ama bu gece tam karşında oturacağım."

Yanımdan uzaklaşırken başımdan aşağı bir kova, buz gibi su dökülmüş gibi oldum. Tenine alışmış, hatta bağımlısı olmuştum. Sıcaklığı ve onu her görüşümde damarlarımdan akan kanın vücudumun sadece bir yerinde toplandığı gerçeği de beni şaşırtıyordu.

O, kapıya doğru yürürken gözlerimi güzel kıçından bir an bile ayırmadan, "Hayır, yanıma oturacaksın..." dedim.

"Hayır, oturmayacağım. Aslında seni vurmayı tercih ederdim ama bunu yapamayacağıma göre ben de sana seksüel işkence yaparım. Böylece bir daha giysilerimi yırtmamayı öğrenirsin," diyerek beni öylece bırakıp gitti.

Sakinleşmeye çalışırken kendi kendime, "Bu sürtük beni öldürecek!" diye mırıldandım.

Masadaki dosyaya bakarken içimden Vance'ın işini hemen bitirmek geçiyordu. Kurduğu dünyayı ateşe verirken gözlerinin içine bakmak ve bunu yapanın ben olduğumu gördüğünde yüzünde belirecek ifadenin tadını çıkarmak istiyordum. Ama beklemem, sabretmem gerekiyordu. Öncelikle adamlarım olacak ahmakları bir düzene sokmam... sokmamız lazımdı.

Çalışma odasından çıktığımda Declan'la burun buruna geldim.

"Ne zamandır buradasın sen?"

Sırıttı. "Yeterince uzun zamandır. Karın dışarı çıktığında bana, sakin ol, sadece lanet olası seks işte, dedi. Bu kadın beni hem korkutuyor, hem de şaşkına çeviriyor."

Sadece lanet olası seks mi?

Kaşlarımı çattım. "Ya bir de onunla evli olsan ne yapardın? Bir an seni öperken, bir de bakıyorsun ensene mektup açacağını dayamış."

Declan'ın gözleri büyüdü, birkaç saniye sonra ise kahkahalara boğuldu. "Bu kadın bir gün seni öldürecek Liam. Yemin ederim öldürecek."

"Galiba haklısın." Derin bir nefes aldım. Aslında beni sevmediğini, evlenmek zorunda olduğumuzdan bana tahammül etmeye çalıştığını düşünmeden edemiyordum. Ben onun için sadece seksten ibarettim, sadece yatakta bana yakındı. Bu düşüncenin beni bu kadar rahatsız etmesi garipti ama içimden onun değişmeyeceği endişesini bir türlü atamıyordum. Asla beni gerçekten sevmeyeceği endişesini...

"Sanırım siz süper ikili başkomiseri halletmişsinizdir, değil mi? Benim yapmam gereken bir şey var mı?" diye sordu. Orada, kapının ağzında karşılıklı dururken gözlerinden kana susamış olduğunu okuyabiliyordum.

Declan, Neal ve benim kadar cani ruhlu değildi. O hep ona ihtiyacım olan yerde çalışan, bilgisayarın arkasındaki adam rolünü üstlenirdi. Ama konu polisler olunca, Declan'ın gözünü kan bürürdü. Anne ve babasını polislerin öldürdüğü düşünülürse bu hiç de şaşılacak bir şey değildi tabii. hâliyle polislerden ve uyguladıkları yasalardan da nefret ediyordu.

"Eğer işler karışacak olursa, sen halledersin, Declan. Ama o zamana kadar baş komiserimizi sıkı takibe al. Eğer bize ait herhangi bir yerin yakınlarında ev falan almaya kalkarsa da haberim olsun."

Başını salladı. Yemek salonuna girdiğimizde, gözlerindeki karanlık bakış yok olmuştu. Bir an durdu ve Coraline'ın yanında oturmakta olan karıma baktı. Sonra kaşını kaldırarak bana döndü ve onun neden orada oturduğunu biliyormuş gibi sırıttı. Hiçbir şey söylemeden, sevgili Mel'imin yanına gidip onu yanağından öptüm. Ama o sanki onu tokatlamışım gibi yüzünü buruşturdu.

Nazik olmaya çalışarak, aynı zamanda da etraftakilerin duyacağından emin olduğum kadar yüksek bir sesle, "İyi akşamlar, karıcığım," dedim. Karşısına, babamın sağındaki sandalyeye oturmamın onu deli edeceğini biliyordum ama hiç umursamadım. Beni buna o zorlamıştı.

Sedric her zamanki gibi masanın başında oturuyordu. Bunu da umursamadım çünkü o sandalye sofraya gelen hindiyi kesmekten başka bir ayrıcalık sunmuyordu. Gelgelelim masa başında oturmuyor olsam da, oradaki herkesin başı bendim. Annem,her zamanki gibi masanın öteki ucunda, babamın tam karşısında oturuyordu. Mel'e odaklandım ama o kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi. O düşünceleri okuyabilmek için her şeyimi verirdim.

Önümdeki konyak bardağına uzandığımda annemin, "Mel, neden Liam'ın yanına oturmadın?" diye sorduğunu duydum.

Mel kaşlarını çattı. "Yemin ederim tek derdi beni hamile bırakmak. Ellerini üstümden çekmiyor bir türlü ve bu da beni çok rahatsız ediyor."

Ağzımdaki konyağın boğazımdan geri geldiğini hissettim ve boğulurcasına öksürdüm. Tabii ki sofraya ana yemek olarak seksi getirecekti. O benim Mel'imdi ve toplumsal kuralları hiç umursamazdı. Yaşam nedeni bana her an ölüm korkusu yaşatmak, kendimi seks manyağı ve rahatsız hissetmemi sağlamaktı.

Uşaklar yemek servisi yaparken Olivia şarabından bir yudum aldı ve gülümseyerek, "Hamile kalmak bir sorun mu?" diye sordu.

Mel de ona gülümsedi. "Hayır değil tabii. Özellikle güzel görünmek ve alışveriş yapmaktan başka derdi olmayan kadınlar için hiç sorun değil."

Declan masanın altından ayağıma vurdu ama ben fark etmemiş gibi bifteğimi kesmeye devam ettim. Bu benim savaşım değildi ve Olivia için kurşun harcamaya hiç niyetim yoktu.

Olivia hırçın bir tavırla, "Kendini bizden daha üstün görüyorsun, değil mi?" diye sorduğunda Mel bir kahkaha attı, ben de çatalımı ağzıma götürdüm.

Karım kırmızı şarabından bir yudum alıp, "Senden daha üstün olduğumdan eminim, Barbie. Vücudumun her yeri orijinal ve Çin malı da değil," dedi.

Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Sadece bir aptal gibi gülümsedim ve göz ucuyla baktığımda babamın da güldüğünü gördüm.

Olivia ise bunu hiç komik bulmamıştı. Sandalyesinden ayağa fırlayıp, "Seni sürtük!" diye bağırdı.

Başımı çevirdiğimde Neal ile göz göze geldim. "Karını kontrol et Neal, yoksa yeni organlara ihtiyacı olacak. Hiç kimse karıma sürtük diyemez. Ben hariç... hiç kimse. Anlaşıldı mı?"

Mel "Hayır, çünkü *hiç kimse* bana sürtük diyemez ve buna sen de dahilsin, Liam," deyince kendimi sırtımdan bıçaklanmış gibi hissettim.

Olivia yerine oturduğunda Neal bana dönerek, "Bence ona aileye saldırmadığımızı öğretmen gerek," dedi.

"Haklısın. Saldırmayız, arkalarından bıçaklamayı tercih ederiz." Bu sözlerimin onu susturacağından emindim ama öyle olmadı.

"Bunu daha ne kadar uzatacağız, Liam? Neredeyse yirmi yıl oldu."

"Seni asla affetmeyeceğim dediğimde..." Ağzıma bir lokma et daha aldım. "On, yirmi ya da yüz yılı kastetmemiştim. Seninle aynı genleri taşıyoruz ve tek bağımız bu."

Evelyn olaya el koyması gerektiğini anlayarak, "Liam!" diye bağırdı. "İkinizin arasında ne geçtiğini bilmiyorum ama artık barış yapma zamanı gelmedi mi?"

"Neal, anneme ikimizin arasında ne geçtiğini anlatmak ister misin?" diye sordum. Korkak herif çocukken bana yaptığını anne babamıza anlatmamıştı. İçimden bir ses Sedric'in bildiğini söylüyordu ama o da hiçbir şey açık etmemişti.

Neal yavaşça başını iki yana salladıktan sonra sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Olivia arkasından, "Neal!" diye bağırdığında omuzlarını dikleştirerek ona doğru döndü.

"Valizini topla. Önümüzdeki hafta için bir planım var. Yarınki pazar ayininden sonra gidiyoruz."

Neal hızlı adımlarla odadan çıkınca Olivia da onu takip etmek üzere sofradan kalktı. Salondan çıkarken Mel'e doğru dönerek ölümcül bir bakış attı ve "Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

Ben de başımı Mel'e çevirdim. "Mutlu musun, aşkım?"

Benim aşkım deyişim yine keyfini kaçırmış olacak ki kaşlarını çattı. "Hayır." Sonra Olivia'nın farkında bile değilmiş gibi, "Ama eğer bezelye tabağını uzatırsan mutlu olacağım," dedi.

Tüm konuşma boyunca başı önde, sessizce yemeğini yiyen Coraline hepimizi şaşırtarak bezelye kâsesine uzandı ve kâseyi Mel'e verdi. Gözlerimi Declan'a çevirdiğimde onun anlamını gayet iyi bildiğim bir bakışla Coraline'e baktığını gördüm. Karısı muhtemelen aç çocukları kurtarmak ya da buna benzer bir hayır işi yapmak için yeni bir kredi kartının peşindeydi. Son bağışının üzerinden sadece iki hafta geçmişti. İnsanlar bu paranın nereden geldiğini sorgulamaya başlayacaklardı. Ama en azından iyi insanlar gibi görünmemize neden oluyordu. Declan'ın tepesinin attığının farkındaydım. Belki de öfkesini polis memurundan çıkarmasına izin vermeliydim.

Olivia sinirli bir tavırla, "Hepiniz beni hasta ediyorsunuz." dedi.

Mel tabağına bezelye koyarken şaşırmış gibi Olivia'ya bakarak, "Sen hâlâ burada mısın?" diye sordu. Olivia ona cevap vermeyip hışımla odadan çıkınca sevindiğimi itiraf etmeliyim. Zaten karım, Vance ve polis teşkilatıyla büyük çaplı bir savaş içindeydim ve şu anda ihtiyacım olan son şey Olivia ve Neal'le uğraşmaktı.

Babam hiçbir şey olmamış gibi, "Siz ikiniz ne planlar yapıyorsunuz?" diye sordu.

Mel'le aynı anda, "Kamp!" diye cevap verdik.

Coraline'ın gözleri parladı. "Kamp mı?" Bildiğim kadarıyla Coraline açık havada yapılan aktiviteleri çok severdi.

Hiç düşünmeden, "Kadınlar gelmiyor," dediğimde bakışlarını hemen Mel'e çevirdi.

Mel de gözlerini kısarak, "Yani sadece işin içinde olan kadınlar gidecek, Cora," diye açıkladı.

Masadaki herkes gibi Coraline de kendisine takılan isme şaşırmıştı. "Cora mı?"

"Aslında hâlâ seni nasıl çağıracağım konusunda kararımı veremedim ama sanıyorum bu bir süre idare eder," diyen Mel gülümsedi.

Bu gülüş gerçek değildi ama Olivia'ya gülümseyişinden çok daha gerçek olduğunu söyleyebilirdim. Gözbebeklerinde oynaşan muzır parıltılardan ötürü korkmalı mıydım, yoksa karımla gurur duymam mı gerekirdi bilemiyordum.

Evelyn, "Eee, bu nasıl bir kamp peki?" diye sordu. Deneyimlerime dayanarak, kötü amaçlar için düzenlenen bir suç kampıysa bilmek istemeyeceğini tahmin edebiliyordum.

Mel gülümsedi. "Temel olarak adamlarımızın kaynaşması için planlanan bir kamp. Eğer başarısız sonuçlanırsa hepsini öldürmeyi düşünüyorum." Gülümsemesi, dile getirdiği tehdidi çok daha ölümcül, onu ise çok daha... seksi yapmıştı.

Sedric, "Kamp ha?" diye mırıldandı. "Belki ben de..."

"Üzgünüm Sedric, ama sen de davetli değilsin. Sen geçmişi temsil ediyorsun. Sana ve geçmişine saygım büyük olsa da, adamlarım tek vücut hâlinde geleceğe yürümek zorunda." Bakışlarım, gözlerinden ateş saçarak Mel'e bakan babam ve karım arasında gidip gelirken, dişlerimin sıkmaktan kırılmamalarına hayret ettim. Ama Mel bu bakışları umursamamıştı. Bir süre sonra Sedric başını sallayıp içini çekti.

Bizim değil, benim adamlarım dedi...

Declan kulağıma eğilip, "Bu kadın sabah gözünü açtığında şeytan bile lanet okuyordur," diye fısıldadı.

"Ben de şeytana eşlik ediyorum," diye mırıldandım.

Bunu nasıl başarıyordu? Gözlerinden hem cenneti, hem de cehennemi yansıtmayı nasıl beceriyordu? Yaptıkları karşısında hayranlık duymak beni iyiden iyiye rahatsız etmeye başlamıştı. Kulaklarımda sürekli Orlando'nun sözleri çınlıyordu. Karşında bir şeyler öğretmen gereken bir kadın bulmayacaksın demişti. Haklıydı. O, bir imparatorluğu bensiz de yönetebilirdi. Aslında istediği de buydu. Bana ihtiyaç duymuyordu ve bu gerçek beni resmen deli ediyordu. Sürekli aklımdaydı, bir an bile onu düşünmeden duramıyordum. Tam anlamıyla allak bullak olmuştum.

"Seni karşıma almak istemem, Mel. Ne de olsa günün birinde dünyayı sen yöneteceksin." Sedric espri yapıyordu ama içimden bir ses onun buna inandığını söylüyordu.

"Umarım o gün bir an önce gelir. Her şeyi inceden inceye planladım ve bütün parçaların yerine oturduğundan da eminim. Bunun için çok çaba sarf ettim çünkü."

Evelyn kaşlarını çattı. "Bu kadar çok çalışma, Mel. Bana sorarsan Liam'la birlikte bir balayı gezisi yapmalısınız."

"Bu çok anlamsız olur. Liam ve ben şirketlerimizi birleştirmek için evlendik. Balayına gitmek, zaman kaybı olur." Balayı fikri kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Ben de kaşlarını çatmasına yol açıyordum.

Parmaklarımla saçlarımı geriye itip sandalyemden kalktım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Hepinize iyi geceler."

Odadan çıkarken, benimle olan birlikteliğinin de inceden inceye yaptığı bu planın bir parçası olduğumu aklımdan çıkarmamam gerektiğini kendime hatırlatıyordum.

MELODY

Onun mutsuz ve yenik bir hâlde odadan çıkışını izledim. Kendisini hasta eden düşüncelerin içinde kaybolmuş gibiydi. Orada kalmamın mı, arkasından gitmemin mi daha doğru olduğuna karar veremiyordum. Bu durumlarda eşler ne yapardı ki? Belki de yalnız kalmak istiyordu. Bakışlarım Evelyn'in bakışlarıyla karşılaştığında, bu bakışlarda kocamın arkasından gitmem gerektiğini okudum. Derin bir nefes alıp herkese iyi geceler diledim ve odadan çıktım.

Şimdi ona ne demem gerekiyor?

Tatlım, iyi misin desem? Hayır, olmaz.

Bu da ne demek oluyor şimdi Liam, olur mu? Ama hayır, böyle dersem iş tartışmaya döner.

Liam, iyi misin diye sorsam? O zaman da kesin sevişmeye kalkar.

"Melody?"

Arkamı dönünce Cora'yla yüz yüze geldim.

"Evet?" Bunu öyle yüksek sesle söylemiştim ki Cora irkildi. O kadar tatlıydı ki neredeyse onun için üzülecektim ama biraz yürekli olmayı öğrenmeliydi. Hem de daha fazla vakit kaybetmeden...

"Iıı... Düşünüyordum da... Şey..."

"İnsanların lafı eveleyip gevelemelerinden nefret ederim. Neyin var senin?" Benim tanıdığım Coraline hayal dünyasında yaşayan, gerçeklikle bağı kopmuş gibi görünen bir kadındı. Şimdi karşımda olan kadınsa, toz pembe hayallerden gerçek dünyaya sert bir iniş yapmış gibiydi.

Omuzlarını dikleştirip derin bir nefes alarak doğrudan, "Declan'ı kaybediyorum," dedi.

"Bu çok... sıkıcı," diye cevap verdim. "Kendine bir evlilik danışmanı arıyorsan Evelyn'e gitmelisin."

Başını iki yana salladı. "Evelyn'in değil, senin yardımına ihtiyacım var. Sen bu eve geldiğinden beri Declan bana farklı bakmaya başladı. Sanki... sanki ben onu rahatsız ediyormuşum gibi."

"Sanırım bu uzun süreli beraberliklerin sonucu ama bence Evelyn sana..."

"Bak Mel... Bu arada ben de seni Mel diye çağıracağım çünkü biz bir aileyiz ve beni öldüremezsin."

"Emin misin?" Eğer bu kadın haddini bilmeyecek olursa Declan kendisine yeni bir eş aramak zorunda kalacaktı.

"Dünya üzerinde yardımseverliği kusur olarak gören başka bir aile olduğunu sanmıyorum. Yardım ettiğim insanlar beni fark ediyorlar, *görüyorlar*. Her çek yazdığımda, yeni bir ev ya da sağlık ocağı inşa ettirdiğimde yüzlerinde beliren minneti görmelisin. Bana sanki bir melekmişim gibi bakıyorlar. Kendimi önemli, ihtiyaç duyulan biri gibi hissediyorum. Bu duygunun

nasıl bir şey olduğunu bilir misin? Böyle övgüye değer bulunmanın nasıl hissettirdiği konusunda fikrin var mı?"

Bir kahkaha atıp benim cevap vermeme fırsat vermeden sözlerine devam etti. "Elbette bilirsin, sen muhteşem Melody Giovanni'sin!"

"Sadede gel, Cora."

"Declan'ı seviyor ve kaybetmek istemiyorum. Ama sana nasıl baktığını görmeyecek kadar kör değilim," diye mırıldanırken, içimden konuşmanın düşündüğüm yöne gitmemesi için resmen dua ediyordum.

"Herhangi bir şey..."

"Hayır, biliyorum. Declan'ın beni aldatmaktan çekinmeyeceğini biliyorum. Bu kişi... Neyse... Onun bana, bir çek yazıp verdiğim insanlar gibi bakmasını istiyorum. Bir zamanlar olduğu gibi beni gördüğünde yüzünün aydınlanmasını istiyorum. Bu nedenle senin gibi olmam gerek. Sana benzemem için bana yardım et lütfen."

Cora'ya kısaca, "Olmaz!" diye cevap verdim. "Tek bir Melody Giovanni var ve onun taklidi olamaz."

"Ben sen olmak istemiyorum ki Mel. Ben sadece sana benzemek istiyorum. Atış yapabilmek, dövüşmeyi öğrenmek istiyorum. Bunu hep istedim ama kadınlar için uygun olmadığını düşündüm. Sonra sen geldin ve tüm camdan fanusları kırdın, duvarları yıktın. Hatta bir duvarı gerçekten yıktın," diyerek güldü. "Beni eğitir misin diye sormaya geldim. En iyi olmak gibi bir derdim yok. Ama kontrolün elimde olduğunu hissetmek istiyorum ve Declan'ın beni sadece bir..."

"Ev kadını olarak görmesini istemiyorsun," diye cümlesini tamamladım.

Suratını astı. "Evet, ben de sahaya çıkmak ve Declan'a aslında düşündüğünden fazlası olduğumu ispat etmek istiyorum."

Declan iyi bir dövüşçüydü. Liam ve o, her sabah box yaparlardı. "Neden kocandan yardım istemiyorsun?"

"Çünkü o benim farkımda bile değil. Aslında bu herkes için geçerli. Bana bakıyor ama sanki beni görmüyorlar. Böyle devam ederse, gelecekte yaşayacaklarımızı şimdiden görebiliyorum. Bunu yapmayacak olursam, her gün Declan'la birbirimizden biraz daha uzaklaşacağız ve sonunda onu kaybedeceğim. Bunu görmektense ölmeyi tercih ederim." Öyle çaresiz görünüyordu ki ona yardım etmeye neredeyse razı olacaktım.

"Cora, eğer kendini geliştirmek istiyorsan bunu kendin için yapmalısın. Declan ya da başka bir erkek için değil," dediğimde bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Aslında biz Declan'la bir bütündük, Mel. Uyum içindeydik yani. Sonra bir yerlerde, bir şekilde tempo değişti ve birimiz geride kaldı. Şimdi onu yeniden kazanmak için aynı tempoyu tutturmak istiyorum. Eğer benim yerimde o olsa, eminim aynı şeyi yapardı. Evlilik kurumu bunu gerektirir. Ne olur Mel, yardım et bana," diye yalvarınca ne diyeceğimi bilemedim.

"Çok yoğunum, Cora." Gözlerindeki hayal kırıklığı beni rahatsız etti. "İstersen biz kamptayken Adriana burada kalıp sana yardım etsin. Sonrasına bakarız. Yalnız seni uyarıyorum, aylar boyunca mosmor kollara ve acıya hazırlan."

Gülümseyen Coraline bana sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim..."

"Hey, bu kadar yakın temasa gerek yok!"

Çabucak kollarını çekip, "Ah, üzgünüm," dedi. "Bir kez daha teşekkürler."

"Önemli değil. İyi geceler," deyip yanından ayrıldım. Coraline ısrar kıyamet de olsa bana istediğini kabul ettirmişti ve son ihtiyacım olan şey, onunla biraz daha vakit geçirip bir başka isteğine boyun eğmekti.

Yatak odamıza girdiğimde Liam'ın duş aldığını duydum. Banyonun kapısını açıp onun akan suyun altındaki vücudunu, damlaların vücudunun her bir santimine değişini izledim. Göz

alıcı bir erkekti. Bedeni en kaliteli taştan yontulmuş bir heykele benziyordu.

Bana bakma gereği duymadan, "Bir şeye mi ihtiyacın var Melody?" diye sordu.

Melody mi? İlk kez seviştiğimiz günden beri bana hiç Melody dememişti ve günler sonra bu mesafeyi hissetmek beni rahatsız etmişti.

"Neyin var senin?"

"Yok bir şey Melody. Birkaç dakikaya kadar çıkarım." Sesi son derece duygusuzdu, hatta yalan söylüyordu.

Tepem atmaya başlamıştı. Birbirimize yalan söylememeliydik. Elbisemi çıkarma gereği duymadan, sadece ayakkabılarımı çıkararak ben de duşa girdim. Suyun altında karşılıklı durduk ve ellerimi yanaklarına koyup gözlerinin içine bakarak, "Neyin var senin?" diye bir kez daha sordum.

"Mel..."

"Bana bir daha Melody diyecek olursan dizimi hayalarına geçireceğim." Bana yalan söylemesine, yapmacık davranmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Islak saçlarımı önce parmaklarıyla geriye doğru taradı, sonra da var gücüyle asıldı. Beni sertçe itip duvara yaslayarak, öfke ve ihtirasla alev alev yanan gözlerini gözlerime dikti.

"Sen benim sahibim değilsin. Ailemin de sahibi değilsin. Ben senin piyonun olmayacağım. Ne şimdi ne de "

"Ben sana hiçbir zaman piyonum olduğunu söylemedim ki!"

"Yakınlaştığımızı sanmıştım. Ama bu gece ben dâhil etrafındaki herkese rol yaptığını anladım. Ben de tam bir ahmak gibi senin isteklerine boyun eğdim. Sen benim sahibim falan değilsin! Biz evliyiz ve ben senin kocanım!"

"Söylenmeyi kes! Sözlerime sinirlendin demek... Neden bu kadar duygusalsın ki?"

"Çünkü ben bir insanım ve duygularım var. Benden hoşlanıyor musun, Melody? Benim varlığım, gerçek benliğim seni mutlu ediyor mu?"

Bu da ne şimdi?

Üzgün bir yüz ifadesiyle başını salladı. Suyu kapattı ve beni alnımdan öptükten sonra duştan çıktı. "Sorumu cevaplamayarak cevaplamış oldun aslında."

"Sen bizim liseli âşıklar olduğumuzu mu sanıyorsun, Liam? Beraberliğimizin temeli işe dayanıyor. Operasyonları birlikte yönetmeyi kabul ettim ama bu duygusal saçmalıkları kabul edemem!"

Bunu bilmesi gerek! Neden böyle aptalca davranıyor?

"Pardon, hata yaptım. Ben senin aşkı anlamadığını sanıyordum ama anlıyormuşsun meğer. Sen kana ve güce âşıksın. Tıpkı benim gibi. Ben kalbimde sana da bir yer açtım ama bu beni ahmak durumuna düşürdü. Sen benden çok daha profesyonelsin. Bugün ölsem arkamdan tek bir damla gözyaşı bile dökmezsin. Ben sadece senin ihtiyaçlarını karşılayan biriyim, hepsi bu. Ben senin gözünde bir seks makinesiyim. Yaşadıklarımızın senin için bir anlamı yok. Evliliğimizin de öyle. Bundan böyle zamanımı boşa harcamayacağım. İş istiyorsun, öyle mi Melody? O zaman istediğini alacaksın."

Beni şaşkın ve aklım karışmış bir hâlde duşta bırakıp banyodan çıktı.

Ben Liam'dan hoşlanıyor muyum?

Yatakta mükemmel ve yakışıklı bir erkek. Bazen komik de olabiliyor. Ondan nefret etmiyorum.

Banyodan çıkıp ışığı kapatınca oda karanlığa gömüldü. Yatağa yatarken tüylerimin ürperdiğini hissettim.

O hiçbir zaman ışıkları kapatmazdı. Benim... korkumu öğrendikten sonra hiç ışıkları kapatmamıştı. Seks yapmadığımız ender gecelerde ben uyuyana kadar bir şeyler okur, benim gözlerim kapanırken de bana "İyi geceler, aşkım," derdi. Bunu

neden yaptığını hiç söylemedi ama ben nedenini biliyordum. Ama madem soğuk davranmaya karar vermişti, ben ondan da soğuk davranacaktım. Bu herif pisliğin tekiydi çünkü.

İçimden bunları geçirsem de bir tarafım ona hak veriyordu. İkinci gecemizde, ona neden sürekli beyaz ayakkabılar giydiğimi anlatırken hiç zorlanmamıştım. Sözlerim bittiğinde, bu detayı onunla paylaştığım için yüzünde dünyanın en mutlu adamıymış gibi bir ifade belirmişti. Onun istediği böyle yakın bir ilişkiydi ve bu da pekâlâ anlaşılabilir bir şeydi.

O zaman neden onu bir piyon yerine koymamı bu kadar dert ediyordu ki? Sonuç olarak ikimiz de birer piyon değil miydik? Evlenirken ikimiz de bunu biliyorduk. Neden ilişkiyi karmaşıklaştırmaya uğraşıyordu ki? Seks yapıyor, iş bitiyorduk. Bu kadar basitti her şey. Ama şimdi bu aşağılık herif onu sevmem için resmen diretiyordu.

Kendi kendime homurdanarak yatakta doğruldum. O da uyanıktı ve buz gibi bakışlarla bana baktığında ona hakaretler yağdırmamak için kendimi zor tuttum. Onun saçma sapan duygusallığı nedeniyle uyumakta güçlük çekiyordum!

O da doğrularak, "Dur tahmin edeyim, içinden bana sövüp sayıyorsun, değil mi?" dedi.

Onu boğmak için ellerimi uzattım ama hemen geri çektim. Onu öldürecektim. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama onu öldürmek istiyordum. Ona bağıra çağıra söylemek istediğim pek çok şey vardı ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu işte.

"Benden ne istiyorsun, Liam?"

"Lütfen uyu, Melody. Bütün evi ayağa kaldıracaksın."

"Umurumda bile değil! Ne oldu? Bir an gayet iyiyken sonra... Neler oluyor Liam?"

"Ben... neredeyse hayatım boyunca hep mücadele ettim, Melody. Ama bu savaşta arkamda hep destekçilerim oldu, ailem arkamdaydı. İnsanlar bana değer verip benim için endişelendi. Yanımda yatan, dünyanın en tehlikeli kadını dışında

herkes. Bu kadına değer veriyorum ama o ne bana, ne de başka bir şeye önem veriyor."

"Zaten dünyanın en tehlikeli kadını olmamın nedeni de bu!"

"Bu aynı zamanda yalnız olmanın da nedeni. İş konusunda sana güveniyorum ama bu gece ilişkimiz söz konusu olduğunda sana yakın olmama izin vermeyeceğinden kesinlikle emin oldum."

"Ben daha seni tanımıyorum bile!" diye bağırdım. "Ne zamandır evliyiz? Sadece on kahrolası gündür, Liam! Kim on günde birine âşık olur? Kim on günde karşısındakine bir şeyler hisseder? Bu hiç normal değil!"

"Ben âşık olurum, ben bir şeyler hissederim." Tekrar uzanıp gözlerini tavana dikti. "Üstelik zaten biz normal insanlar değiliz! Normal insanlar gidip her gün birilerini vurmazlar. Normal insanlar uyuşturucu satmaz ve her gün ölümün pençesinde yaşamazlar. Ben zamanımı rol yaparak harcayamam. Bir şeyi ya severim ya da sevmem. Ya içeride ya da dışarıdayımdır. Asla ortada olmam."

"Herkes senin gibi değil."

"Ama sen benim gibisin," diye fısıldadı. "Yine de pek çok duygunu kilit altında tutmayı tercih ediyorsun. Sevinç, acı, aşk... Sen sadece öfke ve şehvete yoğunlaşıyorsun."

"Senden nefret etmiyorum, Liam. İyi geceler," dedim ve uzanıp ona sırtımı döndüm.

LIAM

Planım gayet güzel işliyordu. Onu elde edeceğimi biliyordum.

Birinci adım: onu aşka boğ.

İkinci adım: sevgini gösterme, uzak dur.

Üçüncü adım; öfkeden çıldırtacak şeyler yap ve tekmelemek, çığlık atmak, silah çekmek gibi tepkiler verebilecek vahşi yönlerini çıkar.

Yemek salonundan çıktığımda, ikinci adıma geçme zamanının geldiğini biliyordum. Üçüncü adımıysa sabaha bırakmayı planlamıştım.

Artık onu tanıyordum. İtiraf etmeliyim ki beraber olduğumuz bu kısacık zamanda ona abayı yakmıştım ve tek amacım onu da kendime aşk etmekti. Ama etrafına ördüğü kalın duvarları yıkmak için tuğlaları tek tek sökecek vaktim yoktu. Zayıf noktasını bulmalı ve gardını tek bir hamleyle indirmeliydim. Bunun için de planımı uygulamam gerekiyordu. O, kendisine gerçeği itiraf edene kadar ona soğuk davranacaktım. Artık ilişkimiz sadece seksten ibaret değildi çünkü. Uykuya daldığı şu anda bile, sıcaklığımı hissetmek için sırtını bana yaklaştırdığının farkındaydım. Beni seviyor, hatta daha çok sevmek istiyor ama bundan ölesiye korkuyordu.

O, derin uykuya dalıp uykusunda mırıldanmaya başlayana kadar bekledim. Sonra onu kollarıma aldım. Öyle güzel kokuyordu ki... Dudaklarını yavaşça öptüm.

O da bunu istiyordu. Evet, beni istiyordu. Onun duvarlarını yıkacak, en azından bana karşı o sürtük tavrını takınmamasını sağlayacaktım. Akşam yaşananları düşününce yüzüme bir gülümseme yayıldı. Olivia'ya yaptıkları hoşuma gitmişti çünkü.

Alnından öperken, "Benim tatlı Mel'im, bunu yaparken kendinden nefret etsen bile, beni sevdiğini itiraf etmeni sağlayacağım," diye fısıldadım.

Sonuç olarak evet, ilişkimiz bir satranç oyunuydu ve bu oyunu kazanmanın anahtarı gerekli olduğunda taktik değiştirmekti. Ben de öyle yapmıştım ve mata sadece birkaç hamle kalmıştı.

Tek yapmam gereken dördüncü adımı tamamlamaktı. Sonrasında beni sevdiğini itiraf edecekti. O sözler bir kez ağzından çıktığındaysa, ilişkimizi olması gerektiği gibi yaşamaya başlayacaktık. Ama ne yazık ki yardıma ihtiyacım vardı ve bana yardım edebilecek tek kişi Neal'dı.

15

"Mücadele verilmezse gelişme sağlanmaz."

Frederic Douglass

CORALINE

Kiliseye gitmek için hazırlanırken onu aynadan izliyordum. Declan kendisi için seçtiğim kıyafetleri giyerken her zamanki gibi sessiz, sakin ve düşünceliydi. Otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Aslında çok uzun zamandır otomatik pilota bağlanmış gibi olduğunu itiraf etmeliydim.

"Seni seviyorum, Declan," dediğimde durup sanki garip bir şey söylemişim gibi yüzüme baktı.

Yanıma geldi ve beni yanağımdan öptü. "Ben de seni seviyorum."

İçin için çığlık atmak istememe rağmen her zamanki sahte tebessümümü yüzüme yerleştirdim. Bu kez beklediğim şeyi söylememişti. Çünkü her zaman ben seni daha çok seviyorum derdi. Ama sanırım bu yüzyıl kadar önceydi. Bu konuda kısmen ben de hatalıydım tabii. Ama o da hatalıydı. Benimle konuşmamaya, beni hayatına dâhil etmemeye kalkıştığındaysa, ilişkimiz yokuş aşağı gitmeye başlamıştı. Ben de mecburen köşeme çekilmiş, kör kütük sarhoş olduğunda benimle sevişmek istemesini bekler hâle gelmiştim.

Saçlarımı tararken aynadaki yansımama baktım.

Kravatını bağlamaya çalışırken, "Hazır mısın?" diye sordu Declan.

Yine gülümseyerek, "Evet," dedim. Zaten ben hep gülümserdim...

Başını salladı, elimi tuttu. Birlikte odadan çıkarken, geçen her dakika yardıma ihtiyacım olduğunu çok daha iyi anladım. Ve bana yardım edebilecek tek kişi Mel'di.

DECLAN

Cehenneme gideceğimi düşündüm. Melody'nin odadan çıktığını gördüğüm an bundan iyice emin oldum. Kutsal pazar günü olmasına rağmen çok sayıda günah işliyordum. Kuzenimin karısını deli gibi istiyor, onların ilişkisini kıskanıyordum. Hepsinden kötüsü, bunları tatlı karım hiçbir şeyden habersiz, yanımda dururken yapıyordum.

Coraline'ı seviyordum. Hatta ona her baktığımda tamamlandığımı hissediyordum. Bana sadıktı ve son derece güzel bir kadın. Ama o, eskiden âşık olduğum hayat dolu Coraline değildi artık. Onunla tanıştığımda çok güçlü bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Etrafı inleten kahkahalar atar, bağıra çağıra ağlardı. Şimdiyse... şimdi neler olduğunu bilmiyordum. Belki de benden korkuyordu. Belki çok fazla kanlı gömlek gördü. Her ne olduysa, uzun zaman önce benim âşık olduğum Coraline olmaktan vazgeçmişti. Şimdi Melody'i gördükçe onunla bir gece geçirebilmek için her şeyimi feda edeceğimi düşünüyordum ve bu düşünce kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

Liam ne kadar şanslı olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştı. Melody hırslı bir kadındı, işten zevk alıyor, sürekli işin içine daha fazla girmek için uğraşıyordu. Liam ne kadar şanslıydı. Neal ve ben, Coraline ve Olivia'ya günahlarımızı her itiraf edişimizde, gözlerinde bizi birer canavar gibi gördüklerini söyleyen bir ifade belirirdi. Evet, biz canavardık ve bunu kabul ediyorduk, ama yine de eşlerimiz bizimle ilgili böyle düşünmemeliydi. Melody ise onların tam tersiydi. Düğün töreninde Neal'ı testi geçtiği için tebrik etmiş, Neal helikopterden o aşağılık Rus'un beynini dağıtınca gelip iyi iş çıkardığını söylemişti.

"Declan?"

Gülümseyerek Coraline'ın elini tuttum ve birlikte arabaya doğru yürüdük. Binmesi için kapıyı açtığımda bana gözlerinde garip bir ifadeyle baktı ama ben yanağından öpmekle yetindim. O da bana gülümsedi ve arabaya bindik. Ben pencereden dışarı bakarken elimi tuttu.

Coraline'ı asla aldatmayacaktım. Hiçbir zaman da aldatmamıştım... fiziksel olarak yani. Zihnimde aldatıyordum gerçi. Bu sabah duş alırken de kendimle oynamıştım. Melody'nin ıslak cinsel...

"Declan!" Coraline pantolonumdan belli olan sertleşmiş erkeklik organıma bakıp kıkır kıkır gülüyordu.

Yerimde doğrulup, "Lanet olsun!" dedim.

Karım elini fermuarıma götürüp açmaya başladığında onu bileğinden yakaladım.

"Bak, hiç..."

Erkeklik organımı dışarı çıkarıp, "İstiyorum," dedi.

"Coraline..."

"Şşşş, bebeğim," diye fısıldayıp beni ağzına aldı.

İçgüdüsel olarak başımı koltuğa yasladığımda şoförün müziği değiştirip daha yüksek sesli bir şeyler açtığını duydum. Sal'e güvenirdim. Tek bir kelime etmeye cesaret edemezdi.

Dudaklarıyla en hassas yerlerimi yalarken kahrolası bir piç olduğumdan hayalimde Melody vardı. Penisimi öpen ve ağzına boşalmamı isteyen de Carolyn değil, Melody'di. Beni ağzına aldığı an ellerim başına kenetlendi. Her an biraz daha güçlü emmeye başladı ve ben daha da derinlere girebilmek için başına ellerimle bastırdım. O güzel kahverengi gözleri şehvetle parlıyordu. Daha fazla kendimi tutamayıp boşaldım. Melody diliyle penisimin üzerinde kalan spermleri temizlerken bir aptal gibi sırıtıyordum.

""Şimdi daha iyi misin?" diyen Coraline'ın sesiyle kendime geldim.

Lanet olsun! Cehenneme gideceğim!

Pantolonumun fermuarını çekerken, onu alnından öpüp, "Teşekkür ederim tatlım," dedim. Tanrım, bana neler oluyordu böyle?

Melody benim karım değildi. Benim karım Coraline'dı ve o muhteşem bir kadındı. *Lanet olsun bana! Kesin cehenneme gideceğim!*

Coraline'ın elini tutup kendimi Melody'i düşünmemeye zorladım. Bir şeyler yapıp Coraline'la ilişkimizi düzeltmenin yolunu bulmalıydım. Çünkü karım çok daha iyisini hak ediyordu. Ben, kocası olarak ona çok daha iyisini vermeyi borçluydum. Kesinlikle şimdikinden çok daha iyi bir erkek olacaktım.

Elini tutup öptüm.

"Hazır mısın?" diye sordum. Başını salladı ve arabadan çıktık.

Daha iyi bir adam olacağım... Onun için...

16

"Katil ancak iyi bir insansa canavar addedilir."

-Graham Greene

MELODY

Banyodan çıkıp odaya girdiğinde soğuk bir sesle, "Uyanık olduğunu biliyorum," dedi. Gözlerimi açıp kravatını bağlamasını izledim.

"Uyanık olduğumu gizlemek gibi bir niyetim yoktu. Yoksa unuttuğum bir toplantı falan mı var?" diyerek doğrulup oturdum. Saat 06.32'ydi. Sabahın köründe niye giyiniyordu ki?

Sıkılmış gibi iç çekip bana döndü. "Evet var. Ama kişisel bir toplantı olduğu düşünülürse, senin kendini kasmana hiç gerek yok. Mevzu sokaktaki adamları vurmaya gelince seni çağırırım."

Gebert şu herifi! Hayalarını kes ve ağzına tık!

Ses tonu, yüzümde bir kasın seğirmeye başlamasına neden oldu. Benimle kahrolası bir çocukmuşum gibi konuşuyordu.

"Sen..."

"Her ne kadar sözlü saldırılarına bayılıyor olsam da Melody, ne yazık ki gerçekten gitmek zorundayım," deyip kapıya doğru yürüdü. "Daha sonra kiliseye gitmek için seni arabada bekliyor olacağım. Orada da atıp tutmak isteyecek olursan, sesin kısılana kadar çığlık atabilirsin."

Kendimi resmen kaybettim. Bir anda yastığın altındaki silahı kapıp ona ateş ettim. Ama hiçbir şey olmadı. Liam karşımda sakin bir tavırla, yaptığımı onaylamıyormuş gibi başını iki tarafa sallıyordu.

"Yastığın altında silah ha? Herhalde dolu bir silah bırakacağımı düşünecek kadar aptal değilsin." Sesi buz gibiydi.

"Sen benim silahıma mı dokundun?"

"Aslına bakarsan silahından başka şeylerine de *dokundum*. Aş bunları bence," deyip odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

O kadar öfkelenmiştim ki kıpkırmızı olduğumu hissediyordum. Hemen telefonuma uzandım ve hattın ucundaki sesi duyduğumda, bağırmamak için kendime güçlükle hakim olarak, "Fedel, hatanı affettirmeye hazır mısın?" dedim

"Evet hanımefendi. Emrinizdeyim," dedi tereddütsüz bir ses tonuyla.

"Liam'ın bu sabah bir kahvaltı programı var. O kahvaltıda olup biten her şeyi öğrenmek istiyorum. Hapşırsa bile haberim olacak, anladın mı?"

"Emredersiniz. Kahvaltı nerede?"

"Ben ne bileyim! Bunu bilmek senin işin!" diye bağırdım ve telefonu öfkeyle fırlattım. Hem telefon, hem de çarptığı ayna paramparça olmuştu. Başımı iki elimin arasına alıp sakinleşmeye çalıştım ama öfkeden deliye dönmüştüm. Onu öldürmek istiyordum. Ama yapamazdım. En azından henüz olmazdı. yapamazdım. Gözlerimi kapatıp derin nefesler alarak kendimi dış dünyaya kapatıp düşünmemeye çalıştım. Yatakta, o pozisyonda ne kadar durduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim hızla çarpan kalbimin atışının zaman içinde normale döndüğüydü.

"Hanımefendi?" Gözlerimi aralayınca Adriana'yla yüz yüze geldim. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir saatir böyle duruyorsunuz ve ayin için hazırlanmanız gerek."

Saate baktım. Gerçekten de saat 07.47 olmuştu. Başımı sallayarak yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüm.

Geceliğimi çıkarıp suyun altına girmeden önce, "Adriana, yeni bir telefona ihtiyacım var," dedim. Tenime çarpan ılık su çok hoşuma gitse de fazla oyalanmadan güne başlamam gerekiyordu.

Babam her zaman, "Asla Tanrı'yı bekletme," derdi. Duştan çıktığımda, Adriana elinde bir havluyla bekliyordu.

Saçlarımı kurularken, "Adriana, sen bizimle kampa gelmiyorsun," dedim.

"Bir hatamı mı gördünüz hanımefendi?"

"Hayır, sadece sana başka bir görev vermeye karar verdim," diye yanıtladım ve elimdeki havluyu yere atıp iç çamaşırlarıma uzandım. "Biz kamptayken, sen burada Coraline Callahan'ı dövüş konusunda eğiteceksin. Atış yapmayı da öğrenmek istiyor ama ben o konuda fazla ümitli değilim. İşe ona bıçak kullanmanın temellerini öğretmekle başla. O konuda iyi olabilir."

Adriana bana yakasında beyaz bir fiyonk olan mavi bir elbise uzattı.

"Peki, ne kadar ileri gidebilirim hanımefendi?" diye sordu. Declan'dan çekindiğini biliyordum.

Küpelerimi takarken birkaç dakika düşündüm. "Yara ve morlukların görünmeyecek yerlerde olmasına dikkat et ve ona bunları iyileştirmeyi de öğret. İlk olarak güvenlik bıçaklarıyla işe başla."

Ayakkabılarımı önüme koyup, " Hepsi bu mu hanımefendi?" diye sordu.

"Evet ve sakın yumuşak davranma. İlk günün ardından zorlu bir döneme hazır olmasını, zamanla her şeyin daha iyi olacağını anlamasını sağla," deyip ayakkabılarımı giydim ve bana hafif bir makyaj yapması için aynanın karşısına geçtim.

Makyajım bitmek üzereyken kapı çaldı.

"Gi...."

Daha sözüm bitmeden elinde fotoğraf makinesiyle Fedel odaya girdi. Sevinçli görünüyordu. Anlaşılan iyi iş çıkarmıştı ve kendisini affettirebileceğinden de emindi.

"Günaydın..."

Fotoğraf makinesini almak için elimi uzatarak, "Seni gördü mü?" diye sordum.

"Hayır."

Fotoğraflara bakarken, yatışmış olan öfkemin yeniden alevlendiğini hissettim. Kocam olacak aşağılık herif, sarışın bir sürtüğün karşısına oturmuş, onun o aptal suratına doğru eğilmişti.

"Kadının adı Natasha Briar. Düğün töreninize Amory'le birlikte katılmıştı. Kadın, kahvaltı için Liam'la buluşmaya giden Neal ve Declan'ın ardından geldi. Erkekler birkaç dakika konuştuktan sonra Liam arkadaki odaya gitti ve kadın da onu takip etti. On iki dakika sonra odadan çıkıp arabasına bindi ve güney yakasındaki bir boks salonuna gitti."

Nefesim kesilmişti ama içimden bir ses, sakin olmamı, aşırı tepki göstermemi öğütlüyordu.

Fotoğraf makinesini tuvalet masasının üzerine bıraktım, çantamı ve güneş gözlüklerimi alarak odadan çıktım. Biraz vakit geçmeden düşünmek, yorum yapmaktan kaçınıyordum. Aslında şu anda bunları yapacak gücüm de yoktu. Sadece nefes almaya ve sakinleşmeye odaklanmıştım. Onu öldürecektim ama bunu kutsal pazar günü yapmaya niyetim yoktu. Çok istesem bile pazar günleri kimseyi öldürmezdim. Evden dışarı çıktığımda herkesin orada olduğunu ve sohbet ettiklerini gördüm. Liam'ın kahvaltı randevusu ne kadar uzaktaydı bilmiyorum ama tahmin ettiğimden de yakın olabilirdi çünkü o ve Neal geri dönmüşlerdi. Gözleri benimkilerle buluştuğu an sustu.

Evelyn gülümseyerek, "Çok güzel görünüyorsun, canım," dedi.

"Teşekkür ederim, sen de öyle Evelyn, diyerek Liam'ın Audi'sine doğru yürüdüm. Şoför kapıyı açtı ve arabaya bindim.

Yeni duş almış ve üstünü değiştirmiş olan Liam yanıma oturduğunda bana bakma zahmetine bile katlanmadı. Bütün dikkatini elindeki telefona vermişti. Yan gözle ona bakarken gözümün önünden sürekli az önce gördüğüm fotoğraflar

geçiyordu ve elindeki telefonu ağzına tıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sanırım gerginliğimi fark etmiş olmalıydı çünkü, "Sevgi dolu bir eş gibi davranmaya özen göster. Her an birileri fotoğrafımızı çekebilir." dedi.

Orospu çocuğu!

Başımı salladım ve pencereden dışarı baktığımda bir blok ötedeki, düğün törenimizin yapıldığı kiliseye varmış olduğumuzu gördüm. Düğün törenimizi aklımdan uzaklaştırmaya zorladım. Düğünümü düşünmek babamı hatırlamama neden oluyordu çünkü. Liam elimi tuttuğunda geri çekmeye çalıştım ama üzgün bir ifadeyle başını sallayarak elimi daha sıkı tuttu.

"En iyi yaptığın şeye başvur ve rol yap," diye fısıldayarak arabadan inmeme yardımcı oldu. Dışarı adımımı attığım anda orada bekleyen birkaç muhabiri gördüm. Bu adamların biraz daha saygılı olmaları gerekmez miydi? Baloya değil, Tanrı'nın emrini yerine getirmek üzere kiliseye gidiyorduk!

Kiliseden içeri girdiğimizde güneş gözlüklerimi çıkarıp etrafıma baktım ve Avrupa'da benzerlerini gördüğüm kiliselere benzeyen ihtişamlı katedrale bir kez daha hayran olmaktan kendimi alamadım.

Coraline,"Gerçekten çok güzel görünüyorsun, Mel," dediğinde, gözlerinden benim güzelliğimden çok geleceği için heyecanlandığını okuyabiliyordum.

"Teşekkürler Cora," diyerek gülümsedim. Olivia bana kaçamak bir bakış attıktan sonra Neal'ın elini tutup ön sıralara doğru ilerledi.

Barbie'yi görmek bile beni öfkelendirmeye yetiyordu. Tanrı'nın evinde kötü bir şey söylememek için dilimi ısırıp kendime hâkim olmaya çalıştım. Ama gözlerim, kilise için fazla kısa, pembe bir elbise giymiş olan sarışına takılınca, kurmaya çalıştığım tüm barajlar bir anda yıkıldı ve dudaklarımda bir gülümse

belirdi. Kadın tuvalete giriyordu ve kimse onun farkında değilmiş gibiydi. Hatta Neal ile konuşan Liam bile farkında değildi.

Başımı havaya kaldırıp içimden, "Bu armağan için sana teşekkür ederim yüce İsa," dedim. Sonra yanımdakilere dönerek dişlerimin arasından, "Siz içeri girin, ben de hemen geliyorum," diye mırıldandım.

Liam'ın bana bakan gözlerinden hoşnutsuzluk okunuyordu. "İçeri birlikte geçmemiz gerek. Annem ayrı ayrı girmemizden hoşlanmaz."

"O zaman annen mutsuzluğuyla başa çıkmak zorunda. Ben tuvalete gidiyorum ve hemen geleceğim."

Derin bir iç çektim. Bu adam her konuda benimle tartışmaya niyetli gibi görünüyordu. Coraline bana doğru bir adım attı ama ona ölümcül bakışlarla bakınca bana katılmayı teklif etmeye cesaret edemedi. Çantamı Liam'a vererek arkamı dönüp uzaklaştım. Kocam, Neal ve Olivia'nın peşinden yürümeden önce gözlerini devirerek bana baktı.

Tuvaletin ahşap kapısını açıp içeri girerken, nabzımın hızlandığını hissettim. İçeride, aynanın karşısında dolguyla şişirilmiş dudaklarındaki ruju tazeleyen Natasha duruyordu. Kapı kapanırken bana attığı bakış bilmek istediğim her şeyi söylemişti. Benim nasıl bir kadın olduğumdan haberi olmadığı ortadaydı.

Ellerimi yıkarken gülümseyip, "Merhaba," dedim.

"Meşhur Bayan Callahan'la tanışıyorum sanırım?"

Masum bir sesle, "Sizi tanıyor muyum?" diye sordum.

Pis sürtük altın sarısı, yele gibi saçlarını savururken, o saçları birer birer yolmamak için kendimi zor tuttum.

"Bence tanısan iyi olur." Yüzünde sahte bir somurtmayla, "Bak, seni incitmeyi hiç istemem. Gayet tatlı, masum biri gibi görünüyorsun ama gerçekleri bilmen gerek. Siz evlenmeden önce Liam'la bir ilişkimiz vardı. Evliliğinizin bir aşk evliliği olmadığını biliyorum, Liam söylemişti. Bu evlilik uzun ömürlü olmayacak, tatlım. Dediğim gibi çok tatlısın, ama Liam'ın ihtiyacı

olan şey tatlı bir kadın değil. Onun gerçek bir kadına ihtiyacı var," dedi.

"O gerçek kadın da sen oluyorsun, öyle mi?"

Gülümsedi. "Liam henüz bunun farkında değil ama evet. Ben onu herkesten daha mutlu ediyorum. Sürekli bana gelmesinin nedeni de bu. Beni görünce önce vahşi bir hayvan gibi gözü dönüyor, sonra yumuşak ve ihtiraslı bir şekilde bana sahip..."

Sözlerini bitirmesine fırsat vermeden o iğrenç sarı saçlarından yakalayıp kafasını aynaya vurmaya başladım. Ayna kırılıp, parçacıkları etrafa dağılırken kadın deli gibi çığlık atıyordu. İnliyor, elimden kurtulmak için çırpınıyordu ama saçlarına sımsıkı yapışmıştım. Gözlerinden yaşlar akarken bir kez daha çığlık atmak için ağzını açtı.

"Bana bak kaltak, eğer ses çıkaracak olursan, o iğrenç dilini koparırım!"

Bana bakan gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. "Ben..."

"Kes sesini, ucuz fahişe!" Bana ne kadar üzgün oluğunu söylemesine izin vermeye niyetim yoktu. "Kocam artık ortalarda olmayacak. Kendinden utanmalısın. Tanrı'nın evindeyiz. Düğün törenimizin yapıldığı kilisedeyiz ve sen kocamı baştan çıkartmaya çalışıyorsun. Sen ne mide bulandırıcı, ne adi bir fahişesin."

Hıçkırıklar arasında, "Ben... ben çok ... üzgünüm. Ben ona aşığım," diye kekeledi. Bu kadın kesinlikle ahmağın tekiydi. Aslında lavaboyu suyla doldurup kafasını içine bastırmak istiyordum ama ben pazar günleri kimseyi öldürmezdim.

Onu saçlarından sürükleyerek, aynaların karşısındaki taburelerden birine oturtmaya karar verdim. Bana karşı direnmeye çalışınca, saçlarına daha güçlü bir şekilde asıldım ve onu tabureye fırlatıp burnuna sert bir yumruk indirdim. Boğulur gibi bir ses çıkarıp yere düştü. Bir yandan kanayan burnunu tutuyor, bir yandan da hıçkırıyordu. Yüzümün hafızasına kazınması için yanına diz çöktüm.

"Bu sabah kocamla ne yapıyordun, anlat bakalım."

"Lanet olsun sana! Seni korkunç sürtük!"

"Natasha!" deyip derin bir nefes aldım. "Bak sana bir kez daha, nazik bir şekilde soruyorum. Bu sabah kocamla ne yapıyordun?"

"Onun o muhteşem sikini emiyordum!"

"Yanlış cevap."

Saçlarından yakalayıp tuvalete sürükledim ve başını klozetin içine soktum. Kolları benden kurtulmak için çırpınıp duruyordu ama diğer elimle onları etkisiz hâle getirmeyi başardım. Kafasını suya sokmadan önce bir çığlık attı. Birkaç dakika onu orada tuttuktan sonra onu biraz çektim ve yuttuğu suyu çıkarması için biraz bekledim. Ardından "Şimdi söyle bakalım Natasha... Gerçekten bu sabah kocamı emdin mi, yoksa amacın beni çileden çıkartmak mıydı?"

"Lütfen..."

Başını tekrar suya soktum. Bu kez gerçekten güçlü bir şekilde bana karşı koymaya çalıştı ama ne yazık ki ben, onun üç katı kadar olan adamlarla mücadele edip onları yenen biriydim. Onu serbest bıraktığımda oyuncak bir bebek gibi kıçının üzerine oturup boğulurcasına öksürmeye başladı.

"Natasha..."

"Liam'ın pazar kahvaltılarını Remy'nin Yeri'nde yapmayı sevdiğini bildiğimden oraya gidip onu bekledim. Yanına gittiğimde oradan toz olmamı, yoksa beni kendisinin göndereceğini söyledi. Ona... Vance ve Amory hakkında bilgi vereceğim yalanını söyledim ve benimle arka tarafa gelmesini istedim. Bir hikâye uydurdum ama yalan söylediğimi anladı. Gitmeye çalıştı ama ona sarılıp öptüm. Beni boynumdan yakalayıp bir orospu olduğumu, bir daha yanına yaklaşacak olursam beni öldüreceğini söyledi. Beni oracıkta öldürmemesinin tek nedeni günlerden pazar olmasıymış..."

Aklıma önceki gece Liam'ın söyledikleri geldi. *Sen de benim gibisin...*

Ona bir adım yaklaşarak, "O zaman neden buraya geldin?" diye sordum.

Yüzü tuvaletin içindeki su ve kanla sırılsıklamdı. Gözlerinden yaşlar boşanırken, o daracık alanda benden uzaklaşmaya çalışarak, "Onu seviyorum..." diye hıçkırdı. "Lütfen beni öldürme."

"Kendine sevecek yeni bir adam bul. Seni bir daha kocamın etrafında görecek olursam, boynunu kırar, cesedini bu kilisenin altına gömerim," diye uyardıktan sonra karnına bir tekme atıp dışarı çıktım. Sürtüğün kanının süzüldüğü kırık aynada kendime bakıp saçlarımı düzeltip ellerimi yıkadıktan sonra, "Seninle tanışmak güzeldi Natasha. Ama bir daha karşılaşmazsak senin için iyi olur," deyip oradan ayrıldım.

Elimi kilisenin girişindeki kutsal kâsedeki suya batırıp haç çıkardıktan sonra Callahanların oturup ilahi söyledikleri ön sıraya doğru ilerledim. Liam'ın meraklı bakışlarına bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra elindeki İncil'i aldım ve ben de ilahilere katıldım.

Liam'ın ilahiyi söylemediğini fark ettiğimdeyse onu dirseğimle hafifçe dürttüm. Başını sallayıp kaldığımız yerden devam etti.

Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum işte...

LIAM

İlahilerin sonuna gelince hepimiz pedere, "Esen kalın," dedik.

Peder de, "Ayin sona erdi. Esenlikle gidin," deyince kiliseden ayrılma vakti geldi. Herkes çıkışa doğru yürürken Mel'i bileğinden yakaladım. Kaşlarını kaldırarak, sanki onu neden tuttuğum hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi soru soran bakışlarla bana baktı. Belki de gerçekten ne yaptığını bildiğimin farkında değildi.

"Ne?"

"Ayakkabında kan var," deyip bir açıklama bekleyerek sustum.

Ayakkabısına bakınca yüzü asıldı. Bileğini benden kurtarıp bir sıraya geçti. Çantasından ıslak mendil çıkarıp ayakkabısını temizlerken de sonrasında eline dezenfektan sıkarken de son derece rahattı.

Gülümseyerek, "Şimdi daha iyi, değil mi?" diye sordu. Tanrı aşkına, bu kadının gerçekten hiç utanması yoktu ve bu onu çok daha seksi yapıyordu.

İçimden geçenleri anlamaması için duygularımı saklamak zorundaydım.

"Evet, daha iyi. Peki, o kan oraya nasıl geldi?"

Kaşlarını çattı. "Liam, lütfen beni kilisede yalan söylemek zorunda bırakma."

"O zaman sen de doğruyu söyle, Melody." Bu kadın beni öfkeden delirtecekti.

"Bir şeyi yoluna koymam gerekiyordu, ben de öyle yaptım," deyip ayağa kalktı. Mihraba dönüp selam verdi ve çıkışa doğru yürüdü.

Derin bir nefes alıp haçın önünde selam verdim ve ben de onu takip ettim. Neler olup bittiğini çok yakında öğrenecektim. Şu anda dördüncü kuralın hayata geçirilmesiyle ilgilenmek zorundaydım.

O gece kampa gitmek üzere evden ayrılacaktık. Sonra aramızda güçlü bir bağ kurulacak ve karım adımı öldürülecekler listesinden çıkaracaktı.

Neal yanıma gelip kulağıma eğilerek belki de yüzüncü kez, "Liam, kararlı mısın?" diye fısıldadı.

"Evet Neal ve bunu son kez söylüyorum. Kampta beni vuracaksın. Ölümcül olmasa da kayda değer bir yaralanma olmasına da dikkat edeceksin. Geçmişi unutmamın tek yolu bu."

Arabalarımıza doğru yürürken ağlamaklı bir sesle, "Ya seni öldürürsem?" diye sordu.

"Öyle bir şey yapacak olursan, hayaletim hayatının sonuna kadar seni rahat bırakmayacak," deyip bir kahkaha attım. "Korkma Neal, beni öldürmeyeceksin. Seni bağışlamamı o kadar çok istiyorsun ki bunu benim ağzımdan duymadan ölmemi göze alamazsın."

"Bu çok sert bir plan, Liam. Eğer öğrenecek olursa..."

Gözlerim Coraline ve pederle konuşmakta olan Melody'deydi. Kendime engel olmak için çok uğraşsam da ne kadar güzel olduğunu düşünmeden duramıyordum. Asla öğrenmeyecekti. Öğrenecek olursa delirirdi tabii ama bir süre sonra yumuşayacaktı. Beni seviyordu ve çok yalnızdı. Ona sahip olduğu tek şeyin ben olduğumu hatırlatmam lazımdı.

"Son planım fiyaskoyla sonuçlandığında neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Kafası karışmış gibi şaşkın şaşkın bana baktı. "Anlamadım?"

Güldüm. "Kesinlikle çünkü benim planlarım asla fiyaskoyla sonuçlanmaz."

"Tamam, yapacağım. İkinci gün mü yapmamı istiyorsun peki?"

Başımı salladım. Sonra parmağımı çenesinin altına koyup başını kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

"Eğer bunu birine, hatta karına bile anlatmaya kalkarsan, senden sadece nefret etmekle kalmam, hem seni, hem de söylediğin kişiyi gebertirim. Tanrı şahidim olsun bunu yaparım."

O kadar kısık bir sesle, hatta fısıltıyla söylemiştim ki beni duyup duymadığından emin olamadım. Ama bana bakan gözlerinde beliren korku söylediklerimi duyduğunu anlamama yetti.

Ona arkamı dönüp güzel karıma doğru yürümeye başladım. Elbisesinin yakasındaki fiyonk, gülümsememe neden oldu. O bir armağandı. Benim armağanım. Ve ben armağanımı açmak için sabırsızlanıyordum. Bir an önce kampa gitmeliydik.

MELODY

Liam bize doğru yaklaşırken Peder Thomas, "Liam, gel evlat," dedi.

Liam pederin elini sıktı. "Muhteşem bir vaazdı, peder."

Peder Thomas bana göz kırpıp, "Sıkıntıdan patlasa bile hep böyle söyler," dedi. Sonra Liam'a döndü. "Çok doğru bir seçim yaptığını söylemek isterim. Sayende Callahan ailesine iyi bir Katolik daha katıldı. Tanrı'nın sizi cömertçe kutsamasının nedeni de bu bence. Her Pazar hiç aksatmadan ailece onun huzuruna geliyorsunuz."

Kendi kendime, eğer kilisesinin tuvaletinde yaptıklarımı bilseydi, eminim hakkımdaki fikri değişirdi diye düşündüm.

"Teşekkür ederim, peder."

Peder ikimizin ellerini birleştirip karnıma götürdü.

Sadece Liam ve benim duyabileceğim bir sesle,"Yakın bir gelecekte ailenizin kalabalıklaşacağını hissediyorum, sevgili çocuklarım. Tanrı sizi böyle bir mutlulukla da kutsayacak," diye fısıldadı. Bu sözler gözlerimin öfkeyle parlamasına neden oldu ve Liam beni sakinleştirmek istercesine elimi sıktı.

Pedere gülümseyerek Liam'ın bir şeyler söylemesini bekledim ama o hâlâ soğuk adamı oynamakta kararlı görünüyordu.

Bunun üzerine, "İyi dilekleriniz için teşekkürler, Peder Thomas," deyip, arabaya doğru yöneldim.

Peşimden gelen Liam'la arabaya bindiğimiz an, "Telefonunu verir misin?" diye sordum.

Bana garip garip baktı. "Neden?"

"Çünkü benimki pert oldu. Yoksa vermekten çekiniyor musun? Hayatına giren fahişelerin adlarını görmemden mi endişeleniyorsun yoksa?"

Bir süre gözlerime baktıktan sonra telefonu bana uzattı. "Hayır, telefonumda fahişelerin numaraları bulunmaz. Sadece karımın kiminle bu kadar acil konuşması gerektiğini merak ettim."

Numaraları tuşlarken, "Doktorumla," dedim. "Herkes bir an önce bir bebeğimiz olması beklentisi içinde. Neden olduğunu hiç anlayamıyorum. Ama bu beklentileri asla gerçekleşmeyecek. Doktorumla doğum kontrolü konusunda konuşacağım. Bilmek istediğin başka bir şey varsa sorabilirsin."

"Olivia çok çabalamalarına rağmen bir türlü hamile kalamadı. Hatta geçen sene basında bu konuyla ilgili bir haber çıkmıştı. Declan çok yoğun olduklarından kendisinin de Coraline'in de ebeveyn olmaya hazır olmadığını düşünüyor. Sen yeni gelinsin, çok gençsin. İnsanların bizim hemen bir bebek sahibi olmamız yönündeki beklentileri de bundan," dedikten sonra başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı. Bana bakmaya bile dayanamıyor gibiydi. Ama bu umurumda değildi, en azından şimdilik. Bugün sadece gücümü toplamaya odaklanmalıydım. Yakında başa çıkmam gerekecek pek çok şey olacaktı. Liam'la ve tüm dünyayla boy ölçüşmeye hazırlanmalıydım.

Sabırsızlıkla kampa gitmeyi bekliyordum.

17

"Adam öldürme, tıpkı yetenek gibi genlerle aile bireylerine aktarılır."

– George Henry

MELODY

Bizi Cascadia'ya götürmeye hazır uçakların önünde beklerken Sedric adamlara bakarak, "Çok heyecanlılar," dedi. Gerçekten de hepsi lunaparka giden çocuklar gibi mutlu bir yüz ifadesi ve ellerinde eşyalarının bulunduğu küçük çantalarla uçaklara biniyorlardı. Bizimle hava yoluyla gelmeyecek olanlar dün gece geç saatte Monte'nin liderliğinde yola çıkmışlardı. Böylece onlar da bizimle aynı zamanda varmış olacaklardı.

Bir çocuk gibi ellerini göğsünde kavuşturan Olivia somurtarak, "Adı Candia olan bir yerin heyecan verici olabileceğini hiç sanmıyorum," dedi. İçimden bir kahkaha atmak geldi. Barbie'lerin kollarını göğüslerinde kavuşturabildiklerini bilmiyordum.

Adriana'nın yanında duran Coraline, "Cascadia..." diye onu düzeltti. Doğrusu önümüzdeki bir hafta içinde olacakları merakla bekliyordum.

Olivia gözlerini devirdi. "Adı her neyse, heyecan uyandıracak bir yer olmadığından eminim."

Evelyn gülümseyerek ellerini çırptı. "Sizin için çok heyecanlıyım çocuklar. Her zaman kampa gitmenizi istemiştim. Oradan bana fotoğraf atmayı unutmayın!"

Liam gülümseyerek, "Anne bu senin düşündüğün kamplardan değil," diyerek annesini yanağından öptü ve çantasını aldı.

Fedel'in getirdiği yeni akıllı telefonumu alırken, "Aslında tam da öyle Evelyn," dedim. "Kontrollerini tamamen kaybetmemeleri için ben de başlarında gidiyorum."

Declan bir kahkaha attı. "Başımızda mı olacaksın? Sen orada neler olacağını sanıyorsun merak ediyorum."

Kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı gülmemek için kendini zor tutan Fedel'e çevirdim.

"Çekinmene gerek yok, Fedel, anlat hadi."

"Geçen yıl bazı çılgınlar beş, altı aşağılık herifi esir alıp keskin nişancıların barakasına kapattılar." Bunları söylerken gülümseyen Fedel'in yüzü sözleri biter bitmez eski ciddi hâline döndü.

"Ve?"

Başını yere eğen Fedel sözlerine, "Sonra nişancılar hapishaneye çevirdikleri barakaya bal ve ateş karıncaları doldurdular," diye devam etti.

Hattımı taktığım telefonuma gelen mesajları okurken, "Sonra internet korsanları işi ele alıp, esirlerin bilgisayarlarını eşcinsel porno videolarıyla doldurarak işkenceye devam ettiler. Farelerini de yapay penis şeklindeki farelerle değiştirdiler. Üstüne bir de adamlara zorla müshil ilacı içirdiler. Sonrasında olanları anlatmak bile istemiyorum. Eğer ben durumu fark edip el koymasam, adamlardan biri ölebilirdi. İşte kamptaki adamlar böyle eğleniyorlar," diye anlattım. Başımı kaldırdığımda yüzü kıpkırmızı olan Evelyn'in hâlâ duyduklarını anlamlandırmaya çalıştığını gördüm.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Neal, "Yüce İsa aşkına! Bu seneki programda neler var?" diye sorduğunda gözlerinin heyecanla parladığını fark ettim.

Fedel sırıttı. "Bence siz İrlandalılar arkanızı iyi kollayın."

Antonio da sırıtarak, "Non vedo l'ora di prendere questi cani verso il basso," dedi.*

* *İtl.* Bu köpekleri yere sermek için sabırsızlanıyorum. *(çev.)*

Sinirlenmiş olduğu her hâlinden belli olan Declan bir adım öne çıkarak, "Bizimle konuşurken İngilizce ya da İrlandaca konuşun ki hepimiz ne dediğinizi anlayabilelim. Yoksa beidh me briseadh do liathroidi," dedi.

Neal bir kahkaha attı. "Anlamadıysanız size yardımcı olayım. Hayalarınızı koparacağını söyledi."

Antonio cesur bir tavırla elini kaldırdı. "Siz İrlandalılar ve şu hayalara olan düşkünlüğünüz. Tek söyleyebileceğim, bir an önce kampa gitmek için sabırsızlandığım."

Liam, "Yeter!" diye bağırarak bu çekişmeye bir son verdi.

Koskoca bir hafta... Ne kadar eğleneceğim!

Sedric oldukça mutsuz görünüyordu. Ben de onun gibi koca haftayı kadınlarla geçirecek olsam çok mutsuz olurdum. "Mel, sen..."

Evelyn'le bir ağızdan, "Hayır Sedric," dedik ve sonra işbirlikçi gibi birbirimize bakıp gülümsedik.

Olivia kibirli bir tavırla çenesini havaya kaldırarak, "Bu çok aptalca. Neal..." diye söze başladı.

"Neal benim için çalışıyor." Liam'ın bana onaylamaz bakışlarla baktığını görünce hemen hatamı düzelttim. "Bizim için yani. Bu da işin bir parçası. Hoşlanmadıysan senin için üzgünüm. Yok eğer endişeleniyorsan, erkeklerden hoşlananların yatak arkadaşı olmasına izin vermeyeceğimi söyleyerek içini rahatlatabilirim."

Bütün Callahanların şaşkınlıktan ağızları bir karış açılmıştı. Aralarında ilk toparlanan Liam oldu. Kimsenin sözlerime yorum yapmasını beklemeden Adriana'ya bir kez daha baktım ve arkamı dönüp uçağın merdivenlerinden çıkmaya başladım. Bir saat sonra kampa varmış olacaktık ve bir hafta boyunca Callahan kadınlarıyla uğraşma zorunluluğundan kurtulacaktım.

Uçağa girdiğim anda, içerideki herkes konuşmalarını yarda kesip bakışlarını bana çevirdi.

Onlara söyleyecek bir şeyim olmadığından, "Devam edin,"

dedim. Yerime oturduğum anda bacağı boydan boya sarılı olan Eric'i fark ettim. Gözlerimiz buluştuğunda ona öyle tehditkâr bir şekilde sırttım ki hemen başını çevirmek zorunda kaldı.

Henüz yerleşiyordum ki yanıma gelen Fedel bana daha önce görmemiş olduğum bir dosya uzattı. İçimden ona gülümsemek geldi. Ne de olsa bilgi, benim saygı uyandıran konumumu korumamın altın anahtarıydı. İki lafı bir araya getiremeyen ahmak Nelson'ın bana uzattığı şarap kadehini alırken, "Nedir bu Fedel?" diye sordum.

"Özür dilenmesinden hoşlanmadığınızı biliyorum ama..."

"Biliyorsun ama yine de saçma sapan sözlerle zamanımı harcıyorsun, Fedel."

Başını salladı. "İstediğiniz gibi gözümü Vance'ın üzerinden ayırmadım ve bir şey buldum ama henüz bu bilginin doğruluğundan emin değilim."

Doğruluğundan emin olunmayan bilgilerden nefret ederdim. Her zaman insanı çıkmaz sokaklara sürüklerlerdi çünkü. Ama Fedel benim bu konudaki düşüncemi biliyordu. Bu da sonunda gerçek çıksın ya da çıkmasın, az sonra vereceği bilginin bana iletilecek kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

"Liam yerine yerleşene kadar bekle, sonra da yanımıza gel."

Başını sallamadan önce gözlerinde beliren şaşkın ifadeyi gördüm. Fazla beklemesine gerek kalmadı. Birkaç dakika sonra Liam, yanında Declan'la birlikte uçağa bindi. Bakışları benimkilerle buluşunca, yüzünde beni öfkelendirmeye yeten, rahatsız olmuş gibi bir ifade belirdi. Duygusal piçi oracıkta, o iğrenç suratından vurmak istedim. Ama hiçbir şey yapmadım. Bay Soğuk'u oynamak ve bir ahmak gibi davranmak istiyorsa, buna izin verecektim. O içeri girdiğinde, tıpkı ben girdiğimde olduğu gibi kabindeki tüm sesler kesildi.

"Aranızda bana yanlış yapmayı düşünen varsa, bilsin ki ellerini keser, ona yediririm. Bunu herkese yayabilirsiniz çünkü şaka yapmıyorum." Aslında bunu söylemesine gerek yoktu.

Buz gibi sesinden yayılan zehir ona yanlış yapanın ödeyeceği bedelin ağırlığının kanıtıydı.

Bütün adamlar başlarıyla onaylayıp kaldıkları yerden konuşmalarına devam etti. Liam arkaya, yanıma doğru yürüdü ve durup buz gibi bakışlarla Fedel'e baktı.

"Onu kovmadın mı?"

"Liderler insanları kovmazlar. Bu kötü bir örnek oluşturur. Kovmak yerine onları öldürürüz biz."

Dudakları bir an gülümser gibi kıvrıldı ama çabucak birkaç gündür yüzüne yerleştirdiği ciddi yüz ifadesini takındı. Başını sallayıp, çantasını başüstü dolabına yerleştirdikten sonra yerine geçti.

Ceketinin iç cebindeki konyak şişesini çıkarırken, "Neden hâlâ hayatta o zaman?" diye sordu. *Tanrım! Bu herif tam bir alkolik!*

Şarabımdan bir yudum alıp, "Vance'la ilgili bize vereceği bir bilgi olabilir," dedim.

Liam konuşmasını bekleyerek bakışlarını Fedel'e çevirdi ama o daha konuşamadan hoparlörden Jinx'in kalkmak üzere olduğumuzu, kemerlerimizi bağlamamız gerektiğini söyleyen sesi duyuldu.

Liam sert bir sesle, "Otur bakalım, Fedel," dedi.

Fedel büyük bir mutlulukla oturdu. Eski yerini tekrar kazanabilmek için çaba harcadığını biliyor ve buna saygı duyuyordum.

Liam, "Elinde bir şeyler var, öyle mi?" diye sorunca Fedel üzerinde yarısı şifreli harflerle yazılmış, diğer yarısı Rusça olan dosyayı uzattı.

"Şifreli sözcüklerin tümünü çözemedim henüz ama anladığım kadarıyla bunun Vance'ın ikinci adımı olduğunu söyleyebilirim."

Kâğıtları elinden alıp göz gezdirmeye başladım ve "Birinci adımı neden atlıyorsun?" diye sordum.

"Şu ana kadar emin değildim ama şimdi ilk adımın Alexei Rozhkov'la başladığını biliyorum," diye cevap veren Fedel, boynunda yara izi olan, yaşlı, Rus çete liderinin fotoğrafını uzattı. Yürek yemiş birileri, gece o uyurken odasına girip adamın boğazını kesmiş ama orospu çocuğu hayatta kalmayı başarmıştı. O da Orlando ve Sedric gibi bu âlemin güçlülerinden biriydi.

Liam'a dönüp, "Onu siz mi öldürdünüz?" diye sordum.

Liam başını iki yana salladı. "Babam yıllar boyunca onun işini engelledi. Geri kalan servetini de Declan halledince, adamın kolu kanadı kırıldı işte. Kaliteli eroin alacak parası da kalmadı. Hiçbir uyuşturucu bağımlısı, onun elindeki mala dönüp bakmaz oldu. Adamları onu terk etti; evlerini, dostlarını her şeyini kaybetti. Babam onu öldürmek istedi ama ben onun sürünmesinin daha acı verici olacağını düşündüm. Elinde kalan tek mal varlığı 14 milyon değerinde bir kırmızı elmasmış. Biri tarafından çalındığını duyana kadar ben bunun sadece bir söylenti olduğuna inanıyordum."

Ben şarabımdan bir yudum daha alırken, Fedel sırıtarak bana bakıyordu. Bir anda bütün kabin sessizliğe gömüldü ve herkesin bakışları birer birer bana kaydı. Kendi adamlarım bana gururlu bakışlar atarken, Liam ve adamları şok olmuş gibiydiler.

Bu herifler neden şaşırdılar ki şimdi? Sanki bugüne kadar yaptığım en kötü şey paha biçilmez bir elması çalmak mıydı ki?

Declan kelimeleri uzatarak, "Onu sen çaldın!" derken Neal'ın gözlerinde kıskançlık dolu bir bakış belirmişti.

"Yeni bir gemiye ihtiyacım vardı."

Bu benim için fazla büyük bir iş değildi aslında. Liam hiçbir şey söylemeden arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakmaya başladı.

Neal sanki ben ona uyku öncesi masalı anlatacakmışım gibi arkasına yaslanıp, "Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"On sekizinci doğum günümden bir hafta önceydi. Kayde değer, ses getirecek bir şeyler yapmak istiyordum. Ufak bir

araştırma yaptığımda onun Rusya'nın kuzeyindeki, fazla güvenli olmayan, gizli evi hakkında duyumlar aldım ve neden olmasın diye düşündüm. Henüz bir Rus'un canına okumamıştım. Ve böylece çaldım işte."

Kolay bir iş değildi ama başarmıştım.

Fedel, "İşi tam sekiz dakikada bitirdi," diye söze karıştı. "Eve girmek için üç dakika, aşağılık herifin iki adamını gebertmek için bir dakika, elması almak için doksan saniye, evden çıkmak için ise kırk iki saniye harcadı."

Declan, "Ya son bir dakika ve kırk bir saniyeye ne oldu?" diye sordu.

Bir anda uçağın içinde hoparlörden yayılan Jinx'in sesi duyulunca elimde olmadan gülümsedim. "Son bir dakika ve kırk bir saniyeyi de evi ateşe vermek için kullandı."

Jinx fazla insan içine çıkmaktan hoşlanmaz, kimliğinin saklı kalmasını isterdi ama elbette bu tercihi, uçağında geçen konuşmaları dinlemediği anlamına gelmiyordu. Ayrıca biliyor olması çok normaldi. Beni Rusya'ya götürüp getiren de oydu.

LIAM

Bu lanet olası bir şaka mıydı? Hayır, bu kesinlikle gerçek olamazdı! Ben daha ergenlik sivilcelerimden ve çelimsizliğimden kurtulmaya çalışan bir kolej öğrencisiyken, bu kız evleri havaya uçurup, kanlı topraklardaki bir evden paha biçilmez bir mücevher mi çalmıştı yani?

Şaşkınlığımı ve hayranlığımı belli etmeme telaşıyla konuyu değiştirmek için Fedel'e dönüp, "Bu olayın Valero'nun konusuyla ilgisi ne?" diye sordum.

Ahmak herif geçmişteki anılarına o kadar dalmıştı ki, konuşmanın başlangıç noktasını unutmuştu. Bir anda gerçeğe dönerek, kızıl saçlı bir kadının fotoğrafını uzattı ve "Bu kadın daha önce Saige Rozkhov olarak biliniyordu," diye açıkladı.

"Onun bir kızı mı var yani?" diye sordum ama fotoğrafa baktıkça ikisi arasındaki benzerliği gördüğüm için bu sorunun gereksiz olduğunu çok geçmeden anladım.

Mel gözlerini kızıl saçlı kadının fotoğrafından ayırmadan, "Resmi olarak ha?" diye sordu.

Fedel, "Ve bu gecenin sonunda Saige Valero olacak," diye cevap verdiğinde ikimiz de içki bardaklarımızı önümüzdeki masaya bıraktık.

"Nasıl yani?"

"Öğrendiğime göre yaşlı Rozkhov'un boğazını kesen Vance'mış. Olay kariyerinde yavaş yavaş güçlenmeye başladığı dönemde gerçekleşmiş. Saige'nin Amory'le evlenmesini istiyormuş ama yaşlı adam buna razı olmamış. Vance bunun üzerine Orlando'ya gitmiş ama ondan da ret cevabı almış. Bu durumda sahneden çekilmeye ve Callahan ve Giovanni ailelerini Rozkhov'u yok etmek için kışkırtmaya başlamış. Ancak siz Rozkhov'u hayatta bırakmaya karar verince, o da işini kendisi bitirmek zorunda kalmış. Ama elbette önce işkence ederek tüm sırlarını adamın ağzından birer birer almayı başarmış. Alexei mahvolmuş bir adam olsa da vereceği isimlerin önemi vardı. Vance de öğrenene kadar adama korkunç bir şekilde işkence etmiş işte."

"Öyleyse Saige'e neden ihtiyacı var?" diye sordum. Her şeyi öğrenmiş olduğuna göre kız bir işine yaramazdı.

İpuçlarını birleştiren Mel, "Çünkü onlar birer yabancıydı," diye mırıldandı. "Vance ve kardeşleri İtalya'dan gelmişti, babam onları sürene kadar orada yaşamışlardı. Ruslar böyle sürgünlerden nefret ederler. Saige'i piyon olarak kullanmayı düşündüğünden eminim. Karısının milliyeti üzerinden adamlarının gözünde konumunu ve saygınlığını güçlendireceğini düşünmüş olmalı."

Mantıklıydı. "Peki ama kız bunu biliyor mu?"

Fedel kaşlarını çatarak başıyla beni onayladı. "Babasının yerini Vance'a bildiren o. Anlaşılan güç istiyor. Bu şifreli mektupları yazan da kendisi. Mektuplar elime ilk geçtiğinde aklını kaçırmış bir kadının karalamaları..."

Fedel'in cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden, "Gün geldi," diye elimdeki sayfada yazanları yüksek sesle okumaya başladım. "Bugün hak ettiğim yere, tahta oturacağım gün. Babam aptalın biri ve elimizdeki her şeyi kaybetti. Oyunu nasıl oynayacağını bilemedi. Ama ben biliyorum. Yıllardır öcümü nasıl alacağımı planlayıp durdum. Şimdi Amory'nin yani Valeroların gücüyle kraliçe olacağım. Dünyayı düşmanlarımın kanıyla kırmızıya boyayacağım. İşe İrlandalı şerefsiz ve İtalyan fahişeyle başlayacağım."

Elimdeki kâğıdı Mel'e uzatarak, "İşte bu, bizim günlük tutmamamız gerektiğinin en güzel kanıtı. Üzerinde bugünün tarihi var." Okuyamayacağını biliyordum ama kâğıdı elimden kaparcasına aldı.

Gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Bu kadın zırdeli. Bana nerede olduğunu söyle ve hemen onu cehenneme yollayayım."

Fedel'in yüzünde üzüntülü ve çaresiz bir ifade belirdi. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Bunlar onun kişisel tabletinden alınmış yazılar. Ama sinyaller sekiz farklı ülkeden geliyor. Yazdığı her şeyi görebiliyoruz ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Bunların ona ait olduğundan emin misin? Kişisel düşüncelerini ve planlarını açık açık yazacak kadar aptal olamaz," dedim.

Fedel doğruluğundan kesin olarak emin olmadığını ve son derece gerçekmiş gibi görünseler de yalan olabileceklerini söyledi.

"Emrettiğiniz gibi Orlando'nun ölüm haberini duyurduk. Amory haberi alır almaz doğru Rusya'ya gitti. Sadece o değil, tüm Valerolar Rusya'ya gitti ve Moskova'ya dağıldı. Ama hepsi Bayan Saige'nin kalmakta olduğu Black Hotel'e yürüme mesafesinde olmaya özen gösterdiler."

Onu dinlerken kendimi çok yorgun hissettiğimi fark ettim. Bir imparatorluğu yönetmenin bedeli asla izin günleriniz olmamasıydı. Kampta biraz olsun dinlenebilmeyi umuyor ve oraya gitmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Hâlâ elindeki fotoğrafa bakmakta olan Mel sakin bir ses tonuyla, "Bana şu Bayan Saige hakkında bildiklerini anlat," dedi.

"Saige Rozkhov, yirmi altı yaşında. Stavropol, Rusya'da doğmuş. Annesi bir fahişeymiş. Öğrendiğime göre babası onu kızı olarak kabul edip nüfusuna geçirmekte isteksiz davranmış ve bunu yaptıktan sonra da onu hiç önemsememiş. Adamın zaten iki oğlu varmış. Saige bu ikinci sınıf vatandaş muamelesinden hoşlanmamış olacak ki on altı yaşındaki oğlanları öldürmüş. Babasının ilgisini çekmesi de bundan sonra mümkün olmuş. Adam onu yerine geçecek kişi ilan etmiş. Kadın tam bir karadul. Ama öldürmesi için beraber olduğu kişilerle evlenmesi gerekmemiş. Dövüş sanatlarında usta ve tekmeleri de çok güçlü. İnsanlar ona uçan tekme diyorlar. İtalyanca, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, İbranice ve Rusça konuşabiliyor. Soğuk ve acımasız." Fedel bu kısa biyografiyi bitirdikten sonra bakışlarını Mel'e çevirdi. Karım dışarıdan bakınca sakin, aklı başında ve duygusuz görünüyordu ama ben içindeki, kafesinden kurtulmak için pençelerini sağa sola savuran kaplanı görebiliyordum.

"Bizi yalnız bırak Fedel."

Gözlerine bakıp koltuğumdan kalktım. Mel de kadehinde kalan şarabı bitirip ayağa kalktı ve tek bir söz etmeden, uçağın arkasındaki odaya yürüdük.

Arkamızdan kapıyı kapattığımda derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştı ama başaramadı.

"O sürtüğün kellesini istiyorum, hem de bir tepside!"

Nedenini bilmiyorum ama güldüm. "Yoksa onu kıskandın mı? O kadının senin seviyende olması seni deli etti, değil mi?"

Başımı hafifçe yana çekişimden sadece birkaç salise sonra burnumun dibinden bir bıçak geçti. Geri çekildiğimden ötürü Mel hedefi ıskalamış ve bıçağı arkadaki kapıya saplamıştı.

"Hiç kimse benimle aynı seviyede olamaz!"

"Ağabeylerini öldürmüş olduğunu unutma."

"Öz ağabeyleri değil ama. Üstelik ağabeylerim olsa ve yoluma çıkmış olsalardı, ben de gözümü bile kırpmadan onları öldürürdüm."

"Babasına ihanet etmiş."

Soru sorarcasına uzun uzun bana baktıktan sonra, "Babası adi herifin tekiymiş. Öyle bir babam olsa, bu işi başkalarına bırakmaz, onu kendi ellerimle gebertirdim," dedi.

Onu öfkelendireceğimi bilerek alaycı bir tavırla güldüm. "O zaman neden sinirleniyorsun?"

"Çünkü senin okuduklarının devamını okudum."

Şaşkın şaşkın yüzüne bakarak, "Sen Rusça bilmiyorsun ki!" dedim.

"Konuşamıyorum ama okuduklarımın çoğunu anlıyorum. Senin kadar zeki değilim belki ama fena da sayılmam." Derin bir nefes aldı. "Benim seviyesiz, duygusuz, adi bir orospu çocuğu olduğumu yazmış. Annemle babamın ayrı yaşadıklarını ve annemin koruması Roger'la ilişkiye girdiğini biliyor. Benim o uçakta yanmış olmamı dilediğine göre tüm bu bilgileri tek bir yerden alabilir. Vance ve Amory. İşte bu yüzden onun kellesini istiyorum!"

Onu çözdüğümü düşündüğüm her an hakkında yepyeni şeyler öğreniyordum. Ona kâğıdı uzattığımda hiçbir şey anlayamayacağından adım gibi emindim. Bunları ben de okumuştum ama dile getirmememin daha doğru olacağını düşünerek okumayı kesmiştim.

"Madem öyle istiyorsun, o zaman biz de onun kellesini alırız. Ama gelecek hafta olsun. Adamların bu tatile ihtiyaçları

var. Bu arada biz de Fedel ve Declan'ın bu konuda çalışmalarını, bilgi toplamalarını isteriz."

Başıyla beni onayladı, sonra dayanıma gelip kolumu tuttu. Birkaç kez bir şeyler söylemek istermiş gibi ağzını açtı ama sonra kolları yana düştü ve benden uzaklaştı.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Liam," deyip kollarını kavuşturdu. "Nasıl açık olabileceğimi bilmiyorum. Ben o tip bir insan değilim."

Ben, "Palavra," deyince başını kaldırıp gözlerime baktı. "Aslında bilmek istemiyorsun. Tanrı bilir, kaç dil konuşuyorsun. Bir dövüş uzmanı, keskin nişancı ve usta bir manipülatörsün. İstediğin veya ihtiyaç duyduğun şeyleri öğrenebiliyorsun. İstediğin bir şey olunca ona odaklanıp elde etmeden bırakmıyorsun. Bunu her konuda yapıyorsun ama sıra bana, ilişkimize gelince geri çekiliyor ve yapamıyorum bahanesine sığınıyorsun. Sakın bana masal anlatmaya kalkma. Öne sürdüğün bahaneyi kesinlikle kabul etmiyorum. Senin masal anlatma konusunda ne kadar iyi olduğunu da biliyorum ama bu kez beni kandıramazsın."

"Çabalıyorum! İnan bana çok çabalıyorum. Sen bana bu dünyadaki herkesten daha yakınsın, Liam!"

"Eğer dünyada sadece sen ve ben kalmış olsak, bu dediğin doğru olabilirdi."

Sözlerim karşısında donakaldı. Onun hayal kırıklığına uğramış, çaresiz bakışlarını görünce kendime engel olamadım ve yanına gidip alnına usulca bir öpücük kondurdum.

"Hayatta benden başka hiç kimsen yok. Tıpkı benim de senden başka hiç kimsem olmadığı gibi. Declan'ı, Olivia'yı, Coraline'i, Neal'ı, hatta anne ve babamı bile boş ver. Benim ailem sensin ve bağlılığım sadece ve sadece sana. Bunu ne kadar erken anlarsan, o kadar çabuk bütünleşir, bir olur ve karşımızda durmaya cesaret edecek herkesi yere sereriz."

Hiçbir şey demeden bakışlarını benden kaçırınca, odadan çıkmak üzere arkamı döndüm. Beni durdurmak için bir hamle

yapmadı çünkü o benim Mel'imdi. İnatçı, dik kafalı Mel'im. Benim bir şeyi ona binlerce kez söylemem bile işe yaramazdı. O, ancak kendisi yürekten inandığında kabul ederdi. Ve yarın bunu anlayacağı gündü. Sonra ona defalarca, büyük bir zevkle sahip olacak ve beni üzdüğü günlerin acısını fazlasıyla çıkaracaktım.

MELODY

Liam odadan çıkınca sırtüstü yatağa uzanıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım ama başaramadım.

Hayatta benden başka hiç kimsen yok. Ben aklımdan uzaklaştırmaya çalıştıkça, bu sözleri söyleyen sesi beynimde yankılanıyordu. Sadece seksle neden yetinmediğini bir türlü anlayamıyordum. Seks konusunda ona hiç itiraz etmemiştim ki. Hatta onunla seks yapmaya oldukça gönüllüydüm. Ama şimdi ayaküstü bir seks yapma şansımız varken, ben yatakta tek başıma yatıyordum... O benim aklımı karıştırma konusunda çok ustaydı. Şu anda Amory ve Saige'i nasıl öldüreceğimi düşünmem gerekirken o aptal ve seksi İrlandalıyı düşünüyordum!

Yataktan kalkıp üzerimi düzelttim ve odadan çıktım. Liam'a bakmamaya özen göstererek eşyalarımı toplayıp uçaktan çıktım. Kapıdan çıktığım anda derin bir nefes aldım ve yüzüm geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Cascadia'yı seviyordum. Küçük, sessiz ve yemyeşil bir yerdi. Önceleri buradan nefret etmiştim ama şimdi göz alabildiğine yeşil olan bölge bana huzur veriyordu. Doğa bende duygu uyandıran belki de tek şeydi.

Uçağın önünde, bizi kamp alanına götürmek için park etmiş cipler bekliyordu. Doğruca soru sorma ihtiyacı hissetmeyeceğini bildiğim Monte'ye doğru yürüdüm. Fırlattığı anahtarları kapıp arabaya atladım. Bu arada kaçamak bir bakışla arkama, Liam'a baktım. O da beni süzdü. Gaza basıp dikiz aynasına bakınca onun, rüzgâr gibi koşarak bana yetiştiğini ve hiç zorlanmadan aracın arkasına atladığını gördüm! Bana göz kırptıktan sonra adamlara dönüp yumruğunu havaya kaldırdı. Bunun üzerine hepsi Liam bir süper kahramanmış gibi çılgınca alkışladı.

"Callahan Kampı başlıyor!"

Tam dönemeci sert alıp onu yola fırlatmayı düşünürken, öne, yanıma gelip koltuğa yerleştiğini gördüm. Liam az sonra geride bırakacağımız küçük kasabayı izlerken, ters ters, "Eğer bu yolculuğu seninle yapmak isteseydim, seni beklerdim," dedim.

Beni duymamış gibi davranıp, "Neden Cascadia?" diye sordu. Ben cevap vermeyince, "Bence bu açık olmak için iyi bir zaman, Melody. Ah yoksa bu sadece seksten sonra mı oluyor?"

Gaza sonuna kadar basarak ormanın ortasındaki terk edilmiş bölgeye giden patikaya saptım.

"Ben burada bir devlet üniversitesinde okudum. Küçük, yağmurlu ve pek bilinmeyen bir yerdir. Cascadia bulunmak istemeyen insanlar için mükemmel bir seçim yani," diyerek sola saptım.

Şaşkın bir sesle, "Yani sen devlet okulunda mı okudun?" diye sordu. Şaşırması doğaldı. Ne de olsa o, Chicago'lu zengin çocuktu. Ben de zengindim ama ben asla çocuk olmadım.

"Evet ve bundan gurur duyuyorum. Paramın olması, bu parayı hiçbir zaman çalışmayacağımı bildiğim bir iş için, isim yapmış üniversitelerin birinde boşa harcamamı gerektirmiyor. Ayrıca koridorlarda dolaşan o sahte insanlarla uğraşmayı da hiç istemedim. Adriana'yla burada tanıştık." Onu, üniversiteye başladığım gün görmüştüm ve ilk izlenimim çok gergin biri olduğuydu. Sonra bir gece birkaç delikanlı ona kabalık ettiğinde, nasıl tepki verdiğini izlemiştim. Sonrasında da zaten onunla ayrılmaz bir ikili olmuştuk.

"İkiyüzlü insanların okuduğu okula gitmek istemedin çünkü sen odanı kimseyle paylaşmaktan hoşlanmazsın," deyip sert bir şekilde frene bastım ve Liam öne doğru fırladı.

"Bana bak Liam Callahan! Seni istiyor muyum? Evet. Ama bunda garip bir şey yok. Her normal kadının cinsel ihtiyaçları vardır. Seni çekici ve zeki buluyor muyum? Evet. Ama aynı zamanda ukala, kibirli ve sahiplenici bir adamsın. Beni kendine

eşit gördüğünü düşünüyorsun ama aslında görmüyorsun. İticisin, rahatsız edicisin ve çoğu zaman çocuk gibi davranıyorsun. Beni öfkeden çıldırtıyorsun! O anlaşmayı imzaladım. Denemeye de kararlıydım ama sen vahşi bir hayvan gibi üstüme çullandın. Bana saygısızlık ettin, beni aptal yerine koymaya çalıştın. Sen bana hakaret ettin ve şimdi karşıma çıkmış seni sevmemi istiyorsun. Yoksa babam öldüğü için beni, seni sevmeye zorlayabileceğini mi düşündün? Yoksa ahmağın teki olduğun için mi yaptın bunu? Umurumda bile değilsin. Gerçekten. Hem de hiç. Bu yüzden cehenneme git, Liam Callahan! Hayatta sahip olduğum tek şey kendimim. Bu yaşıma kadar böyle oldu, bundan sonra da böyle olacak!"

Böyle bir patlamayı beklemediği anlaşılıyordu. Bana şaşkın gözlerle bakarken, emniyet kemerimi çözdüm, arka koltuktan çantamı alıp cipten atlayarak tepenin yamacına doğru yürümeye başladım. Ne de olsa bölgeyi hiçbir rehbere gerek duymayacak kadar iyi biliyordum.

LIAM

Bir süre arkasından şaşkın gözlerle baktım ama çok geçmeden kan beynime sıçradı ve cipten atlayıp Melody'i yakalamak için hızlı adımlarla yürüdüm. Onu kolundan yakalayıp sertçe kendime çevirdim, sonra da sırtını yanımızdaki ağaca yasladım.

"Tamam, belki ukala, kibirli ve sahiplenici bir adamım!" diye bağırdım. "Ve iticiyim, rahatsız ediciyim, çocuk gibi davranıyorum. Peki, neden biliyor musun? Çünkü yalnız olmaktan yoruldum, lanet olası!"

Durdum, gözlerimi kırpıştırıp ondan birkaç adım uzaklaştım. Bunu söylemek istememiştim. Lanet olsun! Gerçekten bunu söylemeyi hiç planlamamıştım. Keşke zamanı geri alabilseydim. Bu sözleri hiç söylememiş olmayı isterdim çünkü. Ama artık çok geçti. Sözcükler ağızdan bir kez çıkınca onları geri almak mümkün değildi.

"Li..."

"Yalnız olmaktan yoruldum ve senin de... bunu kendine dahi itiraf edemesen bile... yorgun olduğunu biliyorum. Bence bu konuyu burada kapatalım." Derin bir nefes aldım ve son bir kez ona baktıktan sonra ormanın içine doğru yürümeye başladım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek istediğim ondan uzaklaşmaktı. Eğer uzaklaşmazsam, tam bir aptal gibi görünmeme yol açacak başka şeyler de söyleyebilirdim. Hızlı adımlarla yürürken bir anda kendimi lavanta çiçekleriyle kaplı bir açıklıkta buldum. Öyle güzel görünüyorlardı ki ceketimi çıkarıp yere uzandım. Hayatım hep böyle mi geçecekti? Yaşamımın her günü bir şeylere karşı savaş vermek zorunda mı kalacaktım? İç geçirdim ve gözlerimi kararmakta olan gökyüzüne kaldırdım. Bir şehir insanı olarak gökyüzünde hiç bu kadar yıldızı bir arada görmemiştim. Ne olduğunu anlamadan, yıldızları seyrederken gevşedim. Kampa sabah katılacaktım. Şimdi bu huzurlu anın tadını çıkarmak istiyordum. Silahımı ve bıçağımı kontrol edip uyku moduna geçtim.

MELODY

Endişeli gözlerle barakanın penceresinden dışarı bakarken Monte'ye, belki de yüzüncü kez, "Geldi mi?" diye sordum. Güneş yükselmeye başlamıştı ve onun kampta olmadığını öğrendikten sonra bir an bile huzur bulamamıştım. Yani tam dokuz saattir.

"Hayır hanımefendi. Onu aramak için bir ekip göndermeme konusunda kararlı mısınız?"

Yalnızlıktan yoruldum! Sözleri beynimde yankılanıyordu ve gece boyu bana bir an rahat vermemişlerdi. İçimden bir ses kötü bir şey olacağını söylüyordu.

Bir cevap almak isteyen Monte, "Kararlı mısınız?" diye bir daha sordu.

"Evet, Monte. Biraz tartıştık. Yolunu bulabileceğinden eminim."

"Burada olmadığını adamlara bildireyim mi?" Bir an için neyin doğru olacağını düşündüm. Sonunda adamların planlandığı gibi yiyip içip, dinlenmelerinin daha doğru olacağına, kimseyi telaşlandırmamaya karar verdim. Şehirden uzaklaşıp büyük beklentiler için geldikleri kampta daha ilk geceden Mel ve Liam trajedisi yaşamalarına gerek yoktu.

Kararımı bildirmek için ağzımı açtığım anda Monte, "Geldi hanımefendi," dedi. Parmağıyla işaret ettiği yöne baktığımda, üzerindeki çiçekleri silkelerken etraftaki ağaç dallarına çarparak gelen Liam'ı gördüm. Ahmak herif ormanda uyumuş olmalıydı. Neyse ki Cascadia'daydık da sağ salim dönebilmişti Gözlerimi devirerek ona sırtımı döndüğüm anda duyduğum silah sesiyle tüylerim diken diken oldu. Gece boyu sayısız silah sesi duymuştum ama nedense bu donakalmama yol açmıştı.

LIAM

Lanet olsun, sırtım berbat tutulmuş!

Seslerin geldiği yöne doğru yürürken bir yandan da homurdanıp duruyordum. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki güneşten rahatsız olmasaydım, orada daha da çok uyurdum.

Kamp alanına varınca hayranlıkla ormanın içine dağılmış barakalara baktım. Mel gerçekten mükemmel bir tatil yeri seçmişti. Beni görenlerin gülüştüklerini görünce saçlarımda ve giysilerimde çiçekler olduğunu anladım. Hemen çabucak üzerimi silkelemeye başladım.

Ve her şey bir anda olup bitti. Vücudum göğsüme saplanan kurşunun etkisiyle geriye doğru savruldu. Ağzımı açtım ama tek bir ses bile çıkmadı. Nefes bile alamıyordum. Tek hissettiğim büyük bir acıydı.

Lanet olsun! Neal!

Etrafım adamlarla sarıldığında vücudum titriyordu. Eric yanıma eğildiği anda ormanda, dünyanın öbür ucundan bile duyulabilecek kadar şiddetli, acı dolu bir çığlık yankılandı.

"Liam!"

Bu, meleğimin sesiydi. Benim meleğimin... Eric'i sertçe kenara itip dizlerinin üstüne çömeldi. Çok güzeldi. Dokunmak için elimi yüzüne götürdüm ama kanlı elim duraklamama neden oldu. Elim kendi kanımla ıslanmıştı.

Mel bir elini yanağıma koydu, diğer eliyle de sımsıkı ellerimi tuttu.

Titreyen bir sesle, "İyi olacaksın," diye fısıldadı. "Söz veriyorum..."

Acım arttıkça yüzü bulanıklaşmaya başladı. Belli belirsiz birilerinin gömleğimi yırttığını hissediyordum ama benim için önemli olan tek şey sevdiğim kadındı. Benim için endişelenmiş, korkmuştu ve beni tutan elleri sevgi doluydu. Bütün gücümü kullanıp ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

"Yalnız değilsin Liam," dedi ve ben o an yaşadıklarımın, göğsümdeki yanmaya, çektiğim acıya değdiğini düşündüm. Şu anda hissettiklerim her şeye ama her şeye değerdi.

Gözlerinde gördüğüm panikten sadistçe bir zevk duyarak gözlerimi kapadım. Bir yanım ona acı verdiğim için üzgün hissederken, diğer yanım biz insanların bazı dersleri en iyi acı çekerek öğrendiğini söylüyordu.

Şah mat!

18

"Seni dibe vurduğunda yukarı çeken bir aile bireyinden daha büyük bir şans olamaz, ama sen düştüğünde sana bir tekme de o atan bir yakını varsa insanın başı büyük derttedir."

- Wess Fesler

NEAL

Güneşin doğuşunu beklerken belki on beşinci kez tüfeğimi temizledim. Bu iş bitene kadar uyuyamayacağımı biliyordum. Aslında on yıldan fazladır şöyle huzurlu bir uyku çekmemiştim. Liseden sonra hemen her gece soğuk terler dökerek uykumdan uyanır ve kolumdaki dövmeyi görene kadar her şeyin kötü bir kâbus olduğunu düşünürdüm. Dövmem öyle göz alıcı ya da özel bir şey değildi. Koluma dövme olarak 224 sayısını yaptırmıştım. Bu Liam'ı içinde bulduğum, soyunma odasındaki dolabın numarasıydı. Böylece zihnime kazınmış olan bu sayı, sonsuza dek tenime de kazınmış oldu.

Her gece uykularım, kahverengi dağınık saçlı, o küçük asosyalin dolabın içinde titreyen görüntüsüyle bölünüyordu. Fena hâlde dövülmüş, hatta korkudan altına yapmıştı. Onu öyle görünce donakalmış, çığlık atmaya başlamıştım. Hatta Koç D yardıma geldikten sonra bile çığlık atmaya devam etmiştim. Sesim kısılana kadar çığlık attığımı hatırlıyorum.

Liam hayatıma girmiş ve benim başaramadıklarımı başarmıştı. Onu dolapta titrerken gördüğüm anda, gözlerimin önündeki perde kalkmış ve tam bir ahmak olduğumu anlamıştım. Liam'ı kıskanıyordum. Hem de çok. Doğduğu andan itibaren babam tüm sevgisini ona yöneltmişti. Sanki dünya Liam'ın

etrafında dönüyordu. Liam iyi mi? İlaçlarını aldı mı? Bugün ne kadar yürüdü? Ne kadar güzel okuyor, görüyor musun? Bak senin ev ödevlerini bile kolayca yapıyor, Neal. Liam, Liam, Liam... Babamla konuşmam gerektiğinde onu hep Liam'ın odasında bulurdum. Yardımına ihtiyacım duyduğumda, o hep Liam'la meşgul olurdu. Her zaman, her yerde kahrolası Liam vardı. Kıskanıyordum. İkizini kaybetmişti, omuzu kırılmıştı, akciğerleri düzgün çalışmıyordu ve ben onu... kıskanıyordum.

Şu anda bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor tabii ama o zaman, bir çocuğun bakış açısıyla böyle hissediyordum işte. Annem onu gördüğünde sinir krizi geçiriyordu. Bir anda hıçkırıklara boğuluyor, sonra da aylarca kendini odasına kapatıyordu. Annemin bu hâlinden dolayı Liam'ı suçluyordum. Ayrıca bu durum kendimden nefret etmeme de neden oluyordu. Annemi koruyamadığım için suçluluk duyuyor, kendimden tiksiniyordum. Küçüktüm, elimden bir şey gelmezdi ama o zamanlar öyle düşünmüyordum. Kolaya kaçtım ve bütün suçu Liam'a attım. Ne de olsa her şey onun gelişiyle başlamıştı. Bu nedenle okuldaki çocuklar ona sataştıklarında, alay ettiklerinde, onu gülünç duruma soktuklarında başımı çeviriyor, görmezden geliyordum. Onu, o dolabın içinde titrerken gördüğüm güne kadar da hep böyle davrandım, ama o günden sonra bunu bir daha yapamadım.

Eski günleri düşünmeye o kadar dalmışım ki Declan yanıma gelip bana bir şişe bira uzattığında irkildim. "Bu çok aptalca bir plan."

İçimi çekerek, "Bu benim tek şansım, Declan," dedim ve namluyu bir kez daha temizledim. Bir aksilik olmaması için elimden gelen her önlemi almak zorundaydım.

"Başka bir yol olmalı. Bu iş geri tepecek ve ikiniz için de istenmeyen sonuçlara yol açacak."

"Başka yolu yok! O benim kardeşim ve onu geri kazanmak istiyorum, Declan. Beni anlaman zor. Siz ikiniz her zaman birbirinize çok yakındınız. Ben de tıpkı senin gibi onunla oturmak,

karşılıklı bir şeyler içmek, şakalaşmak ve kahkahalar atmak istedim. Ava çıkmak, boks salonunda ona eşlik etmek istedim. Ben de tekrar lanet olası ailemin bir parçası olmak istedim. Sofrada yerim olsun istedim. Olmazsa Liam'la ilişkimizin tamamen kopacağını düşündüm. Liam ilişkisinin koptuğu insanlara ne yapar, biliyor musun?" Tüfeği masanın üzerine bırakıp derin bir nefes aldım.

"Neal..."

"Aileden olsunlar ya da olmasınlar, onları ya öldürür ya da kendi başlarına bir köşede çırpınarak can vermeleri için zemin hazırlar. Şu anda onu bana bunu yapmaktan alıkoyan tek şey annemin varlığı. Bu durumun daha ne kadar süreceğini sanıyorsun peki? Bir sabah kendimi ve karımı zincire vurulmuş hâlde bulabilirim. Hatta gözümü açmadan cehenneme bile yollanabilirim! Bunun olmasına izin veremem."

"Sen bu işi ondan korktuğun için mi, yoksa gerçekten onun sevgisini kazanmak istediğin için mi yapıyorsun?" Declan bira kutusunu masaya bırakıp temizlemek için tüfeğimi aldı. "O da zor bir çocuktu. Tamam, yanlış davrandın, ama o zamanlar gençtik, hatta çocuktuk. Hepimizin aklı beş karış havadaydı."

"Sen benim her gece gördüğüm kâbusları görmüyorsun, Declan," diyerek tüfeği elinden aldım. "Gecenin bir yarısı nasıl ter içinde uyandığımı, nasıl kendimden nefret ettiğimi anlayamazsın."

"Aslında anlamaya başlıyorum."

"Neden? Melody'i arzuladığın için mi?"

"Sen bunu nasıl..."

"Anlayabilirim çünkü dünyada erkeklik organı çalışan her adam o kadına karşı şehvet duyar. Topuklu ayakkabıları ve tüm bedenini sımsıkı saran elbiseleriyle birilerini vururken, üstelik bundan zevk aldığı da yüzünden okunurken ona şehvet duymamak mümkün değil. Aslında hepimiz böyle bir kadın istedik ama şans Liam'ın yüzüne güldü. Zaten şans her zaman ona

güler. Benim kardeşimle bana hayat boyu yetecek kadar sorunum da var. Bu sorunlara bir de Melody'i eklemek hiç işime gelmez." Ayrıca o kadın beni en az Olivia kadar korkutuyordu.

"Kardeşini vurmayı planlıyorsun ve karısına şehvet duymanın sorun yaratacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

Aslında doğru noktaya parmak bastı.

"Evet, vuracağım çünkü başka çarem yok." Günün ilk ışıkları etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Şarjöre, kovandan oluşan, mermi çekirdeği olmayan özel kurşunları yerleştirdim.

Declan bir tanesini eline alıp bakarak, "Bu nedir?" diye sordu.

"Kuru sıkı. Bunları Liam için özel olarak yaptım. Çok can yakarlar ve kanamaya neden olurlar ama öldürücü değiller."

"Bu iş bitince, sakın Melody'e benim bu konuda en ufak bir fikrim bile olmadığını söylemeyi unutma."

Başarısız olmak gibi bir lüksüm yoktu. Başarısız olmamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Bu çılgınca bir plandı ama zaten Liam'ın yaptıklarının çoğu çılgınca şeylerdi ama her zaman başarıyla sonuçlanırdı. Bana bu iş bitince geçmişi geride bırakacağımız konusunda söz vermişti. Belki bundan sonra huzur bulabilir, geceleri rahat bir uyku çekebilirdim.

Declan beni anlayamazdı. Olivia da öyle. Yeryüzünde nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek bir kişi bile olduğuna inanmıyordum. Suçluluk duygusunun nasıl ruhumun derinliklerine kazındığını anlayacak birini bulmak çok zordu. Babam konuşmaya başladığım günden itibaren bana sürekli ailenin her şey olduğunu söyleyip durmuştu. Aile için yaşadığımızı, gerekirse ailemiz için canımızı vermemiz gerektiğini... Sonra Liam'la o kötü dönemi yaşadık. Sedric'in olan bitenleri bildiğini düşünüyorum. Zaman zaman sanki suçumu itiraf etmemi beklermiş gibi gözlerime bakardı ama ben hiçbir zaman konuşacak cesareti bulamamıştım. Son on iki yıldır da susuyordum. Eğer iç dünyanızda zayıf biriyseniz, dış dünyada güçlü görünmenizin ne anlamı vardı ki?

İşte bu işi yapmak zorunda olmamın nedeni buydu. Bunu Liam için değl, kendim için... Olivia için yapacaktım. Belki sonra her zaman istediği o güçlü erkek olabilirdim. Ben her gece dolabın içinde titreyen küçük çocuğun görüntüsünü unutmaya çalışırken artık karımın beni teselli etmesini, yatıştırmaya çalışmasını istemiyordum. O, bundan çok daha iyi bir erkeği hak ediyordu.

Olivia çocuklarımız olmasını istiyor ama hamile kalamıyordur. Bunun suçlusu da bendim. Kendi vücudum sanki bana ihanet ediyor gibiydi. Doktorlar onu hamile bırakamamamı strese bağlıyorlardı. Ahmaklar! Bu aslında vücudumun bana henüz baba olmaya hazır olmadığım yönünde verdiği bir mesajdı. Öyle ya, henüz kendi sorunlarımı çözemezken, geceleri deliksiz bir uyku çekemezken, baba olmak benim neyimeydi?

Derin bir nefes alıp, başımı tekrar tüfeğe eğdim. Elimi gömleğimin içine sokup boynumda asılı olan haça götürdüm ve kendi kendime, "Amacımın iyi olduğu düşünülürse doğru şeyi yapıyorum," diye fısıldadım.

Barakanın penceresine gidip beklemeye başladım. Gerekirse bütün gün orada bekleyecektim. Ama fazla beklememe gerek kalmadan Liam ağaçların arasında göründü.

Tetiği çekerken, "Beni affet," diye fısıldadım.

19

"Kendini bir canavara dönüştürmeyi başaranlar,
insan olmanın verdiği acıdan kurtulurlar."

- Samuel Johnson

CORALINE

Başımdan aşağı dökülen buz gibi suyla yatağımdan fırlayıp ciğerlerim yırtılırcasına çığlık attım. Karşımda duran... Adriana olmalıydı. Kız bana sanki rahatsız edici bir baş belasıymışım gibi bakıyordu.

Elindeki kovayı yere bırakıp, "Geç kaldın!" dedi.

Suyun etkisiyle tir tir titrerken, "Ama saat daha sabahın altısı!" diye bağırdım. Hem neden beni diğer insanlar gibi uyandırmamıştı ki?

"Eğitim güneş doğmadan bir saat önce başlar. Güneş doğduysa geç kalmışsın demektir." Dolabıma gidip içinden renkleri birbiriyle uyumsuz bir pantolonla bir tişört seçti ve bana fırlattı.

"Soyun."

"Ne?"

Ne yani, önünde soyunmamı mı bekliyor?

Gözlerini devirerek parmağıyla pijamalarımı işaret etti. "Pijamalarını çıkar ve sana verdiğim giysileri giy, ki almak için patrona yalvardığın eğitime başlayabilelim."

"Tamam, banyoda üstümü değiştirir, bir dakikaya burada olurum."

"Neden? Yoksa saklamak istediğin, her kadında olmayan bazı organların mı var?"

" Mel'le konuşurken hiç böyle geveze değildin," deyip bana verdiği giysilerle dolabıma doğru yürüyüp kapağını açtım.

Sert bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda irkildim.

"Bir şey yapmıyorum. Bana verdiğin giysiler birbiriyle uyumlu değil."

Daha sözümü bitirmeden yanıma gelmişti. "İçinde kanayacağın, moraracağın kıyafetlerin rengi ve uyumu bu kadar önemli mi?"

"Kanayacağım mı?"

"İnsanlar çok çalıştıklarını belirtmek için kan ter içinde kaldım derler ya, sen de öyle kan ter içinde kalacaksın." Bana küçümseyerek bakan gözleri kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu ama ben bu yola kendimi daha kötü hissetmek için çıkmamıştım.

"Bak, ben daha bu işte..."

"Güçlü olma işinde mi? Kendine güvenme işinde mi? Yoksa lanet olası bir Callahan olma işinde mi? Tamam, anladım. Bu da beni rahatsız ediyor çünkü karşımda duran kadın sen değilsin. En azından sen olmamalısın. Siyahî kadınların doğuştan güçlü olduklarını sanırdım."

"Sen beni tanımıyorsun bile, ırkçı sürtük!"

Evet, dünya üzerinde nefes alan hemen herkese göre, tipik siyahî bir kadın gibi her an kavgaya hazır olmam lazımdı. Sanırım insanlar Tanrı'nın siyahî kadınların utangaç, yüzleşmekten kaçınan tipler olmasını yasakladığını düşünüyordu.

Adriana sırıtarak küçücük burnunun ucuna düşen gözlüğünü geri itti. "Haklısın, seni tanımıyorum ama asıl soru, sen kendini tanıyor musun? Bu karşımdaki silik, uysal kadın gerçek Coraline mi, yoksa bu senin kendi pisliğinle yüzleşmemek için takındığın bir kimlik mi?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sustum.

"Bu eğitimi almayı neden istediğini düşün. Kendini geliştirmek, etrafındakilere kabul ettirmek ve istediğin saygıyı, sevgiyi

görmek için başka bir yol da seçebilirdin. Üniversiteye gitmeyi, on kilo vermeyi, bir kitap yazmayı da seçebilirdin. Ama sen, bunların yerine dövüşmeyi öğrenmek istedin. Bu seçeneği tercih eden insanlar, diğerlerinden farklı doğmuş insanlardır." Bana doğru birkaç adım atıp dibime gelince geri çekilmek zorunda hissettim.

"Senin içinde bir dürtü, bir açlık var, Coraline. Kabuğunu kırmak istiyorsun ama bir taraftan da bundan korkuyorsun. Korkuyorsun çünkü bugüne dek tek bildiğin, hasta çocukların ve dolgun çeklerin ardına saklanmak olmuş. Aslında her şeyin ardına saklanıyorsun, giysilerinin bile. Bir başkasının yanında soyunmaktan çekinmenin nedeni de bu. Dur tahmin edeyim, kesin Declan ve sen karanlıkta seks yapıyorsunuzdur, değil mi? Sen saklanıp örtünün altında..."

"Kes sesini, sürtük!" diye bağırırken bütün gücümle ona bir yumruk savurdum ama o elimi tutup güldü.

"Bak, gerçek Coraline kabuklarını kırmaya başladı bile. Bence kesinlikle ümitsiz vaka değilsin. Yarın yeni bir başlangıç yapacağız. Geç kalmaman senin için iyi olur," deyip arkasını dönerek odamdan çıktı.

O gittiğinde bir enkazdan farksızdım, sırılsıklam olmuş yatağıma uzandım. Gerçek Coraline Wilson Callahan kimdi? Bundan emin değildim. Zaten hayatım boyunca Declan'la beraberliğim dışında hiçbir şeyden tam olarak emin olamamıştım. O hayatımın umut ışığıydı. Ebeveynlerim, gerçek ebeveynlerim olmadıklarından, bana hiçbir zaman önem vermemişlerdi. Beni büyütenler, bana karşı oldukça sert davranan amcam ve yengemdi. Annem ve babam öldüğünde, bana kalan mirası ele geçirme ümidiyle beni yanlarına almışlardı.

Bana aldırdıkları yoktu ve on altıncı doğum günüme kadar kalan mirası kullanamayacağımı öğrendiklerinde büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Çocukluğum boyunca ağızlarından tek bir sevgi dolu sözcük duymamıştım. On altı yaşımı doldurduğumdaysa birlikte alışveriş turlarına çıkmaya başladık.

Bu onları mutlu etmiş ve bana daha iyi davranmalarını sağlamıştı. Ben de durmadan insanlara bir şeyler almaya devam ettim. Çünkü insanların sevgisini kazanmanın yolunun bu olduğunu düşünüyordum. Yirmi iki yaşıma gelmeme rağmen hâlâ insanların sevgisini parayla satın almaya çalışıyordum tabii, sıkıntı buradaydı. Dahası etrafınız en az sizin kadar, hatta sizinkinden de fazla parası olan insanlarla dolu olduğunda bu kesinlikle bir işe yaramıyordu.

Gerçek kimliğim ne bilmiyor, kendimi tanımıyordum. Tek bildiğim şu andaki Coraline'ı öldürüp derin bir mezara gömmek istediğimdi. Hepsini değil tabii, sadece bir kısmını, *büyük* bir kısmını... Tekrar Declan'la ilk karşılaştığımız zamanki hayat dolu, özgür, mutlu Coraline olmak istiyordum. O kızı ne zaman, nerede kaybettiğimi bilmiyordum. Sanırım bu evlendikten birkaç ay sonra olmuştu. Kocamın karanlık yüzünü gördüğümde ondan korkmuş ve kendime duvarlar örmüştüm.

Daha çok kan gördükçe, o daha büyük yaralarla bana geldikçe, ondan biraz daha uzaklaşmıştım. Aslında bu çok aptalcaydı. Declan üçüncü randevumuzda bana kim olduğunu ve ne yaptığını söylemiş, beni kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok sevdiğini de itiraf etmişti. Dördüncü kez buluşacak olursak, bir daha benden kopamayacağını, onu terk etmeme dayanamayacağını da. Bense onu terk etmek istemiyordum, bu yüzden ilişkiye devam ettim ama zamanla da onu kendimden uzaklaştırdım. Aslında her gün oturup kötü kaderime ağlamıyordum, bu hayatı kabullenmiştim. Benim sorunum hep Mel ve Eveleyn gibi olmak isteyişimle ilgiliydi. Evelyn, Sedric için bir an bile gözünü kırpmadan ateşe atlar, adam öldürürdü. Ben de onun gibi olmak istiyordum. Gerçek bir Callahan kadını olmak...

Ertesi günse güneş doğmadan Adriana'nın odasına gittim ve onu yatağına bıçakları dizerken buldum. Önce bana, sonra saatine bakıp gülümsedi ve "4.30 ha? Gerçekten etkilendim. Kan, ter ve gözyaşına hazır gibisin," dedi.

Tereddütsüz cevap verdim. "Evet."

20

"Belki de pek çok seri katilin bir ortağa ihtiyaç duymalarının nedeni bu. Kurbanlar ve düşmanlarla dolu bir dünyada insanın yalnız olmadığını hissetmesi güzel bir şey. Bu çok doğal bir gereksinim. Sen ve ben, bütün dünyaya karşı..."

-Chuck Palahniuk

MELODY

Titrememi durduramıyordum. Ben, Melody Giovanni Callahan, bir sokak köpeği gibi titriyordum. On altı yaşında, ıssız bir arka sokakta ilk kokainini satan Melody, on yedi yaşında, bizden ot çaldığı için bir uyuşturucu karteli üyesini gözümü kırpmadan geberten Melody... şimdi tir tir titriyor ve buna engel olamıyordum. Daha önce hiç titrememiştim. Asla, kimsenin önünde eğilmemiştim. Kan, uyuşturucu, ceset görüntüleri karşısında kılımı bile kıpırdatmadım. Kurşun sesleri bana ninni gibi geldi. Ama şimdi, burada Cascadialı bir doktor Liam'ın yarasına bakarken titrememe engel olamıyorum. Bana neler oluyordu böyle?

Tam dokuz saattir hiç kıpırdamayan Liam yaşamla ölüm arasında gidip gelirken çığlık çığlığa ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Eğer göğsü hafifçe inip kalkmasa onun...

Bu ahmak doktorun bana bilgi vermek için sadece beş saniyesi vardı. İyi bir şeyler söylemeyecek olursa, o dilini koparıp kıçına sokacaktım.

"Bayan Callahan..."

"Boş konuşmayın. Durumu nasıl?"

"O iyi. Kurşun ölümcül olmadığı için çok şanslı. Bunun nasıl bir kurşun olduğunu tam olarak çıkaramadım. Sadece kaburgalarında çürümeler var, bunlar da çok yakında iyileşecek. Ağrı kesici ilaçlar dışında başka bir tedaviye ihtiyacı yok. Birkaç güne kalmaz ayağa kalkar."

Ben yatağın yanına gidince doktor geri çekildi. Liam huzurlu bir şekilde uyuyordu. Yüzünde en ufak bir acı ya da rahatsızlık belirtisi yoktu. Kendime engel olamayıp saçlarını okşadım. Bir tarafım yanına uzanmak, sıcaklığını hissetmek istiyordu. Sanki zangır zangır titreyen vücudumu huzura kavuşturacak tek şey onun sıcaklığıydı. Ama bunu yapamadım. Yanına uzanmak yerine arkamı dönüp odadan çıktım. Onun iyi olduğunu, birkaç güne kadar da ayağa kalkacağını öğrenmenin verdiği rahatlıkla, onun vurulduğu andan beri yapmak için sabırsızlandığım şeyi yapmaya hazırdım.

Dışarı çıktığımda, avluda Liam'ın sağlığına dair son gelişmeleri almak için sabırsızlıkla bekleyen adamların yüzlerine birer birer baktım. Gözlerim, kafesinden fırlamaya hazır bir kaplan gibi bakan gözlerim, sonunda birinin üzerinde durdu.

Tıpkı Musa peygamber yürürken Kızıldeniz'in ikiye ayrılması gibi, adamlar önümden çekilip bana yol açarken, "Neal!" diye kükreyerek o ahmağa doğru yürüdüm. Yerinden kıpırdamadı, şaşkın gibi de görünmüyordu ama bir dakika sonra o kendinden emin suratı darmadağın olacaktı.

Neal'e ulaşamadan Declan yolumu keserek beni kolumdan tuttu.

Kim olduğunu sanıyor bu orospu çocuğu?

"Melody..."

Sözlerine devam etmesine fırsat vermeden suratına bir yumruk attım. Dizimle hayalarına sert bir şekilde vurunca aşağılık herif yere çökmek zorunda kaldı. Saçlarına asılarak başını geriye yatırdım ve bıçağımı boğazına dayadım.

"Bir daha yoluma çıkacak olursan bu sonun olur, Declan Callahan."

"Bak, doğru düşünemiyorsun..."

Sanırım bu pislik benim şaka yaptığımı zannediyordu. Bıçağı boğazından çekip omzuna sapladım. Onu acı içinde inlerken bırakıp yoluma devam ettim.

Declan'a doğru atılan Neal, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı. Ama ben önüne geçip kuzeninin yanına gitmesine engel oldum.

"Öyle görünüyor. Aklım başımda olsaydı, Melody Callahan yerine Melody Giovanni olsaydım, onu yolumu kestiği için çoktan gebertmiş olurdum! Ama Liam'ın hem kuzenini, hem de ağabeyini aynı günde öldürmem insafsızca olur." Neal hiçbir şey demeden dilini yutmuş gibi şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Ona dilini yutmadığını hatırlatmak için cevabını bildiğim ama ondan da duymak istediğim soruyu sordum. "Liam'ı sen mi vurdun?"

"Melody..."

"Kocamı sen mi vurdun, Neal?"

"Evet."

Bıçağımı boğazına dayamadan önce bir an garip bir huzur duydum ve vahşi bir hayvan gibi üzerine atıldım. Neal saldırımı öngördüğünden beni kollarımdan yakalayıp yeni doğmuş bir bebek gibi havaya kaldırdı.

"Bu bir kazaydı Melody," diye bağırırken bacaklarımın ne kadar uzun olduğunu unutmuşa benziyordu.

Bir piton yılanı gibi bacaklarımı boynuna doladım ve beni serbest bırakana kadar var gücümle sıktım.

Ellerini bacaklarıma uzatıp kollarımı serbest bıraktığı an yumruğumu suratına geçirip, "Neal Callahan... kaza olan sensin!" diye bağırdım.

Başı geriye doğru savrulduğunda elimdeki acı bir an dayanılmaz oldu ama durmadım. "Sen Neal Callahan, alçağın tekisin! Benim saygımı asla hak etmiyorsun!" Burnuna bir yumruk daha indirdim.

"Sen bu soyadını hak etmiyorsun!"

Son sözlerim onu çileden çıkartmış olacak ki bir anda ağzındaki kanı tükürüp ayağa kalktı ve ona savurmak üzere olduğum yumruğumu yakaladı. Benimkiler gibi öfkeyle yanan gözlerini gözlerime dikti. "Sözlerine dikkat et, yoksa canın yanabilir."

Bir de üste çıkmaya çalışıyor! Seni kahrolası, aşağılık, orospu çocuğu!

"Ne yani? Sabah kahvaltısında steroid tabletleri yutuyorsun diye senden korkacağımı mı sandın?" O, ne olduğunu anlayamadan bir anda kollarını çaprazlayıp beline sardım ve kıpırdatamaz hâle getirdim. Bu, çocukken aldığım ve başarısızlıkla sonuçlanan dans derslerinden öğrendiğim bir hareketti. Dans dersindeki öğretmen sürekli, "Eşinin seni yönlendirmesine izin ver," derdi. Muhtemelen bu derslerde başarısız olmamın nedeni buydu. Ama bu kez işime yaramıştı. Hiç böyle bir hareketle karşılaşmamış olan ailenin kaslı çocuğu ne yapacağına karar vermeye çalışırken, kaşla göz arasında belindeki tabancayı aldım ve tetiği çektim. Ne yazık ki bu bir şok tabancasıydı. Ama yine de işime yaradı. Böylece 80.000 voltluk elektrik akımı, Neal'ın sudan çıkmış balık gibi titremeye başlamasına neden oldu.

"Şok tabancası mı? İnanmıyorum! Nesin sen, lanet olası bir güvenlik görevlisi falan mı?"

Derin bir nefes alıp dizlerinin üzerine çökmüş olan Neal'e baktım. Büyük, kötü kurt konuşamıyordu.

Gözlerimi görebilmesi için bir dizimin üzerine çöküp onunla aynı seviyeye geldim. "Bir daha Liam'ın kılına dokunmaya kalkışırsan, seni testereyle doğrar, parçalarını da bir dolaba kilitlerim."

Ayağa kalkıp bakışlarımı bizi izleyen adamlara çevirdim. İtalyanlar gururlu bir tavırla gülümserken, İrlandalılar mutsuz görünüyorlardı. Sanırım onlar da benim gibi patronlarının vurulmasından hoşlanmamışlardı.

"Merak etmeyin, Liam iyi. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Birbirinizin gözünü oymak için fırsat kollamıyormuş gibi davranmaya devam edin. Sonra görüşürüz," dedikten sonra Declan'a döndüm. Declan, Eric'in yardımıyla ayakta duruyordu. Şu Eric denen herif her gün biraz daha sinirime dokunuyordu. Declan bütün kanı çekilmiş gibi bembeyazdı ve acilen bir kadeh içkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. İyileşecekti. İyileşmezse de buna üzülecek zamanım yoktu.

Yanlarından geçerken alaycı bir tavırla, "Birazdan doktoru yollarım," dedim ve Liam'ın yattığı barakaya girdim. İçeri girdiğimi gören doktor, ne yapacağına karar veremiyormuş gibi bana baktı.

Botlarımı çıkarırken, "Neal ve Declan'a da baktıktan sonra Fedel ödemeyi yapacak," dedim. Aslında benim de elim zedelenmişti ama bununla daha sonra ilgilenecektim.

O da elimin yaralanmış olduğunu görmüş olacak ki bakmak için bir hamle yaptı ama gözlerimdeki soğuk bakışları görünce yanıma yaklaşmaya cesaret edemedi. Hayatta güvendiğim tek bir doktor vardı, o da bu Cascadialı doktor değildi. Mesajı almış olacak ki hemen odadan çıkıp beni kocam olan uyuyan güzelle baş başa bıraktı. Kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Çok güzel bir erkekti. Dayanamayıp sağlam elimi başına götürdüm ve saçlarını okşadım. Liam belli belirsiz bir inilti çıkardığında durdum. Yarı ölüyken bile şehvetli bir piç kurusuydu bu adam.!

Kendi kendime gülümseyerek konyak şişesini aldım ve banyoya gittim. Suyu açıp birkaç dakika ısınmasını bekledim. Kampın zorluklarından biri de buydu. Musluğu çevirdiğiniz anda sıcak su gelmiyordu. Konyak şişesini başıma dikip aynada kendimi seyrettim. Çoğu insan aynaya bakmaktan hoşlanmazdı.

Hatlarında bir kusur bulur ve bu onları rahatsız ederdi. Ben onlardan değilim. Çekici ve aynı zamanda zeki bir kadın olduğumun bilincindeyim. Aynaya bakmakla bir sorunum olmasa da iç dünyama bakmak konusunda sorunlarım olduğunu Liam bana bir ayna tutup, bunu burnumun dibine soktuğunda anladım. Ancak o zaman pek çok konuda haklı olduğunun farkına vardım. Tek başınaydım ve yalnızlık çekiyordum. Aslında bu fikri yüzeysel olarak kabullenmiştim ve aklıma getirmeyi kendi kendime yasaklamıştım. Ama bu ormana gelmeden önce yalnızlığımı derinlemesine anlamamışım. Sonunun adım adım yaklaşmakta olduğunu bilmeme rağmen Orlando'yu kaybetmek, aslında beni yıkmıştı. Burada, Cascadia'da neredeyse sahip olduğum tek kişiyi kaybediyordum. Bir anda, nereden geldiğini bile görmediğim bir kurşun neredeyse onu benden alacaktı.

Geriye kavga edecek, birlikte gülecek, imparatorluğumu birlikte yönetecek kimsem kalmayacaktı. Kaşlarımı çattım ve konyaktan bir yudum alıp şişeyi banyo tezgâhına bıraktım. Onu kaybetmek, yanında uyuyacağım, konuşabileceğim kimsenin kalmaması anlamına da geliyordu. Evet, etrafımda konuşabileceğim pek çok kişi vardı. Ama benim, kendim olarak, yapmacıksız konuşabildiğim tek kişi Liam'dı. Çünkü o bir şekilde... Bilmiyorum. Onunla konuşabiliyorum işte ve bir anda Neal denen ahmak neredeyse onu benim elimden alacaktı.

"Kaoyak şişesi nerede?"

Duyduğum sesle yerimden sıçradım. Musluktan akan sıcak suyun buharı aynayı buğulandırmış, onun geldiğini görmeme engel olmuştu. Ona doğru dönüp bandajla sarılı olan omzuna ve göğsüne baktım. Bakışlarım yukarı çıkıp gözleriyle buluştuğunda, bu gözlerde kurak çölde kalmış bir adamın suya bakan bakışlarını gördüm.

Onun altında pijaması vardı ama ben çırılçıplaktım.

"Liam..."

Sözümü tamamlayamadan dudakları benim dudaklarıma kenetlendi. Ellerimi saçlarına götürüp onun arzu dolu öpüşüne

karşılık verdim. Dudakları öyle lezzetliydi ki bir an bile onlardan uzak kalmak istemiyordum. Ama ne yazık ki bunu yapmak zorundaydım.

"Bak Liam, konuşmamız..."

Göğsümü avuçladığında boğazımdan bir inilti yükseldi. Dili boynumdan göğüslerime doğru inerken ellerim istem dışı bir şekilde saçlarına gitti.

"Tanrım! Liam, dur!" diye bağırdığımda bir an donakaldı. Sonra benden uzaklaştı ve beni baştan aşağıya süzdü. Bakışlarında şaşkınlık, öfke ve acı vardı.

"Affedersin, ben sadece konyak şişesini almak için gelmiştim," dedi.

Suratını asıp şişeye doğru uzandı ama ben daha hızlı davranıp şişeyi ondan önce kaptım.

"Ağrı kesici alırken içki içemezsin." Bir süre yüzümde dolaştırdığı bakışlarını ellerime çevirdi. Ellerimin kurumuş kan lekeleriyle dolu olduğunu ancak o zaman fark ettim. Neal'ın ve belki biraz da Declan'ın kanıyla...

Sakın sorma Liam.

"Eline ne oldu senin?"

Lanet olsun, bir kerecik sözümü dinlesen ne olur sanki!

"Seni vuran Neal'dı," deyip nasıl tepki vereceğini görmek için yüzüne baktım. Hiç şaşırmamıştı.

"Bu, eline ne olduğunu açıklamıyor."

"Sana, seni lanet olası ağabeyinin vurduğunu söylüyorum ve sen benim elime ne olduğunu soruyorsun!" Şu anda çoktan ağabeyini öldürmek için barakadan fırlamış olmalıydı.

"Evet, çünkü sen benim karımsın. Neal'la ilaçların etkisinden kurtulduktan sonra ilgileneceğim."

Arkamı dönüp ellerimi yıkamak için alyansımı çıkardım. "Elim sorun değil, ben hallederim."

Lavaboyla arama girerek, "Yoksa Neal'ı öldürdün mü?" diye fısıldadı. Vücudundan yayılan dalga dalga sıcaklık aklımı başımdan alıyordu. Ona sarılmak, başımı göğsüne yaslamak ve rahatlamak istiyordum. Tam bunu yapacakken aklıma göğsündeki kurşun yarası geldi ve canını yakmaktan korkarak bir adım geri çekildim.

"Öldürmedim. Aslında öldürmeliydim ama sadece şok tabancasıyla vurdum. Tabii daha önce suratına birkaç yumruk atmayı ve Declan'ı bıçaklamayı da ihmal etmedim."

Beni azarlamasına hazırlanmıştım ama yüzüne baktığımda gülümsediğini gördüm. Herhalde aldığı ilaçlar onu tamamen uyuşturmuştu.

"Şunu bir daha anlat. Ben içeride yatarken sen Declan'ı bıçakladın ve Neal'ı pataklayıp şok tabancasıyla vurdun, öyle mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Saklamak istesem bile nasıl olsa öğrenecekti.

Beni alnımdan öpüp, elimdeki konyak şişesini aldı ve "Sevgini göstermek için çok garip yollar seçiyorsun," dedi.

Konyak şişesini elinden kapıp tezgâha bıraktım. "İlaç kullanırken *içmeyeceksin*."

"Şaka mı bu? Ver şişeyi, Melody!" diye bağırarak şişeye uzandı ama yarasına hafifçe vurduğumda inleyerek geri çekilmek zorunda kaldı.

"Hayır dediysem hayırdır, Liam!"

Elinden oyuncağı alınmış altı yaşında bir çocuk gibi somurtarak, "Bu şimdiye kadar bana yaptığın en kötü şey," diye homurdandı.

"Seni vurdum, kuzenini bıçakladım, ağabeyini şok tabancasıyla yere serdim, eski kız arkadaşının neredeyse kafasını kırıyordum ve sen..."

"Eski kız arkadaşım mı?"

Dudağımı ısırıp, "Bu... ağzımdan kaçtı," diye mırıldandım. "Natasha'yla kilisenin tuvaletinde tanıştık. Beni çileden

çıkaracak şeyler söyledi, ben de kafasını aynaya vurdum, hatta birkaç kez. Neyse... Sonuç olarak sana yaptığım en kötü şey, konyak içmene izin vermememem değil."

Yanıma gelip gözlerimin içine baktı ve beni dudaklarımdan öptü ama sonra hemen kendini geri çekti. "Gözlerime bak. İçlerinde şu dünyada iki büyük zevkim olduğunu okuyacaksın. Biri sen Melody Callahan, diğeri de konyak. Bu iki zevkimden birini elimden almak bana yapılabilecek en kötü şey."

Bu sözlerin ardından zihnimde bir şimşek çaktı. Burada, gözlerinin önünde hem vücudum, hem ruhumla çırılçıplak duruyordum. Az önce ona işlediğim günahları anlatmıştım ama umurunda bile değildi. Ruhumun en derin, en kirli yanlarını görmüş ama umursamamıştı. Anlaşılan istediği, karanlık sularda yüzmekti. Tıpkı benim gibi o da, sadece o, ben, içki ve şiddetten oluşan karanlık bir hayat sürmek istiyordu.

"Bu sadece geçici bir kısıtlama. Kendini daha iyi hissettiğinde en büyük zevklerinin tadını çıkarabilirsin," deyip dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak ondan uzaklaştım.

Ama kocam her zamanki gibi sözlerimi umursamadı ve beni belimden yakalayıp kendine doğru çekti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Eğer sana şu anda sahip olamazsam, asla iyileşemem. Benim ilacım sensin," diye fısıldadı. Yüzümde hissettiğim ılık nefesi onu daha çok arzulamama neden oluyordu.

Kendime engel olamayıp vücudumu, vücuduna yasladım. Bandajı çıplak tenime değince mantığım kısa bir süreliğine devreye girdi ve isteksizce, "Liam... yaralısın," diye mırıldandım.

Sözlerimi duymazlıktan gelerek beni banyo kapısına yasladı. Arzu dolu bir sesle, "Seni yatağa atmayı planlıyorum, Mel," derken bir yandan da pijamasını çıkarıyordu. Sertleşmiş organını görünce kendime hâkim olmak için son bir çabayla bacaklarımı kapattım.

Gözlerimin içine bakarak, "Sana burada, banyoda mı sahip olmamı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Düşün Melody, mantıklı düşünmeye çalış.

Elleri vücudumda dolaşırken, "Çığlıklar atarak adımı söylediğini duymak istiyorum," diye mırıldandı. "Sen de içinde olmamı istiyorsun, beni istiyorsun, bunu hissediyorum."

"Bunu yaparsak sabah çok ağrın olur." Vücudundan yayılan sıcaklıkla benim vücudum da alev alev yanıyordu. Doğru dürüst düşünemez olmuştum. Aklımda sadece o ve şehvetle yanan vücudu vardı.

"Ne işle uğraştığımı biliyorsun. Eğer profesyonelce davranırsam, sabah sen de acılar içinde kıvranırsın, haberin olsun. O nedenle bir kez olsun bana karşı koyma ve seni becermeme izin ver."

Cevap vermedim, zaten o da bir cevap beklemiyordu. Bir anda beni çılgına döndüren güçlü erkekliğiyle içime girdiğinde inleyerek boynuna sarıldım ve bacaklarımı beline doladım. Her hareketiyle biraz daha derinlere giriyor ve sırtımı dayadığım kapının duvara çarpma sesine zevk dolu inleyişlerimiz karışıyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," deyip hareketlerini hızlandırdı. "Hep kapıya dayayarak sana sahip olmayı hayal etmiştim."

Bir şeyler söylemek istiyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Kendimi onun olmanın zevkine kaptırmıştım.

Ellerimi boynundan çekip başımın üzerine götürürken, "Ve seni hep sert bir şekilde becermeyi hayal etmiştim," diye mırıldandı.

"Canını yakacak kadar sert bir şekilde..." derken kafesinden kaçmış vahşi bir hayvan gibi içime girip çıkıyor, bana düşünecek, hatta hareket edecek zaman bile bırakmıyordu. Tek yapabildiğim kabullenmek ve inlemekti. Onun fahişesi gibi...

Ellerimi serbest bırakıp beni belimden kavradığında, daha fazla dayanamayarak bir zevk çığlığı attım. Ama o, daha da sert hareketlerle bana sahip olmaya devam etti. Sonunda hazzın doruğuna ulaştığında çığlık atmaktan artık sesim kısılmıştı.

Bacaklarımı belinden çözüp ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım ama bacaklarım öylesine titriyordu, öylesine güçsüz kalmıştım ki yere oturmak zorunda kaldım. Nefesimi düzene sokmaya çalışıp titreyen elimle alnımdaki teri silerken başımı kaldırdım ama gözlerim onun yeniden sertleşen erkeklik organına takıldı.

Tanrım, böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

Liam şu ana kadar hiç görmediğim kadar güçlü bir erkekti. Gözlerini kadınlığıma dikip kendisiyle oynamaya başladığında, içimden yükselen şehvet dalgalarının tüm vücuduma yayıldığını hissettim.

LIAM

Yatakta doğrulup komodinin üzerinde duran ilaç kutusunu aldım. Kutudan çıkardığım iki hapı, Mel'in inatçılığı yüzünden konyakla değil suyla içmek zorundaydım. Sevgi dolu gözlerle yanımda uyuyan güzel karıma baktım. Suçluluk hissetmeyi bekledim ama öyle bir şey olmadı. Onu kandırmış, arkasından iş çevirmiştim ama bundan hiç suçluluk duymuyordum. Hissettiğim tek şey, onu hemen şimdi istiyor olduğumdu. Gece boyunca defalarca sevişmiştik. Banyoda, duşta, yatakta, sargı bezimi değiştirdikten sonra koltukta... Uzun gecenin faturası, tıpkı söylediği gibi omzumdaki dayanılmaz ağrıydı ama buna değdiğini düşünüyordum. İçimden bir ses karıma her anlamda sahip olduğumu söylüyordu ve artık hiçbir şekilde benden uzaklaşmasına izin vermeye niyetim yoktu.

Artık biliyordu. O da birbirimize ait olduğumuzu anlamıştı. Bu bilince varmasını sağlamak için verdiğim mücadele belki de yaşamımın en zorlu mücadelesiydi ama sonuçta ikimiz de kazanan taraf olmuştuk. İleride bir gün, ellerimizde bastonlarımızla yürüyüş yaparken belki ona bu vurulma işinin benim planım olduğunu anlatırdım ama şimdilik ağzımı kapalı tutmam gerekiyordu. Aynı zamanda ağabeyim ve kuzenimin de

ağızlarını kapalı tuttuklarından emin olmalıydım. Eğer bunu yapmayacak olurlarsa, ikisini de gözümü kırpmadan vururdum.

Hareket etmemi zorlaştıran dayanılmaz acıya rağmen yataktan kalkıp kot pantolonumu ve ceketimi aldım. Elimden geldiğince sessiz olmaya çalıştıysam da arkamı döndüğümde Mel'in yatakta oturmuş, gözlerini ovuşturmakta olduğunu gördüm. Lanet olsun, o kadar güzeldi ki!

Esneyerek, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Sırıtarak, "Neal'la konuşmam gerekiyor," diye cevap verdim ve yanına gidip onu yanağından öptüm. Karım bu kez öpüşüme karşı koymamıştı. Çektiğim acı bu mutluluğa kesinlikle değerdi.

"Yatağa gel. Güneş yükselince beraber gider, onu gebertiriz," dedi gülümseyerek. Ceketimi çıkarmaya çalışınca bir an duygularıma yenik düşüp yatağa dönecekmişim gibi hissettim. Ama bu işi elime yüzüme bulaştırmamam gerekiyordu. Onu kaybetmeyi asla göze alamazdım.

"Hemen geleceğim," diyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Onu öldürmeye niyetim yok. Annem onu sever ama duygularımı başka türlü ifade etmeyi planlıyorum."

İçini çekip pes etmiş gibi tekrar yattı. "Eğer fikrini değiştirecek olursan, Cascadia'nın ceset saklamak için en uygun yer olduğunu unutma. Fazlasıyla ormanlık alan var ve neredeyse hiç görgü tanığı yok."

Tanrım! Ben bu kadına aşığım!

Bir kahkaha atıp, "Bunu aklımda tutacağım," diyerek kapıya yürüdüm. Dışarıya çıktığımda yüzüme çarpan temiz hava beni canlandırdı. Mel'in hakkını vermek gerek, kamp alanı gerçekten de iyi belirlenmişti. Tüm adamların barınabileceği kadar genişti. On ya da on bir baraka ve bir yemek salonu bulunuyordu.

Beni gören Eric topallayarak yanıma geldi. *Zavallı adam!*

Gülmemeye çalışarak, "Bacağın nasıl oldu?" diye sordum. *Melody ve onun sonu gelmez marifetleri...*

"Doktor beş, altı aya kadar eskiye dönebileceğimi söyledi. Sanırım karınız benden nefret ediyor."

Güldüğümde göğsüm fena hâlde acımasına rağmen kendime engel olamayıp kahkaha attım. "Bunu kişisel algılama, Eric. Benim karım herkesten aynı ölçüde nefret eder. Şanslısın ki seni bıçaklamadı."

"Aramızda bir K.M Kurbanları Kulübü kurmalıyız diye şakalaşıyoruz. Kulübün çok üyesi olacağı kesin."

"K.M derken?"

"Kanlı Melody!" diye cevap verdi.

Gerçekten de bu lakap Melody'e tam anlamıyla uygundu. Ama bunu öğrenecek olursa, etraftaki herkes kulübün üyesi olmaktan kurtulamazdı.

Kaşlarımı çatıp, "Bana da isim takmamışsınızdır umarım," dedim. Eğer bunu yapmışlarsa hepsini kendi ellerimle gebertirdim.

Gerilen Eric cevap vermeye cesaret edemeyerek başını iki yana sallamakla yetindi. Yemek salonuna girdiğimde, salondaki sesler bir anda kesildi. Gözlerimi etrafta dolaştırırken, başını önündeki tabağa eğmiş, oldukça solgun görünen Declan'a gelince durdum. Yanında kırık burnu, mosmor olmuş gözü, yarılmış dudağı ve boynunda sanki birisi onu boğmaya çalışmış gibi bir çürükle Declan'dan daha iyi görünen Neal oturuyordu. Şanslıydılar, ikisi de yaşayacaktı.

"Aranızda karımdan hoşlanmayan var mı?" diye sorduğumda adamların bir kısmı içtenlikle kahkaha atarken, bir kısmı da aptal aptal sırıttı.

Antonio içinde alkollü bir içki olduğundan emin olduğum kupasını kaldırarak, "Lunga vita alla Regina!" diye bağırdı. *Kraliçemizin ömrü uzun olsun...*

Benim adamlarım da İrlandaca, "Fada beo an Banrion!" diyerek onu izlediler. *Yaşasın kraliçe, yaşasın!*

Burada aşağı yukarı iki gündür bir aradaydılar. Hatta belki de... eğer düşündüğüm kadar uzun uyuduysam üç gündür! Ve hep birlikte içiyor, şakalaşıyor, kahkahalar atıyorlardı.

Ben de onlara gülümseyip, gözlerini benden ayırmayan Neal ve Declan'a baş işaretiyle beni takip etmelerini istediğimi belirttim Yemek salonundan çıkıp ağaçların altına doğru ilerlerken onlar da yerlerinden kalkmış, beni takip ediyorlardı. Ama ikisi de her zamankinden çok daha yavaş hareket ediyorlardı ve bana yetişmeleri uzun sürecek gibiydi.

Sonunda kimsenin bizi duyamayacağı bir yere geldiğimizden emin olunca durdum ve gülmemek için büyük çaba sarf ederek, "Eee, nasılsınız bakalaım?" diye sordum.

Declan bana doğru birkaç adım atarken, gözleri ateş saçıyor, adeta burnundan soluyordu. Fena hâlde tepesi atmış olmalıydı.

"Seni lanet olası piç kurusu! Seni aşağılık herif! Karın beni bıçakladı! Duydun mu? Beni bıçakladı diyorum, Liam! Hayatında hiç bıçaklandın mı?" Parmağıyla Neal'ı işaret ederek, "Seni vuran bu pislik herifti ve sadece şok tabancası kullandı. Benim tek yaptığımsa karını sakinleştirmeye çalışmaktı. Nedir bu başıma gelen, açıkla bana!"

Daha fazla kendimi tutamayarak bir kahkaha attım. Güldüğüm zaman yaram bana korkunç veriyordu ama bu manzara karşısında gülmemek elimde değildi. Her şey çok komikti çünkü. Mel'im hayatıma girene kadar hiç bu kadar çok gülmemiştim.

"Nasıl böyle bir şeye cesaret edebildin ki? En sakin olduğu zaman beni bacağımdan vurmuştu, unuttun mu? Daha fazlasını yapmamış olmasına şaşıyorum doğrusu."

Declan başını iki yana sallarken gözlerindeki öfke her an biraz daha artıyordu. "Hepinizden nefret ediyorum!"

Koca bebek sonrasında arkasını dönüp yavaş adımlarla uzaklaştı.

Neal hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyor, yapmış olduğumuz plandaki rolünden tatmin olup olmadığımı anlamaya

çalışıyordu. Bir tarafım onun başarısızlığa uğramış olmasını diliyordu. Böylece ondan nefret etmeye devam edebilecektim. Ama rolünü hakkıyla yerine getirdiğini itiraf etmek zorundaydım ve şimdi sıra bendeydi. Derin bir iç çekip elimi ona uzattım.

"İleride sana aşağılık bir herif gibi davranacağım zamanlar olacaktır," derken o da elini uzatıp eli tuttu. "Ama bundan böyle geçmişi geride bırakacağım, kardeşim. İlişkimiz bir daha geçmişte yaşananlar nedeniyle zedelenmeyecek. Yaşadıklarımızı düşünerek senden nefret etmeyeceğim. Hâlâ karından hoşlanmadığımı itiraf etmem gerek ama artık senden nefret etmiyorum."

"Bunu yapabileceğinden emin misin? Nefretini geride bırakabilecek misin?"

"Düşünmeden cevap verecek olsam hemen hayır derdim. Ama dün gece karımla aklımı başımdan alan bir gece geçirmemin ve bundan sonra da böyle pek çok gece geçirecek olmamın nedeni sensin. Bu da en azından seninle karşılıklı bir bira içebileceğim anlamına geliyor. Ama bundan sonra yaptığımız plan hakkında kendi aramızda bile tek bir kelime etmeyeceğiz. Bunu Declan'a da söyle. Tek kelime bile..." Ben bunları söylerken yüzündeki gergin ifade her an biraz daha azalıyordu. Sözlerim bittiğinde sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibiydi.

"Teşekkür ederim, Liam."

"Ama ilk birkaç sefer biralar senden. Canımı fena yaktın çünkü." Elimi yarama götürüp acıyla yüzümü buruşturdum ve Neal'ın yanından ayrılıp barakama doğru yürümeye başladım. Garip bir şekilde ben de üstümden bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Artık özel hayatım düzene girmişti. Artık sadece Vance, Saige, Amory ve o başkomiser bozuntusunu cehenneme yollamak, ülkenin bizim kontrolümüzde olmayan bölgelerini ve Avrupa'yı ele geçirmekle ilgilenecektim. Bütün bunları sevgili karım sayesinde başaracaktım. İçimden tüm kalbimle sevgili Mel'ime teşekkür ettim.

Sanki birbirimizin aklını okuyormuşuz gibi barakadan içeri girdiğimde Mel'i benim tişörtümü giymiş, etrafında dosyalar ve bir dizüstü bilgisayarla yatakta otururken buldum.

Ceketimi çıkarırken duyduğum acının yüzümden belli olmaması için büyük çaba harcayarak gülümsedim ve "İşte mafya dünyasından bir çiftin hayatı," dedim.

Yatağa sırtüstü uzandığımda bana bir dosya uzatarak, "Bununla ilgilenmek zorundayız," dedi.

Saige'nin şifreli yazılarının devamı gibi görünen kâğıtlara göz atarken, "Adamlar sana Kanlı Melody diye isim takmışlar," dedim.

Baktığı kâğıtlardan başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Bu, insanların üzerinde yeterince korku uyandıran bir isim değil."

"Bence öyle. Hepsi de senden korkuyor ve sana saygı duyuyor. Hatta sanırım benden çok senden korkuyor ve sana saygı duyuyorlar." Suratımı asınca eğilip beni dudaklarımdan öptü.

"Belki de merkezdeki fabrikamıza zorla giren başkomiserin evini havaya uçurursan beni geçebilirsin."

Sözleri bir anda hızla yerimden doğrulmama neden oldu. Aslında fazla hızlı kalkmıştım ama şu anda acıyan göğsümle uğraşacak değildim.

Bahsettiği konuyla ilgili ne yazılmış bulmak için yatağın üzerindeki dosyaları karıştırırken, "Bu da ne demek?" diye bağırdım. Mel bir süre sakince dosyaları karıştırmamı izledikten sonra gülümsedi ve bana dizüstü bilgisayarı uzattı.

"Burası Orland Park'daki kristal met laboratuvarımız."

Bilgisayar ekranında o ahmak ve adamlarının fabrikaya zorla girişlerini izlerken, "Oraya nasıl girer?" diye bağırdım. Bu kişilik haklarına aykırı bir davranıştı.

Mel, Saige'nin şifreli yazılarının olduğu kâğıtları eline aldı. "Anlaşılan aynasızlara tüyo veren, başımızı derde sokmak isteyen Vance'mış."

Elindeki kâğıtları alıp hızlıca göz attım.

"Bu belki de bir tuzak, Saige'nin kendi kendimizi vurmamız için bize gönderdiği birer kurşun." Saige denen kadını henüz yeterince tanımıyordum ama elimizdeki bilgilere bakılırsa otların arasına saklanmış, her an saldırmaya hazır, sinsi bir yılandı ve güçlenip gelişmeden birilerinin bu yılanın başını koparması gerekiyordu.

"Ben de aynı şeyi düşündüm ve Fedel'den Ryan'la temasa geçmesini istedim. Anlaşılan Saige her şeyi unutuyor ve bu nedenle kayıt ihtiyacı hissediyormuş. Amory de bilgisayarındaki bilgilerin ele geçirilmemesi için her hafta bu kayıtları şifreli yazılara çeviriyormuş. Bu şifreli yazılar konusunda Ryan'ın bize büyük yardımı oldu. Ama tamamen bu olaya odaklanıp diğer sorunu göz ardı etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Burnumuzun dibinde yakamıza yapışmak için fırsat kollayan bir aynasız olduğunu unutmamamız gerek."

"Merak etme. Declan o işin icabına baktı. Şu anda evinin altında patlamaya hazır bir bomba var," dedim.

Mel bilgisayarı kucağına alıp bir tuşa tıkladığında, ekranda Chicago banliyölerinde yer alan, küçük, mütevazı bir ev göründü. Anlaşılan cesur başkomiserimiz ailesini kaybettikten sonra da aynı evde yaşamıştı. Bir yanım az sonra yapacağımız şeyden üzüntü duyuyordu ama yine de Mel'in bana uzattığı cep telefonunu gülümseyerek aldım. Telefonda bir numara tuşlayıp ara düğmesine bastığım anda ekrandaki mütevazı ev, bir anda Yeni Yıl'da atılan havai fişekler gibi ışıl ışıl oldu. Bu görüntüyü izlerken artık üzüntü duymadığımı fark ettim.

İkimiz de dudaklarımızda mutlu, zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle birbirimize baktık. Sonrasında cep telefonundan mevzi numarasını tuşladım ve sırf eğlence olsun diye tekrar yolla tuşuna bastım. Mel fal taşı gibi açılmış gözlerle bir ekrana bir bana baktı.

Şaşkın bakışlarını ekrana çevirip yutkundu ve "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Bu yeri bilenlerin sayısı çok fazla. Kapıya metten kafayı bulmuş pek çok kişinin dayandığını duydum ve bir ay önce her şeyi oradan taşıttım." Evet, başkomiser içeri girmiş olsa bile bulabileceği bir şey kalmamıştı.

Mel'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ama çok geçmeden bir felaket yerine dönmüş fabrikadan kaçışan memurların arasında başkomiser ve ahmak yardımcısını görünce gülümsemesi yok oldu. Pislik herif cehennemden çıkmaya çalışan amirine yardım ediyordu.

"Bazı hergeleler ne zaman ölmeleri gerektiğini bilmiyorlar."

Karımı boynundan öperek kendime doğru çektim. "Zamanı gelince her şey istediğimiz gibi olacak, aşkım. Zamanını bekle. Hepsinin canını yakacağız."

"Sonra da onları öldüreceğiz."

Sırıttım. "Sonra da onları öldüreceğiz. Birer birer... hepsini. Onlardan geriye sadece kan lekeleri kalacak."

Karım omzuma başını dayadı ve ekrandan canlı canlı yanarak ölecek kadar şanslı olmayan polis memurlarını izledik. Çırpınarak, çığlıklar atarak kaçışan altı memur saydım. Kim bilir hâlâ yanmakta olan binada daha kaç memur vardı.

Mel konyak şişesini başına dikerek, "Bu olayı bize yamamaya çalışacaktır ama," dedi.

"Umarım bunu yapmaz, yoksa Yargıç Randal'ı rahatsız etmek için bir nedenim olur."

Öyle ya, ondan hiç faydalanmayacaksanız, bir yargıcı maaşa bağlamanın ne anlamı vardı ki?

Mel, "Ve Senatör Colemen'i de," diye ekledi. "Daha önce hiç üzerimde pijamalarımla birini öldürmemiştim."

"Ben de. Bu bizim ilk seferimiz ve o nedenle hiç unutulmayacak," dedim ve eğilip karımı dudaklarından öptüm. O da öpüşüme karşılık verince, her şey başından beri böyle olmalıydı diye düşündüm.

Mel ve ben... birlikte dünyayı ateşe verecektik.

20

"İnsanın mutluluğu kendi içinde bulması kolay değildir ama başka yerde bulması da mümkün değildir."

- Agnes Repplier

CORALINE

Midemdekileri önümdeki kaba bir kez daha çıkardıktan sonra boğulur gibi, "Devam edemeyeceğim!" dedim.

Adriana saçlarımdan çekerek başımı kaldırdı ve kararlı bir sesle, "Cora, gayet iyi gidiyorsun ve üçüncü günde pes ettiğini patrona söyleyen kişi olmaya hiç niyetim yok," dedi.

Saçlarımı ondan kurtarıp, güçsüz kollarımla onu ittim. "Adriana, şu cildimin hâline bak. Perişan oldum, resmen rengim değişti. Ayakta durmakta bile zorlanıyorum. Buna devam edemeyeceğim! Yapamayacağım! Her yerim ağrıyor, Adriana. Lütfen bırakmama izin ver."

Adriana iç çekti ve ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"Düşündüğünden de güçlüsün Cora. Üç günde çok yol aldın. Her yerinin ağrıdığını biliyorum ama artık eski Cora olmadığını da biliyorum." Bana giyecek bir şeyler uzattı. "Bu yüzden saçmalamayı kes, üstüne şunları giy ve akşam yemeğine git ki bir an önce buraya, çalışmaya gel."

Uzattığı giysileri alıp ona kötü kötü baktım. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," deyip arkasını dönüp gitti.

Giysileri giyerken çektiğim acı dayanılacak gibi değildi. Kollarım her bir hareketimde gözümden yaş gelecek kadar

ağrıyordu. Midemdeki her şeyi çıkarmamış olsam, doğruca yatağa giderdim ama açlıktan ölmek üzereydim. Ağzımı çalkalayıp saçlarımı taradıktan sonra odadan çıkıp yavaş adımlarla merdivenlerden inmeye başladım.

"Coraline?" Bu ses yerimden sıçramama neden oldu.

Hayır, olamaz! Şimdi olmaz, Olivia!

Yemek salonunun kapısına ulaştığımda, "Efendim, Olivia?" dedim.

Olivia beni baştan aşağıya süzdü ama bir şey söylemedi. Yemek salonuna girdiğimde Sedric ve Evelyn konuşmalarını kesip bakışlarını bana çevirdiler.

Tanrım, Mel bu bakışlara nasıl katlanıyor? İnsanlar ona böyle baktıklarında çenesini dikleştirip daha gururlu bir tavırla yürümeye başlıyor...

Derin bir nefes aldım, çenemi dikleştirdim ve yavaş adımlarla sandalyeme yürüdüm. Peçetemi kucağıma serdikten sonra sanki onlar orada değilmiş gibi tabağıma yemek koydum.

Evelyn'in, "Coraline, bu kadar yeter! Sana neler oluyor? İyi misin? Senin için endişeleniyorum." diyen sesi yerimden sıçramama neden oldu.

Tabağıma biraz daha yemek alıp başımı kaldırmadan, "Bir şeyim yok, gayet iyiyim," diye cevap verdim.

Sedric tabağındaki eti keserken ciddi bir tavırla, "Nefes alıp verirken yüzünü buruşturman kaburgalarında en azından birkaç çürük olduğunun göstergesi. Makyajla gizlemeye çalıştığın patlamış dudağın da cabası. Ama bunlar sadece görebildiğimiz yaraların. Bana bir an önce gerçeği açıklarsan iyi olur," dedi.

Sözlerimin onları şok etmesini bekleyerek, "Savunma dersleri alıyorum," dedim. Ama bakışlarımı yüzlerinde dolaştırdığımda aralarında sadece Olivia'nın şoka girmiş gibi göründüğünü fark ettim.

"Tanrı aşkına, neden böyle aptalca bir şey yapıyorsun?"

Bana kalırsa asıl bu soru son derece aptalcaydı.

"Çünkü gerektiğinde kendimi savunmayı öğrenmek istiyorum!"

"Ah, tabii ya! Bunlar Melody'nin işleri, değil mi?" diye homurdandı. "Aileyi allak bullak etti. Bu kız bizim sonumuz olacak."

O gelmeden önce de pek iyi sayılmazdık.

"Declan bunu duyunca ne düşünecek Coraline? Ya kötü bir şekilde yaralanırsan? Sen ne yaptığının farkında bile değilsin. Sen öyle bir..."

Öfkeyle yerimden fırlayıp, "Kes sesini!" diye bağırdım. "Hayatım ve vücudumla ne yapacağıma karışamazsın! Bu konuda benim için sadece Declan'ın düşünceleri önemli. Her şeyin farkındayım ben! Mel geldi ve medyanın tüm ilgisini kendi üzerinde topladı. Artık kimse senin suratına bile bakmıyor. Ama bunun acısını benden çıkaramazsın. Defol git, bebek isimleri sözlüğüne bak ya da tırnaklarına oje sür ve beni rahat bırak!"

Sözlerim bitince şaşkın şaşkın birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Bu sözleri ben mi söylemiştim? Tekrar yerime oturdum ve başımı öne eğip yemeğime devam ettim.

"Yaşanan tatsızlık için özür dilerim, Evelyn."

"Sorun değil. Anlaşılan içinde uzun zamandır birikenler varmış." Başımı kaldırınca gülümsediğini gördüm.

Sedric ise kaşlarını çatmıştı. "Bu dersleri kimden alıyorsun? Güvenilir insanlar mı bari?"

"Adriana'dan. Mel'in..."

Şarabından bir yudum alan Olivia küçümser bir tavırla, "Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi Melody'nin peşinden ayrılmayan o zavallı mı?" diye sordu.

Sedric azarlar gibi sert bir sesle, "Yeter Olivia!" diye bağırdı ve Olivia yerinden kalkıp salondan çıktı. "Sonraki dersin ne zaman Coraline?"

"Yarın sabah beşte."

"Tamam, ben de orada olacağım."

Lanet olsun!

* * *

Eğitimin beşinci gününde aynanın karşısında otururken, "Kararlıyım, yap Adriana." dedim.

Gözlerini saçlarımdan ayırmayan Evelyn, "Emin misin?" diye sordu.

"Bunlar sadece saç. Kökleri bende, yeniden uzarlar."

Dünkü kavgamızda Adriana saçlarımı koluna dolamıştı ve neredeyse kökünden koparacaktı. Uzun saçın dezavantaj olduğunu böyle anlamıştım.

Evelyn ve Sedric sanki ben spor salonuna giden bir çocukmuşum gibi dünkü çalışmayı baştan sona izlemişlerdi. Sedric hiç ses çıkarmamıştı ama vücudum yere her çarptığında yüzünü buruşturduğu gözümden kaçmamıştı.

Adriana iriliğimi avantaj olarak kullanmayı öğrenmem konusunda kararlı olduğundan, yumruk ve tekme konusuna yoğunlaşmıştık. En az bir saat boyunca havaya sıçrayıp ellerine uçan tekmeler atmamı istiyordu. Ama ben değil tekme atmak, zıplamakta, hatta ayakta durmakta bile zorlanıyordum. Midem ağzıma gelip yediklerimi çıkardığımda bana su, ekmek ve sadece altı dakika dinlenme izni vermişti.

Adriana, "Başlıyorum," dediğinde gözlerimi kapattım. Tek duyduğum saçlarımı kesen makasın açılıp kapanırken çıkardığı sesti.

"Evelyn, ben kel bile olsam, yeğenin beni sevecektir. Ne dersin?"

"Iıı..."

"Evelyn!" Gözlerimi açtım ve aynadaki yansımama baktım. Eskisinden farklı görünüyordum. Kötü yönde bir değişim değildi bu. Sadece değişmiştim.

Aynadaki görüntüme bakan Evelyn yutkundu. "Adriana bundan sonra saçlarımı sen kesmelisin." Saçlarımın katlarında parmaklarını dolaştırırken hayranlık dolu gözleri aynada

gözlerimle buluştu. "Çok güzel oldun. Declan sana tekrar tekrar âşık olmaktan kendini alamayacak."

Tanrım! Ben de bunu ümit ediyorum zaten...

"Şimdi sıra sende, Adriana," diyerek onu kalktığım sandalyeye oturttum.

"Coraline..."

"Hayır, itiraz kabul etmiyorum. Şimdi saçını kesmeme izin vermezsem ben de gece sen uyurken keserim."

Tehdidim karşısında gözlerini devirdi ve "Ben hiç uyumam ki," diye itiraz etti .

Makası alarak, "Ve beni neden hiç şaşırtmadı acaba?" diyerek gülümsedim.

Aynaya bakıp nasıl bir model yapacağıma karar vermeye çalışırken yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Seksi Adriana, işte bu görüntünün altında bir yerlerde. Tıpkı bir gençlik dizisinden fırlamış gibi olacaksın."

* * *

Arabadan indiğimden beri belki de dokuzuncu kez elbisemi düzelttim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onu göreceğim için çok heyecanlıydım. Ama uçaktan ilk çıkan, tanımadığım bir adamdı ve onu Mel takip etmişti. Mel'in bana doğru yaklaştığını gördüm ama dikkatimi ona veremedim çünkü hemen arkasında Declan'ım duruyordu! Saçlarıma bakıp beni daha iyi görebilmek istermiş gibi gözlerini kıstı.

Yanıma gelip ellerini saçlarımda gezdirdi ve "Doğrusu çok şaşırdım. Çok... tatlı olmuşsun," dedi.

Güzel değil, tatlı diyor. Şimdilik bununla yetineceğim ama hiç yoktan iyidir.

22

"Bir cinayeti bir fincan kahve içerken itiraf etmek, jürinin önünde itiraf etmekten çok daha kolaydır."

- Friedrich Dürrenmatt

LIAM

Mel gözlerini 20-30 metre uzaktaki geyikten ayırmadan, "Çok iyi, hadi biraz daha yaklaş güzel şey," diye fısıldadı.

Başımı başıyla aynı hizaya götürüp, "Kolunu serbest bırak ve derin bir nefes al," dedim.

Her zamanki ukalalıyla, "Kolum serbest ve sen ikimiz için de yeterince nefes alıyorsun zaten," diye cevap verdi.

Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım. "İyi o zaman, hadi öldür Bambi'yi."

Oku fırlatınca tam beklediğim şey oldu. Geyiğin başının hemen yanından geçen ok, hayvanın ürküp kaçmasına neden oldu. Mel, hiç ses çıkarmadan öfkeli bakışlarla bir süre hayvanın arkasından baktı, sonra bana döndü. Ok ve yayı elime tutuşturup belindeki silahı aldı.

Somurtarak, öfkeli bir sesle, "Onu, bununla rahatça öldürebilirdim," dedi. Bu kadının öfkeli hâli bile bana inanılmaz sevimli görünüyordu, özellikle de öfkesinin nedeni ben olmadığımda.

"Öldürebilirdin ama o zaman ok atmayı öğrenemezdin." Yayı gerip gökyüzünde uçan bir kuşa hedef alarak oku fırlattım. Ok doğruca kuşun kalbine saplanınca Mel gözlerini devirerek silahını gökyüzüne doğrultup üç el ateş etti.

"Ben üç kuş vurdum, sense sadece bir. O zaman ok kullanmayı öğrenmemin ne anlamı var?" diye gülümsedi.

Ona cevap vermektense dizlerimin üzerine çömelip yerdeki artık yaşamayan dört kuşa baktım. "Tanrım! Bunlar bülbül."

"Şaka yaptığını söyle, yoksa seni de onların yanına gönderirim," diyen Mel bir kahkaha attı.

Ben de gülümsedim ve yayımı tekrar gererek bir ok daha attım. Birkaç saniye sonra ağaçtan ölü bir kuş daha düştü.

"Aklın sıra bana hava atmaya çalışıyorsun sanırım?"

Sırıtarak, "Karımın kullanamadığı bir silah buldum ve hava atmak için bu şansı sonuna kadar kullanacağım," dedim.

"Ben insan avcısıyım. Kim insanları okla avlar ki?"

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, "Süper kahraman Green Arrow demeye kalkacak olursan seni diğer bacağından da vururum, haberin olsun," deyip güldü.

"Bütün insanlar aslında hayvandır, aşkım. Onlar da hayvanlar gibi korktukları zaman donakalırlar, ölürken acı içinde inlerler. İnsan ya da geyik öldürmek de aynı şeydir bu durumda. Ayrıca Green Arrow demeyecektim. Aklımdan Hawkeye ve Katniss Everdeen geçmişti ama Green Arrow geçmemişti."

Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kamp alanına doğru yürümeye başladı. Onu etkilemek çok da zor değildi.

Birkaç dakika sonra altta kalmaması gerektiği aklına gelmiş olacak ki, "Çocuk gibisin," diye mırıldandı.

Ona yetişip elini tuttum. "Evet, haklısın." Bakışları bir süre birleşen ellerimize odaklandıktan sonra gözlerime çevrildi. Bu bakışlar bana elini tutmamın onu rahatsız ettiğini söylüyordu ama rahatsız olmasına rağmen elini çekmedi.

"Ne oldu? Bana kendime gelmemi mi söyleyeceksin yoksa?"

"1950'lerde olsaydık belki."

"Sen hiç flört ettin mi? Romantik randevulara çıktın mı?" diye sorduğumda durdu.

"Ben flört etmem ve romantik randevuları da ahmakça bulurum. Sen de benimle flört etmeye çalışmak gibi aptalca romantiklikler yapmasan iyi olur."

"Kadınlar genelde bu aptalca romantizmden hoşlanırlar ama," deyip gülümsedim. Bu kadın sürekli gülümsememe neden oluyordu ve bunu ondan ve diğer insanlardan saklamayı başarabildiğim konusunda ciddi endişelerim vardı.

"Ben o kadınlardan değilim. Ben Melody'im."

"Belki bu konuda ortak bir noktada buluşabiliriz," diyerek sırtımı yanımdaki ağaca yasladım.

Kolların kavuşturup omuzlarını dikleştirdi. "Ya da seni vurabilirim."

"Şiddet çözüm değil, aşkım. En azından bana karşı uygulanan şiddet çözüm olmayacaktır. Flört etmek daha iyi bir çözüm bence. Sen ve ben, senin nazik olabildiğin tek yerde, yatak odamızda..."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kendime doğru çektim ve konuyu daha fazla uzatmamak için dudaklarını dudaklarımla örttüm.

Bir süre sonra zorlukla dudaklarımı onun güzel dudaklarından hafifçe uzaklaştırarak, "Bizim romantik randevularımız, pijamalarımızı giyip aynasızları ya da yolumuza çıkan kimse onu öldürmek şeklinde olabilir. Ne de olsa ikimiz de insan avcısıyız," dedim.

Şehvetli bir şekilde dudaklarımı öperken inlemeye başlamıştı. "Bir kadını nasıl baştan çıkaracağını iyi biliyorsun."

Sözleri aklımı başımdan aldı. Erkekliğim sertleşmişti. Onu kucaklayıp ağaca sımsıkı dayayarak kıpırdayamaz hâle getirdim. *Tanrım, karıma aşığım!*

Arkamızdan bir yerlerden, "Hanımefendi, efendim..." diyen bir ses duyduğumda aklımdan geçen ilk şey, sesin sahibini yakalayıp boynunu koparmaktı. Mel'in gözlerinde beliren öfke dolu bakışlar onun da aklından aynı şeyin geçtiğini

söylüyordu. İsteksizce vücudunu benden uzaklaştırarak, ileride sırtı bize dönük duran Fedel'e baktı ve buz gibi bir sesle, "Ne var?" diye sordu.

"Uçakların depoları doldurulduu ve kalkışa hazır durumdalar. Bay Callahan, babanız size ulaşmaya çalıştığını ama ikinize de ulaşamadığını söyledi. Başkomiser, bir saat içinde basına patlamayla ilgili bir demeç verecekmiş. Ayrıca bu sabah tekrar eve gelmişler."

Orospu çocuğu evime bir kez daha mı geldi? Bu pislik kesinlikle ölmeye kararlı gibi görünüyor.

Mel üstünü başını düzeltirken, "Adamlar hazır mı?" diye sordu. Ona bakarken üzerini düzeltmesine bile gerek olmadığını, her hâliyle güzel, seksi ve ölümcül olduğunu düşündüm.

Fedel hemen, "Evet, hanımefendi. Monte ve buraya kara yoluyla gelen diğer adamlar, dün gece yola çıktılar," diye cevap verdi. Adamın bakışlarından onun Mel'den daha çok çekindiğini anladım. Yapmam gereken şeylerden biri, adamların bize eşit saygı duymasını ve korkmasını sağlamaktı.

Sert bir sesle, "Bizi yalnız bırak," dedim ve sakinliğimi yitirmemeye çalışarak karıma döndüm.

"Onu geberteceğim. Önce yerini..."

"Bu işe yaramaz. Onu durdurmamız gerek." İçini çekti. "Onu öldürmek, savaşı yarı yarıya kazanmak demek. Bunu yaparsak diğer polis memurları için rol model olmasını sağlarız. Herifi kendi ellerimizle kahraman ilan ederiz. Patlama nedeniyle basına vereceği demeç büyük olasılıkla moral yükseltici sözlerden oluşacak ve pislik herif daha iyi bir gelecek için ümit vermeye falan çalışacaktır. Eğer böyle burnunun dikine gitmeye devam eder ve geri adım atmamakta direnirse, bence ona yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapmamız daha doğru olur."

"Chicago'yu kana boyayalım diyorsun yani?"

Başını salladı. "Suç mahalli yoksul kesimin yaşadığı gecekondu bölgeleri olduğunda, olayı pek çok kişinin ruhu bile

duymaz. Ama suç banliyölere yayılmaya başlarsa, insanlar polis memurlarından çok daha iyi bir performans talep etmeye başlayacaklardır."

"İyi fikir. Birkaç olayın ardından polis teşkilatına duydukları güveni kaybedecekler. Böyle olunca da biz sahneye çıkıp onlara neden Callahanları sevmeleri gerektiğini hatırlatacağız."

"Declan ve Monte'ye hemen işe koyulup emniyet güçlerinin gizli bilgilerine ulaşmalarını ve aile sahibi tüm polis memurlarının adlarını bulmalarını söyleyeceğim." Mel kendinden memnun bir şekilde gülümsedi ama bence bu kadarı yeterli değildi. Çok daha fazla insanın acıyla inlemesini istiyordum.

Kamp alanına doğru yürürken, "Hedefimizde sadece emniyet görevlileri ve aileleri olmamalıı" dedim. "Her bir hâkimin, politikacının ve ailemizi desteklemeyen iş adamının da isimlerini istiyorum. Böylece önümüze çıkanlara, hatta onlarla en ufak bağlantısı olanlara acımayacağımızı göstermiş oluruz."

Kan dökülecekti. Şehir tam bir kan gölüne dönecekti.

MELODY

"Sevgili Chicagolular, şu an karşınızdayım çünkü bir takım korku ve endişeleriniz olduğunun farkındayım ama bunun geçici bir dönem olduğunu bilmenizi isterim. Bu şehri avucumun içi gibi bilirim. Eski, huzurlu günlerin geri gelmesi için yapılması gerekenleri de gayet iyi biliyorum. Chicago Polis Teşkilatı çalışanlarının sürekli fazla mesai yapmalarının nedeni, şehrimizde güvenliği sağlayabilmek. Bizler tüm imkânlarımızı seferber edip görevimizi yerine getiriyoruz ama sizlerin de yardımına ihtiyacımız var. Herhangi bir şey görür ya da duyarsanız doğruca bize gelmeniz durumunda sizi koruyacağımızı bilmenizi isterim. Şimdi silkinip şehrimizi, çoktan vazgeçmiş olduğumuzu düşünenlerin elinden geri alma zamanı. Onlar ki bizim yapacakları kanunsuz işlere..."

Önümde duran bilgisayarın sesini kısıp, "Bu herifin sesi, içimdeki adam öldürme arzusunun tavan yapmasına neden

oluyor," diye homurdandım. "Onu şimdi gebertmeye ne dersin? O bölgede keskin nişancılarımız var, değil mi?"

Şarabını yudumlayan Liam düşünceli bir sesle, "Bunun yanlış bir karar olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi. "Endişelenme, yarın şehirde şiddet dolu günler başlayacak. Sadece on iki saat daha sabret."

İçimi çekerek bilgisayar ekranında hâlâ konuşmakta olan ahmağa baktım.

"Sence gerçekten birilerinin gidip onlara bilgi vereceğine inanıyor olabilir mi?"

"İnanıyorsa katıksız bir geri zekâlı olmalı."

Liam'ın cümlesi bittiği anda yanımıza gelen Fedel önümüze yeni bir dosya koydu.

"Nedir bu?" diye sordum ama dosyayı açtığım anda yüzüm kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Sonra dosyayı Liam'a uzatıp ne tepki vereceğini görmek için bakışlarımı yüzüne diktim.

Liam bir kahkaha atıp Natasha'nın başı sargılı, hastane yatağında çekilmiş fotoğraflarını bana uzattı. "Yüce İsa aşkına, bunu kilisede mi yaptın?"

O sürtüğü gebertmeliydim.

"Bana kahvaltıda onunla buluştuğun söylenmişti." Liam şaşkın bakışlarla önce bana baktı, sonra da gözlerini Fedel'e çevirdi.

Fotoğrafı öfkeli bir tavırla masanın üzerine fırlatırken yanağında bir kas seğirmeye başlamıştı. "Yani beni takip mi ettirdin?"

"Evet, uyuzluğunun üzerinde olduğu bir sabah seni takip ettirdim." Bir an sustum ve konyak şişesini kapıp, "Ve eski kız arkadaşınla..."

"O, bir zamanlar seks yaptığım bir fahişe. Kız arkadaşım falan değildi!"

Gözlerimi gördüğünden emin olmak için ona doğru eğildim. "Yaptığımdan zerre pişmanlık duymuyorum ve onun kim

olduğu da beni ilgilendirmez. Geleceğinin bir parçası olmak istiyordu, ben de ona haddini bir daha aşmaya kalkarsa, başına neler geleceğini gösterdim."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu ama bana cevap vermedi. Fedel'e dönerek, "Bunu bize getirmenin nedeni ne?" diye sordu.

"Bayan Briar kendisine saldıranın siz olduğunu iddia etmiş ve şikâyette bulunmuş, hanımefendi. Brooks bu konudaki emirlerinizi bekliyor."

Liam, "Gebertsin gitin tabii ki," diye atıldı. "Daha önce de bana saldırmaya kalkmıştı ve onu ciddi bir şekilde uyarmıştım."

O sürtüğün gebermesini yürekten istiyor olsam da, "Şu anda bu doğru olmaz," dedim. "Şimdi öldürülürse, kimin öldürdüğü çok belli olur. Eminim bir ailesi vardır. Onlar hemen işin peşine düşeceklerdir ve bir fahişe için başımıza bu kadar dert açmak çok gereksiz."

Bu sürtükle ilgili ne yapmamız gerektiğine karar veremiyordum.

Liam bir süre elini şakaklarına dayayıp düşündükten sonra tekrar fotoğrafı eline aldı.

Burun ve çene kırık, alında geniş çaplı tahribat var ve boğazında yer yer çamaşır suyu kalıntılarına rastlandı.

"Boğazında çamaşır suyu mu?"

Omuzlarımı silktim. "Başını klozete sokmak zorunda kaldım. Sanırım klozeti çamaşır suyuyla temizlemişler."

Liam gülmemeye çalıştı ama ben dudaklarının ucunun yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim. Başını sallayıp elindeki dosyayı masaya bıraktı.

"Bu yaraların yüzde doksanını kişi kendi kendine yapmış olabilir." Sonra ciddi bir tavırla yanımıza gelmiş olan Declan'a bakarak, "Ayrıca bu kadın kıskançlık krizlerine girdiğinde taciz ve şiddet içeren suçlar sergileyen, son derece dengesiz biri," dedi. Declan geçen hafta olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Küçük bıçağımı kullanmış olduğum için şanslıydı.

"Declan, Natasha Briar'a ait tüm kayıtların onu psikolojik olarak dengesiz biri olarak gösterdiğinden emin ol. Fedel, etrafta onun akıl sağlığının yerinde olmadığı dedikodusunu yay. Hangi doktora gidiyorsa, adamın onun yardıma ihtiyacı olduğunu söylemeye ikna olması için ne kadar gerekiyorsa ödeyin. Hafta sonuna kadar West Ridge'e yatırılmış olmasını istiyorum."

Mutlu bir şekilde gülümseyerek, "West Ridge eyaletin, hatta belki de ülkenin en berbat akıl hastanesi," dedim. Natasha henüz deli olmasa bile yakında kesin delirecekti.

Liam da bana gülümsedi. "Biliyorum. Olaylar biraz yatıştıktan sonra da onu öldürürüz."

"Ne kadar romantik. Sarışınlardan oldum olası nefret etmişimdir zaten," deyip bir kahkaha attım.

Liam gülmemeye çalışarak Neal'e dönüp, "Olivia yandı o zaman, zavallı kadın," dedi ama Neal kardeşine bakmadı.

Pencereden dışarı bakarak, "Kocasına karşı insaflı davrandığım için mutlu olmalı ama kendisine karşı ne kadar insaflı olabilirim bilemiyorum," dedim.

Liam başını salladı. "Kocasına insaflı mı davrandın? Burnunu kırdın, adamı şok tabancasıyla vurdun!"

"Onu mu savunuyorsun yoksa? Declan'a çok daha beterini yaptım. Üstelik o, seni vurmamıştı." Liam bu vurulma olayına fazla sakin yaklaşıyor ve bu tutumu beni gerçekten öfkelendiriyordu.

Declan duyabileceğimiz bir sesle, "Bu sefer kesinlikle haklı," diye mırıldandı.

Liam gözlerini devirerek, "Hepinize hatırlatmak isterim ki önümüzde büyük bir savaş var. Yarından sonra bu şehir cehenneme dönecek. Ve biz bir aileyiz. Gerçek bir aile gibi davranmak durumundayız. Ayrıca Declan'ı sadece hançer boyutunda küçük bir bıçakla bıçakladın."

Declan gergin bir ses tonuyla, "İşimiz gücümüz yok, oturup beni göğsümden hangi boy bıçakla yaraladığını mı tartışacağız?" diye sordu ve gözlerini devirme sırası bana geldi.

"Bir kere ben seni göğsünden bıçaklamadım. Omzuna yakın bir yerden bıçakladım. Üstelik sadece birkaç dikişle halledilebilecek ufak bir yara bu, koca bebek," dediğimde Neal kıs kıs gülmeye başladı. Bunun üzerine bakışlarımı Neal'a çevirip, "Senin için sakladığım çok daha büyük boy bir bıçağım var bu arada," diyene kadar da gülmeye devam etti.

Liam, "Eğer Neal bir daha benim bir kilometre yakınımda bir şeye ateş edecek olursa, kafasını koparıp herkese ibret olsun diye duvara bizzat ben asacağım," dedi ama sözlerinde ciddi olduğundan da kuşkulanmadım değil.

"Ondan nefret ediyorum," diye cevap verip şarabımı yudumladım.

"Aramızdaki tek romantik ben değilim sanırım," diyen Liam'ın sözleri çalan cep telefonunun sesiyle bölündü. Neal telefona cevap verdikten hemen sonra Liam'a uzattı.

Liam hoparlörü açıp telefonu masaya bıraktı. "Baba, sesini duyma zevkini neye borçluyum?" derken omuzlarını dikleştirip yerinde doğrulduğunu gördüm.

Şu erkeklerin, neden hep babalarına bir şeyler ispat etmek için yanıp tutuştuklarını hiç anlamıyorum.

"Liam, Melody, eminim yoğun programınız arasında haberleri izleme fırsatı bulmuşsunuzdur. Başkomiser sorun yaratıyor." Sedric'in sesi öfkesini kontrol etmeye çalışır gibi çok sertti.

"Evet..."

Liam'ın kendisini aptal konumuna düşürmesine fırsat vermeden, "O konuyla ilgileniyoruz ve çözeceğiz, Sedric," diye atıldım. "Konuşmak istediğin başka bir konu yoksa şimdi kapatmam gerekiyor." Liam sanki aklımı kaçırmışım gibi donuk gözlerle bana bakıyordu.

Karşıdan yanıt gelmesi için bir dakika kadar beklememiz gerekti. *Sedric'in canını mı sıktım? Vah vah, çok üzüldüm.*

"Evelyn'e Saige Rozkhov ve Amory Valero'nun düğün törenleri için bir davetiye geldi. Burada, Chicago'da düzenleniyor."

Birbirimize baktık ve Liam'ın gözlerinin kısıldığını gördüm. Başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Katılacağız. Hepsi buysa şimdi işimize bakmamız gerekiyor baba," diyen Liam karşı tarafın cevap vermesine fırsat bırakmadan konuşmayı sonlandırdı.

Yerlerimizden kalkarak uçağın arkasındaki kabine doğru yürüdük. Kapıyı kapattığımız anda konuşmaya başladım.

"Bu ailenin başı sensin, lanet olası baban değil. Onun sesini duyduğun an omuzlarını dikleştirmek, saygıyla doğrulmak zorunda değilsin. Onun belirlediği kurallarla oynamak, o istedi diye ona zaman ayırmak zorunda da değilsin. Hepsinden önemlisi, sanki hâlâ ailenin başı oymuş gibi sorularına cevap vermek zorunda da değilsin. Babana gösterdiğin saygıyı göstermen gereken tek kişi benim. Sen bir lidersin ve bir lider gibi davranmanı bekliyorum. İşle ilgili bilgileri onunla canın istediği zaman paylaşacaksın, o istediği zaman değil. O sana telefon edip havladığı zaman değil. Onun oğlu olabilirsin ama sen artık çocuk değilsin. Söz konusu babalarımız bile olsa sen Ceann na Conairte'sin, ben de patronum. Bir daha böyle davranıp kendini ve beni yerin dibine sokacak olursan, gözümü kırpmadan boynunu koparırım."

LIAM

Haklıydı. Yanımdan ayrıldığında aklımdan ilk geçen düşünce bu oldu. Ceann na Conairte bendim, babam değil. Onu o kadar uzun zaman Ceann na Conairte olarak görmüştüm ki ona saygı göstermek benim için refleks gibi bir şey olmuştu. Uçaktan çıktığımda Mel'in Coraline'ın yanında durduğunu gördüm.

Arkamdan gelen Declan, "İsa aşkına, karıma neler olmuş?" diye fısıldadı.

Mel'in yanında duran kısa saçlı kadına bakan Neal, "Saçlarına ne olmuş bunun?" diye sordu. Bu sorulara cevap vermeden doğruca karımın yanına yürüdüm ve bir şok da yaşadım.

Adriana'nın yanında duran Caroline'ın kuş yuvası gibi saçları düzgün bir biçimde şekillendirilmiş, kalın camlı gözlükleri gitmişti ve yüzünde hafif bir makyaj vardı. Bir tanrıça olmamıştı belki ama artık çirkin bir ördek yavrusu da değildi.

Yanlarına gittiğimde Mel, "Adriana, bizim arabaya gel. Coraline, daha sonra konuşuruz," dedi ve araçlara doğru yürümeye başladık.

Arabaya ulaştığımızda biz şoförün açtığı kapıdan arka koltuğa binerken, Adriana da ön koltuğa oturdu.

Eve doğru ilerlerken, "Sanırım tüm bunların seninle ilgisi var ha?" diye sordum.

Bu gelişmelerin Declan'ı nasıl çileden çıkaracağını hiç umursamadan, sakin bir tavırla, "Cora, benden yardım istedi, ben de Adriana'ya elinden geleni yapmasını söyledim," dedi. Declan tüm bu değişime gıkını çıkaramazdı ve sanırım Mel'in bu kadar rahat olması da bunu bilmesinden kaynaklanıyordu.

İçimi çekerek önde oturan Adriana'ya döndüm. "Ee, yengem nasıldı, anlat bakalım."

"İlk gün oldukça zorlandı. İkinci gün hem dünyaya, hem de kendisine karşı nefret doluydu. Üçüncü gün, on gün boyunca yediği her şeyi kustu ama haftanın geri kalanında temel kuralları öğrenme konusunda epey yol kat etti. Daha çok çalışması gerek ama bıçak taşımaya alıştığını söyleyebilirim. Bayan Callahan'ın silah konusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Bir kez atış yapmayı denedi ve neredeyse elini uçuracaktı." Adriana'nın sesindeki gurur hissedilmeyecek gibi değildi. Yalan söylemediğinden emindim ama sözlerine inanmakta da güçlük

çekiyordum. Yıllardır tanıdığım iyiliksever Coraline'ı bu kızın anlattığı şeyleri yaparken hayal edemiyordum.

Mel, "Saçlarına ne oldu peki?" diye sordu.

"Savaşçı olma işine kendini biraz fazla kaptırdı ve dezavantaj olduğunu düşündüğü uzun saçlarından da kurtulmak istedi. Hatta kendini o kadar kaptırdı ki sabah çalışmalarımızdan birinde Rocky'i dinlemek istedi ve bana defalarca *Eye of the Tiger*'ı çaldırdı. Evel... Bayan Callahan da çalışmalarımızı onaylıyor."

Mel yerinde doğrularak, "Senden bu çalışmaları gizli tutmanızı istemiştim," dedi.

"Denedim hanımefendi. Ama Coraline için en zor günler, ikinci ve üçüncü günlerdi. O günlerin akşamında yemekte ne yaptığımızı saklamayı başaramamış. Bay ve Bayan Callahan onun savunma dersleri aldığını sanıyorlar. Olivia Callahan olup bitenleri Neal'e anlatmaya kalkınca ben de onun telefonunu kırmak zorunda kaldım."

Mel'in yüzü asık olmasına rağmen başını sallayarak onayladı.

"Anladım." Ben de kaşlarımı çatmıştım. Bugün tüm aile akşam yemeği için toplanınca ilginç şeyler olacak gibi görünüyordu.

"Bu konuda endişelenmemiz yersiz. Önümüzde Saige ve Amory gibi çok daha fazla endişelenecek konular var." Mel bu isimleri tükürür gibi söylemişti.

"İşte ben de tam olarak bu yüzden İtalya'ya bir seyahat planlıyorum ya."

"Liam, şu anda Vance'ın arabalarıyla uğraşacak vaktimiz yok. Yapmamız gerekenler listesinin en altında kalıyor bu konu." Mel aklımdan geçenleri anlayamamıştı.

"Bizim gitmemize gerek yok, adamlarımız gidebilir. Ayrıca birkaç araba ve belki de bir ya da iki evi kullanılmaz hâle getirmek için düğün kutlamalarının olduğu zamandan daha uygun bir an olabilir mi?" Çok meşgul olacaklar ve gafil avlanacaklardı.

Mel sırıttı. "Ani atak ha?"

"Kesinlikle."

"Adriana, düğün ne zaman?"

Adriana bize bir düğün davetiyesi uzatarak, "Üç hafta sonra, hanımefendi," dedi. Mel de davetiyeye, gözlerinde en az benimki kadar tiksinti dolu bir ifadeyle baktıktan sonra davetiyeyi yere fırlatıp bana döndü.

"Vance'ın mallarını bizzat yıkıp yakmayacağın için üzülmeyecek misin peki?"

İşte olayın tek olumsuz tarafı buydu. "Evet. Düğün daveti sırasında haberi alan Vance'ın yüzünü görmek, bu zevki tadamayışımızı telafi edecektir." Herkesin içinde öfkesini gösteremeyecekti. Aşağılık herif zorunlu olarak olayı sineye çekecek, hatta bana gülümsemek zorunda kalacaktı.

Mel başıyla beni onaylayıp başını çevirerek pencereden dışarıya bakmaya başladı. Gözlerinde kopan fırtınaları görüyordum ve o an her şeyden çok onun zihnini okuyabilmeyi istedim. Sanki anlamış gibi gülümseyerek bana döndü ve o güzel yüzünü öpmemek için kendimi zor tuttum.

"Babam bana dünyanın göz önündeki kadınlarının, Kate Middleton gibi bebekleri okşayan ve kocasının parasını yüklü çekler yazarak harcayan biri olmak isteyeceğini söylemişti." Bu sözleri, kendi kendine konuşur gibi söylemişti ve ben nereye varmak istediğini anlayamamıştım.

"Çek mi yazmak istiyorsun?" *Çek yazmak onu neden bu kadar heyecanlandırdı ki şimdi?*

"Evet," diyerek, yine pencereden dışarıya bakmaya başladı. "Bu korkunç savaşta zarar gören Chicago Polis Teşkilatı çalışanlarına. Her yer cehenneme döndü. Faturalarını nasıl ödeyecek bu insanlar? Hatta belki de bu yardımı bizzat ziyaret ederek yapmalıyız. Eminim çok sevgili başkomiserimiz Patterson da zarar gören aileleri teselli etmek için oradadır."

Yüce Tanrım, ben karıma aşığım!

Ceketimin cebindeki çek karnesini çıkarırken gülümseyerek şoföre, "Bizi St. John's Hastanesi'ne götür," dedim.

Miktarı yazacağım boşluğa kaç sıfır koymam gerektiğine karar veremeyince Mel'e, "Yüklü bir çek mi olsun, çok yüklü bir çek mi?" diye sordum.

"Çok yüklü elbette. Sadece bir Callahan'ın verebileceği kadar yüklü bir miktar olmalı." Yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle Adriana'ya döndü. "Adriana, bu haberi basının haber alması ne kadar sürer?"

"On dakika. Ayrıca eğer üstünüzü değiştirmek isterseniz, bagajda yedek giysi getirmiştim," diyen Adriana çoktan telefonunu çıkarıp numaraları tuşlamaya başlamıştı.

Yanında yedek giysi mi taşıyor?Çok profesyonelce.

Mel başını sallayıp emniyet kemerini çözdü ve koltuğun üzerinden atlayarak bagaja geçmeye çalıştı.

"Gördüklerim gerçek mi? Karşımda nasıl bir hanımefendi olunmaz örneği duruyor da," deyip bir kahkaha attım.

"Kes sesini, İrlandalı hergele ve önüne bak!"

"Neden ki? Daha önce görmediğim bir şeye bakmıyorum ki."

Sırıtarak, "Şoförün de senin gördüklerini görmesini istemezsin sanırım?" dedi.

Gözlerimi kısarak öfkeli bakışlarla direksiyonu tutan şoföre baktım. Bu sözleri o da duymuş olacaktı ki gerilmiş, direksiyonu sıkan ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Akıllı karım Mel, o sözleri duyduktan sonra gözlerimi bir an bile şoförden ayırmayacağımı, biliyordu. Tabii bu durumun ona bakmamı engelleyeceğini de.

Ama yaptığının bedelini ona bu gece ödetecektim. Bunu da biliyordu, değil mi?

MELODY

"Chicago Polis Teşkilatı, bu şehrin huzurlu ve güvenli bir yer olmasında çok büyük bir paya sahip. Kocam ve ben, bizi koruyan bu insanların tıbbi masraflar ya da diğer zorunlu yaşam

giderleri için endişelenmelerini istemiyoruz. Bu tip harcamalarda kullanılacak19 milyon dolarlık çeki başkomiser Patterson'a sunmaktan onur duyarım." St. John's Hastanesi'nin acil kısmının önünde duran kameralara gülümsedim. Komiser Patterson bana gözlerinde öfke, nefret ve iğrenme karışımı duygularla bakıyordu. Ama yine de parayı aldı.

Zorlama olduğu çok belli olan bir nezaketle, "Çok teşekkür ederiz, Bayan Callahan," dedi. "Eminim bu çek sevdikleri ölen ve yaralanan ailelerin yaralarını sarmaları için büyük destek sağlayacaktır."

Liam yüzünde sahte bir gülümsemeyle yanımda duruyordu. "Yaşanan korkunç bir trajedi. Bu eski fabrikaların sürekli kontrolden geçirilmeleri gerek. O fabrika bir suç yuvası olarak bilinmiyor muydu? Ekibiniz bu konuyu da araştırıyor mu?"

Komiser Patterson cevap vermek için ağzını açtı ama Liam'ın sorusu nedeniyle heyecanlanan muhabirler adamın cevap vermesine fırsat bırakmadı.

"Komiser Patterson, bu da Chicago'yu düzene sokma planınızın maddelerinden biri mi?"

"Bir soruşturma yapılacak mı komiserim?"

"Sizin evinizin de yerle bir edildiği söylentisi doğru mu?"

"Olayın bir terör saldırısı olduğu yönündeki söylentiler gerçeği mi yansıtıyor?"

"Olayın 735 numaralı uçuşla ilgili yaptığınız soruşturmalarla bir bağlantısı var mı?"

Son soru dikkatimi çekti. Göz ucuyla baktığımda Liam'ın dişlerini sıktığını görünce onun da ilgisini çektiğini anladım.

Komiser Patterson olabildiğince nazik bir tavırla, "Bayanlar, baylar, burası bir hastane ve hiçbirimiz tıbbi bakıma gereksinim duyan hastaları rahatsız etmek istemeyiz," dedi.

Bu sözler üzerine daha fazla bilgi alamayacaklarını anlayan muhabirler dağılırken, gözüm hastane kapısından çıkan doktora ilişti. Kadın Liam'ı gördüğü anda kendinden geçmişti.

Ellerini bileklerinden kesersem, doktorluk yapabilir misin acaba, sürtük?

"Bay Callahan, ben Doktor Amy Lewis. Cömert bağışınız için size çok teşekkür ederim. Aileniz her zaman gerek hastanemizdeki hastalara, gerekse personele karşı son derece nazik davrandı. Size etrafı gezdirmek benim için bir onurdur. Eminim bu korkunç olayın kurbanları da sizi görmekten mutlu olacaklardır." Kadın cilveli cilveli bu sözleri söylerken, ben de üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Komiser Patterson, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanıyorum," diye araya girince tüm hastane personelinin bakışları komisere döndü. Hepsi ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu ki bence haklıydılar.

"Oldukça zorlu günler geçirdiler ve dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum."

Doktor Lewis, "Emin olun hastalarımız için neyin doğru, neyin yanlış olacağına, en ince ayrıntısına kadar düşündükten sonra karar veririz, komiserim," diye itiraz etti. Ama ben sürtüğün sadece kocamla daha çok vakit geçirebilmek için komisere karşı çıktığından adım gibi emindim.

Liam'ın önüne geçip gülümseyerek, "Hastaları ziyaret etmeyi çok isteriz. Tatlım, zamanın var, değil mi?" dedim.

"Sen iste yeter. Senin için her zaman zamanım var, aşkım."

Kocamın sesini duyan Doktor Amy Lewis'ın yüzünde, sanki o doktor önlüğünün altında hazzın doruğuna ulaşmış gibi bir ifade belirdi. *Sürtüğün suratını dağıtmak istiyorum!*

"Gezimize nereden başlıyoruz?"

Kaltak benim orada olduğumu unutmuş gibi sesimi duyunca irkildi. Elim istem dışı bir şekilde pantolonumun arka cebindeki bıçağıma doğru giderken Liam elimi tutup beni engelledi ve kulağıma eğilip, "Kendine hâkim ol..." diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım ve aptal fahişeyi takip ederek hastanenin başka bir bölümüne doğru ilerledik.

"Burası olayda yaralanan çoğu polis memurunun tedavi altında tutulduğu yanık birimimiz." Kadın sanki bize sergi gezdiriyormuş gibi, yataklarda yatan yaralıları eliyle işaret ederek yürümeye devam etti.

Kadının kıvırdığı kalçalarına aldırmamaya çalışarak ilerlerken birden ne olduğunu bilmediğim bir şey beni odalardan birinin önünde durmaya zorladı. Belki de beni durduran kapının önüne çıkarılmış çiçekler, balonlar ve kartlardı. Ya da belki yanmış babasının başucunda, annesinin kucağında oturan küçük kızdı. Yataktaki adamın yüzünün bir tarafı ve kolları sargı bezleriyle sarılmıştı ama gözleri açıktı.

Odaya girdiğimizde aile şaşkın gözlerle bize baktı.

Doktor Amy neredeyse neşeli diyebileceğim bir sesle, "Memur Pope, size Bay ve Bayan Callahan'ı takdim etmeme izin verin. Birkaç dakika önce onların sayesinde tüm hastane masraflarınız ödendi," diye açıkladı.

Kocasının başucundaki sandalyede oturan kadın hıçkırıklar içinde ayağa kalkarak yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. Her ne kadar bana dokunulmasından nefret etsem de ses etmedim.

"Size çok çok teşekkür ederiz. Bunun ailem için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsiniz." Kadın beni bırakınca elbisesini düzeltip kızının elinden tuttu.

Yumuşak bir sesle, "Yardımımız olduysa ne mutlu bize. Zor bir hayat yaşadığınızı tahmin edebiliyorum. Sürekli eşinizin yaralanacağından ya da Tanrı korusun daha beterinden endişe ediyor olmalısınız. En azından bu şekilde size destek olmak bizim için bir zevk," dedim.

Kadın yüzündeki yaşları eliyle silerek, "Teşekkür ederiz, gerçekten çok teşekkür ederiz," dedikten sonra kızına dönüp, "Bayan Callahan'a teşekkür et tatlım," dedi.

Küçük utangaç kız başını öne eğdi. "Teşekkürler."

Kadın, "Hadi dedene gidip bu güzel haberi verelim," diyerek kocasına baktı. Adam kendini zorlayarak hafifçe başını salladı.

Kadın odadan çıktığında Liam beni alnımdan öperek kulağıma, "Kraliçem benim..." diye fısıldadı. Elime bir fincan kahve tutuşturduğu sırada fahişenin, "Bay ve Bayan Callahan..." diye seslendiğini duyduk. Bu sürtüğü daha fazla çekmeye niyetim yoktu.

"Ben burada kalacağım, Liam." Kocam yüzüme garip garip baktıktan sonra verdiğim kararları asla değiştirmediğimi hatırlamış olacak ki diğerleriyle birlikte odadan çıktı.

Memur Pope gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bakışları yüzüme taktığım maskenin ardındaki gerçek kişiliğim konusunda bilgi sahibi olduğunu söylüyordu.

Neredeyse tamamen erimiş yüzünün açıkta kalan kısmına ve yanık kollarına bakarak kaşlarımı çattım. "İnsanların neden polis memuru olmayı seçtiklerini hiç anlayamıyorum."

Adam tüm gücünü kullanarak kesik kesik, "Birilerinin sizin gibileri iyi insanlardan uzak tutması gerek," dedi.

Kaşımı kaldırıp gülümsedim. "Bu asla mümkün olmayacak. Hele ki senin tarafından gerçekleştirilmesi hiç mümkün değil. Senden çok daha iyi durumda olan kurutulmuş etler gördüm ben."

"Ah, bir dinleme cihazım olsaydı..." diye mırıldandığında elimi uzatıp sarılı yüzüne bir tokat attım. Adam acıyla inledi.

"Bir dinleme cihazın yok ve olsaydı bile ben yanımda her zaman sinyal karıştırıcı taşırım. O işe yaramayacak olursa, karını ve kızını kaçırtıp beni haksız yere tutuklatmak için yalancı tanıklık ettiğini söyleyene kadar da serbest bırakmam." Aptal değildim ve içi aynasızlarla dolu bir hastanede olduğumun farkındaydım. Hâliyle daha ileri gitmeye niyetim yoktu.

Gözlerini kısarak, "Kendinizden utanmıyor musunuz?" diye sordu. "Suçluluk duymuyor musunuz? Yoksa kalpsiz, acımasız birer yılan mısınız? Sattığınız uyuşturucular bu şehirde bir haftada düzinelerce insanın ölmesine neden oluyor. Tanrı bilir siz cebinizi doldurun diye ülke genelinde kaç kişi ölüyor. Hepiniz

hastasınız. Geceleri başınızı yastığınıza nasıl rahat koyabildiğinizi merak ediyorum."

Kahvemden bir yudum alıp, "Kimi kaybettin?" diye sordum. Söyledikleri umurumda bile değildi.

"Bilsen ne olacak ki? Üzülecek misin?"

"Hayır," diyerek gülümsedim. "Ama şunu bilmeni isterim ki beni haksız yere suçluyorsun. Bir bara gittiğinde sana içki veren barmeni suçluyor musun? Hayır, çünkü onun yaptığı tek şey bir talebi karşılamak . Hiç kimse kimseyi o içkiyi içmeye zorlamıyor. Her kim uyuşturucudan ölüyorsa bu onların ve ailelerinin sorunu. Kendilerine hâkim olmayı, yanlışı doğrudan ayırmayı bilmemeleri benim suçum değil. Ailelerinin görevi de onların yanında olup bu batağa saplandıklarını fark etmeleri ve çıkmaları için yardımcı olmaları. Görevlerini yerine getirmiyorlarsa bana ne. Asıl suçlular gözlerinin önünde dururken sen suçlayacak adam arıyorsun."

"Böyle düşünebilmen için aklını kaçırmış olmalısın. Yaptıklarınızdan sonra kendinizi temize çıkarmanız mümkün değil." Bakışlarını duvara doğru çevirdi. "İyi birer Katolik'miş gibi davranarak bize hakaret ediyorsunuz. Sizin Tanrı'ya inancınız bile yoktur eminim."

"Ben Tanrı'ya inanıyor ve onun emirlerini değerli buluyorum. Ama onun beni neden yaratmış olduğunu da biliyorum. Tanrı'nın bana ihtiyacı var. Benim gibi insanlar olmasa, neler olacağını hiç düşündün mü? Dünya mükemmel bir yer olsaydı, her şey senin gibilerin dilediği gibi olsaydı dua etmeye gerek kalır mıydı? Tanrı'nın bana ve benim gibilere ihtiyacı var. Eğer bizler olmasaydık sizler onu unuturdunuz. Yani o, senin değil, benim tarafımda."

"Bunu hep birlikte göreceğiz. Komiserimin gözü üzerinizde. Hepinizi kodese tıkmadan rahat bir uyku çekmemeye de kararlı."

"Bil ki o bizi kodese tıkmadan önce ben onun gözlerini oyup, kendisini toprağın altına gömeceğim. Burada olduğun

için Tanrı'ya şükretmelisin çünkü yarından sonra Chicago, senin bildiğin Chicago olmayacak. Bunu komiserine söyle, hatta benden de selam söyle," diyerek üzerinde ruj lekemin kaldığı fincanı hasta yatağının yanındaki komodinin üzerine bırakarak dışarı çıkmak için kapıya doğru yürüdüm.

"Bu arada geceleri çok rahat uyuduğumu da bilmeni isterim. Yatağın, yorganın rahat olduktan sonra iyi bir uyku çekmemek için bir neden yok."

Odadan ayrılmadan önce ona son bir kez daha bakıp gülümsedim. Chicago alevler içinde kalacaktı ve bunun kendi suçları olduğunu bilmeliydiler. Duman dağıldıktan sonra külleri toplamak kolaydı. O küllerden yeni bir Chicago kuracaktık.

Koridorda ilerlerken telefonumu çıkarıp bir numara tuşladım.

"Memur Pope ve ailesini de listeye dâhil et."

"Peki hanımefendi."

23

"Cesaret, alışkanlıklarından vazgeçebilecek kadar güçlü olmaktır."

- Raymoond Lindquist

SEDRIC

Elimdeki telefonu o kadar sıkıyordum ki bir an paramparça olur mu diye korktum. "Oğlun ve karısı beni hiç önemsemiyor."

Karım üzerini değiştirirken, "Ne zaman yanlış bir şey yapsalar, neden *benim* oluyorlar anlamıyorum," diye cevap verdi.

"Çünkü..."

"Düşünmeden konuşma. Sözcüklerini iyi seç tatlım."

Yanına gidip ona sarıldım ve kendime doğru çektim. "Bir zamanlar ben hüküm sürüyordum. Kral bendim. Oysa şimdi kendi çocuklarım sanki evin uşağıymışım gibi beni önemsemiyorlar. Ben ne zaman bu duruma düştüm?"

Evelyn bir kahkaha atıp beni yanağımdan öptü. "Evet, kraldın canım. Ve kralken, kimse karşında hoşuna gitmeyeceğini düşündüğü tek kelime bile edemezdi. Sözün kanundu ve etrafındakiler senin kanunlarına itaat ederlerdi. Ne oğulların ne de ben senin hoşuna gitmeyecek tek bir kelime ederdik. Ama sen tacından vazgeçtin çünkü artık onu taşıyamayacak duruma geldin. Bu kararınla da Liam ve Mel'in yönetimi ele almalarını kabullenmiş oldun."

Suratımı asıp, "Ama ailemizin sonunu getirebilirler," diye homurdandım.

"Bırak yapsınlar. İstediğimiz zaman kimsenin bizi bulamayacağı bir yerlere gidebilecek servete ve bağlantılara sahibiz.

Ama ikimiz de biliyoruz ki onlar ailemizin sonunu getirmeyecekler." Haklıydı ama bu düşünce hoşuma gitmiyordu.

"Keşke onlar..."

"Hayır. Unutma, onlar istemediği sürece işlere burnunu sokmayacağına dair bana söz vermiştin. Bu nedenle uzak dur. Sen üzerine düşeni yaptın. Artık kocamın sadece benim olmasını istiyorum."

Gözlerinin içine bakarak başımı salladım ve gömleğine var gücümle asıldım. Düğmeler, tıpkı kurşun gibi sağa sola saçıldı.

"O zaman al kocanı çünkü o da seni istiyor," diye fısıldayarak sütyenini de yırtarak çıkardım. Güzel göğüsleri ortaya çıkınca büyük bir keyifle başımı eğip onları öpmeye başladım.

İnlerken adımı söylüyordu ama o an aklımdaki son şey çocuklarım ve yaratabilecekleri kaostu.

24

"Biz cinayet işlemeyiz, öldürürüz...
Hayvanları katletmezsiniz, öldürürsünüz."

- Samuel Fuller

MELODY

Televizyonda kanalları dolaşırken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum.

"Komiser Patterson üç hafta önce dimdik karşımıza çıkıp bu şehri güvenli bir yer yapacağınıza dair söz verdiniz. Kan dökülmesini ve yozlaşmayı sona erdireceğinize dair söz verdiniz ama tek yaptığınız işleri daha da kötüleştirmek oldu. Tam üç haftadır şehrin sokaklarından oluk oluk kan akıyor. Bildiğimiz kadarıyla ölü sayısı 27 olmuş durumda. Bu kurbanların çoğu huzur içinde yaşamaktan başka dilekleri olmayan masum insanlar. Sağda solda insanlar ölüyor. Bunun sorumlusu sizsiniz!"

Kalabalığın içinden bir adam öfkeyle komisere bağırıyordu.

Elinde oğlunun fotoğrafını tutan bir anne hıçkırarak ağlıyordu. *"Oğlum, her gün aynı yoldan yürüyerek okula giderdi ve bir gün..."*

Bir muhabir, *"Banliyölerde 27, şehir merkezinde 54 ölü var. Yoksul gecekondu semtlerinde de günde en az iki kişi can veriyor. Komiser Patterson, bu duruma alışmak zorunda mı kalacağız?"* diye soruyordu.

Yaşlı, yorgun ve gergin bir adama dönüşen Komiser Patterson doğru kelimeleri bulabilmek için uğraşırcasına kekeleyerek cevaplıyordu bu suçlamaları.

"Chicago Polis Teşkilatı..."

"Chicago Polis Teşkilatı mensupları da güvende değiller..."

"Bu görev sürecinde toplam 19 memurumuzu kaybettik." Komiser Patterson'ın sesindeki yenilgi son derece belirgindi.

"Kendi çalışanlarınızın güvenliğini sağlayamıyorsanız, bizi güvenliğimizi nasıl sağlayacaksınız?"

"FBI sizi destekleyecek mi?"

Bu soruya yüksek sesle, "Hayır." diye cevap verdim. Öyle bir şey olması durumunda arayabileceğim çok sayıda dostum vardı.

"Yaşanan olayların sorumluları birkaç suç çetesi. İşimizi yapacağız ve Chicago Polis Departmanı olarak bu sorunu çözeceğiz. Elbette bazı olaylarda FBI'a danışmayı planlıyoruz."

"Valinin bir olağanüstü hal çağrısı yapması bekleniyor mu?"

"Gelecek seçimlerde tekrar seçilmek istiyorsa yapmaz," dedim. Valinin ailemizin yanında olduğunu biliyordum. Bu durumda Coraline'ın büyük payı vardı.

"Henüz öyle bir önlem almak için erken. Hepinizin korku ve panik içinde olduğunuzu biliyorum ama sizden ricam bize olan inancınızı kaybetmemeniz. Olayların sorumlularının istediği şey bu çünkü."

"Sorumluların kim olduklarını biliyor musunuz? Bazı insanlar sorumluların İrlanda çetesi olduğunu söylerken bazıları da hapishaneden kaçan azılı suçluların işi olduğunu iddia ediyor."

Cevabı duymayı çok istiyordum ama boynumda gezinen dudaklar dikkatimi dağıttı. Ona yaslandığım anda huzur bulup rahatladığımı hissettim.

"Şehre bakış saati mi yoksa?" diye fısıldayarak beni kollarına aldı ve kendine doğru çekti.

Kollarımı boynuna sararak, "Komiser çok gergin görünüyor," deyip güldüm.

"Bu kadar cinayet, soygun ve basında çıkan karalayıcı haberin odak noktası ben olsam, ben de gergin olurdum." Beni kendisine doğru çevirdiğinde bakışları doğruca göğüslerime yöneldi. Henüz üstümü giyinmemiştim.

Papyonundan tutup çekerek, "Gördüğünü beğendin mi?" diye sordum.

Başını sallarken gözlerinde şehvet dolu bakışlar belirdi. "Evet, hem de çok. Aslında şu anda inleyerek ismimi haykırmanı her şeyden çok istiyor olsam da, katılmamız gereken önemli bir düğün var."

"İnanmıyorum! Bir düğün törenine katılmak için seks yapmaktan vazgeçiyorsun, öyle mi?"

"Bu sıradan bir düğün değil, aşkım. Bu, Saige ve Amory'nin düğünü. Bu da..."

"Sen onların ikram ettiği yemekleri yiyip şaraplarını içerken adamlarımızın okyanusun diğer kıyısında canlarına okuyacağı anlamına geliyor."

"Ve bunun tek bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum."

Papyonunu düzeltip, "Ama sen de haklısın. Kim Vance'ın kontrolünü kaybetmesini seyretmek varken seks yapmak ister ki? Böyle bir olaya Tanrı bilir bir daha ne zaman şahit oluruz. Bu durumda uzunca bir süre seks yapamayacaksın gerçi," dedim.

Onu şehvetli bir şekilde dudaklarından öptüm ve kollarından kendimi kurtarırken alt dudağını sertçe ısırdım.

Bu süreçte Liam sözlerimin anlamını kavramıştı. "Tatlım..."

"Bu vücut artık sana yasak kocacığım." Arkamı dönüp soyunma odasına doğru yürürken beni yakaladı.

"Bu iş asla aceleye gelmemeli," diyerek beni kucakladı ve yatağa atıp üzerime çıktı.

Beni öperken, "Zamanımız yok," diyerek güldüm.

"Biz şeref konuklarıyız. İstediğimiz zaman gideriz," diye mırıldanırken dudakları yanaklarımda ve boynumda dolaşıyordu.

"Sen seçimini yaptın kocacığım, şimdi sonuçlarına katlanma zamanı," diyerek kalçalarımı çoktan sertleşmiş olan penisine bastırdım.

"Karım benim..."

"Kocam benim..." deyip gülümsedim ve gevşemesini fırsat bilerek hemen yataktan fırlayıp soyunma odasına koştum. O da peşimden geldi ama yeterince hızlı değildi ve ne yazık ki kendimi odaya girip kapıyı kilitlememe engel olamadı.

Ben içeride kahkahalar atarken kapıyı yumruklayarak, "Lanet olsun!" diye bağırıyordu.

Odada hangi ayakkabıyı giyeceğime karar vermeye çalışırken,"Sakinleş ve giyin," diye bağırdım.

"İç çamaşırlarını çıkar, bu gece onlara ihtiyacın olmayacak."

"Avucunu yalarsın. Bu gece için hiç ümitlenmemeni öneririm."

"O zaman ben de onları yırtarak çıkarırım." Sesinde yine o arzu dolu ifade belirmişti. Bir süre daha aklımı çelmek için kapının önünde dolandıktan sonra ümidini kaybedip hazırlanmaya karar verdi.

Oda kapısının kapandığını duyunca kendi kendime gülümsedim. Son üç haftadır Liam'la ilişkimiz ciddi biçimde değişmişti. Artık kişisel konularla ilgili kavga etmiyorduk. Onun yerine sorunlarımız işle ilgili konulara dönmüştü ama tartışmalarımızın sıklığı oldukça azalmıştı. Bazen saldırı planları konusunda anlaşmazlığa düşüyor ve bu anlaşmazlığı yatak odasında çözüyorduk. İkimizin de bu durumdan yana şikâyeti yoktu ve bazen sırf ardından seks yapalım diye bana karşı çıktığını hissediyordum. *Seks manyağım benim...* Bununla beraber sürekli onu düşündüğümün ve aklıma geldikçe yüzümün güldüğünün de farkındaydım. Mutluydum ve hiç alışık olmadığım bu durum bana çok garip geliyordu.

Liam romantik kaçamaklarımızı en az haftada bir yapmamız konusunda ısrarcıydı. İlk hafta garip bir romantik randevu yaşadık. Ben romantizm ve randevu gibi sözcüklerden nefret ettiğim için buluşmamız çok geçmeden bir iş toplantısına dönüşmüştü. İkinci hafta gönlümü başka türlü yapamayacağına karar vermiş olmalı ki, bana bir ispiyoncu getirdi. Adam aslında

bizim için önemsiz biriydi. Liam onun polisle pazarlığa girdiğini, ceza indirimi karşılığında ötmeyi planladığını öğrenmişti. Şanssız adama bir bubi tuzağı kurmaya karar verdik. Herkes için örnek olması amacıyla ona mumyalama sıvısı içirdim. Daha sonra komisere göndermek üzere dilini kestik ve acıdan kıvranarak son nefesini verene dek onunla bir güzel eğlendik. Bu haftaki randevumuza ise çırılçıplak yatağımıza uzanıp yerel haberleri dinleyerek başladık. Br saldırı planımız vardı ne de olsa.

Kapının çalınmasıyla daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Adriana, "Hanımefendi benim. Elbisenizi getirdim," dedi.

"Girebilirsin," diye seslendim.

İçeri girdi, uzattığı elbiseyi aldım ve elimi yumuşacık, kaygan, saten kumaş üzerinde gezdirirken gülümseyerek, "Harika," dedim.

LIAM

Yatak odamızdan çıkarken yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışıyordum ama çabalarım sonuç vermedi. Sanırım bunun mümkün olmadığını kabullenmem gerekecekti.

Melody Nicci Callahan'a öylesine âşıktım ki, sürekli gülümseyerek bir şapşal gibi dolaşıyor ve artık bunu saklama gereği duymuyordum. Onun insanların burnunu kırmasına, birini öldürdükten sonra yüzünde beliren gülümsemeye resmen bayılıyordum. Sevişirken bir an adımı haykırıp inlerken, bir an sonra suratıma tokat indirmesine de bayılıyordum. Karım yaptığı her işte acımasızdı ve bu acımasızlıkları bana açıkça anlatacak kadar da yürekliydi. Onu sadece birkaç haftadır değil, tüm yaşamım boyunca tanıyormuş gibi hissediyordum.

Çalışma odasına girdiğimde Sedric, "Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa kanlı harikalar diyarında işler yolunda olmalı," dedi.

O da benim gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmişti ve her ne kadar yaptığımız planları detaylı bir şekilde bilmese de en az benim kadar heyecanlıydı.

"Evet baba. Harikalar diyarında işler yolunda. Ama asıl macera şimdi başlıyor."

İç çekti ve yanında duran sandalyeye oturdu. "Neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa bana da işkence etmeyi mi planlıyorsun, evlat? Şehrin yarısı kan gölüne dönmüş, diğer yarısı kendi gölgelerinden bile korkar hâlde. Melody ve sen ise bu herkesin alay konusu olan düğün davetine katılmak konusunda ısrarcısınız. Neal ve Declan ise katılmayacak üstelik."

Kadehime şarap doldururken, "Her zaman çok sabırsız olduğumu söylerdin. Şimdi bu huyumu kimden aldığımı anladım," deyip güldüm.

"Evliliğin ne durumda? Sanırım Melody ve sen artık birbirinizi vurmaktan vazgeçtiniz."

"Şimdilik öyle ama karımın sağı solu belli olmaz. Bir de bakarsın, yarın gözünün üstünde kaşın var dedim diye beni vurmaya kalkışabilir."

"Peki şu anda..."

Sandalyeme oturup, "Babam olarak mı, yoksa Ceann na Conairte olarak mı soruyorsun?" dedim. Bacaklarımı masaya uzatıp gözlerinin öfkeyle kısılmasını izledim. Ben küçükken bacaklarımı bu şekilde masaya uzatmamdan nefret eder vehep söylenirdi ama şimdi tek kelime bile etmemişti.

"Baban olarak soruyorum elbette. Karınla mutlu musun?"

Şarabımdan bir yudum alıp gözlerimi kadehimden kaldırmadan, "Evet baba, harikalar diyarında yaşam muhteşem," dedim. "O benim Kanlı Melody'im ve mükemmel bir kadın. Tanrı onu yarattıktan sonra onu döktüğü kalıbı parçalamıştır eminim. Çünkü dünya ondan iki taneyle mümkün değil baş edemez."

"Bak sen, oğlum şair olmuş."

"O biraz zor, baba. Sadece gerçeği dile getirdim."

"O zaman bu evlilikte bir şeylerin ters gideceğine kesin gözüyle bakıyorum. Sen de ondan farklı değilsin çünkü." Gerçekten

benim için endişeleniyor ve bilmek istiyordu. Baba olmanın zor bir şey olduğunu o anda anladım ve onun için üzüldüm.

"Umarım bir çocuğum olduğunda senin düştüğün durum düşmem."

Babam düştüğü durumla kastettiğimin Ceann na Conairte unvanını bana devretmek olduğunu düşünmüş olacak ki, "Seni tanırım, oğlum. Sen asla kızının veya oğlunun tahta çıkmasına benim kadar kolay izin vermezsin," dedi.

Son haftalarda yaşadığım gerginlik ve taşıdığım ağır yük düşünülürse Sedric şaka yapıyor olmalıydı.

"Saçma. Beni içine ittiğin cehennem ve omuzlarıma yüklenen ağır yük ..."

"Seni cehenneme ittim ve bu koltuğa oturduğunda ilk yaptığın, cehennemi ayağına getirmek oldu. Baksana üç hafta içinde bütün şehre diz çöktürmeyi başardın." Babamın sesindeki gurur fark edilmeyecek gibi değildi.

"Biz başardık, baba. Melody ve ben. Ama henüz işimiz bitmedi. Başkomiser, bu kargaşayı çözeceğine dair ümidini henüz kaybetmedi. Bir yargıcın ona evimizi ve telefonlarımızı dinleme izni verdiğini öğrendim."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Ne zaman olduğu önemli değil." Sırıttım ve kadehini başıma diktim. "Zaten işe de yaramadı. Evin her yerinde sinyal kesici ve frekans karıştırıcılar var, telefonlarımızı da güncelledik. Ama bunu yargıcın yanına bırakamazdık. Melody herkese ibret olsun diye ona ağır bir ceza vermemiz gerektiği konusunda çok ısrar etti."

Sözlerimin zihninde bir şimşek çakmasına neden olmasını bekledim. Eminim hafta boyunca haberleri izlemişti. Beklediğim şimşek çaktığında başını salladı.

"Yargıç Randal. Cesedini köprüde asılı bulmuşlar. Aslında aklıma gelmedi değil ama nedenini bilmiyordum."

"Bu olaydan sonra komiserin adalet mekanizmasından yardım aldığını ya da alacağını hiç sanmıyorum."

"İyi iş çıkarmışsınız ama bu kadar güçlü olmanıza rağmen komiseri haklamamış olmanıza şaşırdım."

"Öyle yapmamız diğer aptalca cesaret gösterilerinde bulunan emniyet görevlilerini özendirmekten ve adamın adını kahramana çıkarmaktan başka bir işe yaramaz. Kırılma noktasına çok yaklaştı. O noktaya ulaştığında vicdanı ona kendi canını almasını söyleyecek ya da her şeyi unutmak için alkol komasına girene kadar içecek. İkisi de benim işime gelir." Ahmak herif kendini bir şey sanmış ve savaşı kendisi başlatmıştı. Şimdi de bedelini ödeyecekti.

Babam gülümseyerek, "Harikalar diyarı kan kokuyor ha?" dedi. Ona cevap vermeme fırsat kalmadan odanın kapısı çalındı.

"Girin," dedim ve çok şık, yeşil bir elbise içinde oldukça güzel görünen annem içeri girdi.

Onu selamlamak için ayağa kalktım. "Çok güzelsin anne."

Yanağımdan öperek, "Teşekkür ederim oğlum," dedi. "Bahçe kapısında iki polis memuru olduğunu haber vermek için buradayım aslında. Seninle konuşmak istiyorlar. Bu üç oldu, Liam ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

On altıncı kural: Asla annenin mutsuz olmasına izin verme.

"Karım nerede?"

"Buradayım," diyen Melody'i gördüğümde önünde diz çöküp ayaklarını öpmemek için kendimi zor tuttum. Kolsuz, uzun, beyaz elbisesi içinde gerçekten görülmeye değer bir güzellik sergiliyordu. Bir tanrıça, bir melek gibiydi ve ben onun yanında durup doyasıya kendisine bakabileceğim için kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyordum.

"Anne, baba, teşekkürler. Şimdi karımla ilgilenmemiz gereken bir iş var. Düğünde görüşürüz."

Mel'im bir peri kızı gibi süzülerek bana doğru ilerlerken, "Memurları buraya göndermelerini söyleyin lütfen," dedi.

Annem ve babam odadan çıktıkları anda karımın güzel elini tutup dudaklarıma götürdüm. "İnanılmayacak kadar güzel görünüyorsun. Seni görünce bir an rüya gördüğümü düşündüm."

"İltifatlarını sonraya sakla. Sence bu orospu çocuklarını öldürelim mi, onu söyle," diyerek alnıma düşen saçlarımı düzeltti.

Kapı çalındığında ona gülümseyerek, "Öldürüp öldürmeyeceğimize az sonra karar vereceğiz," dedim ve sandalyeme oturdum. "Girin."

Ne yazık ki konuğumuz başkomiser değil, onun yardımcısı olan ahmak ve ona eşlik eden geniş omuzlu bir turuncu kafaydı.

Mel'e bakarak, "Başkomiser yok mu? Kendimi hakarete uğramış gibi hissettim doğrusu," dedim.

Ahmak yardımcı, "Şehir fazlasıyla karışık olduğundan buraya gelme şansı olmadı," dedi. "Bildiğiniz gibi ben..."

"Kim olduğun umurumda bile değil. Ne istiyorsun?"

Turuncu kafa, "Beyaz bayrak çekiyoruz," diye söze karıştı.

Kaşımı kaldırırken dudaklarımın istem dışı bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Ama bakışlarımı Mel'e çevirdiğimde karımın yüzünün asık olduğunu gördüm. Tabii ya, beyaz bayrağın onun en sevdiği şey olmadığını tahmin etmem gerekirdi.

Yerimden kalkıp turuncu kafanın yanına gittim ve onu baştan aşağıya süzdüm. "Sen İrlandalı mısın?"

"Evet, Bay Callahan."

"Nasıl oldu da seni gözden kaçırdılar?" Ülkedeki İrlandalıların hemen hepsi farklı işlerde benim için çalışıyorlardı.

Bir süre ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kararsız bakışlarla gözlerime baktı. Sonra, "Ailemde kanunlar çerçevesinde yaşayan ilk kişi olmak istedim," diye cevap verdi.

"İyi yapmışsın. Gördüğünüz gibi dışarı çıkmak üzereyiz."

Mel yanıma gelerek, "Başkomisere daha sonra kendisiyle görüşeceğimizi iletin," dedi. "Buraya gelirken yolu bulabildiğinize

göre eminim sokak kapısının yolunu da kolayca bulursunuz. Ayrıca lütfen memur Pope ve ailesine saygılarımı iletin."

Adamlar dilleri tutulmuş gibi tek kelime bile etmediler. Bunun iki nedeni olabilirdi. Ya beyazlar içindeki karımın güzelliğinden dilleri tutulmuştu ya da memur Pope ve ailesi artık hayatta değillerdi. Gözlerinde öfke dolu bakışlar belirmesine rağmen başlarını salladılar ve odadan çıkarken kapıyı arkalarından sertçe çektiler.

Mel bana dönüp papyonumla oynayarak, "Yalan söylediklerini biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ellerimi kalçalarına koydum. "Biliyorum. Peki, biz yalancılara ne yaparız?"

Karım gülümseyerek elini ceketimin cebine sokup telefonumu çıkardı.

"Monte, az sonra evden ayrılan iki polis memuru göreceksin. Onları karakola kadar takip edin. Sen de ben de bunların ne kadar sahtekâr herifler olduklarını iyi biliriz." Mel telefonla konuşurken gözlerimi delicesine öpmek için yanıp tutuştuğum dudaklarından bir an olsun ayıramadım.

O da bunu fark etmiş olacak ki telefonu kapatınca iki işaret parmağıyla dudaklarının üzerine bir çarpı işareti yaptı.

"Üzgünüm, şeker dükkânı hâlâ kapalı." Gülümsedi. "Unutma az önce bu dudaklar yerine Vance'in yüzünü görmeyi tercih ettin."

"Aşkım..." Karım konuşmama izin vermeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Lanet olsun! Vance'in de diğerlerinin de canı cehenneme!

MELODY

Amory ve Saige'in öpüşmelerini izlerken, "Vur beni lütfen. Daha fazla bu iğrençliği izlemeye dayanamayacağım," diye fısıldadım. Pislikler birer vantuz gibi birbirlerini içine çekercesine öpüşüyorlardı.

"Daha önce sen beni vurmadan olmaz." Liam duygularını belli etmemek için çırpınsa da midesi bulanmışçasına yüzünü buruşturmadan da duramadı. Eğer yalnız olsaydık bu görüntü kahkahalar atmama neden olurdu ama etrafımız Vance'in üç yüze yakın davetlisi tarafından sarılmıştı. Davet o kadar sıkıcıydı ki Liam ve ben neredeyse tüm davet boyunca gelişmeleri öğrenmek için cep telefonlarımızdan Declan ve Neal'la mesajlaşıp durduk.

Ama artık eğlence başlıyordu. Diğer Callahanlarla birlikte beş numaralı masadaki yerimizi aldık ve gözlerimizi telefonlarımıza dikip işin bittiğini bildiren mesajın gelmesini beklemeye başladık. Ama asıl gösteri Vance haberi aldığında başlayacaktı. Yanına gidip az sonra olacakları anlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama bunu yapamazdım. Vance hâlâ dünyadan habersiz masum bir kuzucuk olduğumu düşünüyordu. Bu herif tam bir ahmaktı. Saige'nin yazdıklarını okumamış olması mümkün değildi. Yani o uçaktan kurtulan küçük kızın ben olduğumu biliyordu. Ama yine de beni tehdit olarak görmüyordu.

Davetin verildiği malikânenin yemek salonunu dikkatle inceleyen Coraline, "Bu mevsimde siyah, beyaz, kırmızı renklerle yapılan dekorasyon hiç doğru olmamış," dedi.

Olivia'yı baştan aşağı süzerek alaycı bir tavırla gülümsedim. "Bence de. Hele kırmızı *hiç* olmamış."

Kırmızı bir elbise giyen Olivia'nın adeta ateş saçan gözleri bana döndü. "Bir başka kadının düğününde beyaz giymek kadar yanlış değil en azından."

"Benim kadın olarak tanımladığım az sayıda insandan biri kesinlikle Saige değil. O bir yılan. Sakın seni ne olarak gördüğümü sormaya kalkma."

Evelyn içini çekerken Liam gülümsüyordu. Sedric ise az sonra olacaklara kendini o kadar kaptırmıştı ki gözü saatindeydi ve hiçbir şeyin farkında değildi.

Evelyn bir Olivia'ya bir bana bakarak, "Sizin için hiç ümit yok sanırım," dedi.

"Kocamı yaraladığı ve benimle geçirmesi gereken zamanda sürekli ona iş verdiği sürece hayır, yok."

"Olivia, bir kez daha benimle uğraşmaya kalkarsan, bir kocan olmayacak haberin olsun. Aslında belki de kocandan önce seni yok etmek daha doğru olur. Ne de olsa hiçbir işe yaramıyorsun. Kendi iyiliğin için bize bir iyilik yap ve güzel bir oyuncak bebek gibi sessizce köşende otur." Ben bu sözleri söylerken Liam'ın telefonu çalmaya başladı.

Liam ekranı benim görebileceğim şekilde çevirince oldukça şaşaalı bir malikâne ve bahçesindeki çok sayıda arabanın alevler içinde kaldığını gördüm. Kameralar evi her açıdan çekiyordu. Hatta canlarını kurtarmak için çılgınlar gibi kapıyı yumruklayan iki kadını da çekmişlerdi.

"Bunlar kim?"

Liam gülümseyerek, "Sanırım Vance ve Amory'nin özel kız arkadaşları varmış," derken yeşil gözlerinde ekrandaki alevlerin yansımasını görebiliyordum.

"Bu çok iğrenç. Saige bana teşekkür borçlu." O ismi ağzıma almak bile midemin bulanmasına neden oluyordu.

"Kadın birini arıyor." Evelyn'in üzerinden uzanarak ekranı görmeye çalışan Sedric'in bir çocuk gibi heyecanlı hâli karşısında Liam da ben de gülmemek için kendimizi zor tuttuk. Gördükleri onu tatmin etmemiş olacak ki daha sonra Evelyn'le yer değiştirdi. Bir şeylerin döndüğünü fark eden Evelyn şarabını yudumlarken, bana bakıp göz kırptı.

Coraline, "Sanırım kimi aradığını biliyorum," deyince hepimiz onun baktığı yere baktık ve konuklara konuşma yaparken çalan telefonunu cebinden çıkarıp kimin aradığına bakan Vance'ı gördük. Vance birkaç saniye ekrana baktıktan sonra telefonu tekrar cebine soktu.

"... Bu nedenle kızım Saige'ye Valero ailesine hoş geldin diyor ve onu sevgiyle kucaklıyorum. Dilerim o ve oğlum her zaman gurur kaynağımız olurlar."

Konuşmayı sona erdiren bu sözlerin ardından salonda büyük bir alkış tufanı koptu. Davetlilere teşekkür eden Vance mikrofonu Saige'nin nedimesi olan, adının Jane olduğunu düşündüğüm kıza uzatıp telefonunu yanıtlamak üzere sahneden ayrıldı. Ne yazık ki çok geç kalmıştı. Arayan kadın büyük olasılıkla dumandan boğularak ölmüştü. Liam telefonunu cebine koyup elimi dudaklarına götürürken ikimiz de mesajlarına bakan Vance'ı izliyorduk. Vance'in sırtı bize dönüktü ama bir kez daha çalan telefona cevap verip kısa bir süre konuştuktan sonra ölümcül bakışlarını bize çevirdi. Davet boyunca sergilediği o nazik, duygusal adam gitmiş, yerine gerçek bir canavar gelmişti sanki. Liam bu bakışlara sanki ikisi yakın dostlarmış gibi bir baş selamıyla karşılık verdi.

"Sence öfkeli mi?"

"Umarım öfkeden kuduruyordur aşkım."

Sonunda olan biteni anlayan Sedric keyifle arkasına yaslanarak, "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim," derken yüzünde o güne dek görmediğim, içten bir gülümseme vardı.

"Bu henüz ana yemek baba." Liam tatlıyı bekleyemiyormuş gibi sırıtıyordu.

LIAM

Normalde sigara içmezdim ama yaşananların ardından bir keyif sigarası yakmayı hak etmiştim. Valeroların nasıl kıvrandıklarını ve bunu etrafa sezdirmemek için girdikleri binbir hâli görünce iyi bir iş çıkardığımızı bir kez daha anladım. Amory artık her şeyin farkındaydı ki bu yeni karısının da her şeyin farkında olduğunu gösteriyordu. Biz sadece sıradan konuklar gibi davranırken onların yaşadığı gerginlik içten içe kaynayan ve taşmak üzere olan bir kazana dönüşmüştü. Saige'nin takındığı

tavırlar, tabağındaki bonfileyi keserken zaman zaman bıçağı bize doğru çevirmesi bile bizi kışkırtmak için yapılan hareketler gibiydi. Mel'e öyle büyük bir nefretle bakıyordu ki, Olivia gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Benim güzel karım ise sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi masum masum gülümsüyordu. Ama ben onu tanıyordum. Masanın altından gelen madeni ses tek eliyle tabancasını doldurduğunun işaretiydi.

Bu komediyi uzun süre izledikten sonra bir lise öğrencisiymişim ve kaçamak yapıyormuşum gibi tuvalete gidip arka taraftaki tabureye oturarak bir sigara molası verdim. Annem onları yakalayıp iki gün kıçlarının üzerine oturamayacak kadar kötü dövene kadar Neal ve Declan sigara konusunda benim rol modellerim olmuşlardı. Bu onların son sigara içişi olmuştu. Bense hiç yakalanmamıştım.

Bir an aklıma Mel'in sigara içtiğimi duyması durumunda ne yapacağı geldi. Bahse girerim, annemin Neal ve Declan'a yaptığı gibi, beni öldüresiye döverdi sanıyorum.

Kendi kendime gülümserken bir anda tuvaletin girişinden gelen bir erkek sesiyle irkildim. "Callahan'ın fahişesini gördün mü?"

Bir başkası, "Beyaz elbiseli İtalyan kaltağı mı diyorsun?" diye cevap verince olduğum yerde donakaldım.

"Onun içine girebilmek için neler vermezdim. Onu deli gibi becerir ve..."

Daha fazla dayanamayacağım! Bu orospu çocuklarını geberteceğim!

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden yerimden fırlayıp sessizce girişe doğru yürüdüm ve tek bir söz bile etmeden silahımı ilk konuşan pisliğin arkadaşının kafasına nişan alarak tetiği çektim. Orospu çocuğu yere yığılırken, başı işemekte olduğu pisuvarın içine girdi.

Karıma kaltak deyip onunla ilgili hayaller kuran diğer pislik, pantolonu aşağıda gözleri fal taşı gibi açık donakalmıştı. Herifi tanıyordum. Amory'nin sağ kolu Alex'ti.

Ağzını açıp bir şeyler söylemeye yeltendi ama ben saçlarına asılıp o iğrenç kafasını mermere vurmaya başladım.

Büyük bir öfkeyle kafasını bir çekiç gibi duvara vururken, "O İtalyan fahişe benim karım!" diye bağırdım.

"Onun adını ağzına almayacaksın!" Kafasını tekrar duvara vurdum.

"Ona fahişe, sürtük demeyeceksin!" Bir daha.

"Ona sadece Bayan Calllahan diyebilirsin!" İki kez daha.

"Elin penisindeyken asla onuna adını ağzına almayacaksın!" Üç kere daha.

Sonunda saçlarını bıraktığımda kanlar içinde kalmış hergele, boş bir çuval gibi yere yığıldı. Büyük olasılıkla kafasını ikinci vuruşumda ölmüş olmalıydı ama o kadar öfkeliydim ki biraz sakinleşebilmem için defalarca o iğrenç kafasını duvara çarpmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım. Bakışlarımı aynaya çevirdiğimde kan içinde kalmış olduğumu gördüm.

İç çekerek telefonumu çıkardım. "Eric, yeni bir takım elbiseye ihtiyacım var. Hemen!" derken ellerimi yıkıyordum. Yerde yatan orospu çocuklarına baktığımda ince bir derecik gibi akan kanlarının ayakkabılarımı da kirlettiğini gördüm.

"Lanet olsun! Bir çift de ayakkabı getir."

Telefonu kapatıp elimi kurutucunun altında ovuştururken içeri başka bir hergele girdi. Önce yerdeki cesetlere, sonra bana bakan adam donup kaldı.

Silahımı çıkarırken, "Ufak bir anlaşmazlık yaşadık," dedim. "Ne yazık ki senin de yanlış zamanda çişin gelmiş."

Adam arkasını dönüp kaçmaya çalıştı ama omurgasına saplanan kurşun bacaklarını felç edince yere yığıldı.

Kafasında bir delik açmadan önce, "Bana teşekkür borçlusun. Bundan böyle çişin gelmeyecek," dedim. Bir kez daha ellerimin kan içinde kaldığını görünce öfkeyle ölü adama dönüp, "Bana ne yaptığını gördün mü?" diye söylendim.

Bir gecede bu kadar ölü yeter diye düşünerek tuvaletin kapısını kilitledim ve ellerimi tekrar yıkadım.

Sigara içmek sağlığa zararlıdır ama Tanrı'ya şükür ki susturucular var.

MELODY

Liam geri gelip yanıma otururken beni öptü. Ona bakar bakmaz bir terslik olduğunu anladım.

Aslında aynı model ve renkte bir smokin vardı üstünde ama az evvel giymiş gibi pırıl pırıldı ve ütüsü hiç bozulmamıştı. "Sen üstünü mü değiştirdin?"

"Niye değiştireyim ki?" dedi ama gözlerinde haylazca ışıltılar vardı.

"Beni aptal yerine koymaya çalışma."

Sırıttı ve beni bir kez daha öpüp, "Daha sonra konuşuruz aşkım," diye fısıldadı.

Bu sırada keyifle tabağındakileri silip süpüren Sedric peçeteyle ağzını siliyordu. "Menüde daha neler var acaba?"

Evelyn sert bakışlarla ona bakıp koluna bir yumruk attı. "Yeter artık! Disneyland'de gitmiş bir çocuk gibisin."

"Aslında harikalar diyarında o şu anda," diyen Liam gülümsedi. Ben ne demek istediğini anlamamıştım ama Sedric anlamış görünüyordu.

Ayağa kalktım. "Liam ve ben daha fazla heyecana dayanamayacağız. Artık mutlu çiftle vedalaşsak iyi olacak."

Saige ve Amory de benim gibi düşünüyor olmalıydı çünkü bize doğru geliyorlardı. Onlarla yemek salonunun tam ortasında buluştuk.

Saige'le tokalaşmak için elimi uzattım ve gülümseyerek, "Tebrik ederiz, Bay ve Bayan Valero. Hem sizler hem de davetiniz göz kamaştırıcıydı."

Gülümsememe karşılık veren Saige elimi sıktı. "Teşekkür ederiz Bayan Callahan. Ben de başkalarının ne düşüneceğini önemsemeden cesur bir kararla beyaz giymiş olduğunuz için sizi tebrik ederim."

"Benim için önemli olan sadece ailemin düşünceleridir." Tabii ki bu koca bir yalandı. Aslında sadece kendi düşüncelerime ve belki biraz da Liam'ın düşüncelerine önem veriyordum.

"Babanız için de çok üzgünüm," diyen Amory gözlerinde şehvet dolu bakışlarla elimi sıkmak için elini uzattı. Ama Liam benden önce davranıp elini uzatarak bana dokunmasına engel oldu.

"Ben oldukça sahiplenici bir erkeğim. Bu arada unutmadan, ben de sağ kolun için üzgünüm."

Yüzleri bir anda asılan Amory ve Saige dikkatli bakışlarını salonda gezdirirken şaşkın şaşkın Liam'a baktım.

"Sen ne..."

"Bu güzel gece için çok teşekkür ederiz," diyerek Amory'nin sözünü kestim. "Ama gitmemiz gerekiyor çünkü Liam ve ben ateşe dayanıklı değiliz."

Saige bana dönüp şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Ne?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan arkamızdan birinin, "Yangın var!" diye bağırdığını duyduk. Bu sırada alevler gittikçe yükseliyor, etrafı sarıyordu.

Liam sırıtarak, "Düğün hediyelerini kurtaramazsanız çok yazık olur. Bence işe büyük kutulardan başlayın. Onların içinden genellikle mutfak robotu çıkar," dedi.

Davetliler panik hâlindeydi. Hepsi de vahşi hayvanlar gibi birbirlerini ezerek itip kakarak çıkış kapısına ulaşmaya çalışıyorlardı.

Gözlerinden ateş saçarak bize bakan Amory, "Savaş mı istiyorsunuz? Peki o zaman size istediğinizi vereceğim!" diye kükredi.

"Aramızdaki savaş hiç bitmedi ki. Şimdi kaybettiğini görünce koca bir bebek gibi mızırdanıyorsun sadece."

Liam'ın sözleriyle çileden çıkan Saige, "İkinizi de geberteceğim!" diye bağırdı.

Gülümseyerek, "Bir an önce bunu yapmayı denediğini görmek için sabırsızlanıyorum," dedim. " Bu arada yalan söyledim. Gelinliğin berbat ve bu davet de öyle korkunç ki, kör bir adam bile bakmaya dayanamaz."

"Seni küçük..."

Saige'nin korumaları gelip, "Hanımefendi gitmemiz gerek!" deyip koluna girdiklerinde kadın çıldırmış gibi onların elinden kurtulmaya çalışıyordu. Bu arada Liam ve ben sakin sakin etrafa yayılan alevleri seyrediyorduk.

Birbirini itip kakan insanların çığlıkları arasında Olivia'nın, "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Buradan çıksanıza!" diye bağıran sesini duydum.

Evelyn ve Coraline, "Liam!" diye bağırışırken, Sedric gözlerinde gururlu bakışlarla etrafını izliyordu. Bizim orada kapana kısılıp kalacak kadar aptal olmadığımızı bildiğinden içi rahattı.

Liam Callahan kadınlarına dönüp, "Yeter!" diye bağırırken ben de onun yemyeşil gözlerinde alevlerin yansımasını izliyordum. Bu görüntü beni çok tahrik ediyordu. Öyle ki oracıkta kocamın pantolonunu indirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bir süre sonra Liam elimi tutup ailesine bir baş hareketiyle bizi takip etmelerini işaret etti. Salondaki herkes ön kapıya ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki kimse farkımızda bile değildi. Liam yemeğin burada verileceğini öğrendikten sonra yaptığımız çalışmalar sırasında duvarda açtığımız tünelin kapısını araladı. Kapı açılınca karşımızda Neal ve Declan'ı bulduk. Coraline ve Olivia'nın heyecanla koşup kocalarının kollarına girdiklerini gördüğümde küçümseyerek dudak bükmekten kendimi alamadım.

"Hadi gidelim."

Callahan erkekleri öncelikle tüm kadınların tünele girdiklerinden emin olmak istiyordu. Ama ben kapıda Liam'ın yanında beklemeyi tercih ettim. Tünele en son Liam ve ben girdik. Kapıyı kapatırken adamlarının tutmaya çalıştığı, öfkeyle çırpınan Vance'le göz göze geldik. Liam kapıyı çekerken ben de orta parmağımı kaldırıp Vance'e hareket çektim. Kapı kapandığında gözlerimiz Liam'la buluştu ve bir anda ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Ne kadar da olgunsun, tam bir yetişkin gibi davranıyorsun."

Yeraltı tünelinde ilerlerken, "Hareket çeken sen olmadığın için kıskandın tabii," dedim.

Yerin üstüne çıkıp gölde bizi bekleyen tekneye ulaştığımızda, Liam suratını astı. "Bir dahaki sefere sıra bende. Umarım o zamana kadar ölmez."

"Merak etme. Öyle korkunç bir herif ki, o kadar çabuk ölmesine imkân yok," diyerek Liam'ın bana yardım etmek için uzattığı elini tutup tekneye bindim.

Yerimize oturduğumuzda, "Siz ikiniz de kundakçısınız!" deyip bir kahkaha atan Declan bize birer kadeh şampanya uzattı.

Bu sözler üzerine başımı çevirip arkamızda kalan malikâneye baktım ve ilk defa gururla Declan'la aynı fikirde olduğumuzu düşündüm.

Direksiyon başındaki Neal, "Ne tarafa Mel?" diye bağırdı. Kaptan Neal bizi yangın yerinden uzaklaştırırken Olivia kocasına sarılmıştı.

Liam'la aynı anda "Şehir merkezine!" dedik.

Tekne hızla yol alırken herkes kendi aralarında konuşmaya daldı. Kimsenin duymayacağından emin olduğumdaysa Liam'a dönüp, "Daha sonra demiştin, şimdi zamanı geldi," dedim.

"Tuvalette ufak bir tartışma çıktı. Sonra büyüdü. İki... pardon üç kişiyi öldürdüm, o yüzden de üstümü değiştirmek zorunda kaldım. Önemli bir şey yok."

Uzanıp onu yanağından öptüm. "Öfkeni kontrol etmeyi öğrenmen gerek."

"Bir gün o da olur... yani belki."

Güzel bir gündü.

25

"Kocam ve ben boşanmayı hiç düşünmedik. Arada cinayet işlemeyi düşündüğümüz oldu ama boşanmak aklımızdan bile geçmedi."

- Joyce Brothers

OLIVIA

"Yani bugün yaşananlardan rahatsızlık duymuyorsun, öyle mi?" Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Neal sorumu duymazlıktan gelerek soyunmaya başladı.

"Neal!"

Kocam kravatını yatağın üzerine fırlatarak, "Ne var, Olivia? Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

"Bana bağırma! Az önce bir malikâneyi ateşe verdik. Sen..."

"Malikâneyi biz ateşe vermedik! Bunu Liam ve Mel yaptı!" diyerek sözümü bitirmeme engel oldu ve konuşmayı sona erdirmek istercesine soyunma odasına doğru yürüdü.

"Evet, onlar yaptı ve yaptıkları çok yanlış! Orada bir sürü insan öldü!" Neal sanki bu gerçeğe aldırmıyormuş gibi davranıyordu ama bu olanlardan rahatsızlık duyması gerekirdi. Yaşananlar beni öyle öfkelendirmişti ki hepsini öldürmek istiyordum.

Neal sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak, sanki lanet olası bir çocukmuşum gibi tane tane, "Bu bizim işimiz Olivia," dedi. "Kimin öldüğü zerre kadar umurumda değil. Hayatımı ölenlerin arkasından üzülerek kazanmıyorum ben. Umurumda olan tek şey ailem ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. O nedenle masumların koruyucusu pozları yapma bana."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kocama baktım ve asıl söylemek istediklerimin ağzımdan çıkmaması için dilimi ısırdım.

"O ikisi, dünyayı umursamayan, duygusuz tipler ve bu hiç iyi bir birleşim değil. Bana kalırsa ne yaptıklarını bile bilmiyorlar! Siz uyuşturucu satıcısısınız, katil değil! Melody kaç yaşında? Ya yirmi dört ya da yirmi beş. Ama sanki bütün dünyanın sahibiymiş gibi burnu havada, azametli bir tavırla etrafta gezinip duruyor!" *En çok da ondan nefret ediyorum!*

Soyunma odasından çıkan Neal gözlerini gözlerime dikerek, "Bunu yapıyor çünkü o, gerçekten de dünyanın sahibi!" diye bağırdı.

"Hayır değil! Ne o, ne de Liam dünyanın sahibi falan değiller! Aslında Ceann na Conairte olmak Liam'ın değil senin hakkındı! Çok boktan bir durum bu! Sana kahrolası bir köpekmişsin gibi davranıyorlar! Aslına bakarsan hepimize sanki onların evcil hayvanlarıymışız gibi davranıyorlar. O sürtük seni tam iki kez vurdu! Ama sen karşıma geçip onları savunuyorsun. Aralarında yaşça en büyük olan sensin. En güçlü olan da! Ceann na Conairte olmak senin hakkın!"

Lanet olsun, söylememem gereken her şeyi söyledim!

Neal beni duymaya dayanamıyormuş gibi başını iki yana sallayıp içini çekti ve yatağa oturdu. Onun üzüldüğünü görmeye dayanamıyordum. Hemen önünde diz çöküp ellerini öpmeye başladım.

"Her zaman Liam'ın geçmişi kullanarak seni kontrol etmesine izin verdin. Şimdi de karısı aynı şeyi yapıyor. Üstelik o bir..."

"Yeter Olivia!" Bu sözleri öyle soğuk bir tavırla söylemişti ki kendi kocamdan korktuğumu hissettim. "Boşanmak mı istiyorsun?"

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Neal... Ne? Ne dedin sen? Hayır, boşanmak falan istemiyorum."

Bu sözler üzerimde tam bir şok etkisi yaratmıştı. Ayağa kalkıp başka bir şey söylemeden kocama baktım.

O da bir süre bana baktıktan sonra yataktan kalktı. Dolabımı açarak içindeki giysileri çıkarıp sağa sola fırlatmaya başladı.

Onu durdurmak için, "Neal! Tanrı aşkına! Ne yapıyorsun? Boşanmak istemiyorum dedim sana!" diye bağırdım.

"Bu seni korumamın tek yolu, Olivia. Boşanırız ve sana yeni bir kimlik çıkartırım. Hayat boyu rahat yaşamanı sağlayacak bir miktar da para veririm. Çünkü Liam ve Melody, böyle düşündüğünü öğrendikleri anda seni hemen haklarlar. Fransızcan var. Fransa senin için uygun bir yer olabilir. Alışveriş yaparsın..."

"Kes sesini aşağılık herif! Biz evlenirken ölene kadar birlikte olacağımıza dair yemin ettik. Senden boşanmayacağım. Boşanmaktansa onların beni öldürmelerini tercih ederim."

Sözleri canımı çok yakmıştı ve gözlerimde biriken yaşların yanaklarımdan akmasını engellemek için büyük bir mücadele veriyordum. Üzülmeme hiç dayanamayan Neal yanıma gelip beni kollarına aldı ve sımsıkı sarıldı. Beni alnımdan öpünce bu kollarda bulduğum huzurun etkisiyle biraz olsun sakinleştim. Onun en çok kollarını, beni böyle sarıp sarmalamasını seviyordum. İşte o zaman kendimi güvende, sevilen, özel bir kadın gibi hissediyordum.

"Seni seviyorum, Olivia. Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. "Ama ailemi senden daha çok seviyorum. Eğer seninle Liam, Melody ve ailemin diğer fertleri arasında seçim yapmak zorunda kalırsam onları seçerim. Bu benim kanımda var. Yanımda olmanı istiyorum ama bunu yapman için öncelikle bir aile olduğumuzu ve bizim iki piyondan başka bir şey olmadığımızı kabullenmen gerekiyor. Melody ve Liam ailenin liderleri. Bu da onlar ne derse yapmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Sana köprüden atlamanı bile söyleyecek olsalar, gözünü kırpmadan bunu yapman gerek."

"Neal..."

"Hayır, bir şey söyleme. Sadece beni dinle, Olivia. Sadece birinci oğul olmam benim Ceann na Conairte olacağım anlamına gelmiyor. Ceann na Conairte olmak benim doğamda yok. Melody ve Liam bunun için doğmuşlar. Bu hayattan zevk alıyorlar. İnsanlar canlı canlı yanarken onları seyredip mutlu oluyorlar. Bunu yapmadıkları zamanlarda ise insanların kolunda eroin iğneleri, burunlarında kokain tozu olmasını garantiye almak için çalışıyorlar. Bu onların hayat biçimi. Bir Ceann na Conairte olacaksan, yapman gereken şey tam da bu. Ben hayatım boyunca yapmak zorunda olduğu şeyleri yaptığı için aklını kaçıracak hâle gelen babamı izledim. Onun yanında olup gerçeklere tahammül edebilmek için türlü çıkış yolu bulmaya çalışan zavallı annemi izledim. İkisi de her zaman bugün oldukları kadar güçlü değillerdi. Hayat bizleri değiştiriyor. Hayat bize soğukkanlı olmayı ve aile bireyleri dışında hiç kimseye aldırmamayı öğretiyor. Ben gölgede kalmayı gönüllü olarak kabul ettim çünkü kötülüğün derinliklerine yürüyecek gücüm yok. Ben senin de benim de kötülüğün, karanlığın derinliklerine yürümesini istemiyorum."

Kollarından kurtularak öfkeyle, "Peki, o zaman benim ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum. "Onlar bir kral ve kraliçeymiş gibi önlerinde eğilecek miyim?"

Neal yerlere fırlattığı giysilere bakıp sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Üç seçeneğin var, Olivia. Boyun eğmek, saklanmak veya ölmek. Bu nedenle mantıklı düşünürsen yapacağın en doğru şeyin hepimizin yaptığı gibi önlerinde eğilip ayaklarını öpmek olduğunu anlarsın. Köprüden atla dediklerinde atlayacak, gel dediklerinde gelecek, git dediklerinde gideceksin. Ya da ben dönmeden eşyalarını toplayabilirsin."

Yüzüme bakmadan önümden geçip kapıya yürüdü. Kapıyı açtığında bana dönerek, "Benimle evlendiğinde en az beni sevdiğin kadar ailemin gücünü de sevdiğini biliyordum," dedi.

"Callahan adının açacağı kapıları ve sağlayacağı olanakları önemsediğinin farkındaydım. Ben de elimden geldiğince sana istediklerini vermeye çalıştım. Ama şunu anlaman gerek Olivia. Sen kraliçe değil, prensessin. Başında bir taç olabilir ama bu taç asla Melody'nin tacı kadar şaşaalı ve parlak olmayacak. Umarım beni, prenses olmakla yetinebilecek kadar çok seviyorsundur."

"Neal..."

Sözlerimi dinlemeden odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Kendi kendime, "Seni seviyorum..." diye fısıldadım. Yere diz çöküp başımı yatağa dayadım ve uzun bir süre öylece kaldıktan sonra yavaş hareketlerle kalkıp etrafa saçılmış giysileri birer birer dolaba yerleştirmeye başladım.

Gözlerim kolumdaki dövmeye takılınca derin bir iç çektim. Haklıydı. Evlenirken hayatımın sonuna dek parçası olacağım ailenin güçlü bir aile olması fikrini sevmiştim. Neal Callahan'la evlenmek beni heyecanlandırsa da bir Callahan'la evlenme fikri daha çok heyecanlandırmıştı. Tüm acılarımın sona ereceğini düşünmüştüm. Ama kısa bir süre sonra yanıldığımı anladım. Zihnimin gerilerinde hâlâ zaman zaman o adamın sesini duyuyordum. Bu ses, ben yaşadıkça beni rahat bırakmayacak olan bir parçamdı sanki. Ondan kurtulmak için ne kadar çırpınsam da bir türlü kurtulamıyorum. Neal'le evlenmeyi istememin pek çok nedeni vardı. İlki tabii ki onu gerçekten seviyor oluşumdu. İkincisi o adamın bir Callahan'la uğraşmaya cesaret edemeyecek oluşuydu. Her şeyi elde edebileceğimi düşünmüştüm. Ün, seven ve sevilen bir koca, güvenli bir yaşam... Neal çocuk sahibi olamamamızın nedeninin kendisi olduğunu düşünüyordu ama aslında sorun bendeydi. O canavar ve arkadaşlarının yaptıklarından sonra çocuk sahibi olamıyordum. Onlar beni... mahvetmişlerdi.

Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ o konuda konuşamıyordum. Aklıma geldikçe kendimden iğreniyor ve Neal'ın da öğrendiği takdirde benden iğreneceğini

düşünüyordum. Ama artık onu daha iyi tanıdığımı kabul etmeliydim. Beni sevdiğini ve bir şekilde başıma gelenler kulağına çalınırsa, o adama bunun bedelini ödeteceğini biliyordum. Ama henüz böyle bir kötülükle yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değidlim. İstediğim, hayalini kurduğum yeri Melody kapmıştı belki ama benim de Neal'ım vardı. O kadından nefret ediyordum ama Neal'ı kaybetmeyi de asla göze alamazdım. Bu nedenle önlerinde eğilecek ve ayaklarını öpecektim.

26

"Cinayet uzun süre saklanamaz. Gerçek er ya da geç çıkar açığa."

-William Shakespeare

MELODY

Tostumu yerken bir kez daha, "Senden nefret ediyorum," diye söylendim.

Liam elindeki dosyalara bakarken gözlerini devirdi. "Yalnız değiliz tatlım, herkesin içinde böyle konuşmamalısın."

"Bana ne! Kim ki bu insanlar? Şimdi biri içeri girip boğazlarını bu kör bıçaklarla kesse umurumda bile olmaz!" Gözlerimi Liam'ın en sevdiği restoranın diğer müşterileri arasında dolaştırdım. En azından on çift göz, sanki bir film yıldızıymışız gibi bize odaklanmıştı. Evet, gerçekten bir çeşit yıldızdık ama bu durum beni *hâlâ* fena hâlde rahatsız ediyordu.

"Dikkatli olmazsan Amerika'nın sevgilisi imajını kaybedeceksin, aşkım."

Gülümseyerek pek beğenmediğini yüzünden anladığım kahvesinden bir yudum aldı. Eminim şu anda bu kahve yerine bir bardak konyak içmek için yanıp tutuşuyordu. Ne yalan söyleyeyim, ben de onun gibi hissediyordum.

İrlandaca, "Amory ve Saige'in cesetlerini göllerden birinin dibine attıktan sonra sevgililerine tekrar kavuşabilirler," dedim.

"Sabırlı ol, aşkım."

Yemek bıçağını tehditkâr bir ifadeyle havaya kaldırdığımda gözlerim öfkeyle parlıyordu. "Ne sabrından bahsediyorsun sen? Orospu çocukları evleneli tam dört ay oldu. O günden beri

Meksika'daki tarlalarımızın yarısını yaktılar, İtalya'da yedi adamımızı öldürdüler ve doğudan gelen esrarımızın yüzde otuzuna el koydular. Sen de gayet iyi biliyorsun ki bu durum haftada 100 milyon dolar kaybetmemize neden oluyor. Onların başını istiyorum. Bunu haftalardır istiyorum ama sen bir şekilde beklemem için beni ikna etmeyi başarıyorsun. Sana da, onlara da, takmak zorunda olduğum şu kahrolası şapkaya da lanet olsun!"

Başımdaki devasa sarı şapkayı çıkarıp onun suratına fırlatmak istiyordum ama bu fazla ilgi çekerdi. Ellerimi şakaklarıma dayayıp derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Dört aydır topyekûn bir savaşın içindeydik. Valerolar tahmin ettiğimiz gibi tüm güçlerini kullanarak bize saldırıyordu. Ama şu sıralar polislerin gözü üzerimizde olduğundan hareketlerimiz sınırlı olmak zorundaydı. Büyük olasılıkla polislerin bizi mercek altına almalarında Valeroların da etkisi vardı. Uzun süre kendime hâkim olmuştum ama artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Yine de bu aptal lüks restoranda oturmuş, bir yardım yemeği yemek için lanet olası, Chicagolu ev kadınlarını bekliyordum işte.

"Öncelikle herkesin içinde böyle kaba konuşmamalısın. İkincisi şapkan gayet güzel." Gülümsedi. "Endişelenme, kısa bir süre içinde çıkış yolu bulacağız. Ama bu esnada dün gece ikimizin de aklına yatan planın dışına çıkmamalıyız."

"O planı onaylarken seksten başım dönmüştü ve doğru düzgün düşünemiyordum."

"İyi de biz önemli kararların tümünü yatakta almıyor muyuz ki?"

"Evet ya, alıyoruz. Boston'a daha fazla eroin sevkiyatı yapmamızla ilgili önerini de yatakta yapmıştın. Ve şimdi belediye başkanı da olaylara dâhil oldu."

Liam sanki dünya umurunda değilmiş gibi rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Başkanın işe karışmasının tek nedeni aptal kızının aşırı dozdan geberip gitmesi Ahmak herif kızın koluna iğneyi biz batırmışız gibi satıcıları suçluyor. İyi bir baba

olamamasının suçunu da bize yüklüyor, hergele. Belediye başkanı ne halt ederse etsin, Boston planı iyi bir plandı. Orada talep günden güne ciddi anlamda artıyor."

Bir süre sessiz kalıp düşündükten sonra ciddi bir ifadeyle kocamın gözlerinin içine baktım. "Liam, böyle devam edersek güç kaybedeceğiz. Valerolar kuyumuzu kazarken hem Chicago, hem Boston'da savaşamayız. Başkan kafasında suçlu olarak adlandırdığı kişileri içeri tıkmadıkça tüm güçlerini seferber etmekten vazgeçmeyecektir."

"Peki o zaman şimdilik beklemeye geçelim. Bu gece gelecek bir malımız var ama ben onu başka yere yönlendiririm. Valerolar sahneden ayrıldıktan sonra da bütün gücümüzle harekete geçeriz."

"Anlaştık. Bu arada biz de esrar satışlarına yüklenelim. Esrar satışı kısmen de olsa kanuni bir iş ve her iki yakada da büyük talep var." O sıralar esrar, altınla eşdeğerdi. Küçük eczanelere satış yaparken yasalara uyuyor, sokak çetelerine satarken ise bu tür mevzuları hiç umursamıyorduk.

"Anlaştık o zaman..." Bakışları giriş kapısına dönüp sustu. Kocamın bakışlarını takip ettiğimde lanet olası Başkomiser Andrew Patterson'ın masamıza doğru yürüdüğünü gördüm.

"Polis tarafından taciz ediliyorsan kimi arayabilirsin?" deyip derin bir nefes alarak arkama yaslandım.

"Bizi tabii ki."

Komiser Patterson masamıza geldiği anda cebinden çıkardığı iki ince uzun rozeti masaya koydu. Beklemediğimiz bu hareket üzerine Liam'la bakıştık.

Liam arkasına yaslanarak kahvesinden bir yudum aldı. "Oldukça parlaklar, evet. Bu pislikleri masama koymanın bir nedeni var mı?"

Patterson dört ay içinde on yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. "Bugün adamlarınızın öldürdüğü polis memurları akademiden yeni mezun olmuşlardı."

Etrafıma baktıktan sonra alçak sesle, "İnsanları neyle suçladığınıza dikkat edin komiserim," dedim.

Komiser sözlerimi duymazdan gelip acı acı güldü. "Hatta ailelerinin de canını aldınız, değil mi?"

"Komiserim..."

"Sayenizde altı yaşında bir kız çocuğu şimdi hayatta yapayalnız kaldı. Pope ve Jeffery'i öldürenin siz olduğunuzu biliyorum. Siz hastasınız! Cehennemde yanacaksınız!"

Liam ayağa fırlayarak, "Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırınca kapıda bekleyen iki adamımız hemen yanımıza geldi ve komiseri kollarından tutarak hareketsiz hâle getirdiler.

Bu sırada komiser, "Belki de evet, kaçırdım! Ama şunu bilin ki dokunulmazlığınız sonsuza dek sürmeyecek! Bir gün birisi çıkacak ve size işlediğiniz tüm suçların bedelini ödetecek!" diye bağırıyordu.

Liam korumalara, "Hemen bu adamı buradan çıkarın. Karımı rahatsız ediyor!" deyince adamlar komiseri kapıya doğru sürüklemeye başladılar.

Beni rahatsız mı ediyor? Bu gerçekten çok komik ama korunmaya muhtaç zavallı kız rolünü oynayabilirim sanırım...

Bu arada yaka paça kapıya götürülmekte olan komiser aklını kaçırmış gibi, "Kahrolası Callahanlar, sonsuza dek güç sahibi olmayacaksınız! Bekleyin ve görün! Birileri yaptıklarınızın bedelini ödetecek size ve ben o zaman karşınıza geçip kahkahalarla güleceğim! Canavarlar!" diye bağırıyordu.

Ben korunmaya muhtaç zavallı bir kız gibi elimle ağzımı kapatırken Liam, "Çıkarın onu buradan!" diye kükredi.

Olay yatışınca restoranın müdürü masamıza gelip neredeyse yerlere kadar eğilerek, "Çok üzgünüm, Bay Callahan. Lütfen..." diye mırıldanmaya başladı.

"Sorun değil. Lütfen bundan sonra o adamı ailemden uzak tutun."

Liam bir süre sessiz kaldıktan sonra soğuk bir ifadeyle yüzüme bakarak, "Emri sen mi verdin?" diye sordu.

Bana neden öyle soğuk baktığını anlamaya çalışırken, "Evet," diye cevap verdim.

"Ve küçük kızı hayatta bıraktın, öyle mi?"

Sırtımı dikleştirdim ve ben de soğuk bakışlarımı ona diktim. "Evde yoktu, adamlarımın da onu arayacak zamanı yoktu. Hem sadece altı yaşında, Liam!"

"O zaman kız eve gelene kadar beklemeliydin. Altı ya da yirmi altı, umurumda bile değil. O da o memurun ailesinden ve ölmesi gerekirdi."

"Seni duyan da kızın bir süper kahraman olduğunu sanacak!" Artık kendine gelmesi ve sakinleşmesi gerekiyordu. Biraz daha bu şekilde devam edecek olursa nerede olduğumuza aldırmayacak ve bıçağımı çekecektim.

Liam bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "O bir polisin kızı, bir mavi kan. Şu an bir tehdit oluşturmuyor olabilir ama yirmi yıl sonra akademiden mezun olduğunda ne olacak? Öç almak için yanıp tutuşan bir dedektife dönüşecek. Çocuklar göz açıp kapayıncaya kadar büyürler ve yanılıyorsam düzelt ama biz yirmi yıl sonra da buralarda olacağız. Geçmişten gelen yükleri, geleceğe taşımak istemiyorum. Kendine bir baksana. Altı yaşında başına gelenden sonra hayatın sonsuza dek değişti. İşimizin kurallarını sana anlatmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi."

Sandalyesinden kalkıp sadece etrafımızda bizi izleyen insanlar olduğu için beni yanağımdan öptü ve İrlandaca, "Burada bekle. Annem gelmiş, onu almaya gidiyorumi" diye fısıldadı.

Sesinden büyük bir hayal kırıklığı okunuyordu. *Kim olduğumu sanıyor acaba İrlandalı hergele? Bana bekle diyecek ve bekleyeceğim, öyle mi? Patron benim ve kimseden emir almam!* Öfkeden içim içimi yerken Olivia, Coraline ve Evelyn'in diğer yardım derneği üyesi kadınlarla içeri girdiklerini gördüm. Hepsi de

sanki bu lanet olası dünyada yaşamıyorlarmış gibi huzurlu bir şekilde gülümsüyor, kahkaha atıyorlardı.

Liam'ın boynuna sarılan Evelyn kadınlara dönerek, "Ne dersiniz hanımlar, küçük oğlum çok yakışıklı, değil mi?" diye sordu.

Liam kalabalıklar içinde attığı sahte kahkahasına başvurup, "Bazıları dünyanın en yakışıklı erkeği olduğumu düşünüyor," dedi.

Bütün kadınlar onun sözlerine gülerken, ben de ona bakıp o gülen suratını nerede dağıtabileceğimi düşünüyordum.

Evelyn sırıtarak, "Aynı zamanda da en kendini beğenmişi," dedi.

Liam, "İltifatın için teşekkür ederim anne!" diyerek, kadınlara göz kırptı.

Onu vurmak için yanıp tutuşuyordum ve bu ruh hâlindeyken az sonra sevgi dolu, mahcup eşi oynamak zorunda olduğum gerçeği çok canımı sıkıyordu. Şu anda hiç bu aptal oyunu oynama havasında değildim.

Yanıma gelen Liam beni ayağa kaldırıp elimi tuttu. "Biz de kahvaltımızı yeni bitirdik. Tatlım, senin ilgilenmen gereken işlerin yok muydu?" Tırnaklarımı avucuna batırıyordum ama aşağılık herifin kılı bile kıpırdamıyordu.

Coraline, "Hay aksi, demek kahvaltı yaptınız," derken bir yandan da masamızı temizleyen ve kalabalıklaşan grup için yeni masa ekleyen garsonlara baktı.

"Üzgünüm hanımlar, karımı sizin ellerinize teslim ettikten sonra bir daha göremeyeceğim endişesine kapıldım ve en azından güne onunla başlamanın tadını çıkarayım dedim." Kadınların hepsi büyülenmişçesine Liam'a bakıyorlardı. Bakışlarından onu bir tanrı gibi gördükleri belliydi. Ama sözleri ve mimikleri benim midemi bulandırıyordu sadece.

Olivia bir kahkaha atarak, "Taze âşıklar işte..." deyince bakışlarımı ona çevirdim.

"Hoşça kal, Liam!"

Bir kahkaha atan Liam beni yanağımdan öptü. "Sanırım yanılıyorsun, Olivia. Bana eskidik gibi geldi. Neyse, istenmediğimi anlarım."

Oyanımızdan ayrıldığı anda kadınlar bir ağızdan onun ne kadar mükemmel bir erkek olduğu hakkında konuşmaya başladılar. Liam'ın karısı olmaktan gurur duyuyormuşum gibi davranmaya çalıştım ama beceremediğimin farkındaydım. Evelyn, Olivia ve Coraline de bunun farkındaymış gibi görünüyorlardı. Onlara gülümseyerek diğer kadınlarla birlikte masaya gidip yerime oturdum.

Herkes yerini aldıktan sonra enerjik bir sarışın, "Hanımlar, geleneksel yedinci İhtiyaç Sahibi Kadınlara Destek toplantımıza hoş geldiniz," dedi. "Bayan Coraline Callahan'a bizi ağırladığı için bir kez daha teşekkür etmek isterim. Verdiğiniz destek için size minnettarız Bayan Callahan."

Bakışlarımı Cora'ya çevirdim ama o gözlerini benden kaçırdı. *İki ileri, beş geri Bayan Callahan.*

Herkes konuşmacıyı alkışlarken Evelyn'in kulağına eğilip, "Bu toplantılar ne sıklıkta oluyor?" diye fısıldadım.

Evelyn cevap veremeden Olivia, "Her ayın ilk cumartesisi. Birkaç tanesini kaçırdın," diye atıldı. Malibu Barbie'sinin neden birden bu kadar arkadaş canlısı olduğunu düşünürken enerjik sarışın bana döndü.

"Lütfen yeni üyemiz Bayan Melody Callahan'a aramıza hoş geldiniz diyelim. Hepimiz evliliğin ilk yılının nasıl olduğunu iyi biliriz."

Tüm gözler birden bana dönünce gülümseyerek, utangaç bir yeni gelin gibi başımı öne eğdim.

Bitip tükenmeyecek gibi görünen konuşmaların sonuna doğru Evelyn esneyerek, "Toplantıları kaçırdığın için şanslısın," diye mırıldanınca Olivia ve Coraline kahkahalarını zorlukla bastırdılar. Ardından konuşmalar sona erip kadınlar kendi aralarında konuşmaya daldılar ve ben de dikkatimi onlara vermek

mecburiyetinden kurtuldum. Bunlar benim şu ana kadar tanıdığım en mutsuz ve en umutsuz kadınlardı. Aslında yardım hiçbirinin umurunda değildi. Tek dertleri bir başkasından daha fazla yardım yapmak ve böylece daha varlıklı olduğunu göstermekti. Hiçbiri Callahan kadınlarının eline su dökemezdi ama nedense Callahanlar geri planda kalmayı seçmişlerdi. Bu kadınlar sadece onlardan övgüyle söz edilmesi için aç bir köyü doyurabilirlerdi.

Coraline belki de yirminci kez rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanınca ona baktım. Kısa sürede çok yol katetmişti. Kol ve bacakları çok daha sıkı ve güçlü görünürken kendisi de eski Coraline'a göre çok daha uyanık ve becerikli biri olmuştu. Saçlarını biraz daha kestirmişti ve eskisinden çok daha güzel görünüyordu. Yüzüne bir sinema yıldızının karizmatik çekiciliği gelmişti.

Ona doğru eğilip, "Şimdi de benimle çalışmaya hazır mısın, Cora?" diye sorunca gözleri büyüdü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Henüz beni yeterince tanımadığından olsa gerek, "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu. Ben bu tip konularda asla şaka yapmazdım. Aslında pek şaka yaptığım da söylenemezdi.

"Adriana ilerleme kaydettiğini söyledi. Ben de belki biraz da benimle çalışırsın diye düşündüm."

"Tamam, ama önce Declan'la konuşmam gerek."

"Ne?"

Suratını asarak, "Declan," dedi. "Ona yaptığım şeyi anlattığımda benimle dalga geçer gibi bir havaya büründü ve konuyu bir daha açmadı. Ama sanırım tepki vermemesi, karşı çıkmaması Adriana'yı endişe uyandıracak biri olarak görmemesinden kaynaklandı. Şimdi konu sen olunca..."

Bu sözler üzerine Declan'ı cezalandırılacak Callahanlar listemin başına geçirdim. Kaşlarımı çatarak, "Yani ben endişe uyandıracak biri miyim?" diye sordum. Cora sessiz kalınca, "Bence

onu seni dinlemek ve ciddiye almak zorunda bırakman gerekirdi," diye sözlerime devam ettim.

Cora şaşkın bakışlarla bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı.

Sırıtarak, "Bir kadın olduğunun farkındasın, değil mi Cora? Bir kelepçe alıp ellerini kelepçele, onu tahrik et ve ona istediğini anlat. Sonra da anlattıkların üzerine düşünmesi için onu orada bırakıp git."

"Bunu asla yapamam. Declan çok..."

"Azgın mı? İyi işte, bunu avantaj olarak kullan. Sen bir Callahan kadınısın. Ne istersen onu yaparsın. Benimle çalışmak istiyorsan çalışacaksın. Declan bundan hoşlanmayacak olursa ona rahatlamak için ellerinden başka bir şeye sahip olmadığı günleri hatırlatırsın." Her ne kadar Olivia, yanımda kahkahalarla gülüyor olsa da ben son derecede ciddiydim. Coraline'ın gösterdiği onca gelişmeye rağmen Declan'ın onayını bekliyor olması beni çok şaşırtmıştı.

"Ben senin gibi değilim, Mel. Ben..."

"Kimse benim gibi değil ama şu anda konumuz bu değil," diyerek sözünü kestim. Belki de bu yöntemi kullanmalıydım. Belki sürekli sözünü kesersem sonunda çileden çıkar ve gerçek Cora gibi davranmaya başlayabilrdi.

"Yani nasıl güçlü olacağımı bilmiyorum desem daha doğru olur belki. Declan benim her şeyim ve onu incitmeyi ya da kaybetmeyi göze alamam," diye mırıldandı.

"Declan'a sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğuna odaklanırsan, onun sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu unutursun. Bir prenses olduğunu hayal et ve sana bir prensesmişsin gibi davranılmasını sağla." Olivia'nın bu yorumu beni gerçekten çok şaşırttı. Ne zamandan beri bu şişme bebekle aynı şekilde düşünür olmuştuk?

Evelyn anaç bir tavırla gülümseyerek söze karıştı. "Belli aralıklarla bazı şeyleri oğullarımın kafalarına vura vura hatırlatmanız gerek."

"Ya da onları vurabiliriz." Evelyn bu sözlerim üzerine öfkeli bakışlarını bana çevirince omuzlarımı silktim. Yalan söylemiyordum. Kurşunlar her zaman sözcüklerden daha etkiliydi.

Olivia daha önce onda hiç görmediğim garip bir nezaketle, "Melody, birkaç dakika yalnız konuşablir miyiz?" diye sordu. Coraline ve Evelyn'e baktığımda bu teklifin onları da en az benim kadar şaşırttığını gördüm. Başımı sallayarak ayağa kalkıp kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm.

İlk iş olarak başımdan o aptal şapkayı çıkarıp tezgâha bıraktım, sonra ona dönüp, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Özür dilemek istiyorum. Sana karşı düşmanca ve ..."

"Kaba ve olgunlaşmamış bir sürtük gibi davrandığın için mi?"

Gözleri kısıldı. Yüzünden dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri ne kadar zorlanarak yuttuğu belli oluyordu. "Evet, hepsi için özür dilerim."

"Bu özrün nedenini öğrenmedikçe kabul etmeye hiç niyetim yok." Aynaya dönüp şapkanın altında bozulan saçlarımı düzeltmeye başladım.

Derin bir nefes alıp, "Nedeni yetişkin insanların böyle davranması gerektiği. Bir yetişkin olarak yanlış yaptığımız zaman özür dilemeliyiz," dedi.

Ona dönerek gözlerinin içine baktım."Beni bu saçmalıklarla kandırabileceğini mi sanıyorsun? İnsanlar yürekten özür dilediklerinde bunu kimsenin duymayacağı bir şekilde yapmaya çalışmazlar. Bu nedenle seni bu özür için Neal'ın zorlamış olduğunu düşünüyorum. Anlat hadi, sana ne dedi de böyle boynunu büküp karşıma geldin?"

"O..."

"Sakın bana yalan söyleme, Olivia. Ben bu konuda senden çok daha ustayım ve kafanı aynaya çarparak kırmak da benim için son derece kolay. Eğer inanmıyorsan West Ridge'e kadar uzanıp Natasha'ya bir sor." Onu öldüremeyeceğimi biliyordum ama yalancılardan nefret ettiğimi bilmesini sağlamalıydım.

Bir süre bir şey söylemeden yüzüme baktı, sonra başını salladı. "İyi. Neal ve ben birkaç ay önce bu konuda konuştuk. Bu süreçte yoluna çıkmamaya çalıştım ama bir aile olduğumuz, aynı evde yaşadığımız için zorunlu olarak ilişki kurmamız gereken zamanlar olacağını biliyorum. Ben sadece... Neal seninle aramı iyi tutmamı istedi. Kocama aşığım, bu nedenle isteğini yerine getireceğim."

"Nedir bu hepinizin kocalarınıza boyun eğme durumunuz?"

"Buna aşk deniyor Melody. Birini sevdiğin zaman istediğin tek şey onun mutlu olmasıdır. Bu seni zayıf ya da aptal biri yapmaz. Liam sana deli gibi âşık, gözünü bile kırpmadan senin için canını verir ama sen aşk ve sevgi denen duygulardan rahatsız oluyorsun. Coraline ve ben Kalemiti Jane falan değiliz. Karanlık ve kötülük dolu dünyaya dalıp hiçbir şey yokmuş gibi yaşayamayız. Ama en azından aşktan korkmuyoruz biz. Neyse... Ben bir kez daha senden özür dilerim. Şimdi eve, kocama gidiyorum. Bir an önce onu yatağa atmayı ve yüzünde yeniden belirecek gülümsemeyi görmeyi istiyorum."

Olivia bu sözleri söyledikten sonra arkasını dönüp gitti. Bir an onun söylediklerini düşündüm. Sonra dönüp aynaya, yüzüme baktım. Yüzüm yorgundu. Hayatımın çok daha kolay olduğu zamanları düşünmeden edemedim.

LIAM

Bu gece yaptıklarımı duyacak olsalardı pek çok kişinin midesi bulanırdı. Benim kalpsiz, acımasız bir canavar olduğumu düşünürlerdi muhtemelen. Ama hiçbiri nasıl bir hayat yaşadığımı bilmiyordu. Hiçbiri benim gibi canilerin arasında loş sokaklarda yürümemişti. Ben ailemin lideriydim. Ben Ceann na Conairte'yim. Bu da omuzlarıma ailemi, geçmiş, bugün ve gelecekteki tüm sıkıntılardan koruma görevinin yüklenmiş olduğu anlamına geliyordu. Neticede yarım bırakılan işlerin koca imparatorlukların nasıl sonunu getirdiğini görmek için oturup eski bir mafya filmi izlemeniz yeterli.

İkinci Kural: Karşındakinin gücünü göz ardı ederek ona kafa tutmaya kalkarsan pişman olursun.

Bizim dünyamızda esir alınan herkes ya öldürülürdü ya da taraf değiştirip ajanlık yapmaları sağlanırdı. Ama patronuna ihanet eden birinin bunu tekrar yapabileceği gerçeği yüzünden istediğimizi aldıktan sonra ajanlık yapmyı kabul edenleri de öldürürdük. Callahanların başarısının sırrı biraz da eski yeraltı imparatorluklarının sonunu getiren hatalardan ders çıkarmayı bilmemizdi. Bizler eşlerimizi aldatmıyorduk ve sattığımız uyuşturucuyu da asla kullanmazdık. Oysa genelde insanlar bizim gibi adamların sürekli başka kadınlarla düşüp kalktığını ve uyuşturucu bağımlısı olduklarını düşünüyordu. Fakat biz Callahanlar, onların sonunu getiren şeylerin genellikle bunlar olduğunu iyi biliyorduk. Hepimiz eşlerimize bu yüzden sadakatle bağlıydık ve yakın adamlarımızdan da bunu bekliyorduk.

Adamlarımız bugünkü konumlarına gelmek için o kadar çok çalışmışlardı ki kafayı bulmuş bir fahişenin onları ele vermesi sonucu kodese girmeyi göze alamazlardı. Eşlerimiz bizim için çok önemliydi. Onları mutlu etmeyi başarırsak, bizim için yaşar ve bizim için ölürlerdi. Yaptığımdan dolayı en ufak bir pişmanlık duymuyordum. Ben sadist ya da ruh hastası falan değildim. Ne yapıyorsam ailem için, sevdiklerim için yapıyordum.

Derin bir nefes alarak parmaklarımı piyanonun tuşlarında gezdirdim. Gece geç gelmiştim ve ne Mel'le ne de başka biriyle konuşacak hâlim vardı. Sanırım Mel ruh hâlimi anladı ama üzerinde durmadı. Şu sıralar onun odaklandığı tek şey Saige ve Amory'di. Evet, onların büyük bir sorun olduklarını ben de inkâr etmiyordum ama tüm sahalarımızın kontrol altında olduğundan emin olmak da en az onlarla uğraşmak kadar önemliydi. Vance ipi kendi elimizle boynumuza dolamamızı istiyor, bizi dünyaya açılmaya zorluyordu. Ne de olsa kontrol edilmesi gereken ne kadar çok nokta olursa, hata yapma olasılığımız da o kadar artardı. Bir seçim yapmam lazımdı ve yanlış yapma lüksüm kesinlikle yoktu.

Karım arkamdan, "Birazdan tuşlar elinde kalacak," diye seslendi ama kendimde dönüp ona bakacak cesareti bulamadım. Onu gördüğüm an aşktan başımın döneceğini ve ona karşı duyduğum açlığın dayanılmaz hâle geleceğini biliyordum.

Çalmaya devam ettim. Ne çaldığımın bile farkında değildim, sadece çalıyordum. Ama attığı her adımda vücudundan yayılan sıcaklık da dalga dalga bana geliyordu. Onu görmesem de hissediyordum. Eli saçlarımda dolaşmaya başlayınca hiç düşünmeden başımı o ele yasladım. Mel birkaç dakika saçlarımı okşadıktan sonra yanıma oturdu. Ben hiç tepki vermeden çalmaya devam edince, yüzü bana dönük olarak kucağıma çıktı. Bu durumda çalarken ona bakmaktan başka çarem yoktu.

Lanet olası kadın!

"Mel..."

Gözlerimin içine bakarak, "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı ve bu soru donup kalmama neden oldu. Yalan söyleyecek olursam anında anlardı. Gerçeği söyleyecek olursam da beni muhtemelen küçümserdi. Bu yüzden cevap vermedim ve piyano çalmaya devam ettim.

Mel bacaklarını belime dolayıp beni öperken, her hareketiyle tuşlardan ahenksiz sesler yükseliyordu.

"Beni seviyor musun?"

"Evet, seni seviyorum. Ama endişelenme senin de bana beni sevdiğini söylemeni beklemiyorum. Bn sabırlı bir adamım, beklerim."

Karım derin bir nefes aldı ve başını eğdi.

"Çok ciddiyim, Mel. Şu anda beni sevdiğini söylemeni beklemiyorum." Çenesinden tutup başını kaldırmak istedim ama o sert bir hareketle elimden kurtuldu.

"Mel..."

"Ben aşk ve sevgi konusunda hiç iyi değilimdir," diye fısıldadı.

Ellerimi kalçalarında dolaştırdım ama hareketimin seksüel bir amacı yoktu. Sadece beni hissetmesini, yanında olduğumu bilmesini istiyordum. "Bunu biliyorum. Beklememin nedeni de bu zaten."

Yüzüne düşen saçlarını geri iterek içini çekti. "Uğraşıyorum, öğrenmeye çabalıyorum."

Günden güne karım bana daha da yakınlaşıyor, onu böylece biraz daha yakından tanıyordum. "Bunu da biliyorum."

Kucağımdan kalkıp pencereye doğru yürüdü ve dışarıya bakmaya başladı. Yine aynı şey oldu ve o yanımdan ayrıldığı anda kendimi kimsesiz bir çocuk gibi hissettim.

"Ben hep güçlü biri oldum, Liam. Bu konuda gayet başarılıyım. Kimsenin beni zayıf biri olarak görmesine..."

"Şu dünyada seni tanıyıp da senden korkmayan ya da zayıf olduğunu düşünen tek bir canlı bile yok," deyip yanına gittim. "Neyin var senin, Mel?"

Birden bana döndü ve gözlerimin içine bakarak, "Ya hamile kalırsam?" diye sordu. "Hiç kimse hamile bir kadına bakıp Tanrım bu kadın beni elleriyle boğar diye paniğe kapılmaz. Yüzüne bakarlar ve vay şu kuluçka makinesine bakın derler. Sanırım bir penguen gibi paytak paytak yürümesinin sevimli olduğunu düşünürler."

Kahkaha attım. "Ben olsam ördek derdim ama penguen de uydu."

Koluma bir yumruk attı, ben de bir kahkaha daha attım. Hayatta beni gerçekten güldürebilen tek kişi Melody'di.

"Endişelenmene gerek yok, tatlım. Daha penguen ya da ördek gibi paytak paytak yürümene çok var."

Tişörtünü kaldırıp karnındaki belli belirsiz şişliği göstererek, "Evet, yedi aydan biraz az bir zaman," dedi.

Donup kaldım. Bir şeyler söylemek istiyordum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu. Elimi karnına götürdükten sonra başımı kaldırdım. Bakışlarımız buluştu.

Kekeleyerek, "Sen... yoksa hamile misin?" diye fısıldadım.

Başını salladı. "On haftalık."

Bacaklarım beni taşıyamaz olunca yere düşmekten korkarak önünde diz çöküp kulağımı karnına yasladım. Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarpmasından başka bir ses duymuyordum. O an hayatımın en mutlu anıydı. Sevinçten ve gururdan havalara uçuyordum. Karnını defalarca öperken gözlerime dolan yaşları tutabilmek için kendimle büyük bir mücadele içindeydim.

Yaşadığım duygu yoğunluğunu hisseden Mel, "Ben de seni seviyorum, Liam," diye fısıldadı. "Bu cümleyi ne kadar sık söyleyebilirim bilmiyorum. Bu yüzden sen kızımıza ya da oğlumuza bunu bol bol söyle, olur mu?"

Gülümseyerek başımı salladım. O da benim yanıma çökünce yanaklarını avuçlarımın arasına alıp bana yaşattığı mutluluktan dolayı duyduğum minnetle gözlerinin içine baktım.

"İnanamıyorum! Hamileyim ben!" diye fısıldadı bir kez daha.

Dudaklarından şefkatle öptüm."Evet, hamilesin aşkım."

Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım, onu kendime doğru çekip kucağıma aldım ve yatak odamıza doğru yürümeye başladım.

Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle, "Piyanonun üstünde seks yapmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Seks yapmak istemiyorum, tatlım. *Aşk* yapmak istiyorum."

Onu yatağımızın ortasına bıraktığımda kaşını kaldırarak, "Bu ne banallık, Liam," dedi alayla.

"Kes sesini ve anın tadını çıkar." O an ölecek olsam bu kesinlikle mutluluktan olurdu.

Mel kemerimden tutup beni kendisine doğru çekti ve sırtüstü yatırıp üstüme oturdu. "Bir konuda anlaşmamız gerek. Hamile olduğum için bana farklı davranmayacasın."

"Tabii, tabii." Artık her şey farklı olacaktı.

"Liam, ben çok ciddiyim."

Doğruldum, onu omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktım. "Ben de çok ciddiyim. Sen hamilesin, Mel."

"Bu beni sakat birine ya da her an kırılabilecek, camdan yapılmış, narin birine dönüştürmez," diye aksi aksi söylendi. Anlaşılan birkaç ay boyunca kavgalarımızın konusu bu olacaktı. Ama bu düşünce bile yüzümde kocaman bir gülümseme belirmesine yol açtı.

"Melody, bana kalsa seni pamuklara sarar, yerde dört adam, gökte iki adam tarafından korunmanı sağlarım."

"Ve ben de o lanet olası heriflerin kafaların atış tahtası olarak kullanırdım!" diye bağırdı. " Paytak paytak yürümeye başlayana kadar kimsenin bana şimdikinden farklı davranmasını istemiyorum. Aksi hâlde yemin ederim hepsini lanet Audi'nin tamponuna zincirler, paramparça olana kadar da sürüklerim! Hamile olmam Kanlı Melody olduğum gerçeğini değiştirmez."

Onun bu hamile hâliyle insanları öldürmesini bile seksi bulduğuma göre gerçekten bende yolunda gitmeyen bir şeyler olmalıydı. Şimdilik tartışmayı burada bırakmamızın daha doğru olacağını düşündüm ve karımı öpüp sırt üstü yatağa yatırdım. O küçük elleriyle üstümdekileri yırtarcasına çıkarırken ben de aynı şeyi ona yapıyordum.

Göğsünü öperken, "Bir daha söyle," diye mırıldandım.

Zevkle inleyerek, "Neyi?" diye sordu.

Yavaş yavaş kadınlığına doğru inerken dilim vücudunda geziniyordu. Sonunda kadınlığını öpmeye başladığımda, "Beni sevdiğini..." dedim.

Parmaklarımı içine sokup hızlı hareketlerle ileri geri hareket ettirmeye başladım. Bir süre sonra yavaşladığımda, "Liam..." diye inledi.

"Söyle..." Parmaklarım hareketsiz kalınca ona verdiğim hazzı yaşamak için kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

"Senden nefret ediyorum!"

"Ve?" Onun bana öfkelendiğini görmek hoşuma gidiyordu.

"Hepsi bu kadar." Gülümsedi ve başımı eğip kadınlığını öptüm.

Teni ellerimin altında alev alev yanarken, "Ağzıma boşalmanı istiyorum. Tadını ağzımda istiyorum," diye mırıldandım.

Başımı kendine doğru bastırırken inledi.

"Ama sen yine sözümü dinlemediğin için..." Pantolonumu indirip sertçe içine girdim. "Seni böyle becereceğim..."

"Ah, Liam!" diye inleyerek bacaklarını belime doladı. Ama ben yine durdum.

"Eğer söylemezsen ben zevk alacağım, aşkım, sen değil." O benimle mücadele ederken, ben her zaman bu tür mücadelelerin galibi olduğumu bilmenin verdiği rahatlıkla sırıttım.

"Senden nefret ediyorum işte!"

"Ve?"

"Bir şekilde seni seviyorum da aşağılık herif!" diye mırıldandı. Bu benim için yeterliydi.

Dudaklarını büyük bir şehvetle öptükten sonra başımı göğsüne indirdim ve büyük bir zevkle ona sahip oldum. Çok yavaş hareket ediyor, her anın tadını çıkarıyordum. Onun aldığı zevkle kıvranması beni deli ediyor, aklımı başımdan alıyordu. Ama karım onu yönetmeme çok ender izin verirdi. Bacaklarını belime dolayıp beni iyice içine aldıktan sonra sırtüstü yatırıp üstüme çıktı. Üzerimde deli gibi gidip gelirken başı geriye doğru savruluyordu. Ben de yatak başını öyle sıkı tutuyordum ki kırılmamış olması bir mucizeydi.

Daha fazla dayanamayıp, "Tanrım, Mel!" diye haykırarak hazzın doruğuna ulaştığım anda o da zevkten kendinden geçmişti. Beline sımsıkı sarılıp beni bulutların üzerine çıkaran, yarı kapalı gözleriyle gözlerimin içine bakan biricik karımı doyasıya seyrettim.

"Seni seviyorum," dediğimde o kendini bırakmış, üstüme yığılmıştı. Havada yoğun bir seks kokusu vardı ve etrafta nefeslerimizden başka ses duyulmuyordu. Orada, öylece uzun

bir süre sarmaş dolaş yattıktan sonra Mel başını kaldırıp bana baktı. Hiçbir şey söylemeden sadece baktı ve ben bir kez daha onun zihnini okuyabilmeyi her şeyden çok istedim.

Üstümden kalkıp yanıma uzandığında, "Neden bakıyorsun?" diye sordum. Elim içgüdüsel bir hareketle karnına gitti. Bir sonraki Callahan, yani benim çocuğum, yedi aydan az bir süre sonra dünyaya gelecekti. Bu düşünce aklımı başımdan alıyor, karımla tekrar tekrar sevişmek istememe neden oluyordu.

Elini karnının üzerindeki elimin üstüne koyarak, "Prezervatif kullanmalıydık," dedi.

Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyordum. "İyi ki de kullanmamışız. Hem neden ki? Yoksa bir bebek istemiyor musun?"

"Çocuklar gürültücü birer baş belasıdır. Konuşmayı bilmedikleri için ne istediklerini anlayamazsın. Kafaları vücutlarına göre büyüktür ve bu da onları düşürecek olursan, başüstü düşecekleri anlamına gelir. Onlar küçük birer yaratık, Liam!" İç çektiğinde gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Anne olmaktan korkuyor, endişeleniyordu ama o benim Mel'imdi ve asla korkusunu, endişesini itiraf etmezdi.

"Sadece başlangıçta..."

"Evet, çünkü sonra yaratıktan canavara dönüşürler. Önce çığlıklar atar, öfke nöbetleri geçirirler. Biraz büyüyünce aklını seksle bozmuş, herkesten daha akıllı olduklarını düşünen ergenlere dönüşürler. İşte on sekiz yıl boyunca bunları yaşayacağız, Liam. Ben senin annen gibi değilim. Sabrım tükenecek ve..."

Onu öperek susturdum. "Annemin babamdan çok daha sabırsız olduğu pek çok gün oldu. Ama bak, ben hiç de fena sayılmam. Ebeveynlik ufak hatalarla başarısızlığa uğrayacak bir görev değil."

"Fena sayılmaz mısın? Sen seks delisi, gizli gizli sigara içen, hayatını esrar, eroin ve kokain satarak kazanan birisin, Liam! Bu arada katil olduğundan hiç bahsetmiyorum bile," deyip bir kahkaha attı.

"Israr ediyorum, fena değilim işte!" Yaptıklarımın en kötüsü, adam öldürmekti ama bu da benim suçum değildi. İnsanlar bizden bir şeyler çalabileceklerini, bizi tehdit edebileceklerini düşündüklerinde, ben de bunları kabul etmeyeceğimizi onlara göstermek zorundaydım.

"Ben hayatımı önceden planlayarak yaşamayı severim, Liam," diyen Melody içini çekip sözlerine devam etti. "İnsanlara nasıl yaklaşacağımı veya onları nasıl öldüreceğimi planlamayı *severim*. Bu iş... yani çocuğumuz... ben... anne olmayı hiç düşünmemiştim bile! Önümüzde ilgilenmemiz gereken Amory ve Saige belası var."

"Sen bunları dert etme, aşkım. Ben her şeyi hallederim ve..."

Cümlemi bitiremeden Melody yastığın altından çıkardığı bıçağı boğazıma dayadı. Beni sırtüstü yatırarak bir kez daha üstüme oturdu.

"Beni devre dışı bırakmaya çalışırsan, emin ol seni öldürür, cesedini de parçalara ayırırım,Liam. Hamile olabilirim ama ben hâlâ aynı Kanlı Melody'im. Üstelik şimdi elimde büyük bir kozum da var. İstediğimi gebertir, sonra da bunun suçunu hormanlarıma atarım." Gözlerimin içine bakarken onun hâlâ beni bacağımdan vuran aynı kadın olduğunu düşündüm.

Sözleri ve göğsüme değen kadınlığından tahrik olmuştum. Boğuk bir sesle, "Gerçekten de lanet olası Kanlı Melody'sin!" deyip kalçalarından yakalayarak vücudunu göğsüme sürtmeye başladım. Bir an sonra gözleri arzuyla yanmaya başladı ve dudaklarımız birleştiğinde elindeki bıçak yere düştü.

Her şeyi unutup şehvet denizinde boğulurken çalan telefonla kendimize geldik. İlk aklıma gelen, sabahın ikisinde bizi arayan bu ahmağı elime geçirir geçirmez bir güzel haklamak oldu.

Mel, "Evet?" derken ben de onun bacaklarını öpüyordum. Bir süre karşı taraftan gelen sesi dinledikten sonra, "Hemen geliyoruz!" dedi.

İçimden bir ses, hayır, birlikte gitmeyelim, diye çığlık atarken, Mel hemen yataktan fırlayıp, "Amory ve Saige, evimi ateşe vermişler!" diye öfkeyle bağırarak soyunma odasına koştu.

Hayatımın en güzel gününü mahveden aşağılık orospu çocuklarına duyduğum öfkeyle, "Cehenneme kadar yolları var!" diye homurdandım.

"Liam, o azgın kıçını yataktan kaldır ve aşağılık herifleri gebertmem için bana yardım et!"

Onları gebertecektim! Onları doğduklarına PİŞMAN edecektim!

MELODY

Arabaya yaslanmış, Giovanni Malikânesi'nin alevlere teslim oluşunu izliyordum. İtfaiyeciler yangını kontrol altına alabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama içimdeki yangını hiçbir gücün söndüremeyeceğini biliyordum.

Fedel yanıma gelip, "Kapıya bir not bırakılmış, hanımefendi," dedi.

Liam'ın notu almak için elini uzattığını gördüm ama ölümcül bakışlarla ona baktım. Hamileyim diye bana farklı davranmasına izin vermeyeceğimi söylemiştim. Buna da asla izin vermezdim!

Durum bir bir. Savaşta her şey mübahtır.

Bu arada yeni bebeğiniz hayırlı olsun. İkiniz de çok mutlu olmalısınız.

Sevgiler,

A&S

Kâğıdı elimden kaparcasına alan Liam tıpkı benim gibi burnundan soluyordu.

Hamile olduğumu bizden başka bilen tek bir kişi var...

Fedel'e dönüp, "Doktor Anderson'ı bul! Hemen!" diye kükredim.

Liam'ın bana bakan gözlerinden endişe ve öfke okunuyordu. "Şimdi her şey değişti."

Başımı onaylarcasına salladım. Arabanın kapısını açıp içeri geçtim. *Şimdi her şey değişti...* Şimdi ben daha büyük bir hedeftim. Aslında her zaman hedef olmuştum ama şimdi karnımdaki bebek, imparatorluğun gelecekteki lideri hedefteydi. Bu yüzden artık daha farklı davranmam gerekecekti. Evelyn ya da Coraline gibi bir kadın olmayacaktım belki ama değişecek, farklı bir lider olacaktım. İlk işim hamileyken de acımasız olmayı öğrenmek olmalıydı. Çünkü şundan adım gibi emindim: Amory ve Saige uğraşmak için çok yanlış bir aile seçmişlerdi.

27

"O, bıçağını çeker, sen silahını. O sizden birini hastaneye yollar, sen onlardan birini morga..."

- Al Capone

LIAM

Hastane odasında önümde yatan adama, "Ölümlü olma hâli, yedi harf. Sence ne olabilir?" diye sordum.

Kendisine verilen yüksek dozda morfinden olsa gerek cevap vermedi. Gülümseyerek başımı gazetenin bulmaca ekine eğdim ve yazdım.

"Fanilik. Baksana Tanrı bile sanki seninle alaya ediyor komiserim. Pardon, eski komiserim desem daha doğru olur, değil mi? Ne de olsa insanlar intihara meyilli polis memurlarından hoşlanmazlar."

Ben bulmacama dönsem de onun beni izlediğini hissediyordum.

"Başarısız, on harften oluşuyor. Sakın beceriksiz deme. İnanmıyorsun biliyorum ama gerçekten bugünün bulmacasında bu sözcükleri sormuşlar. Çok ilginç, değil mi? Sanki bulmacayı senin için özel hazırlamışlar."

Zor duyulur bir sesle, " Burada olmanın nedeni düşmüş bir adama bir tekme atmak istemen mi, Callahan?" diye sordu. "Doğrusu buna hiç şaşırmadım."

"Ben düşen adamlara tekme atmam, kafalarına kurşun sıkarım. Sen bunu iyi biliyor olmalısın," diyerek elimdeki bulmaca ekini masaya bıraktım.

Beni çileden çıkarmaya çalışarak, "Hadi o zaman, ne duruyorsun? Vur beni!" dedi.

"Birkaç sorumu cevaplandırana kadar olmaz."

Ayağa kalktım ve burnuna takılı oksijen maskesini mosmor olmuş yüzünden çektim. Önce derin bir nefes aldı, sonra boğulur gibi kısa nefesler almaya çalıştı. Hemşireyi çağırma butonuna uzandı ama elini tutup sertçe ittim. Birkaç kez daha çabaladı ama sırf eğlence olsun diye butona ulaşmasına izin vermedim.

Sırıtarak maskeyi birkaç saniye burnuna koyduktan sonra tekrar çektim. "Hastanenin bu bölümü tamamen kontrolüm altında. O yüzden vakit kaybetmeden sohbete başlayalım istersen?"

"Cehenneme git!" diye inledi.

"Karım zaten öfkeli bir kadındı ama hamileliği nedeniyle yaşadığı hormonal değişiklikler onu daha da öfkeli yaptı. Yani ben her gece cehennemdeyim," diye sırıtarak biraz oksijen almasına izin verdim.

"Vah vah, çok üzüldüm!"

Bir kahkaha atıp başının altındaki yastığı çekerek suratına bastırdım.

"Zeki bir orospu çocuğuyla uğraşacak havada değilim." Yastığı yüzünden çektiğimde ölmek üzere olan bir sigara tiryakisi gibi öksürüğe boğuldu.

Oksijen maskesini yüzüne yaklaştırdım. "En basit soruyla başlayalım istersen. Neden kendini o otel odasının penceresinden aşağıya attın? Biliyorsun, ölebilirdin."

Elini uzatıp maskeyi yüzünde tutmak istedi ama sertçe geri çektim.

Dişlerinin arasından, "Evimi yaktın..." diye mırıldandı.

"Ben böyle bir şeyle suçlanmadım ama. Hakkımda böyle bir dava da açılmadı ve böyle bir suçtan tutuklanmış da değilim."

"Senin işin olduğunu biliyorum! Siz Callahanlar her şeyi mahvettiniz." Maskeyi yüzüne götürdüm. "Ama beni uyarmıştın...

Onların ölümünün suçlusu benim. O küçücük kız... Hasta herif! Sana ondan ben bahsetmiştim. Benim suçum. Ben... ben..."

"Lütfen duygusallaşma, hiç zamanı değil. Bu henüz ilk sorumdu, daha soracaklarım var."

Yatakta doğrulmaya çalışınca öksürüklere boğuldu. "Benimle oynama! Her şeyi aldın zaten. Daha ne istiyorsun?"

"Valero'yla ilgili tüm bildiklerini öğrenmek istiyorum." Aklını kaçırmış gibi kahkaha atınca yastığı olanca gücümle suratına bastırdım. Olanca gücüyle kurtulmak için mücadele etti. Yastığı ancak o pes edip hareketsiz kalınca suratından çektim.

"Hadi bir daha deneyelim. Bana Vance, Amory ve Saige ile ilgili bildiklerini anlat. Yoksa Tanrı şahidim olsun, ölmek için yalvaracaksın. Aklına hayaline gelmeyecek işkenceler yapacağım sana. Şimdi eğer öbür dünyaya huzur içinde gitmek istiyorsan konuş!"

"Seni, karını, çocuğunu ve Callahan soyadını taşıyan herkesi öldürmek istiyorlar." Söylediklerinden zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu. "Sizi kanuni yollardan çökertmeye çalıştılar ama malum... ben beceriksizin tekiyim. Onlar da en az sizin kadar acımasız. Oada burada karının doktoruna işkence yapıldığı ve ellerinin kesildiği söyleniyor."

"Orada burada mı? Bunu camdan atlayıp sokağa uçarken mi duydun?"

"Nerede duyduğum gerçeği değiştirmez. Sizi mahvedecekler."

Koluna bağlı morfin poşetini çıkarıp yerine içinde başka bir sıvı bulunan poşeti taktım.

"Belki bilmek istersin, bu taktığım adrenalin. Ufak dozlarda alındığında ağrı kesicidir ama yüksek dozda tam tersi etki yapar ve acıyı on katı olarak hissetmene neden olur." Poşete bir fiske vurdum. "Öbür dünyaya acısız bir şekilde gitmeyeceksin, dostum. Her şeyi hissedecek, her anı yaşayacaksın. Kalbin her an pes etmeye bir adım daha yaklaşırken, evime gelmekle ne büyük bir aptallık yaptığını düşün. Bu şehir kurulduğu günden

beri benim gibiler tarafından idare edildi. Sen de senden önceki ahmaklar gibi bu düzeni değiştirebileceğini sandın. Ama şimdi, hayatının son dakikalarında düşüneceğin şeyler, evliliğinde, işinde, hatta kendini öldürmekte bile başarısızlığa uğrayan bir orospu çocuğundan farksız olduğunu kabul etmek olacak..."

Masanın üzerindeki bulmaca ekini alarak kapıya doğru yürüdüm.

"Bu iş bitmedi, Callahan! Bu iş benimle de bitmeyecek. Dokunulmazlığın sonsuza dek sürmeyecek. Sen de herkes gibi bir insansın!"

"Kimse dokunulmaz değildir, Andrew. Benim farkım, ben bana dokunan elleri kırarım. O yüzden isteyen istediği zaman üstüme gelebilir. Ben daha başlamadım bile. Başına gelenler benim için henüz bir başlangıç bile değil." Bir saniye sonra adrenalin görevini yapmış olmalı ki sarsılarak attığı çığlıkları zevkle dinleyip gülümsedim.

Koridora çıktığımda beni bekleyen Declan, Neal, Monte ve Fedel'i gördüm. Birlikte çıkış kapısına doğru yürürken Declan bana telefonumu uzattı.

"Merhaba aşkım."

"Seni orospu çocuğu!"

Fedel'in açtığı kapıdan arabaya binerken kahkaha atıp, "Çocuğumuzun bir denizci gibi küfretmesini istemeyiz, değil mi tatlım?" dedim.

"Duygularımın içine eden, tüm enerjimi ve yediklerimin yarısını çalan canlı şu anda su dolu bir kesenin içinde ve söylediklerimi duyamaz. Sen bensiz komiseri görmeye gittin, ha!"

Önümdeki dosyalara göz atarken Melody olanca gücüyle bağırıyordu.

"Tatlım, sen bu sabah soğuk algınlığı nedeniyle..."

"O zaman beni uyandırmak için o hiçbir işe yaramayan, lanet olası ellerini kullansaydın! Beni devre dışı bırakmaya çalışıyorsun!"

Aslında sabah onu uyandırmak için çok uğraşmıştım ama sırtını dönüp uyumaya devam etmişti.

"Aşkım..."

"Beni burada bıraktın! Beni... damarlarında bir damla İrlanda kanı olan herkesi eve toplayan annenle, burada bıraktın! Bu durum biraz daha devam edecek olursa, birileri fena elimde kalacak!"

Görünen o ki Mel'in altüst olan hormonları benim veya akrabalarımdan birinin canına mal olacak.

"Mel, tatlım..."

"Bir daha beni aşkım ya da tatlım diye çağır ve ben de senin dişlerini dökeyim, canım!"

"Bir şey çıkmadı zaten. Ama Antonio ve Eric, Valeroların bir adamını, Cross'u Meksika'da yakalamış. Eve getiriyorlar. Onunla da sen ilgilenirsin." Karşı tarafta bir sessizlik oldu ve ben bu sessizliğin anlaştığımız anlamına gelmesi için içimden dua ettim.

"Bu durumdan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Duygularımı kontrol edememekten nefret ediyorum! Saatli bir bomba gibiyim, Liam! Bu da beni deli ediyor!"

"Ben bombaları etkisiz hâle getirmekte ustayım, aşk..." Sustum. Aşkım demek üzere olduğum için gözlerini devirdiğini görür gibiydim. "Tamam, özür dilerim. Yavaş anlıyorum biraz. Seni öfkelendirmemek için elimden geleni yapacağım. Dışarıdan soğuk bir şeyler getirmemi ister miydin?"

"Beni öfkelendirmemeye mi çalışıyorsun? Sen beni öfkeden delirtiyorsun! Ne zamandan beri lanet olası bir çocukmuşum gibi bana ödül verip sakinleşmemi bekliyorsun acaba?"

İçimi çekip ellerimi şakaklarıma götürdüm. "Yani soğuk bir şey istemiyor musun?"

"Mango, muz, portakal ve kivi suyu istiyorum," deyip telefonu suratıma kapatınca bir kahkaha koyuverdim.

Şoföre, "Meyve suyu alacağız," dedim. Ne o ne de Fedel bir şey ağızlarını açıp da bir şey söyledi. Ne diyebilirlerdi ki zaten? Onlar da bizi evde bekleyen tehlikeli, hamile kadını en az benim kadar iyi tanıyordu.

MELODY

Derin bir nefes alıp yatağıma uzandım ve dizlerimi karnıma çektim.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturan Evelyn, Disney filmlerinden fırlamış bir kuş gibi, "Nasılsın?" diye şakıdı.

Yorgunum, açım ve on dakikada bir rahatsız ediliyorum! İlk haftalarımı Liam görmesin diye Adriana'nın banyosunda kusarak geçirdim ve şimdi de bana kahrolası bir çocukmuşum gibi davranılıyor!

Soğuk bir sesle, "İyiyim Evelyn," diyerek yatakta doğruldum.

"Bana masal anlatmayı kes, Mel! Ben çok ciddiyim. Patron olarak kalmak istediğini duydum ama anne olmak üzeresin ki annelik diğer her şeyi geride bırakan bir görevdir. Bu yüzden rol yapmayı bırak ve benimle karşında Liam varmış gibi konuş."

Eğer seninle Liam'la konuştuğum gibi konuşursam, şaşkınlıktan dilini yutarsın.

"Hamile kalmamalıydım, Evelyn. Hatta keşke ameliyat olup yumurtalıklarımı aldırsaydım. Şu hâlime bak! Bu bebek bütün enerjimi alıyor ve kendimi sürekli yorgun hissediyorum," diyerek yastıklara yaslandım.

Ona da lanet olası İrlanda spermlerine de lanet olsun!

"Henüz ilk üç aydasın, Mel. Kendini yorgun hissetmen çok doğal. Üç hafta kadar dişini sık. Sonra tüm sıkıntılarının geçtiğini göreceksin." Gülümseyerek elimi avuçlarının içine aldı. "Mel, bu bebeğin beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Bütün aile mutluluktan uçuyor. Büyükanne olacağım!"

Evelyn'in onda biri kadar bile heyecan duymadığım için soğuk bir sesle, "Evet," dedim.

"Yoksa bu bebeği istemiyor musun?" Sesinden beni yargılamadığını, sadece endişelendiğini anlamıştım.

"Ben insanları öldürüyorum, Evelyn. Bu benim işimin bir parçası ve yaptıklarımdan pişmanlık duymuyorum. İşimde de çok iyiyim. Hatta belki de en iyilerden biriyim. Mafya tarihinde adım, Al Capone ve Charles Luciano'yla birlikte anılacak. Xie Caiping'den sonra gelen ikinci kadın benim. Benim bebeğim, işim Evelyn. Yedi buçuk yıldır özenle baktığım, üstüne titrediğim çocuğum, benim işim. İki çocuğa birden nasıl bakarım bilemiyorum."

Oh, sonunda söyledim işte!

Derin bir nefes aldım. Omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi oldu.

Evelyn gülümseyerek, "Aile olmak ne demek bunu sen de biliyorsun. Gücünü, yetkilerini devredeceğin, her şeyi paylaşabileceğin insanlar var," dedi.

"Bence güç devredilmemelidir."

Beni güçlü yapan yetkilerimdi. Onları neden paylaşacaktım ki? Zaten Liam'la paylaşmayı öğrenene kadar akla karayı seçmiştim.

"Belki haklısın. Belki her şeyi bir arada götürmeyi deneyebilirsin. Tek sorun böyle bir şey yapman durumunda aklını, Liam'ın kalbini ya da çocuğunu kaybetme riskine girmen."

Koruma içgüdüsüyle elimi karnıma götürdüm. Evelyn'in çocuğumu kaybetme riskinden bahsetmesi beni çok rahatsız etmişti. Daha şimdiden zavallı bebeğimin canını almak isteyen Amory ve Saige gibi düşmanlarım vardı.

"Sana kendin ol diyerek boş sözler etmeyeceğim. Söyleyebileceğim tek şey her zaman yanında olup sana destek olacağımı bilmen. Liam'ın sana ihtiyacı var ve seni devre dışı bırakmak gibi bir aptallık yapmayacaktır. Bence işe daha az vakit ayır ama bu vakitte de unutulmayacak, kalıcı işler yapmaya bak. Damganı vur. Adamların ve bütün dünya seni sen olarak

bilsin. Kanlı Melody olarak yani." Liam içeri girince Evelyn bana göz kırparak yerinden kalktı. Kapıdan girerken gülümseyen Liam'ın yüzü içeri girdiği anda endişe bulutlarıyla kaplandı. Sanırım beni annesiyle konuşurken görünce yanlış bir şeyler olduğunu düşünmüştü.

"Şimdi seni Çılgın Şapkacı'yla baş başa bırakayım." Evelyn bana sarıldı ama ben karşılık vermedim. Sarılmaktan hoşlanan biri olmadığım için sırtını sıvazlamakla yetindim.

Evelyn, Liam'a da sarıldı ve elindeki meyve suyu bardağına bakarak alaycı bir tavırla, "Küçük boy almışsın," diyerek odadan çıktı.

Meyve suyunu bana uzatan Liam, "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek günlerdir susuz kalmış gibi bardağı başıma diktim. "İçki içemiyorum. Nasıl iyi olabilirim? Üstelik küçük boy almışsın?"

"Pes! Pes ediyorum." Bir kahkaha atıp yanıma uzandı. Şimdilerde edindiği bir huy beni deli ediyordu. Karnımı sürekli kırılacak, narin bir şey gibi yavaş hareketlerle okşayıp duruyordu. Ama bu durum onu mutlu ediyor olmalı ki sürekli gülümsüyordu. O nedenle bir şey demedim. En azından bebek için heyecanlanan birilerinin olması iyi bir şeydi.

Dipte biriken meyve tortularının karışması için bardağımı salladım."Ee, komiser neler dedi?"

"Hayatını mahvetmişiz, adamlarını öldürmüşüz, çok kötüymüşüz... Yani hep aynı şeyler." İçini çekti. "Ağzından yeni bir şey alamadım."

"Umarım onu gebertmişsindir. Chicago Polis Teşkilatı'yla işimiz bitti." Onu öldürmediyse hemen gidip öldürmeye hazırdım.

"Merak etme, her şey bitti. Yavaş yavaş, acı çekerek öldü. Öldüğünden emin olmak için Monte'yi orada bıraktım." Karnımı öpüp gözlerimin içine baktı.

"Peki şu bahsettiğin Cross denen adam, pisliğin yakın adamlarından mı?" Adam Vance'e ne kadar yakınsa, konuşturmak da o derece zor olurdu.

"Vance'in en gözde metresi Hera'nın koruması." Gülümseyerek meyve suyumdan bir yudum aldı. Bu iş hiç hoşuma gitmemişti ama bir şey demedim. Bana tabletini uzattığında meyve suyu bardağını komodinin üzerine bırakıp bilgilere göz attım.

"Declan'a Hera denen kadını araştırmasını söyle. Hesaplarının izini sürmemiz gerek." Gözde metres olması, Vance'in düzenli olarak onu memnun edecek yüklü ödeme yapması anlamına gelirdi.

Liam, "Çoktan söyledim," dediğinde suratımı astım.

Ah bu aptal hormonlar! Ben somurtkan biri değilim ki...

"Neden ben söylemeden bunu söylemiyorsun?"

Liam son derece kendini beğenmiş, ukala bir herifti. Ve an itibariyle yerimden fırlayıp suratını bir güzel dağıtmak istiyordum.

"Patterson'ı öldürdüm. Antonio ve Eric, Cross'u getirdiler, şu an bodrumda. Declan'ın dediğine bakılırsa Hera, Vance'e sadıkmış. Meyve suyuna ekstra kivi koyduramamamın nedenine gelince..."

"Ekstra kivi koyduramamak mı?" diye bağırdım. "Lanet olası Chicago'yu yerle bir ediyorsun, hatta kan gölüne çeviriyorsun ama meyve suyuma ekstra kivi koyduramıyorsun, öyle mi?"

"Şaka yaptım." Kahkaha atınca daha fazla kendimi tutamayıp var gücümle yumruğumu burnuna indirdim.

"İsa aşkına! Lanet olsun! Mel!"

"İsa hamile bir kadınla uğraşmaz, aptal herif."

Elinin tersiyle burnunu silerken başını iki yana sallıyordu. "Bir gün..."

"Dikkatli ol, Liam. Çocuğunun annesini tehdit ettiğini duymasını istemezsin."

Bir an bana baktı, sonra sırıttı. Zaten çocuğundan her bahsettiğimde sırıtıyor, gülümsüyor ya da kahkaha atıyordu. *Çocuğun* sözcüğü onda kafa yapıyordu sanki. Onu yatakta bıraktım ve soyunma odasına gidip bir gömlek elbise ve beyaz topuklu ayakkabılarımı aldım.

Liam arkamdan, "Göğüslerin büyüdü," diye seslendiğinde sesinden yayılan şehvet fark edilmeyecek gibi değildi.

"Biliyorum. Zaten hamile olduğumu, göğüslerimin büyümesinden anladım." Sütyenlerimi özel yaptırırdım. On altı yaşından beri de hep aynı beden sütyen kullanırdım. Göğüs ölçüm değişince bir şeyler olduğunu bu yüzden hemen anlamıştım.

Yanıma gelip boğuk bir sesle, "Fark etmem gerekirdi," dedi.

"Yapma Liam. Gitmemiz gerek." Ben de onu istiyordum ama işimi de geri istiyordum. İşimden geri kalmamın tek nedeni de onun o lanet olası erkekliğiydi.

Gömlek elbisemin henüz iliklediğim düğmelerini açarken gözleri arzuyla parlıyordu. Bir an göğüslerime baktıktan sonra beni göğsüne bastırıp kucakladı.

"O, bizim esirimiz ve hiçbir yere kaçtığı yok."

Saçını çekip alt dudağını ısırdım. "Kendine hâkim ol. Beni yere bırak. Merak etme benimle bir kez daha seks yapana kadar yaşayacaksın. Yapmam gereken bir işim var."

Kendimi Liam'ın kollarından kurtarmaya çalışırken, bir yandan da düğmelerimi ilikliyordum. Ben odadan çıkarken arkamdan küfrettiğini duydum. Şimdi de sırıtma sırası bendeydi.

LIAM

Mel beni öylece bırakıp gittiğinde o kadar sertleşmiştim ki adamların önüne bu şekilde çıkmak istemediğim için duşa girmek zorunda kaldım. Hızlı bir duşun ardından bodruma indiğimde adamlarımızdan kalabalık bir grubun bir şeyler beklemekte olduklarını gördüm. Sorgu odasında Valero'nun adamı sandalyeye zincirlenmiş olarak bekliyordu. Ama karım hiçbir

yerde yoktu. Duş alıp üzerimi değiştirmemin yaklaşık on beş dakika sürdüğünü hesaba katarsak, çoktan burada olması gerekirdi.

Sormama gerek kalmadan adamlar başlarıyla kapısında Eric'in durduğu ikinci odayı işaret ettiler. Oraya gittiğimde Eric hemen kapıyı açtı. İçeri girince Mel'in masada oturmuş, orta parmağına bir sopa takılmış, kesik bir elin başında durduğunu gördüm. Neal ve Fedel ise karımın yanında ayakta duruyorlardı. Mel felç olmuş gibi hiç kıpırdamadan kesik ele bakıyordu.

Başını bana doğru çevirmeden, "Doktor Anderson'ın eli," dedi." Bir not daha göndermişler."

Fedel kâğıdı bana uzattı.

Aslında cesedi yollamak isterdik ama biraz ileri gitmişiz galiba. Ondan geriye sadece bu el kaldı. Ama zaten bir doktorun ihtiyacı olan tek şey de elidir, değil mi? Annen hamileyken ona baktığı gibi sana bakamayacak olması çok üzücü, Mel. Sana yardım edecek başka birini bulman gerekecek.

Sevgiler,

A&S

Fedel ve Neal'e bakarak dişlerimin arasından, "Ne zaman geldi bu?" diye sordum.

"Siz gelmeden birkaç dakika önce gelmiş."

Derin bir nefes alıp, "Bizi yalnız bırakın," dedim.

Mel, "Gerek yok!" diye bağırınca ikisi de oldukları yerde durdu. "Burada işimiz bitti. Öğrenmem gerekeni öğrendim."

Sakin bir tavırla sandalyesinden kalktı. Bu kadar sakin olması garipti. Odadan çıktığımızda Declan ona bir bardak meyve suyu uzatarak, "Evelyn yolladı," dedi. Mel bir an Declan'ın yüzüne baktı, sonra bardağı alıp sorgu odasına doğru yürüdü.

Fedel hızla koşup odaya girmeden oturması için bir sandalye koydu. Karıma alıcı gözüyle bakarken, bir an bulunduğumuz ortamdan uzaklaştım ve kısa süreli beraberliğimizde

yaşadıklarımız bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. O da, ben de pek çok açıdan değişmiştik. İkimiz de artık eski Melody ve eski Liam değildik.

Cross'un, "Demek sadece Vance'i değil, Amory ve Saige'yi de çileden çıkaran İtalyan sürtük sensin!" diyen sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım. Sözleri ellerimin kaşınmaya başlamasına neden olmuştu. Aşağılık herifin dilini koparmamak için kendimi zor tutuyordum.

Mel'in hiç tepki vermemesi öfkemi daha da arttırdı. Konuşmadı bile. Tek yaptığı pipetle o kahrolası meyve suyunu içmekti.

"Ne? Yoksa beni bakışlarınla mı öldüreceksin? Patronun düğün davetinde malikâneyi ateşe veren o öfkeli sürtük nereye gitti? Yoksa şimdi sadece İrlandalı bir fahişe mi duruyor karşımda? Callahan seni becerirken, içindeki kavgacı sürtüğü de becermiş anlaşılan."

Gözümü kan bürümüştü. Biraz daha konuşacak olursa kendimi tutamayacak, o iğrenç boynunu gövdesinden ayıracaktım.

Her hareketiyle çıkan zincir seslerinin arasında, "Sana söylüyorum fahişe!" diye bağırdı. "Dilini mi yuttun? Konuşacağımı mı sanıyorsun yoksa? Sizden korktuğumu mu sanıyorsun? Valeroların esir aldıkları hergelelerle ben ilgilenirdim. Bu işleri bilirim. Doktorun elini de ben kestim. Herif ona acımam, insafa gelmem için yalvarıp durdu. Testere bileğinin yarısına gelene dek de konuşmadı. Hadi sen de bu işleri kime yaptırıyorsan onu çağır da bu işi bitirelim. Korkak bir fare değilim ben!"

Soğuk metaline değene kadar elimi silahıma götürdüğümün farkında değildim. Eğer Mel biraz daha susacak olursa içeri girecektim.

Karımın ağzından çıkan tek sözcük, "Monte!" oldu. Hepimiz şaşkın gözlerle gölgeler arasından çıkan, elinde bir Ninja gibi kılıç tutan Monte'ye baktık.

Declan, Neal ve ben aynı anda "Neler oluyor?" dedik.

Meyve suyu bardağını yere bırakan Mel sakinliğini koruyarak ayağa kalktı.

Aşağılık herifin sandalyesinin etrafında daireler çizerken, "Ben büyürken babam bana çok şey öğretti," dedi. "Kılıçlara karşı aşırı bir düşkünlüğü vardı. Özellikle de demir kılıçlara. Dövüş sanatları konusunda uzman olmam gerektiğini düşündüğü için beni eğitim almak üzere Japonya'ya yolladı. Kılıç kullanma konusunda Japonların üzerine yoktur malum. Geriye bir Ninja olarak dönmeyi hayal etmiştim ama onun yerine kıçıma tekmeyi yiyerek döndüm."

"Bu anılarını benimle paylaşmanın özel bir nedeni..."

Cross cümlesini bitiremeden Mel'in kılıcı indi ve adamın elini bileğinden kopardı.

Karım bir kez daha ne kadar cesur ve ölümcül olduğunu kanıtlamıştı. Declan ve Neal şoke olmuşken, ben Mel'e daha da tutkuyla bağlandığımı hissettim. Bu kadın beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecekti.

Cross bir boğa gibi acıyla haykırırken, Fedel onun ağzına bir çorap tıkarak sesini kesti.

"Seninle bunları paylaşmamın sebebi, bir kılıcım olduğunu ve onu çok iyi kullandığımı söylemek istememdi," diyen Mel eğilmiş, gözleri, acıya dayanmaya çalışırken oflayıp puflayan aşağılık herifin gözleriyle aynı seviyeye gelmişti.

"Sorduğum sorulara cevap vereceksin. Yoksa birer birer uzuvlarını kaybedersin." Parmağıyla yerdeki kanlı eli işaret ederek, "Bu, hakkımda yaptığın yorumlar içindi," dedi.

Cross duyamadığım bir şeyler homurdanınca Mel'in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

Antonio elinde bir kafes dolusu boncuk gözlü yaratıkla odaya girdiğinde Mel, "Bazı insanlara neden fare deriz biliyor musun?" diye sordu ve kafesin kapısını açıp yaratıklardan birini hiç çekinmeden eline aldı.

Bu hayvanın ona ve bebeğe zarar verip vermeyeceğini doktora sormam gerekecekti.

"Çünkü bu tarz insanlar sadece kendilerini korumaya odaklanmıştır. Gururları, kimseye karşı sadakatleri yoktur. Tek amaçları kendilerini korumaktır." Fareyi küçük bir kavanoza koyup, "Aç kalırlarsa hayatta kalabilmek için buldukları her şeyi yerler," diye ekledi.

Önümüzde yaşanan sahneyi izlerken gözleri fal taşı gibi açılan Neal, "Bunu yapamaz," diye fısıldadı.

Declan da şaşkın şaşkın, "Artık Mel konusunda şüpheye düşmeyeceğim. Bu kadar sık yanıldığımın ispatlanması sağlığıma zararlı," diye ekledi.

Antonio içinde fare olan kavanozu Cross'un kesilmiş bileğine yerleştirirken adam canhıraş çığlıklar içinde tepinmeye başladı. Ama henüz Mel'in işi bitmemişti. Kavanozun dip kısmına yaktığı çakmağı tutunca fare ısıdan kaçmak için Cross'un yaralı bileğine doğru kaçtı. Cross ecel terleri döküyordu.

"Tüm uzuvlarına yetecek kadar fare var burada. Bana sürtük dedin, hem de birkaç kez. Bu benim zekâma ve yeteneklerime hakaret etmektir. Üstelik doktorumu da öldürdün. Ne kadar öfkeli olduğumu tahmin edebiliyorsundur sanırım."

Cross'un ağzını kapatan çorabı çıkarıp, "Endişelenme, ilk sorum gayet basit. Valeroların bir sonraki planları nedir?" diye sordu. Adam acı dolu bir çığlık attığındaysa, "Acele etme. Ben çığlık atmayı bitirmeni bekleyebilirim," diye ekleyip meyve suyu bardağını tekrar eline aldı.

MELODY

Elini Cross'un sağlam bileğindeki nabzına koyan Fedel, "Çok düşük atıyor. Bence bilinci yerinde değil," dedi. Doğrusu onun hâlâ hayatta olması beni çok şaşırtmıştı. Oldukça güçlü bir bünyeye sahip olmalıydı. Bu işte usta olduğunu iddia etse de tam iki saat boyunca aklına bile gelmeyecek işkencelere dayanmıştı.

İçimi çekip sandalyemden kalktım ve birkaç gerinme hareketi yaptım. "Sakın ölmesin."

Cross bize sadece hiçbir anlam ifade etmeyen bilgi kırıntıları vermişti. Kan kaybı nedeniyle zihni bulanmış olmalıydı. Ama istediğim cevabı almadan bu oyunu sonlandırmaya niyetim yoktu.

Cross sayıklar gibi, "Hayatı konusunda endişelenmesi gereken sensin," demişti. Gözleri yarı kapalıydı ve o kadar solgundu ki konuşmasa, nefes aldığını görmesem öldüğünü düşünebilirdim.

"Henüz bir elim ve bir ayağım var." *Bu hergele kim olduğunu sanıyordu?*

Gülümsedi ve aklını kaçırmış gibi kahkahalar atmaya başladı. Fedel'in suratına indirdiği yumruk onun daha çok kahkaha atmasına neden oldu. Ben sırıtarak bu sahneyi izlerken bir anda ayağımın altındaki zemin sarsılmaya başladı. Bu öyle güçlü bir sarsıntıydı ki düşmemek için Antonio'ya tutunmak zorunda kaldım. Neler olduğunu anlamam sadece birkaç saniye sürdü.

O sırada Liam odaya daldı. "Batı kanadı bombalandı. Buradan çıkmalıyız."

Cross'un son sözleri, "Cehennemde görüşürüz orospu çocukları. Patrona benden selam söyleyin," oldu.

Bir patlama daha duyulduğunda, bir değil iki silahını da çekmiş olan Liam'ın gözlerine baktım. Bu gözler şu ana kadar hiç görmemiş olduğum kadar büyük bir öfkeyle alev alev yanıyorlardı.

Saldırıya uğramıştık.

28

"İçinizden biri kılını bile kıpırdatacak olursa,
hepinizi cehenneme yollarım, aşağılık herifler!"

- Honey Bunny, Ucuz Roman

MELODY

Dişlerimin arasından, "Monte!" diye tısladım ve bir saniye sonra Monte elime bir makineli ve fazladan iki şarjör verdi.

Öfkeden gözü dönmüş olan Liam, "Amory ve Saige dışında herkesi gebertin. Onları canlı istiyorum," diye kükredi. Fedel ve Monte aldıkları emri yerine getirmek için bir saniye bile kaybetmeden dışarı fırladılar. Kalbim deli gibi atıyor içimdeki kan dökme arzusu her an biraz daha artıyordu.

"Herkes nerede?"

"Güvenli odada... Senin de olman gereken yerde yani," diyen Liam kaçamadan beni kolumdan yakaladı.

"Bak Liam, kurşunlarımı boşa harcamak istemem ama eğer o duvarların arkasında oturup fırtınanın yatışmasını bekleyeceğimi düşünüyorsan, Tanrı şahidim olsun, seni şuracıkta gebertirim," derken silahımı kafasına doğrultmuştum.

Yeşil gözlerini öfkeyle kısarak, "Sen hamilesin, Melody ve olman gereken yer dışarısı değil, içerisi,"dedi.

"Siktir git!" diye bağırarak kolumu ondan kurtardım ve koşarak üst kata çıktım. Bodrumdan çıktığım anda harabeye dönmüş evin görüntüsüyle bir an olduğum yerde donakaldım. Gözlerimin önündeki görüntü tıpkı... altı yaşında uçakta bombalandığımız günkü gibiydi. Işıklar titreşiyor, tavandan kopuk elektrik kabloları sarkıyor ve her yerden silah sesleri geliyordu.

Duvara yaslanıp titreyen bacaklarımın güçlenmesini beklerken Liam yanıma geldi.

Kulak kabartıp silah seslerinin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışırken, "Beni karın gibi değil, iş ortağın gibi görmeye çalış," diye mırıldandım.

"Yaralanmamaya çalış, yoksa seni kendi ellerimle ödürürüm, aşkım," diyen Liam, beni yanağımdan öptü ve birkaç adım öne çıkarak rastgele ateş etmeye başladı. Duyduğumuz çığlıklar birilerini hakladığını gösteriyordu.

Yanına gidip gözlerinin içine baktım. "Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun..." Sözleri koridorun diğer ucundaki kırık kapının arkasına gizlenmiş hergeleye ateş açmamla bölündü.

"Birini unutmuşsun, bak." Sırıtarak koridor boyunca ilerlerken kocamın nefesini omzumda hissediyordum.

Evin doğu kanadına ulaştığımızda orada topyekûn bir savaş yaşandığını gördük. Silahsız kalan adamlarımız bile, dişleri, yumrukları, buldukları cam kırıklarıyla canhıraş bir şekilde Valerolara saldırıyorlardı. Göz ucuyla Neal'ın bir adamın kolunu kestiğini gördüm. Havaya ağır bir kan kokusu hakimdi ve silah sesleri sağır edercesine etrafı kaplıyordu. Bir an bir bıçağın parıltısıyla gözlerim kamaştı ve başımı eğince bakışlarım, camla bacağımı kesmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen ahmağın bakışlarıyla buluştu. Ayakkabımın topuğunu aşağılık herifin gözüne soktuğumda kırmızı su dolu bir balon patlamış gibi her yere kan saçıldı. Yüzüme sıçrayan kanı kolumun tersiyle silip arkamı döndüğümde de Liam'ın birinin boğazını kesmekte olduğunu gördüm. İşini bitiren kocam başını kaldırıp bana doğru baktı. Ama dikkatli bakınca bana değil, arkamda bir noktaya baktığını fark ettim. Bakışlarını takip ettim ve Amory'nin tetiğe bastığını, Eric'in kafasına bir kurşun sıktığını gördüm.

"Amory!" Liam öyle bir sesle kükremişti ki ayaklarımın altındaki zeminin sarsıldığını hissettim. Amory kimin evine saldırı

düzenlediğini unutmuş gibi bir an şaşkın bakışlarla Liam'a baktı. Ama Liam şeytanın ta kendisi gibi tehditkâr bir havayla üzerine yürüyünce gözlerindeki şaşkınlık yerini korkuya bıraktı. Yolu üzerindeki herkes korkuyla kenara çekilirken Liam kana susamış bir canavar gibi Amory'e doğru ilerledi. Kocamın aşağılık herifin canına okumasının bir anını bile kaçırmak istemediğimden gözümü onlardan ayırmıyordum. Gözümü ayırmamamın bir nedeni de sayıca ne kadar kaldıklarını bilmediğimden kendimi gözümü dört açmak, gerekirse Liam'ı korumak zorunda hissetmemdi. Görebildiğim kadarıyla sadece birkaç Valero kalmıştı ama bu sinsi heriflerin bir anda mantar gibi çoğalmayacaklarından da emin olamazdım. Temkinli bakışlarla kocamı izlerken bir an beynimde bir şimşek çaktı. Gizli bilgilerimiz ve dosyalarımız!

"Neal!" diye bağırdım ama gözünü kan bürümüş olan Neal önüne çıkan Valeroları haklamakla meşguldü. Sanki bir video oyunundaki yenilmez süper kahraman gibi önüne çıkan herkesi yere seriyordu.

Başımı bir kez daha Liam'a çevirip onun çılgınca Amory'nin yüzünü yumrukladığını gördükten sonra batı kanadına doğru koşmaya başladım. İlerledikçe yerdeki moloz yığınları; duvarlardan, tavandan sarkan elektrik kabloları ve duyduğum çığlık sesleri de giderek artıyordu. Duman, alev ve kıvılcımlar arasında, yerdeki kopmuş kol ve bacakların üzerinden atlayarak ilerlemeye devam ettim. Köşeyi dönüp bir kadın çığlığı duyana kadar da hızla koştum.

"Bırakın beni!"

Bu Olivia'nın sesiydi. Hayli iri üç adam tarafından etrafı sarılmış olan Olivia kurtların etrafını sardığı masum ve çaresiz bir kuzu gibi görünüyordu.

Adamlardan biri, "Çok seksisin, sürtük!" dedi. "Ama o güzel dudaklarının penisimi emerken daha da seksi görüneceğinden eminim."

Diğerleri kahkaha atarken bu sözleri söyleyen adam Olivia'nın göğsünü avuçladı. Öfkeden titreyerek silahımı ateşleyince Olivia'nın yüzü ansızın aşağılık herifin kanına bulandı. Olivia'nın gözleri fal taşı gibi açılırken diğer adamlar yere yatıp bana kurşun yağdırmaya başladılar.

Enkaza dönmüş duvarın arkasına siper alarak, "Beyinlerinizi dağıtmadan önce defolup gitmeniz için size iki saniye veriyorum!" diye bağırdım.

Adamlardan biri aksanlı bir İngilizceyle, "Sizden sayıca üstünüz güzelim!" diye bağırdı.

Diğeri kahkahalarla, "İtaat etmeyi seven bir kaltak gibi gelip teslim olursan, sana yumuşak davranırız," derken ilk şoku atlatmış olan Olivia'nın çığlıkları adamların sesini bastırıyordu. Bu çığlıklar kulaklarımı tırmalıyor, beni silah seslerinden de çok rahatsız ediyordu. Neden iyi niyetli ve korunmaya muhtaç bir kız gibi güvenli odaya gitmemişti ki?

Adamın teklifini kabul etmiş gibi derin bir nefes alıp yavaş yavaş ayağa kalkarken ellerimi kaldırdım.

Adamlar silahlarını suratıma doğrulturken yüzlerindeki zafer sevinci fark edilmeyecek gibi değildi. Olivia'yı tutan adam küstah bir tavırla, "Silahını bırak tatlım," dedi.

Fedel'in diğer adamın arkasında belirdiğini görüp sırıtırken, "Seni uyarmıştım," diyerek şerefsizin Olivia'yı tuttuğu eline ateşledim. Aşağılık herif kurşun darbesiyle geriye doğru savrulunca bu kez de gözüne nişan alıp onu sağ gözünden vurdum. Köpek herif, acı dolu çığlıklar atarak debelenirken donup kalmış olan Olivia'nın yanına koşup hemen elbisemi yırtarak yaralanmış kanlı kolunu sardım. Sonra onu kendine getirmek için yüzüne bir tokat atıp çenesini kaldırarak gözlerime bakmaya zorladım.

"Niye lanet olası güvenli odada değilsin?"

Şoka girmiş olan Olivia, "Neal... Ben...Neal..." diye kekeledi.

Yüzüne bir tokat daha atıp gözlerinin içine dik dik baktım. "Hadi, kaldır kıçını ve kıpırda. Yoksa seni kendi ellerimle gebertirim. Fedel, onu hemen güvenli odaya götür. Direnecek olursa, bir yumrukla bayılt."

Onu Fedel'e emanet ettikten sonra koridor boyunca ilerlemeye devam ettim. Evin doğu kanadında yarattıkları bu kargaşanın nedeninin bizi oyalamak olduğundan adım gibi emindim. Bu kanatta yatak odalarından başka bir şey yoktu. Biraz kafaları çalışıyorsa önceden inceleme yapmış ve evin detaylı planını ele geçirmiş olmalıydılar ki bu da aradıkları şeyin batı kanadında olduğunu onlara gösterirdi. Çünkü en önemli gizli bilgilerimiz, şifrelerimiz ve kasamız evin batı kanadında saklıydı.

Çökmüş merdivenlerin sağlam kalan basamaklarını kullanarak yukarı çıkarken omuz hizamdan geçen kurşunun vızıltısını duydum. Sonra omzuma bir sıcaklık yayıldı ve saliseler içinde sırtüstü yere savrulup merdivenlerden yuvarlanmaya başladım.

Sersemlemiş bir şekilde yerde yatarken, gözlerimin önünde bana tepeden bakan bir kadının yüzü belirdi. Bu kadını gözüm bir yerden ısırıyordu. Büyük olasılıkla Amory ve Saige'nin düğün davetinde görmüştüm.

Kadın sesinde yapmacık bir üzüntüyle, "Vah vah!" dedi. "Yoksa canını mı yaktım?"

Elimi belimdeki silaha doğru götürürken kadın ayakkabısının sivri topuğuyla elimin üzerine bastı.

Silahını doğrultup suratıma hedef alarak, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye tısladı. "Adamların ağabeyimi öldürdü."

Burnumun ucundaki namlunun metalik kokusunu içime çekip, "Tatlım, bizim işimiz adam öldürmek ve daha bir sürü insanı öldürdük. Senin ağabeyin de hiç umurumda değil," dedim.

Kadın, "Seni sürtük!" diye isterik bir şekilde bağırınca, ona sesini yükseltmesi için daha geçerli bir neden vermem gerektiğini düşündüm. O muhtemelen öfkeden deliye dönmüş bir

hâlde bana nasıl daha fazla acı verebileceğini düşünürken, hiç ummadığı bir anda duvardan sarkan kopuk elektrik kablosunu çekip açık uçlarını bacağına değdirdim. Bir anda yılbaşı ağacı gibi aydınlanan kadın, kıvılcımlar saçıyor ve havale geçirir gibi titriyordu.

Vakit kaybetmeden ayağa kalkıp hâlâ kanayan omzumu tutarak sakinleşmek için birkaç saniye gözlerimi yumdum. O sırada istem dışı, içgüdüsel bir hareketle elimin karnıma gittiğini fark ettim. Şu anda bir anne gibi davranacak zaman değildi. Bir an önce gizli ofise ulaşmalı ve bunu başarabilmek için de kesinlikle sakin olup paniğe kapılmamalıydım. Ama merdivenlerden çıkarken elimi yeniden karnıma götürdüm. Elim sanki içimdeki canlıyı sakinleştirmek ister gibi karnımın üzerinde istemsiz daireler çiziyordu.

Sonunda gizli ofise vardığımda içeride kimsenin olmadığını gördüm. İlk işim bilgisayarı açmak ve gizli dosyaları e-posta hesabıma yolladıktan sonra silmek oldu. Tam bu işi bitirdiğim anda hafif bir çıtırtı duydum ve hızla arkama dönüp silahımı şeytanın metresinin yüzüne doğrulttum. Ama henüz o anın tadını çıkarmaya fırsat bulamadan büyük bir acıyla sarsıldım. Karnıma saplanan bıçağa bakmak için başımı eğerken silahım elimden kayıp gitmişti.

Saige Valero bir kahkaha atıp, "Seni uyarmıştım," dedi. Her yer karanlığa gömülmeden önce hatırladığım son şey bu sözlerdi.

LIAM

Neal ve Declan, Amory hergelesini dizlerinin üzerinde sürükleyerek önüme getirdiler. Orospu çocuğu benden kaçabileceğini sanmıştı. Onu ele geçirdiğim anda hayatının sona erdiğini anlamış ve kaçmaya çalışmıştı. Ama elbette peşini bırakacak değildik. Onu yarım milyon dolarlık garajımın yıkıntıları arasında korkak bir fare gibi kaçmaya çalışırken yakalamıştık.

Çelik muştamı parmaklarıma geçirip acımadan yüzüne indirdim.

Çenesinin kırıldığını gösteren çatırtları duyarken, "Evime izinsiz girebileceğini düşündün, öyle mi?" diye bağırdım. "Beni mahvedebileceğini düşündün!" Kemiklerin kırılırken çıkardıkları ses beni kendimden geçiriyordu. "Evimi ateşe verebileceğini düşündün!" Yüzü kandan görünmez hâle gelmişti.

"Aileme zarar verebileceğini düşündün, öyle mi? Seni şerefsiz herif!" Dişleri patlarken sıçrayan mısır taneleri gibi ağzından fırladı. "Aşağılık herif!" Bir yumruk daha indirdim. "Pislik!"

Sonunda biraz olsun sakinleştiğimde, bir adım geri çekilip burnuyla buluşmuş dudaklarına ve yuvasından fırlamış gözünün bıraktığı boşluğa baktım.

"Sen, öyle mi? Günümün içine eden orospu çocuğu sensin!"

Neal ve Declan'a dönüp ona yapmalarını istediğim şeyi anlattım. "Bir filmde görmüştüm. El bileklerinden bir arabanın tamponuna, ayak bileklerinden başka bir arabanın tamponuna bağlayın ve arabaları son gaz ters yöne sürün. İnsan vücudunun gerçekten kopup kopmadığını hep öğrenmek istemişimdir."

Neal ve Declan köpeği sürüklerken Amory öksürdü ve etrafa birkaç kanlı diş daha saçıldı. "Karın nerede,Liam?"

Bu sözler üzerine beynimde bir şimşek çaktı ve yüreğimin ağzıma geldiğini hissettim. Ama pisliğin paniğe kapıldığımı anlamasına izin veremezdim. Bunun yerine şoförlerin arabalara binmesi için başımla işaret ettim. Neal ve Declan, Amory'i araçların tamponuna bağlarken adam çığlıklar atıyordu.

Motorlar çalışıp araçlar ters yönde hareket etmeye başladığında çığlıklar daha da arttı. Bir yandan olayı cep telefonumla kaydediyordum. "Bu görüntüler babanın çok hoşuna gidecektir sanırım."

Tekrar başımla işaret edince, motorlar bir kez daha çalıştı ve aşağılık herifin vücudu ikiye ayrıldı. Motor seslerine karışan çığlıklar arasında kulaklarımda bana az önce söylediği sözler yankılanıyordu.

"Karım nerede?" diye kükrediğim anda Olivia üstü başı kan içinde garaja daldı. Neal hemen karısının yanına koştu ama Olivia onu iterek benim yanıma geldi.

"Melody... Mel... O, benim hayatımı kurtardı ama..." diye kekelerken, yerde ikiye bölünmüş cesedi gördüğünde donakaldı.

Onu, omuzlarından tutup sarsarak, "Karım nerede, Olivia?" diye bağırdım.

Fal taşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdi. "Beni Fedel'e teslim etti. Güvenli odalardan birine götürmesini istedi. Ama kamerada gördüm... Saige... bilgisayarlarla dolu bir odada... Her şey... Melody, onu görmedi... O... Saige..."

O güne dek ailemden bir kadına el kaldıracağım aklımın ucundan bile geçmemişti ama Olivia'nın suratına öyle sert bir tokat attım ki yere yuvarlandı. Göz ucuyla Neal'ın karısına doğru bir adım attığını gördüm ama Declan onu durdurdu.

"Kafanı topla, Olivia! Bak, bir kez daha soruyorum! Karım nerede?"

Olivia hıçkırıklar arasında, "Saige onu karnından bıçakladı. Sonra Patrick geldi ve Saige'yle birlikte odayı karıştırıp birkaç dosya alarak kaçtılar. Sedric, Melody'nin yanında," dedi.

Panik hâlinde arkamı dönüp deli gibi koşmaya başladım. Kendimi kaybetmiştim. Hiçbir şey görmüyor, duymuyordum ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bir şey hissetmiyordum. Melody ancak batı kanadındaki odaya gitmiş olabilirdi. Gizli bilgileri kurtarmak istemiş olmalıydı. O bilgiler şimdi hain Patrick sayesinde Valeroların elindeydi. O aşağılık haini kendi elimle ailemin içine sokmuş, ona güvenmiştim ama karşılığında bana kazık atmıştı! O pisliğin cezasını kendi ellerimle verecektim. Odanın kapısına vardığımda soluk soluğaydım. Gözlerimi yerde yatan karımdan ve onun vücudundan sızıp küçük bir derecik oluşturan kandan bir süre ayıramadım. Babam Melody'nin yanına oturmuş, gömleğini yırtıp onun vücuduna sarmıştı.

"Annen ambulans çağırdı. Şimdilik kanamayı durdurdum ama..." Ne yapacağımı bilemeyerek dizlerimin üstüne çöktüm. Mel çok kötü, çok... solgun görünüyordu. Sanki daha birkaç saat önce gördüğüm kadın o değildi.

Babam elini omzuma koyarak, "Liam, kendine gel evlat," dedi. "Karın yaşayacak. Şu anda yapman gereken tek şey sakin olmak. Anlaştık mı?"

Başımı salladım. Bir kuş beyinli gibi başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Patrick Darragh. Patrick bize ihanet etti. Ben..."

"Sen görevini yaptın evlat. Şu anda hepimiz güvendeyiz. Karınla ilgilen ve başka hiçbir şey düşünme."

Babam ayağa kalkıp odadan çıkınca, Mel'in yanına diz çöktüm. Ona sarılmak istiyordum ama daha fazla zarar veririm korkusuyla bunu yapamadım. Bunun yerine onu alnından, burnunun ucundan, dudaklarından, yanaklarından öptüm. Sağlık görevlileri geldiğinde biraz olsun rahatlamıştım.

MELODY

Çok canım yanıyordu. Parmağımın ucunu kıpırdatsam canım yanıyordu. Her yer karanlıktı. Ama bu karanlıkta duyduğum bir ses bana ışık oluyordu.

"Melody... Güzel Melody'im benim... Güzel karım, eşim... Yanındayım, her zaman da burada olacağım. Elini bir saniye bile bırakmayacağım."

Tekrar kendimden geçip karanlığa gömülmeden önce, "Liam..." diye mırıldandım.

LIAM

"Endişelenmeyin Bay Callahan. Karınız ülkenin en iyi doktorlarının gözetiminde. Bir şey isterseniz... *herhangi* bir şey..."

İmasını anlamıştım.

"Benimle flört mü ediyorsunuz, Doktor Lewis?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

Kadının gözleri korkuyla büyüdü ve güçlükle yutkundu.

"İçeride karım ölüm kalım mücadelesi verirken sen benimle flört mü ediyorsun gerçekten? Bana yanıldığımı söyle, yoksa senin canını okurum! Seni soysuz, aşağılık, geri zekâlı sürtük!"

Kadın sessiz olmamı istercesine "Lütfen!" dedi telaşla.

Bu esnada yanıma gelen annem kulağıma eğilerek, "Liam, yalnız olmadığımızı unutma," diye fısıldadı.

Etrafımıza toplanmış hastane personeline dönerek, "Eee, ne yapacaksınız? Kimi çağıracaksınız?" diye bağırdım. "Bu lanet olası hastane benim! Hatta bu lanet olası şehir de benim! Bundan haberiniz yoksa bile artık biliyorsunuz."

Sonra sert bakışlarımı sürtüğe çevirerek, "Ve sen... bir daha yanıma yaklaşacak olursan, Tanrı şahidim olsun doğduna pişman olacaksın!" dedim.

Kadın bu sözlerim üzerine dehşete kapıldı ve hiçbir şey demeden yanımızdan ayrıldı. Ben de gidip tekrar yerime oturdum ve cebimden bir paket sigara çıkardım. Babam sigaramı yakmak için çakmak uzatırken annem ters ters yüzüme bakıyordu. Ama şu anda bu bakışları umursayacak durumda değildim. Beni biraz olsun sakinleştirebilecek tek şey an itibariyle sigaraydı. Neal'ın ona destek olacak, onu sakinleştirecek Olivia'sı vardı. Declan sanki başını çevirse yok olacakmış gibi, gözlerini bir an bile Coraline'dan ayırmıyordu. Aralarında bir sorun olduğunu biliyordum ama çözeceklerinden emindim. Coraline başını çevirip Declan'a bakmasa da, onun elini tutmasına izin vermişti. Ama benim Mel'im ölüm kalım savaşı veriyordu. Annem ve babamsa sakinlerdi. Ne de olsa daha önce de buna benzer şeyler yaşamışlardı. Valerolar yüzünden daha önce de ameliyathane kapılarında perişan hâlde beklemiş, hatta bu yüzden bir evlat kaybetmişlerdi ama yemin ederim bu son

olacaktı. Bunları düşündükçe öfkem giderek artıyor, kalbim acıyordu. Ve düşünmemek en iyisiydi.

Ameliyathanenin kapısı açılıp bir doktor dışarı çıktığında hepimiz aynı anda ayağa fırladık.

Adamın yanına koşup, "Boş sözlere gerek yok. Karım nasıl?" diye sordum.

"Eşiniz iyi ve şu anda odasında, Bay Callahan. Bebek için elimizden geleni yaptık ama..."

Ona arkamı dönerek sözlerini tamamlamasına izin vermedim.

"Teşekkür ederim, doktor..."

Adam, "Blake efendim, Doktor Nickolas Blake," deyip elimi sıkarak uzaklaştı.

Arkamı dönüp karımın odasına yürürken omzumdan tutan bir el beni durdurdu. Annem aileden kimsenin itiraz edemeyeceği kadar sert ve kararlı bir sesle, "Herkes gitti. Bizim birkaç dakika konuşmamız gerek," dedi. Uzun zamandır bu ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım. Babamla aralarında kısa bir bakışma geçti ve annem beni kolumdan çekip sandalyeye oturttu.

"Anne, söyleyeceğin her neyse..."

"Şu an, şu dakika seni ve evliliğini sonsuza dek tanımlayacak," derken gözlerinin rengi acıyla koyulaşmıştı. "Odadan içeri girdiğinde birkaç saat önce bırakmış olduğun kadınla karşılaşmayacaksın. Karının, patron olan Melody'nin uzun süreli bir uykuya daldığını düşün. Bu uykunun ne kadar süreceğini senin tepkilerin belirleyecek. Acısının sağlıklı bir şekilde üstesinden gelebilmesi için de yas tutması gerekecek."

Annem, onu hiç tanımıyor. Mel babası öldüğünde bile bir damla gözyaşı dökmedi...

"Mel, öyle ağlayıp sızlayan kadınlardan değildir."

Annem beni kendime getirmek istercesine koluma bir yumruk attı. "Sen beni dinlemiyorsun sanırım. Karın saldırıya uğradı. Bebeği ondan çalındı. Artık o eski Mel değil. En azından

bir süreliğine olmayacak. İki seçeneğin var. Ya ondan uzak durursun ya da sözleri seni incitse bile aldırmaz, her zaman yanında olursun. Seni incitecek şeyler söyleyecek. Biliyorum bunu yapacak. Ama onun yanında olmaya kararlıysan, sakın babanla benim yaptığımız hataları yapma."

"Siz bu durumu aştınız," diye fısıldadım. Hâlâ birlikteydiler ve her zaman birbirlerine karşı sevgi dolu olmuşlardı.

Gülümsedi ama gözlerinde mutlu olduğu zamanlarda beliren pırıltılar yoktu. "Ben babandan boşanmak istedim. Hatta avukata başvurup bana yardımcı olması için Kanada'daki kuzenimi çağırdım. Baban da bu kararımı kabul etti. Eğer sen, okulda dolapta kapalı kalıp hastaneye yatırılmasaydın biz boşanacatık. Baban benim sürekli değişen duygu durumumu ve ona ettiğim hakaretleri kaldıramaz hâle gelmişti. Elimde değildi, sürekli onu suçluyordum. Sonunda bir şekilde birlikteliğimizi devam ettirdik ama inan bana bu hiç kolay olmadı. O nedenle oğlum, geleceğinizi senin şimdiki tutumun belirleyecek. Onun yanına gitmeden önce içindeki bütün acı ve öfkeyi burada bıraktığından emin ol, yoksa onu kaybedersin."

Annem yanağımdan öpüp beni orada, öylece tek kelime edemez hâlde bırakıp gitti. Aklımı toplayamıyor, nefes almakta bile zorlanıyordum. Yerimden kalkıp boş bir odaya girdim ve kapıyı kapatarak hiç görmeyeceğim, hiç tanımayacağım bebeğim için uzun süre gözyaşı döktüm. Bir yandan da onu kaybettiğim için suçladığım Melody'e karşı duyduğum öfkeyle vedalaşmaya çalışıyordum. Dahası Mel'e karşı duyduğum öfke o kadar büyüktü ki Saige'ye karşı duyduğum öfkeyi bile gölgelemesinden korkuyordum.

Ona gitmemesini söyledim... Ona güvenli odada kal dedim ama o her zamanki gibi beni dinlemedi...

Elimle yanaklarımdan akan yaşları sildikten sonra derin bir nefes alıp karımın yattığı odaya gittim. Kapıya varıp içeri girmek için gücümü toplamaya çalışırken Neal ve Declan başlarını çevirerek benimle göz teması kurmaktan kaçındılar.

İçeri girmek için hazır olduğumu hissedene kadar geçen süre bana bir yıl gibi geldi. Sonunda gücümü toplayıp odanın kapısını açtığımda, Mel'i yatakta oturur hâlde gördüğümdeyse çok şaşırdım. Karım sanki bir savaştan çıkmış gibi yorgun ve bitkin görünüyordu. İçeri girdiğimi gören annem onu alnından öptü, Coraline da omzunu sıvazladı ve odadan çıktılar. Odada sadece Olivia ve Sedric kalmıştı. Olivia saygılı bir hizmetkâr gibi başı önde, Sedric'in yanında duruyordu. Beni görünce yüzü korkuyla kasıldı.

"Herkes dışarı!" diye bağırdığımda ikisi de hemen odadan çıktılar. O an annemin haklı olduğunu gözlerimle görme fırsatı da buldum. Bunca aylık birlikteliğimizde Mel hiçbir zaman ben bağırdığımda irkilmemişti.

Yatağa oturup elini avuçlarımın arasına aldığımda karımın gözlerine dolan yaşlarla boğuştuğunu gördüm.

"Söyle..." diye fısıldadı.

Benden ne istiyorsa söylemeye hazırdım. "Ne söyleyeyim?"

"Benim suçum olduğunu tabii ki... Çocuğumuzu öldürdüğümü... Bunun belki de iyi olduğunu çünkü benim korkunç bir anne olacağımı söyle..."

Hayır, istese de bunları söyleyemezdim. Ceketimi çıkarıp yanına uzandım ve onu kollarıma aldım.

"Bu senin suçun değildi ve sen çocuğumuzu öldürmedin. Ayrıca harika bir anne olacaksın," diye fısıldayıp alnından öptüm.

"Peki, o zaman ben neden böyle hissediyorum?" Dudaklarının ucuna kadar gelen hıçkırıklarla başa çıkmaya çalışarak gözlerini ovuşturdu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için cevap vermedim. Çünkü ben de sadece birkaç dakika önce yaşananların onun hatası olduğunu düşünmemden ötürü hissettiğim suçlulukla boğuşuyordum. Hayır, bu onun suçu değildi. Bu Saige'nin suçuydu, Valeroların suçuydu ve bedelini çok ağır ödeyeceklerdi.

Mel kollarımda uykuya daldığında onu uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım ve koridora çıktım.

Neal, Declan, Monte, Fedel ve babam kapının önünde bekliyorlardı. O an hepsini bir yabancı gibi gördüm ve hiçbirine güvenmediğimi hissettim. Bunun sorumlusu Patrick'ti. O en yakınlarımıza güvenmemiz gerektiğine dair inancımı zedelemişti.

"Nasıl oldu bu iş?"

Declan, "Patrick, Melody'nin sorguladığı Cross denen herifi kullanmış," dedi. "Adamın koltuk altını yararak bir sinyal karıştırıcı saklamış. O aletle de savunma şifrelerimizin ve sensörlerimizin yarısını devre dışı bırakmış. Onlara içeriden kapıyı açan da Patrick'miş. Meğer aylardır onlar için çalışıyormuş. Bize neden ihanet ettiğini anlamış değilim. İhtiyaçları olan tek şey canını vermeye hazır biriymiş ve Cross bu görevi gönüllü olarak üstlenmiş. Acemice bir operasyonla sinyal karıştırıcıyı adamın vücuduna yerleştirmişler."

Ellerimi şakaklarıma dayayarak, "Evimize girmek bu kadar basit olmamalıydı," dedim. "Patrick'i bulup bu işi nasıl kimsenin ruhu duymadan yaptığını öğrenmeliyiz. Sonra da ülkedeki bütün İrlandalı ve İtalyan inşaat işçilerini eve getirin. Taşınmayacağız, evi eski hâline sokacağız."

"Liam, bir süre yazlık evde..."

"Taşınmayacağız dedim!" diye bağırdım. "Sefil bir sokak faresi gibi evimden atılmayı kabul edemem. Evin pek çok yeri hasar görmedi. Birkaç oda seçin ve oralara yerleşin, baba."

Babam bir an kaşlarını çattı ama sonra gülümseyerek başını salladı.

"Ben Amory'i parçalayışımızı videoya çektim. Siz de cesedin birkaç resmini çekin ve Saige ile Vance'e gönderin. Sonra da Amory'nin cesedinin parçalarını istediğiniz yere atın, umurumda bile değil." İçimden bir ses Amory'i öldürmemiş olmamın daha doğru olacağını söylüyordu. Babasını dize getirmek için onu kullanabilirdik.

Fedel, "Ne zaman misilleme yapacağız patron?" diye sordu. Birkaç saniye yüzüne baktım. Fedel bana ilk defa patron demişti.

"Hemen, şimdi başlıyoruz." Bakışlarımı hepsinin yüzünde gezdirdim. "Declan, bulabildiğin bütün internet korsanlarını topla ve o heriflerin kanını emin. Zarar verme şansı bulduğunuz her şeyi mahvedin. Sizler için de aynı emir geçerli. Vurun, öldürün. Caddede ya da yataklarında öldürülmeleri umurumda bile değil. Rusya'yı bombalamam gerekse bile aşağılık heriflerin kökünü kurutacağım!"

29

"Birlikte yas tutan bir ailenin bağları sonsuza dek sağlam kalır."

- J. J. McAvoy

SEDRIC

O korkunç günleri bir daha yaşamış gibiydim. Hiçbir baba, oğlunun Liam gibi acı çektiğini görmeye dayanamaz. Oğullarımızın, kızlarımızın bizi geçmelerini ve daha ileriye gitmelerini bekleriz. Farklı hatalar yapmalarını, başka yollar deneyip adım atılmamış dağları fethetmelerini umarız. Ama oğlum, benim savaşımın aynısını veriyordu. Vance denen aşağılık herifi yıllar önce gebertmeliydim. Böylelikle bugün yaşananları önlemiş olurdum ama yapamadım.

Sigaramdan derin bir nefes çektim. Duman akciğerlerime yayılırken başımı gökyüzüne kaldırdım.

"Sedric..." O kadar dalmıştım ki karımın sesiyle yerimden sıçradım. Evelyn'in bakışları elimdeki sigaraya kilitlenmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldarken elimdeki sigarayı söndürmeye hazırlandım. Ama karım sigarayı elimden alıp derin bir nefes çektikten sonra tekrar bana verdi.

"Sadece bu gecelik içebilirsin. Bundan sonra izin almadan içmeni istemiyorum ama."

"Bu sözlerin bana üniversite yıllarımı hatırlattı." Evelyn'le saatlerce seviştikten sonra yorgun argın çatıya çıkar, ardı ardına sigara yakardım. Bazen sınav zamanları da çatı kaçamaklarımız olurdu.

"Ben hamileydim. Sigara içemiyordum."

Bir kahkaha attım. "Doğru ya!" Sonra elimdeki sigarayı söndürüp karıma sarıldım.

"Sence düzelecekler mi? Bu durumu atlatabilecekler mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Henüz çok yeni. Daha bir gün bile olmadı."

CORALINE

Yenidoğan servisine nasıl gittiğimi bilmiyorum. Yürüyordum ve bir anda ayaklarım beni etrafın yeni doğmuş bebeklerle çevrili olduğu bu yere getirdi. Hepsi de birbirinden güzel ve huzur vericiydi. Onlara bakarken bir an hayatın ne kadar zor olduğunu unuttum.

Bir anda yanımda beliren Declan, "Çok tatlılar, değil mi?" diye fısıldadı.

"Sen Mel'in kapısında nöbet tutuyor olmalıydın!"

Gülümsedi. "Merak etme. Neal, Fedel ve Monte oradalar."

Hiçbir şey söylemeden bakışlarımı tekrar bebeklere çevirdim.

Declan, "Bizim bebeğimiz olsa neye benzerdi diye düşünmeden edemiyorum. Çocuk sahibi olmak güzel bir şey olmalı. Liam çok mutluydu. Sanki bambaşka bir adam olmuştu." dedi.

Yine hiçbir şey söylemedim.

"Cora..."

Sert bir sesle, "Ne var Declan?" diye sordum. "Yanıma gelip masallar anlattığın için sana hayran olmamı falan mı bekliyorsun? Unutma, sen hiçbir zaman ben seni mutlu etmek için çırpınıp dururken bana vakit ayırmadın."

Elimi tutup dudaklarına götürdü ve hiçbir şey söylemedi. Camdan içerideki bebeklere baktığımda bazılarının ağlamaya başladıklarını gördüm.

"Gördün mü bak, ne yaptın!"

DECLAN

Elimde olmadan ona sürekli gülümsüyordum. Az evvel beni hak ettiğim gibi azarladığında da gülümsemiştim. Bombalar patlamaya başladığında Cora evin doğu kanadındaydı. Güvenli odaya doğru yol alırken, yoluna aşağılık herifin biri çıktı ve karım hemen bıçağını çekip onun boğazını kesti. Kendimi bu kadar iyi tanımasam ona yeniden âşık olduğumu düşünmeye başlayabilirdim. Ama işin aslı, ben hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmemiştim, vazgeçemezdim. Onun da beni affetmesini ve yeniden sevmesini ömür boyu bile olsa bekleyecektim. Sonunda yine benim olacaksa her türlü zorluğa göğüs germeye hazırdım.

OLIVIA

Telefonumun ekranına bakıp Neal'ın mesajını belki de yüzüncü kez okudum. Şu anda beni ayakta tutan tek şey bu mesajdı.

Seni seviyorum ve fırsat bulur bulmaz yanına geleceğim. Yanına hemen gelemediğim için çok üzgünüm.

Nefes almaya çalıştım. Mantıklı düşünmeye çalıştım ama tek hissettiğim o adamların vücudumda dolaşan elleriydi. Adriana yanıma gelip oturduğunda boş gözlerle yüzüne baktım.

Bana, "Daha önce tecavüze uğradın, değil mi?" diye sorunca nefesim kesilir gibi oldu.

"Ne? Nerden çıkardın..."

"Bana yalan söyleme." Yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Bir tecavüz kurbanını hemen tanırım ve Melody seni o adamlardan kurtardığında hissettiklerini de iyi bilirim. Melody seni aldı ve gücünü sana geri vererek önlenemeyecek bir yükselişe geçmeni sağladı. Bir bakıma seni hayata döndürdü. Bir daha bir adam sen istemeden sana elini sürerse, ona tepenin fena attığını gösterecek bir duruma geldin."

Sözlerini bitirince beni orada, onun başına neler gelmiş olabileceğini düşünür bir hâlde bırakıp gitti.

30

"Seni öldürürken yüzünü görmek istiyorum!
Gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemek istiyorum!"
– Voldemort, Harry Potter ve Ateş Kadehi, J. K. Rowling

MELODY

Coraline yastığımı kabartırken, "Liam bazen tam bir ahmak gibi davranıyor," diye söylendi. "Şu anda senin yazlık evde, elinde bir kadeh içkiyle uzanıp Yalan Rüzgârı'nı seyrediyor olman gerekirdi. Ama hepimiz burada esir gibi kilit altındayız. Resmen ev hapsi bu!"

Cevap vermedim.

Coraline derin bir iç çekip yatağa oturdu. "Ben birini öldürdüm."

Yine cevap vermedim.

"Bu senin için büyük bir şey olmayabilir," diye fısıldadı. "Ama inan benim için mucize gibi bir şeydi. Adam bir anda karşıma çıkıverdi ve ben hiç düşünmeden bıçaklarımı çekip onun boğazını kestim. Adriana, bana hep en az iki bıçak taşımamı söylerdi, ben de öyle yapıyorum. O gün... iki bıçağımı birden çektim ve... onu öldürdüm. Ama işin en ilginç yanı ne biliyor musun?"

Yine cevap vermedim.

"Umurumda bile olmadı..." dedi. "Aşağılık herif evime zorla girdi ve bana zarar vermek istedi. Bıçağımla şah damarını kestiğimde bir anda her yer kana bulandı. Ama o an tek düşüncem, umarım bu hergele AIDS hastası değildir oldu. Sence bu normal mi? Ben iyi bir insanım ya da bir zamanlar öyleydim.

Daha önce böyle bir şey olsa cesedin başında dua eder, hatta gözyaşı dökerdim. Ama hissettiğim tek şey bana AIDS bulaştırmış olabilir diye adamı tekmelemek istememdi."

Yine sessiz kaldım.

Coraline bana, "Melody, lüten konuş. Tam beş gün oldu. En azından bir kelime. Ne söylersen söyle, fark etmez," diye yalvardı ama buna yanaşmadım.

Sağıma dönüp uyumaya çalıştım. Tek istediğim uyumaktu. Ancak uykuda huzur buluyor, acılarımdan, düşüncelerimden kurtuluyordum.

Yeniden uykunun huzur veren karanlığına gömülmeden önce son duyduğum şey, Coraline'ın, "Hepimiz seni çok seviyoruz, Mel," diyen sesiydi.

LIAM

Neal, "Vance ve Saige neredeler?" diye haykırdı.

Ben tabağımdaki bifteği keserken tavana asılmış ahmak boğulurcasına kesik kesik, "Cehenneme gidin!" diye haykırdı.

Neal bana baktı ve ben lokmamı ağzıma götürürken başımı salladım. Declan'dan matkabı alan Neal ucunu adamın köprücük kemiğine dayadı.

"Son şansın. Vance ve Saige neredeler?"

Ahmak bir hakaret daha savurunca sözlerini bitirmesine fırsat vermeyen Neal matkabı çalıştırdı ve bir anda etrafa kan, kas, doku ve kemik parçaları saçıldı. Ahmak büyük olasılıkla bir domuz olduğu için mezbahaya götürülen bir domuz gibi haykırıyordu. Neal matkap ucunun adamın vücudunun diğer yanından çıktığını görene kadar işine devam etti, sonra matkabı diğer omzuna dayadı.

"Vance ve Saige neredeler? Konuşmayacak olursan, Tanrı şahidim olsun deleceğim bir sonraki yer penisin olur!"

Ahmak nefes darlığı çeker gibi kesik kesik nefes almaya çalışırken etrafa tükürükler saçıyordu. "Saklandılar."

Ağzımı peçeteyle silip, "Hayır, geri zekâlı, onu sormuyoruz!" dedim. "Nereye saklandıklarını soruyoruz. Bugüne dek mallarınızı ateşe verdik, labrotuvarlarınıza bomba koyduk ve pek çok dostunu hakladık. Bu kadarla kalmayacağız, daha çok kan akacak. İntikamımızı alacağız. Bunun için tüm ailenin kökünü kurutmak pahasına patronlarını ele geçireceğiz. Yani ya hepiniz ya onlar. Seçimini dikkatli yap ve daha yüzlerce matkabımız olduğunu unutma."

Antonio bana bir kadeh konyak uzattıktan sonra diğer matkabı alıp adamın göbek deliğine dayadı.

Neal bir kez daha, "Vance ve Saige neredeler?" diye sordu.

Odadaki tüm gözler tavanda sallanan adamın üzerindeydi. "Tanrı'nın üstüne yemin ederim ki..."

"Tanrı evin bu bölümüne uğramıyor. O yüzden yemin edeceksen, benim adıma et." diyerek arkama yaslandım.

"Yemin ederim..."

"Gebertin şunu." Adam boş konuşuyordu ve bir şey bilmediği belliydi.

Oda adamın çığlıklarıyla inlerken gözlerimi kapadım ve matkap sesine odaklandım. Bu ses nedense beni rahatlatıyordu. Ama ne yazık ki fazla uzun sürmedi.

Adamın nabzını dinleyen Antonio bana dönüp, "Öldü efendim," dedi.

İçimi çektim. "Gebertin dediğimde bu işi yavaş yapmanızı istemiştim."

Bu da bana birinin doğru biçimde öldürülmesi gerekiyorsa bunu kendim yapmam gerektiğini öğretti. Declan'ın uzattığı dosyayı alıp göz attım.

"Bu kaçıncıydı?"

Declan, "Sorgulamada geberttiğimiz yedinci adam. Bunların bünyeleri zayıf," derken çıkmam için kapıyı açtı.

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. "Daha fazla adam yakalayın. Hepsinin ölmelerini istiyorum. Vance, Saige ve tüm Valerolar ölüm korkusuyla titremeli."

Ben odadan çıkınca cesedi hemen yok ettiler. Neal ve Declan işkenceyle laf alma konusunda pek yetenekli değildi. Genelde bu işi babam ve ben yapardık. Biz bu işte iyiydik ve hastalıklı bir biçimde bundan zevk alıyorduk. Ama son yaşananlardan sonra Neal ve Declan da değişmişlerdi. Neal karısının başına gelebilecekleri düşündükçe öfkeden çılgına dönüyordu. Declan ise bir bakıma Coraline'ı kaybetmişti. O dünyada neler olup bittiğinden habersiz, alışveriş manyağı kadın gitmiş, yerine bir katil gelmişti. Coraline büyük bir değişim yaşamıştı ve artık Declan'ı yok sayıyor, onunla doğru dürüst konuşmaya bile yanaşmıyordu. Declan yıllar boyu karısının içindeki öfkeyi bilemişti ve artık bu öfke Coraline'ın önüne çıkan her zavallıya yöneliyordu. Declan'ı gayet iyi anlıyordum, insanın karısının kendisiyle konuşmamasının nasıl hissettirdiğini iyi biliyordum. Şu anda evim olan inşaat alanında yürürken, odamın kapısını açtığımda beni neyin beklediğini de...

İçeri girdiğimde Coraline yüzüme baktı ve acı acı başını iki yana sallayıp odadan çıktı. Gömleğimi çıkarıp Adriana'nın Melody'nin giymesi için bıraktığı kıyafetlerin üstüne attım. Sabahtan beri giysilere dokunulmamıştı.

Yatağın yanına diz çöküp karımın saçlarını okşadım. "Bir şeyler yedin mi?"

Cevap vermedi. Hatta yüzüme bile bakmadı. Mel tam beş gündür böyleydi. Bunun bir başlangıç olmasından yana endişeliydim. İşler daha da kötüye gidebilirdi çünkü. Telefona uzandım. "Adriana, yiyecek bir şeyler getir. Mel'in seveceği şeyler olsun ve acele et."

En azından nefes alıyor. Beni rahatlatan tek şey buydu. Elimdeki dosyayı açıp yüksek sesle okumaya başladım. Onu devre

dışı bıraktığımı ya da ona ihtiyacım olmadığını düşünmesini istemiyordum. Çünkü ona ihtiyacım vardı. Ona fena hâlde ihtiyacım vardı.

"Declan ve Monte, Valeroların güvenlik duvarını aşmaya çalışıyorlar. Onların güvenlik sistemi bizimki kadar güçlü olmadığından yüzlerce farklı güvenlik sistemi koymuşlar. Tümünü çözeceğiz ama biraz zaman alacak. On birinci güvenlik duvarını kırdılar ama şu ana dek nerede olduklarına dair ipucu verecek işe yarar bir şey bulamadılar." Bir şey söyler diye susup bekledim ama ağzını bıçak açmadı.

Ağdalı bir İrlanda aksanıyla, "Şu ana kadar Valero'nun yedi adamını sorguya çektik. Hepsi de hemen hemen aynı şeyi söylediler. Vance ve ailesi sanki yer yarılmış da içine girmiş. Aşağılık herif fahişelerini de yanına almış!" dedikten sonra bir an sustum ve kahkaha attım. "Kafayı yedim sanırım. Aziz Patrik Günü'ndeki büyükbabam gibi konuşuyorum da."

MELODY

Sözleri gülümsememe neden oldu. O fark etti mi bilmiyorum ama bir an için acımı unutup neşelendim. O kadar tatlıydı ki büyükbabasına benzemenin onu neden rahatsız ettiğini anlamadım.

Yine aynı ağdalı İrlanda aksanıyla, "Her neyse," dedi. "Bir yerlerde saklanıyorlar işte. Bu arada banka hesap hareketlerini de kontrol altında tutuyoruz. Güvenlik duvarını aşıp şifreleri ele geçirdiğimiz anda tüm hesaplarını boşaltacağız. Ama şimdilik bir peni bile çekecek olsalar haberimiz olmasıyla yetinmek durumundayız. Bildiğimiz tarlalarının hepsini ateşe verdik ve yirmi dokuz met labrotuvarlarını bombaladık. Sadece bildiklerimizi yok ettik ve bilmediklerimizi en kısa zamanda öğrenmek için de var gücümüzle çalışıyoruz. Bizden kaçamayacaklar. Ölümden başka seçenekleri yok."

Adriana elinde bir kâseyle odaya girince Liam ayağa kalktı. Aralarında ne konuştuklarını duyamadım ama zaten umurumda

da değildi. Tek istediğim yine uykuya dalmaktı ama vücudum bu isteğime karşı çıkıyordu.

"Aşkım..." diye fısıldadı ama ben cevap vermedim.

İçini çekerek beni kaldırıp kucağına oturttu. Tıpkı bir çocukmuşum gibi.

"Ye aşkım. Bak Adriana sana çorba getirmiş," diyerek başparmağıyla alt dudağımı araladı. "Mel, aşkım. Yalvarırım bir lokma ye. Aç ağzını. Açmazsan zorla açtıracağım."

Ben tepki vermeyince yüzünde onunla kavga etmemi, karşı koymamı bekliyor gibi hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi. Tek istediğim uyumaktı. Bunu yapabilmemin tek yolu ise onun sözünü dinleyip bir kaşık bile olsa bana bir şeyler yedirmesine izin vermekti.

***

Olivia perdeleri sonuna kadar açıp, "Günaydın Melody, sabah oldu," dedi. Odaya dolan güneş ışığı gözlerimin kamaşmasına neden oldu. Güneşi görmek istemiyordum. Güneş mutluluğun sembolüydü. Neşe ve yaşam enerjisi saçıyor, ne zaman parlamaması gerektiğini bilmiyordu. Oysa bugünün karanlık bir gün olduğunu bilmesi gerekirdi. Ya da hiç yoluma çıkmaması... Ben ayı seviyordum, geceyi... Ben karanlığı seviyordum.

Ama ona bağıracak gücüm yoktu. Ben de yorganın altına girdim.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturan Olivia, "Biliyorsun seni çok kıskanıyordum," dedi. "Aslında hâlâ kıskanıyorum. Ben her zaman kıskanç bir insan oldum zaten. Belki de bu, boşanmış anne babanın çocuğu olmamdan kaynaklanıyor. Sürekli biraz ilgi görebilmek için mücadele etmek zorunda kalıyorsun. Arada sana ilgi gösterseler de bunu sadece suçluluk duygusundan kurtulmak için yapıyorlar. Ama sana karşı duyduğum kıskançlık daha farklıydı."

Keşke bir an önce beni bir başıma bıraksaydı ama o sözlerine devam etti. "Liam'ın evleneceğini duyduğumda, senin

Coraline gibi, yani benim odak noktası olmamdan rahatsız olmayan, her zorda kaldığında akıl danışmaya bana gelen eski Coraline gibi olmanı istemiştim. Sanırım bir bakıma Evelyn'in yerini almaya çalışıyordum. Ailenin temel direği olmak niyetindeydim. Ama sen Coraline gibi, hatta Evelyn gibi bile değildin. Sen bir mafya patronuydun. İtalyan mafyasının kadın patronu... Neal bana bunu ilk söylediğinde şaka yaptığını sandım. Böyle bir şey bana imkânsız gibi geliyordu çünkü. Bir mafya üyesinin kadın bir patrondan emir alabileceğine inanmıyordum. Ama sonra bunun gerçek olduğunu gördüm. Adamlar önünde yerlere kadar eğiliyor, neredeyse beyaz ayakkabılarını öpüyorlardı. Hatta Twitter'da bile bununla ilgili paylaşımları bile var malum."

Lütfen git artık Olivia, diye düşündüm ama bunu sesli olarak dile getiremediğim için o, sözlerine devam etti.

"Melody Callahan olarak etiketlenmiş..." diye mırıldandı. "Sen hakkında sürekli konuşulan, insanları yönlendiren birisin ama bunun farkında bile değilsin. Sosyal bir ortama her girişimizde *Fashion Police* programında ya da dergilerde haber oluyordun ve senden hep övgüyle bahsediliyordu. Ama bu senin umurunda bile değildi çünkü sen lanet olası bir patrondun. hâliyle seni çok kıskandım. Göz kamaştırıcı, her zaman modaya uygun giyinen ve etrafa korku salan Melody Callahan. Hangimiz seninle rekabete girebilirdi ki?"

Neden çeneni kapatıp buradan defolup gitmiyorsun, Olivia?

"Aslında bu duruma aldırmamam gerekirdi." İçini çekti. "Ama ben aldırdım. Sen benim her zaman olmak istediğim kadındın. Hiç çaba harcamadan, hatta böyle bir amacın olmadan bütün erkeklerin ilgi odağı oluyordun. Ben de güzel bir kadınım. Öyle, kendime hayranım safsatalarına girip ukalalık yapmaya çalışmıyorum ama gerçekten güzel olduğumu düşünüyorum. Üstelik kendimi bildim bileli etrafım bana hayran çocuklarla doluydu. Ama aralarında bir çocuk vardı ki o beni beğenme işini biraz abartmıştı. Üniversiteye ilk başladığım seneydi. Kendimi gerçekten âşık olacağım erkeğe saklamak istiyordum ama onun

o erkek olmadığını biliyordum. Ve o... okulda her yere asılan, üzerinde, 'Hayır diyorsam hayırdır' yazılı posterleri ve el broşürlerini ciddiye almadı."

Olivia bir anda hıçkırıklara boğuldu. Benimse tek düşüncem bir an önce uyuyabilmekti.

"Beni zorla yatakhanedeki odasına götürdü ve ben büyük olasılıkla bu tarz işlerden hoşlanan güzel kız imajına uyduğum için kimse ona engel olmaya da kalkmadı. Odada arkadaşları vardı ve hepsi..." Sustu ve parmağını sayısız kez dövmesinin üzerinde gezdirdi. "İşlerini bitirdiklerinde kahkahalar atarak benim bugüne dek gördükleri en duygusuz bakire olduğumu konuştular. Eve döndüğümde ağlamadım ya da tenimi kanatana kadar yıkanmadım. Onun yerine ertesi gün üniversite hayatımı noktalayıp odamın güvenli atmosferine sığındım."

Benden ne istediğini bilmiyordum. Ama düşüncelere dalıp sessziliğe gömüldüğünde mutlu oluyordum. Ama bu sessizlik dönemleri hep kısa süreli oluyordu.

"Bu dövmeyi Neal'la tanışmadan bir ay önce yaptırmıştım. Yeniden güçlü bir insan olmak istiyordum ve bu dövme kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu. Bana uğur getirdiğine, Neal'ı bu dövme sayesinde bulduğuma inanıyorum. Dövmeyi yaptırdıktan sonra kendimi hiç dibe vurmuş hissetmedim."

Eğer bu ailenin bir ferdiysen, dibe vurmuşsun demektir... Kendini kandırmaya çalışma.

"Neal benim kendimi güvende hissetmemi sağladı, tekrar mutlu olmamı sağladı. Ama yine de her zaman içimde bir kırıklık kaldı. İnsanlardan, özellikle erkeklerden bu yüzden nefret ediyorum. Bu ailenin fertleri dışındaki tüm erkeklerden iğreniyorum."

İşte bu da dibe vurmuşluğun tanımı oluyor...

"Bir anlamda kadınlardan da nefret ediyorum. Çünkü aslında kendimden nefret ediyorum. Bu yüzden senin hiçbir şeyi umursamayan, mutlu hâlin, en çok senden nefret etmeme neden oldu. Neal aklımı başıma getirmeye çalıştı aslında. Bana

senin kraliçe, benimse sadece prenses olduğumu söyledi. Bunun ardından kendime geldim ve sana farklı bir gözle bakmayı öğrendim. Ta ki Evelyn hamile olduğunu söyleyene kadar..." Acı bir kahkaha attı.

Sen kafayı yemişsin, Olivia. Beni yalnız bırak şimdi. Hadi...

"Bir çocuğum olmasını çok istedim. Neal ve ben çocuk sahibi olmak için çok uğraştık ama sen, kan ve günaha bulanmış mafya patronu geldin ve hemen hamile kaldın. Bu nedenle Tanrı'ya isyan ettim. Ona egoist, taraf tutan bir pislik olduğunu söyledim. İlahi adalet neredeydi? Başıma gelen onca şeyden sonra çocuk sahibi olmak istiyor ama olamıyordum. Sense katil, hırsız ve yalancı olmana rağmen Tanrı sana bir çocuk veriyordu. Ama şimdi bu düşüncelerimden utanıyorum ve büyük bir pişmanlık duyuyorum, Melody." Son cümleyi zor duyulur bir fısıltıyla söylemişti.

"Asla seni incitmek istemedim ve başta da olması gerektiği gibi, bundan böyle her ne olursa olsun seni seveceğime söz veriyorum."

Bu kadın beni biraz olsun tanısaydı onun sevgisini istemeyeceğimi ve tüm bu sözlerin palavradan başka bir şey olmadığını düşündüğümü bilirdi. Bana gelip bunları söylemesinin tek nedeni, bana kendimi iyi hissettirmek değil, kendini iyi hissetmekti çünkü.

Artık bu saçmasapan şeyleri dinlemekten yorulmuştum. Ben de bu yüzden uyumayı seçtim.

LIAM

Ben konyağımı yudumlarken babam genç kokainmana, "Senin adın nedir tatlım?" diye sordu.

Kız yüzünde arsız bir gülümsemeyle göz kırparak, "Sen ne istersen o," deyince suratına bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

Babam pis pis güldü. "Bence bu cümleyi hakını vererek söyleyebilen tek kişi Julia Roberts."

Küçük fahişe kahverengi saçlarıyla oynarken somurtarak, "Senin şeyindeki tüyler kızıl mı?" diye sordu.

İşe yaramaz pisliğin önündeki sandalyeye oturan babam, "Bu sadece karımı ilgilendirir," dedi. "Bence an itibariyle hayatını kurtarmaya odaklansan iyi olur. Hayatta olmanın tek nedeni bir şeyler biliyor olabileceğini düşünmemiz çünkü. Eğer bir şey bilmiyorsan..."

Babam susunca fahişe krize girmiş gibi titremeye başladı. "Kafamı toplamak için mala ihtiyacım var."

Gözlerimi devirdim ve o iğrenç boynunu koparmamak için bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Sedric, Fedel'in getirdiği tepsiye doğru yürürken, "Hangi zehirden istersin?" diye sordu.

Bu sözler kızın canlanmasına neden oldu. "Eroin ve kokain..."

"Meğer birileri rock yıldızıymış da haberimiz yokmuş," diyen babam tiksinir gibi kıza baktı. "Açgözlülük etme. Bari şu lanet olasıca şeylerden birini seç!"

Kız somurtarak uzun bir süre düşündü. Tam daha fazla bekleyecek sabrım kalmadığı anda, "Eroin o zaman," dedi.

Babam elindeki şırıngayı kıza uzatırken, "Yardım ister misin?" diye sordu.

Kız başını iki yana salladı ve boynundan askılı bluzunu çıkarıp koluna bağladı. Herkesin içinde göğüslerinin görünmesi anlaşılan umurunda değildi. İğneyi damarına sokup yavaş yavaş zehir kanına karışırken inliyordu.

Monte yüzünü buruşturarak tiksinti dolu bir sesle, "Ah bu uyuşturucu bağımlıları..." diye mırıldandı. Bu görüntü neden adamlarımızın uyuşturucu kullanmalarına izin verilmediğinin canlı kanıtıydı.

Sedric, yumuşak bir sesle, "Patronun nerede canım?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Gülümsedi ve ben kontrolümü her an biraz daha kaybettiğimi hissettim. "Finlanda'ya gideceklerini söylediler. Kimse onları Finlandiya'da aramaz diye."

Sedric bana bakıp tekrar kıza döndü. "Bunu kendileri mi söyledi?"

Başını bir çocuk gibi iki yana salladı. "Hayır. Vance içime boşaldı. Pisliğin teki o herif. Ben boşalmadım ve ona beni tekrar becermesi için yalvardım ama onun işi bitmişti ve ben umurunda bile değildim. Sonra duşa girdim. O sırada kızıl sürtükle konuştuklarını duydum." Bir kahkaha attı. "Siz de kızılsınız."

"Başka bir şey biliyor musun? Hayatını kurtarabilirsin, unutma."

Babamın pantolonuna uzanıp sırıtarak, "Çok azdım. Son yemek yerine son bir seks istiyorum," dedi.

Bu kıza daha fazla dayanamayacaktım. Silahımı kafasına doğrultup, "Burası hapishane değil. Son dua bile olmaz burada," diyerek tetiği çektim.

Cansız bedeni masanın üzerine yuvarlanırken, şırınga hâlâ kolundaydı. Sedric'in yüzündeki babacan, şefkatli maske düşmüş, yerini tiksinti dolu bir ifade almıştı. Şimdi karşımda duran adam, benim bugünkü ben olmamı sağlayan adamdı. Başını iki yana sallayarak, "Tam bir geri zekâlıydı," diyerek cesede iki kurşun da o sıktıktan sonra silahını Fedel'e uzattı ve elektronik sigarasını dudaklarına götürdü. Annem babama sadece elektronik sigara içmesi konusunda esneklik tanıyordu.

Declan, "Bu durumda Finlandiya'ya mı gidiyoruz?" diye sordu.

"Hayır, bilginin doğruluğundan emin olana kadar gitmeyeceğiz. Ama Valerolardan biri Finlandiya'ya gitmeye kalkarsa, haberimiz olsun. Böyle bir şey öğrenirseniz müdahale etmeyin ama. Dikkatleri üzerimize çekmeye gerek yok. Ayrıca kesin kararımı vermeden önce karımla konuşmalıyım."

Babam, "Konuşmaya başladı mı peki?" diye sordu ama bu sorunun cevabını o da biliyordu.

"Hayır, henüz değil ama yakında konuşacak." Buna inanmak, kendimi inandırmak zorundaydım. Başka türlü yaşamaya devam edemezdim çünkü.

"Ümidini kaybetme evlat."

Söylemesi kolay tabii...

MELODY

Yatağın ayakucuna oturmuş olan Declan kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Sana fena hâlde abayı yakmıştım," diye mırıldandı. "Aslında hissettiğim tam olarak abayı yakmak değildi. Seni deli gibi istiyordum demek daha doğru sanırım. Aslında bunu söylememem gerek ama belki tepen atar da yataktan fırlayıp kıçıma tekmeyi basarsın diye söylüyorum. Biliyorsun, Kanlı Melody olsa öyle yapardı. Liam bu sözlerimi duyacak olsa canlı canlı derimi yüzer. Laf olsun diye söylemiyorum. Valerolardan birinin canlı canlı derisini yüzmüştü çünkü. Adam antik Roma döneminden kalma bir işkence kitabı okuyor ve uyguluyor sanki! Yakında birini çarmıha germeye kalkarsa hiç şaşırmam."

Kapıma, rahatsız etmeyin, yazısı asmam gerek...

"O yüzden lütfen ona bunu söyleme. Belki bir gün saçlarımız bembeyaz olup kamburumuz çıktığında... Yok yok, o zaman da bilmesin. Bunamış olacak ve eminim şimdikinden de beter olacak. Liam büyükbabamıza benziyor ve onun bir çılgın olduğunu, kimsenin aklından geçiremeyeceği kötülükleri yaptığını itiraf etmem gerek. Büyükbabam İrlanda'da kalmayı tercih etti ve bu hepimiz için iyi oldu. Eğer burada olsa seni deli gibi arzuladığımı hemen anlardı. Zaten senin gibi bir kadını arzulamamak mümkün değil. Çalışan bir erkeklik organı olan her adam sana arzu duyar. Ama sanırım bunu itiraf etme aptallığını yapacak tek kişi benim."

Bu herif gerçekten çok aptal. Coraline'ın ona sinir olmasına şaşmamak gerek.

"Ama artık bu hislerim geçti. Çekiciliğini yitirdiğini düşündüğümden değil ama sanırım... daha doğrusu eminim... hayatta bana karımdan daha cazip gelen hiçbir kadın olamaz. Bunu anlamamda senin de rolün oldu tabii. Nasıl becerdin bilmiyorum ama gözlerimin açılmasını sağladın. Benim masum kuzucuğumu aldın ve vahşi bir kaplana dönüştürdün. Senin gibi değil belki ama o da kendi tarzında ölümcül, tekinsiz bir kadın oldu. Ayrıca yeni saç kesimi de inanılmaz seksi."

Gözlerimi kapattım ve bu ahmağın sesini duymamaya çalışarak uykuya daldım.

LIAM

Şişeyi kafama dikip, "Size onlardan biri Finlandiya'ya girmeye ya da çıkmaya kalkarsa müdahale etmemenizi söylemiştim," dedim.

Antonio başını salladı. "Söylediniz efendim ama kadın havaalanında adamlarımızı görmüş. Onların da yakalayıp getirmekten başka çareleri kalmamış."

Derin bir iç çekip bakışlarımı Vance'in gözdesi olarak bilinen sarışın kadına çevirdim. Hera Pompilio'ydu bu. Yaşananları değiştirme şansım yoktu. Bu kadın muhtemelen büyük balık değildi ama büyük balığı yakalamak için yem olarak kullanılabilirdi.

Görülmemizi engelleyen film kaplı camdan bakan Declan, "Bu işle ben ilgileneyim mi?" diye sordu.

"Hadi göster marifetini!" Belki o centilmence tavırlarıyla kadının dilinin çözülmesini sağlayabilirdi.

Declan odaya girdiğinde kadının ölümcül bakışları hemen ona çevrildi.

"Oğlumu öldüren sen misin?"

Declan kaşlarını kaldırarak, "Pek çok kişinin oğlunu öldürdüm, hanımefendi. Biraz daha detay verirseniz, belki bu sorunuzu yanıtlarım," dedi.

"Amory Pompilio Valero. Yirmi yedi yaşındaydı, 1.85 boyunda, sarışın, mavi gözlü ve..."

"Hayır, onu ben öldürmedim. O şeref erkek kardeşime ve iki arabaya ait. Ama ben Amory'nin annesinin o daha çok küçükken öldüğünü sanıyordum..."

"Buzdağının görünen yüzü öyleydi," deyip acı acı güldü. "Ama aslında Vance'in gerçek karısı hep bendim. Bu durumda da onun çocuğunu başka bir kadının taşıması düşünülemez, değil mi? O aptal karısı onun bebeğini taşıyamazdı. Vance'e defalarca o geri zekâlı kadını öldürüp benimle evlenmesini söyledim ama o bunu yapamayacağını söyledi. Bana onu bağlayan birtakım sözler vermiş olduğundan bahsetti ama ben bunun yalan olduğunu biliyordum. Amory doğduğunda onu benden alıp o kadına verdi. Tabii kadın mutluluktan kendinden geçti! Her gün oğluma baktığını düşündükçe ona duyduğum nefret de arttı. Amory ona anne dediğinde kendime hâkim olamadım ve kalbine bir buz kıracağı sapladım. Vance o kadar öfkelendi ki dört kaburga kemiğimi ve çenemi kırdı. Ama beni öldüremeyecek kadar çok seviyordu." Çılgın gibi bir kahkaha attığında onu da oda arkadaşı olarak Natasha'nın yanına göndermenin doğru olacağını düşündüm.

Declan, "Üzüldüm," dedi ama ben bu anlatılanların umurunda bile olmadığını biliyordum. "Neden Finlandiya havalimanındaydın?"

Kadın cevap vermek yerine tırnaklarını incelemeye başladı.

"Hera, dinle beni. Anlatacakların yavaş ve acılı bir şekilde mi, yoksa hızlı ve huzurlu bir şekilde mi öleceğini belirleyecek. Böylece bir önce oğluna da kavuşmuş olursun."

"O zaman seçeneklerim ölmek ya da... ölmek oluyor, değil mi? Sana da oğluma da lanet olsun! Ona sürekli bu hayattan

uzak durmasını söyledim ama o merak etmememi, kendini koruyabileceğini söyledi. Şimdiyse..."

"Şimdi parçalar hâlinde bir gölün dibinde." Declan sırıttı. "Onu oraya gönderme onurunun bana ait olduğunu itiraf etmem gerek."

"Hepiniz kendinizle gurur duyuyorsunuz, değil mi? Bir grup katil, yalancı, hırsız ve dolandırıcı olduğunuz için kendinizle gurur duyuyorsunuz." Hera suratını astı. "Kadınlarınız sizden nefret ediyor. Bunu biliyor muydun? Sizden de, yaptıklarınızdan da nefret ediyorlar. Bu hayatı istemiyorlar. Parayı, ünü istiyorlar belki ama uyuşturucuyu, kan ve dehşeti istemiyorlar."

Declan sert bakışlarını kadına yöneltip, "Karımı tanımıyorsun," dedi. "Tanısan bu kadar kesin konuşmazdın. Ayrıca patronu da tanımadığından adım kadar eminim. O yüzden boş lafları bırak, tatlım ve sadede gel. Bana bilmek istediklerimi söyle ki ikimiz de vakit kaybetmeyelim."

Arkasına yaslandı. "Hepinizin canı..."

Declan sandalyesinden kalkıp kadının yanına gitti ve eğilip gözlerinin içine baktı. Hera bu ateş saçan gözlere bakarsa korkudan altına yapacakmış gibi başka bir yöne çekmeye çalıştı çalıştı ama Declan buna izin vermedi.

"Elinden geleni yap ama bil ki Vance bana çok daha beterini kesin yapmıştır."

Declan sırıtarak, bıçağın keskin tarafını kadının yanağında gezdirdi. "Yapmıştır belki ama yaptıklarının iyileşecek şeyler olmasına da özen göstermiştir. Ne de olsa sevdiği kadının dış görünüşünü bozmak istememiştir. Sence Vance en sevdiği oyuncağının kesilip sonra da Frankenstein gibi dikildiğini görse ne der? Dikiş atmak konusunda doktorlar kadar usta olduğumu iddia edemeyeceğim."

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye bağırdı. "Amory planların içine etti. Vance bu lanet olası evi yerle bir etmek için yıllardır titizlikle plan yapıyordu. Hatta o kahrolası gün bile bu planlar

üzerinde çalışıyordu. Ama Amory sabredemedi. Babasını dinlemedi ve bu nedenle dediğin gibi şu anda bir gölün birinin dibinde. Biz de Finlandiya'ya gidip saklandık. Duymak istediğin bunlar mı? Yoksa Vance'in kafayı yediğini mi duymayı tercih edersin? Amory onun son dayanağıydı. Vance ihanet ettiğine inandığı için erkek kardeşlerinden birini öldürttü. Diğeri de eli kulağında aynı kaderi paylaşacak. Yani hayatı allak bullak. Ama çabuk pes etmez o. Beni ele geçirdiğinizi öğrenecek ve başka bir yere saklanacaktır."

Declan bana dönüp sırıttı. Kadının bu kadar çabuk ötmesine üzülmüş gibiydi. Sonra bıçağı tekrar kadının yanağına sürterek, "Havalimanındaydın. Kendisini terk ettiğini düşünecek bence," dedi.

Hera, "Onu asla terk etmem," diye mırıldandı. "O da bunu gayet iyi bilir. Defalarca onu terk edeceğimi söyleyerek tehditler savurmama rağmen sonunda geri döndüğüme şahit oldu çünkü."

"Tam bir aptalsın. O seni sevmiyor. Bu yüzden de öbür dünyaya yalnız yolculuk edeceksin," diyen Declan bıçağı kadının boğazına götürdü ve bir anda her yer kana bulandı. Kadının cansız vücudu bir an hareketsiz kaldıktan sonra yere yuvarlandı.

Birkaç dakika yerdeki cesede baktıktan sonra,"Finlandiya'ya gelen ve giden tüm uçuşları kontrol altında tutun," diyerek odadan çıktım. Saat oldukça geçti ve akşamın en sevdiğim zamanını kaçırmak üzereydim. Koşar adımlarla odamıza doğru yürüdüm. Gün boyu hep bu anı bekliyor, onu daha iyi görme ümidiyle koşarak odamıza dönüyordum. Beni hayatta tutan bu ümitti. Odanın kapısını açtığımda yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Yatak boştu. Banyoya gittim. Duş alan Mel'i izlerken mutluluktan gözlerim doldu.

"Sırtın için yardımcı olmamı ister misin?" diye sorduğumda Mel banyoya girdiğimi fark etmemiş olmalı ki irkildi. Sonra yüzüne dökülen saçlarının arasından bir süre bana baktı ve banyo eldivenini uzattı. Bu iyileşmeye doğru attığı küçük bir

adımdı. Mel geri dönme yolunda adım adım ilerliyordu. Serbest olan koluma yaslandığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Yumuşak hareketlerle sırtını keselerken sürekli gülümsüyordum. Çünkü ümitliydim, karanlık günler sona ermek üzereydi.

MELODY

Neal yanıma gelerek, "Sana itiraf etmek istediğim bir şey var," dedi.

Aman ne güzel, bir itiraf daha mı yani?

"Liam, bu sırrı mezara götürmem konusunda çok ısrarcıydı ama ağzının sıkı olduğunu bildiğimden paylaşmakta sakınca görmüyorum. Anlatmamın tek nedeni bunu duyunca öfkeden deliye döneceğini biliyor olmam. Belki öfkelenirsen kendine gelir, yine eski Melody olursun."

Sustu ve ben ağzımdaki eti çiğnerken gözlerimin içine baktı.

"Liam'ı vurdum çünkü bunu o istedi." Tepki vermemi bekler gibi yüzüme bakıyordu ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Suratını astı. "Bu gerçek olamaz! Beni şok tabancasıyla vurdun, Declan'ı bıçakladın ve şimdi tek yaptığın boş boş yüzüme bakmak, öyle mi? Bu sen değilsin, Melody! İlk haftadan sonra artık bu hâlin hepimiz için dayanılmaz oldu. Biliyorum çok üzüldün ama Liam, seni mutlu etmek için cehenneme gitmeyi bile göze alır. Bütün Valeroları öldürmedikçe durmayacak. Acılı günlerini sona erdirmek, yüzünü bir an güldürebilmek için her şeyi yapar o. Hepimizin sevdiği, hayran olduğu acımasız kadının hâlâ orada olduğunu biliyorum. Lütfen Melody, o kadını serbest bırak ve kıçıma bir tekme at ya da git, Liam'ı diğer bacağından da vur."

Sadece yemeğimi yemeye devam ettim. O anda yapma gücünü bulabildiğim tek şey buydu çünkü.

LIAM

Yatak odamızın kapısına vardığımda Neal dışarı çıkıyordu. Gözlerime baktı ve kaşlarını çattı.

İçeri girdiğimde mutlu bir yüz ifadesiyle, "Kiliseye gitmemiz gerek aşkım," dedim.

Cevap vermedi. Asla tepki vermiyordu ve bu durum her an beni biraz daha derin umutsuzluk hissine sürüklüyordu. Ama kendime hâkim olmak zorundaydım.

"Şimdiye kadar tam üç pazar ayini kaçırdık. Dördüncüye de gitmezsek, insanlar seni öldürdüğümü düşünmeye başlayacaklar," deyip gülümsedim.

Televizyonun kumandasını alıp kanallarda dolaştı ve pazar ayinini görünce kumandayı yatağın üzerine bıraktı. Anlaşılan gitmiyorduk. Bu hâli bana sevimli ve komik gelmişti. Başımı salladım, ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıp yatağa atladım. Bana elindeki şarap şişesini uzattı ama hâlâ konuşmuyordu. Elini öptüm ve şişeyi alıp içtim.

"Kutsal şarabı içtim ama umarım kutsal ekmeğin de vardır," dediğimde dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve hafifçe gülümsedi. Bu küçücük hareket kalbimin sevinçle hoplamasına, gözlerimin sevinç gözyaşlarıyla dolmasına neden oldu. Benim pazar mucizem işte bu küçücük hareketti.

Hiçbir şey söylemedi ama o belli belirsiz gülümseme benim günün geri kalanında kendimi çok mutlu hissetmeme yetti.

MELODY

Sedric, "Artık sana ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

Hiçbir şey söylememeye ne dersin?

"Bu nedenle sözü uzatmayacağım."

Tanrı'ya şükür!

"Melody Giovanni Callahan, güzel kıçını o yataktan kaldır! Bu iş fazla uzadı!"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktıktan sonra kumandayı alıp televizyonu açınca göz ucuyla Evelyn'in gülümsediğini gördüm.

"Sana bunun işe yaramayacağını söylemiştim."

Sedric yanıma gelip beni alnımdan öptü. "Denemek zorundaydım ama görünen o ki kızım beni dinlemeyecek," diyerek odadan çıktı ve beni Evelyn'le yalnız bıraktı.

Evelyn yatağa oturup elimi avuçlarının arasına aldı. "Seni anlıyorum. Diğerleri anlayamaz ama ben seni anlıyorum. Bebeğinin senden alınmasının nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Konuşmak, hareket etmek, hatta nefes almak istememenin nedeni kalbinin tam ortasına düşen ateş, değil mi? Bunu kimse anlamaz ama ben anlarım. O nedenle istediğin kadar yatakta kal, Mel. Acını yaşa. Hazır olduğunda da tekrar aramıza dön."

Evelyn yataktan kalkıp kapıya doğru yürürken buğulu gözlerle arkasından baktım. Beni anlayan tek kişi oydu. Gözlerimi elimle sildim.

Uyu Melody, sadece uyu.

Sabah yataktan kalkacaktım ama şimdi uyumaya ihtiyacım vardı.

LIAM

Önümde duran adama iğrenircesine baktım. "Bak sen, fare geri dönmüş demek!"

Burnu kırılmış, gözleri morarmış, dişleri dökülmüştü. Vücudunun görünen her yeri ya yanmış ya da kesilmişti. Patrick cehennemden kaçmış gibi görünüyordu.

"Efendim..." diye mırıldandı. "Bunu sizin için yaptım, size yardım etmek için."

"Bana yardımcı olmak için ihaneti seçtin, öyle mi?" diyerek bizi izleyen adamlarıma döndüm. Hepsinin bu konuşmayı izlemelerini ve ders almalarını istiyordum.

"Yemin ederim, yemin ederim size ihanet etmedim, efendim. Sizi üniversiteden beri tanırım. Biz..."

"Boş konuşma da beni sırtımdan bıçakladığın bölüme geç!" derken başından aşağıya gaz yağı döküyordum. "Karımı yerde kan içinde yatarken bırakıp o Rus sürtükle kaçtığın bölüme gel mesela."

"Efendim..."

"Boş konuşma dedim sana!" Bir kibrit çakıp, "Bu kibrit yanıp kül olana kadar zamanın var," dedim.

Büyük bir panik hâlinde, "Bir şeyler planladıklarını biliyordum, Liam. Bu planları öğrenebilmemizin tek yolu benim onların tarafında olduğumu düşünmelerini sağlamaktı," dedi. "Saige'nin karınla ilgili neler planladığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Tek bildiğim Valero ailesinin sonunun çok yaklaştığıydı. Edindiğim bilgiler senin bu sonu hızlandırmana yardım edebilir. Artık Finlandiya'da değiller, Tanzanya'ya geçtiler. Oranın senin elinin uzanmayacağı tek yer olduğunu düşündüler. Avrupa şehirlerinin neredeyse tümünde adamların var ama Afrika'da kimse yok. Şimdi inandın mı? Ben sana ihanet etmem."

Başımı iki yana sallayarak kibriti yere attım ama aşağılık herifin şansına gaz yağına ulaşmadan söndü.

"Yani benden habersiz benim için ajanlık yaptın, öyle mi?" Bir kahkaha attım. "Yalancı..."

"Hayır..."

Kırık burnuna sert bir yumruk attıktan sonra çenesinden tutup gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Sakın bir daha sözümü kesmeye kalkma! Yoksa o itlerin arasında görgü kurallarını da mı unuttun?"

Ellerimi arkamda kavuşturup sandalyesinin çevresinde birkaç tur attım. "Bana yalan söylediğini biliyorum, Patrick ama biraz daha zeki olmanı beklerdim. Sen bana daha önce de ihanet etmiştin. Şimdi Vance'in sonunun geldiğini anladın ve pişman olup canını kurtarma derdine düştün. Sen pis bir lağım faresisin!"

"Liam..."

"Sus! Sakın bir daha adımı ağzına alma!" deyip suratına bir yumruk daha attım. "Neden ihanet ettiğin umurumda bile değil. Ben ihanet etmiş olduğun gerçeğiyle ilgileniyorum sadece. İhanet sözcüğünün tanımından yola çıkarsak senin bana karşı olduğunu söyleyebilirim."

Bir kibrit daha çaktım ve bu kez hiç duraksamadan haine fırlattım. Bütün vücudunun bir meşale gibi alev alması için sadece birkaç saniye yetti. Hain köpek çığlıklar atarak, zincirlerinden kurtulmaya çalışırken, adamlarım sevinçle bağırıyor, şarkılar mırıldanıyorlardı. Onlara bakmak için döndüğümde nefesim kesilir gibi oldu. Karım kapıda durmuş, gözlerini yanmakta olan Patrick'e dikmişti.

Gözlerimiz buluştuğunda, o gözlerde benim Mel'imin canlanmaya başladığını gösteren parıltılar gördüm.

MELODY

Uçakta koltuğuma oturmuş gelmelerini bekliyordum. Adriana kendisine verdiğim emri yerine getirdiyse birazdan burada olmaları gerekirdi.

Jinx bana bir şişe şarap uzatarak, "Sizi görmek çok güzel hanımefendi," dedi.

Başımı salladım. Uzun zaman sonra ilk sözlerimi Jinx'e söylemek niyetinde değildim. Şarap şişesini incelerken Nelson uçağın kapısını açtı ve savaş giysilerini giymiş olan Liam içeri girdi. Kocam beni baştan aşağıya süzerken, gözleri güneşte parlayan yeşil elmaslar gibi pırıl pırıldı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yanıma gelip bana dokunmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Ne bakıyorsun? Ormana gidiyoruz ve bu kez yay ve okla değil silahla avlanacağız." Sözlerim sertti ama ses tonum hiç de öyle değildi.

Liam önümdeki koltuğa otururken, "Sen istersen ayakkabınla bile öldürmeyi başarırsın. Burada olduğun için çok

mutluyum," dedi. Elimi okşadıktan sonra, "Gerçekten çok mutluyum," diye ekledi.

"Öldürmek demişken Neal bana çok ilginç şeyler anlattı." Şarabımdan bir yudum alıp sırıttım. Gözleri şaşkınlıkla açılan Liam bakışlarını Neal'a çevirdi ama Neal sanki itirafını unutmuş gibi başını diğer tarafa çevirdi. Uçağa bindiğim anda eski Melody'i ne kadar özlemiş olduğumu bir kez daha fark ettim. O yataktan nefret etmiştim ve orada geçirdiğim günleri aklıma bile getirmek istemiyordum. Kendim olmaya ihtiyacım vardı.

"Açıklayabilirim..."

"Boş ver. Bu konuda düşünecek zamanım oldu ve seni bir bakıma affettim diyebilirim." Bunu neden yaptığını anlıyordum ama bu, manipüle edilmeyi kabullendiğim anlamına gelmiyordu.

Liam rahatlamış gibi gevşeyerek, "Bir bakıma derken?" diye sordu.

Bu herif bana baktığında gülümsemeden edemiyordum ve bu durum beni deli ediyordu. Şu anda ciddi bir şey konuşuyorduk ama beni masaya yatırıp becermek istiyormuş gibi bakıyordu...

İçimden bir ses yaşayan bir ölüye döndüğüm sürecin duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilmememden kaynaklandığını söylüyordu. Liam'ın nasıl hissettiğini anlıyordum çünkü ben de onun gibi hissediyordum. Ama artık o yaşayan bir ölü değildim.

"Ben Melody Giovanni Callahan'ım. Bu da karşımdaki kocam bile olsa intikamımı alacağım anlamına geliyor."

"Bunu dört gözle bekliyorum."

Pencereden dışarı, bulutların arasndan görünen güneşe baktım. Madem Liam bu kadar istekliydi ondan intikamımı alacaktım. Ama tabii ki Saige'e yaptığının bedelini ödettikten sonra.

Göze göz, dişe diş.

Ve cana can...

31

"Sanırım çok sayıda kurban rolü oynadım ama zaten kadınlar yaşamlarının büyük bölümünü bu rolü oynayarak geçiriyorlar."

- Jodie Foster

ADRIANA

Bana bir uçak bileti uzattığında başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Beni bu işi yapmaya o zorlamadı, hatta böyle bir şeyi ima bile etmedi. Tamamen benim seçimimdi. Bileti aldım ve odasından çıktım. Mel'in ekibindeki adamlar arasında, eğer istersem işi bırakma hakkına sadece ben sahiptim. Liam hayatımıza girmeden önce zor ve karanlık günlerinde onun yanında olma ayrıcalığı da sadece bana aitti.

Daha önce yaşadığı zor günleri şimdi yaşadığı, yataktan bile çıkamadığı süreçle kıyaslamıyorum elbette. Ama onlar da normal bir insanın kafayı yemesine neden olabilecek kadar zor günlerdi. O günlerde yanında olmak delirmenin sınırına yaklaşmayı kabullenmek anlamına geliyordu. Bana gelince, ben zaten normal değildim. Bir zamanlar ben de diğer ergenler gibi şen şakrak, aklı havada ve çoğu zaman rahatsız edici bir tiptim. Ama bunların hepsi babam borç batağına saplandığında sona ermişti.

Yatak odama girince aklımdan bu tatsız anıları uzaklaştırabilmek için bıçağımı ve makyaj setimi çıkardım ama o kötü anıları düşünmeden duramıyordum. İnsan babasının kendisini bir koyun gibi sattığını unutamaz ne de olsa. O zamanlar eskiden Amerika'da kölelerin satıldığından bile haberim yoktu.

O güne dek yaşadığım güvenli odamdan yaka paça çıkarılmadan önce son izlediğim filmin *96 Saat* olması da çok ironik. Ama onlar beni almaya geldiklerinde babam filmdeki gibi okyanusun diğer kıyısında değildi. Başı önde odamın kapısında duruyordu. Çığlıklar attım, tepindim, anne ve babama beni kurtarmaları için yalvardım ama onlar sadece başlarını çevirdiler. Eğer Mel'le o telefon konuşmasını yapmamış olsaydım, sanırım şu anda hayatta olmazdım.

Üniversiteye ilk başladığım yıldı, kimseyi tanımıyordum. Onun da ilk yılıydı. Mel herkes ondan uzak durmaya özen gösterdiği için dikkatimi çekmişti. O ay gibiydi, gizemliydi ve insanlar ona sadece uzaktan bakabiliyordu. O da son derece soğuk, mesafeli ve hatta korkutucuydu. Ortak bir projede çalışmak zorunda kalmamış olsak büyük olasılıkla birbirimizin hayatına değmeden geçip gidecektik. Birlikte çalışırken o son derece sessizdi, bense konudan konuya atlayan gevezenin tekiydim. Böylece birbirimizi bir şekilde tamamlamıştık.

Evimden zorla alındığım, anne ve babamın yardım çığlıklarıma başlarını çevirerek cevap verdikleri gece yatağımın üzerindeki telefonumdan son görüşülen numarayı tuşlayıp canhıraş çığlıklar atma fırsatı bulmuştum. Tabii bu çok kısa bir andı ve telefonu hemrn elimden alıp yere fırlatmışlardı. Sonrasında beni zorla arabalarının arkasına bindirmiş ve burnumu tıkayarak karşı koyma gücümü kaybetmeme neden olan bir ilaç karışımı içirmişlerdi.

En kötüsü ilk geceydi. Daha az güzel olan kızlarla o gece hepsi gönüllerini eğlendirdi. Ben de bu kategorideydim. Ağladım, kustum, beni öldürmeleri için yalvardım... Ve bu daha ilk geceydi. Benden daha uzun süredir orada olan kızlar iğne ipliğe dönmüş, eriyip bitmiş hâlde yatakta yatıyorlardı. Öyle güçsüzlerdi ki kıpırdayamıyorlardı bile.

Sonumun onlar gibi olmasına izin vermeyeceğimi biliyordum. Bunun olmayacağına dair yemin de ettim. Elime fırsat geçer geçmez, kendimi öldürmeyi planlamıştım. İkinci gece gelen

yeni misafirler yatağa bağlı olduğum zincirlerden kurtulmak için çırpınmamı seyrederken kahkahalar atıyordu. Kavgacı ve asi kızlardan hoşlanıyor olmalıydılar. Büyük bir hevesle pantolonlarını indirdikleri an ise odada bir kurşun yağmuru başladı.

Kurşunlar tıpkı ölüm melekleri gibi, kendilerine adam diyen domuzları vuruyorlardı. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki hayal gördüğümü, zihnimin bir savunma mekanizması yaratarak bana oyun oynadığını düşündüm. Ta ki onu görene kadar... İçeri girip bakışlarını etrafta dolaştırdı. Gözlerimiz buluştuğunda, kendimden utanıp bakışlarımı ondan kaçırdım. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken yanıma gelip beyaz ceketiyle çıplak vücudumu örttü.

Sonra gözlerimin içine bakarak, "Sana söz veriyorum, ben hayatta olduğum sürece başına bir daha asla böyle bir şey gelmeyecek," dedi.

İşte bizim ilişkimiz böyle başladı. Beni koruması altına aldı ve bir buçuk yıl süresince terapiye gitmeye zorladı. Bu süreçte gece gündüz bana eğitim vermeyi de ihmal etmedi. Bu bir buçuk yıl bana sadece birkaç hafta gibi gelmişti. Sonunda düzeldiğimde, yani gündüzleri gözyaşlarına boğulup geceleri kusma nöbetlerine kapılmam sona erdiğinde, bana gidebileceğimi söyledi. Nereye gidebilirdim ki? Yanında kalmama izin vermesi için ona yalvardım. Son nefesime kadar ona sadık olacağıma yemin ettim. İşte o zaman bana kim olduğunu ve ne yaptığını anlattı.

Aslında bir buçuk yıl boyunca her yerde kan lekeleri, uyuşturucu ve silahlar gördükten sonra kim olduğunu ve ne yaptığını az çok anlamıştım. Bana onunla kalmamın tek yolunun kendimi ispatlamak olduğunu söyledi. Kendimi nasıl ispat edeceğim konusunda ise hiçbir fikrim yoktu ama ne gerekirse yapmaya kararlıydım.

Beni 54. Cadde ve Adam Caddesi'nin kesiştiği köşedeki eski evime götürdü ve elime bir silah vererek adaleti sağlamamı söyledi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesini duyduğuma yemin edebilirim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Kendimi

de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bana yaptıkları şey nedeniyle annemle babamı öldürmek istiyordum. Onlar gibi ebeveynler yaşamayı hak etmiyorlardı. Kapıyı çaldım. Babam kapıyı açıp beni gördüğünde neredeyse altına yapacaktı.

Kendimi kaybetmeden önce hatırladığım son şey, "Merhaba baba," dediğimdi. İşimi bitirip mutfağa girdiğimde Mel'i annemin hiçbir zaman yiyemeyeceği akşam yemeğini yerken buldum. Beni baştan aşağı süzdükten sonra elime bir kadeh şarap tutuşturdu.

"Adriana, bugünden itibaren ben senin patronunum," dedi. "Bana karşı saygılı davranacaksın. Ben de sana karşı bir patronun davranması gerektiği gibi davranacağım. Bana ihanet etmeye kalkarsan, seni öldürürüm. Senden hoşlanıyorum ama yine de gözümü kırpmadan seni gebertirim."

Elimdeki şarabı bir dikişte bitirip, "Peki hanımefendi," dedim.

Sandalyesinden kalktı. "Herhangi bir şey alacak mısın?"

"Burada beni ilgilendiren hiçbir şey yok, hanımefendi."

"O zaman evi yakıp kül et," diyerek mutfaktan çıktı.

O yangında eski Adriana da tamamen kül oldu ve o küllerin arasından yeni bir ben doğdu. Mel bana her zaman herkesin acımasız olduğunu, sadece bunu açığa çıkarmak için doğru motivasyonun gerektiğini söylerdi.

"Vay!" Antonio odamın kapısında durmuş, aynadan bana bakan farklı kadına duyduğu hayranlığı belirtiyordu. Beni boynumdan öptü, bakışlarını kaldırdığında da aynada gözlerimiz birbirini buldu. "Çok seksi ama bu kadın benim anka kuşum değil. Nereye gidiyorsun?"

"Patrona," dedim ve Antonio başka soru sormadı. Sormaması gerektiğini biliyordu. Yanağıma bir öpücük kondurup kapıya doğru yürüdü. Arkasından kapıyı çekerken, "Kendine dikkat et bebeğim," dedi.

Antonio ve ben... yeni başlamıştık. Karmaşık ve eğlenceli bir ilişkimiz vardı. Mel'le yaşamaya başladığımdan beri hiç ilişkim

olmamıştı. Ama son zamanlarda Antonio'yla sürekli kendimizi çırılçıplak yatakta bulur olmuştuk. Bu durumu Mel'e anlatmam gerekiyordu. Mel ise birbirimize duyduğumuz şehvet, ona olan sadakatimizin önüne geçmediği sürece kimin kimi götürdüğünün umurunda bile olmadığını söyledi.

Eşyalarımı toplayıp kimseye görünmeden evden çıktım. Uçağa binerken telefonumu kapatmadan önce yaptığım son şey Liam'a mesaj atmak oldu. Mel'in arkamda olacağını biliyordum.

O kan istiyordu.

O intikam istiyordu.

32

"Bilinmeyen diyarlarda katledilmiş bir ceset vardı.
Ve bu cesette vahşi ölümün binlerce şekli sergileniyordu."

- Geoffrey Chaucer

LIAM

Konyağımı yudumlarken onu izlemekten kendimi alamadım. Defalarca silahını temizlemesini izlerken fena hâlde tahrik olmuştum. Mel büyüleyici bir kadındı. Atkuyruğu yaptığı uzun saçlarından, kolsuz, ince gömleğine, kamuflaj pantolonuna kadar her şeyiyle efsaneydi.

Bana bakma gereği duymadan, "Bakışlarını göğüslerimde hissediyorum," dedi. Sadece sesi bile sertleşmeme yetiyordu.

"Bu seni rahatsız ediyorsa ayağa kalk da güzel kıçına bakayım aşkım," diyerek sırıttım. Sonra konyağım bir dikişte bitirip yanına gittim.

Parmaklarım boynunda gezinirken, "Liam, işe odaklanmamız gerek," diye mırıldandı.

Eğilip ensesinden öperken ellerim göğüslerine çoktan inmişti. "Odaklanıyorum ya işte."

"Kes şunu, Liam!" diyerek beni itti.

Yanımdan uzaklaşırken sakinleşmeye çalışıyordum. Herhalde aklımı kaçırmış olmalıydım. Mel konuşmaya başlayalı yalnızca on iki saat olmuştu ama ben onun üstüne atlamaya çalışıyordum. Bu küçücük bungalovun içinde baş başa olmamız durumu daha da zorlaştırıyordu. Yaptığı her şey, hatta azarlaması bile beni azdırıyordu.

"Mel..."

"Liam..."

Kapının çalınmasıyla ikimiz de sustuk. İçini çeken Mel kalkıp kapıyı açtı. İçeri giren Neal ve Declan az önce olanları bildiklerini anlatmak ister gibi bana bakıp pis pis sırttılar. Duvarlar o kadar inceydi ki, her şeyi duymuş olmalarına şaşırmamıştım.

Vance, Tanzanya'daydı. Ne Mel ne de ben daha önce burada bulunmuştuk ama şanslıydık çünkü burada Amerikan doları altın kadar değerliydi. Ormanın ortasındaki bu ahşap bungalovu satın almak için 500 dolar vermemiz yeterli olmuştu. Beş yıldızlı bir otel değildi belki ama şimdilik işimizi görürdü.

Neal, "Gelebilir miyiz?" diye sordu.

Bardağıma konyak doldururken, "Geldiniz bile zaten," diye cevap verdim.

Tanrı'ya şükür, Nelson denen herif uçakta yeterince konyak stoklamış.

Yanıma gelen Mel konyak şişesini elimden alıp kapağını kapattı. Sonra Neal ve Declan'a dönerek, "Haberler nasıl?" diye sordu.

Declan cebinden bir harita çıkararak masanın üzerine açtı. Parmağıyla bir noktayı işaret edip, "Biz Seronera'da, buradayız," dedi. "Yerli halktan öğrendiğimize göre iki hafta önce buraya kollarında V şeklinde dövmeler olan bir grup adam gelmiş."

Neal, "Ama sonra fikir değiştirip buradan 70 kilometre uzaklıktaki Lobo'da saklanmaya karar vermişler," diye eklerken dürbünlü tüfeğini omzuna astı. "Eğer hemen hareket edersek gün doğmadan orada oluruz. Bir yerliden bir helikopter satın aldım. Jinx şu anda onu adam etmek için elinden geleni yapıyor."

Mel gözlerini haritadan ayırmadan, "Neal sen, Antonio, Jinx ve diğer keskin nişancılarla 10 kilometre geride kalacaksın. Aldığın helikopterin hepimizi taşıyacağını sanmıyorum. Bir tane daha alın ve onu Adriana kullansın," dedi. "Declan, sen,

Monte ve diğer adamlarla, bize yirmi kilometre geriden destek vereceksin."

Hepimiz Mel'e sanki aklını kaçırmış gibi hayret dolu bakışlar attık.

"Yani bu durumda saklandıkları yere ikimiz saldıracağız, öyle mi?" Belki de henüz işe geri dönmek için yeterince hazır değildi.

Declan soru sorar gibi bakışlarını bana çevirmeden önce Mel'e baktı. "Hanımefendi, Adriana bizimle gelmedi." Bu, kaçıramayacağımız kadar büyük bir fırsattı ve işi berbat etmek gibi bir lüksümüz yoktu.

Neal, "Belki biraz dinlensen iyi..." diye söze başladı ama Mel silahını kafasına doğrultunca cümlesini tamamlayamadı.

"Hadi, bitir cümleni aşağılık herif! Bitir ki ben de Olivia'ya kocasının neden kafasında bir kurşun deliğiyle eve döndüğünü anlatırken, benim kim olduğumu unuttuğunu söyleyebileyim. Bu ölümcül bir hata, Neal! Zaten başından beri senden pek hoşlandığımı söyleyemem. O yüzden hadi dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyle."

Neal hayatının en akıllıca kararını verip sessiz kaldı ama Declan...

"Hanımefendi..."

Mel silahını bu kez de ona doğrultarak, "Ve sen!" diye bağırdı. "Çeneni kapalı tut, yoksa bana yapmayı hayal ettiğin tüm haylazlıkları Liam'a anlatırım!"

"Bu da ne demek şimdi?" diye bağırıp daha Declan gözünü kırpmaya fırsat bulamadan silahımı kafasına dayadım. En iyi dostumu vuracağım hiç aklıma gelmezdi ama son zamanlarda aklıma gelmeyen pek çok şey olmuştu.

"İndir silahını, Liam!"

Sağ kolum olduğunu düşünmeye cesaret eden şerefsiz heriften gözümü ayırmadan, "Hayır, indirmeyeceğim," dedim.

"Aslına bakarsan o, yavaş ve acılı bir ölümü hak ediyor. Belki de onu canlı canlı yakmalıyım."

Declan'ı iten Mel silahla Declan'ın arasına girdi. "Sana indirir misin diye sormadım. Hemen indir o silahı!"

Mel'in isteğini yerine getirirken dişlerimin arasından, "Daha sonra bu konuyu konuşacağız kuzen," diye mırıldandım. Mel'le de daha sonra da ilgilenebilirdim.

Karım bana ters ters bakıp, "Şimdi kanın doğru yere pompalanmaya başladı," dedi ve kapıya dönüp, "Gel Adriana!" diye seslendi.

Bir saniye sonra içeriye sarı saçlı, yeşil gözlü bir kadın girdi. Son derece seksiydi ve kesinlikle çirkin ördek yavrusuyla yakından uzaktan alakası yoktu. Kadın çenesi havada, küstah bir tavırla Mel'in yanına gidip sütyeninin içinden bir cep telefonu çıkarıp uzattı.

"Başka bir isteğiniz var mı, hanımefendi?"

Bu Adriana'nın sesi, demek gerçekten içeri giren sarışın bomba oymuş.

Mel başını iki yana sallayarak, telefonu pantolonunun arka cebine yerleştirdi. "Teşekkürler Adriana. İstediğin zaman eski hâline dönebilirsin. Umarım bu iş sana fazla ağır gelmemiştir."

Başındaki sarı peruğu çıkaran Adriana, "Hiç sorun değil, hanımefendi," diye cevap verdi. "İstediğiniz gibi bombaları yerleştirdim. Yalnız her sabah bölgenin temiz olduğundan emin olmak için arama çalışmaları yapıyorlar. Yani bu gece işi bitirmek zorundasınız."

Mel, "Sana dokunmadı, değil mi?" diye sorarken sesinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Onu tanıyan herkes onun acımasız olduğu kadar duygusuz olduğunu da bilirdi.

"Hayır, hanımefendi. Ben onun zevkine uygun değilim, fazla Avrupalıyım. Şu an yerel kültürü yakından tanımakla meşgul." Sahte burnunu çıkarırken suratını asıp sürekli gözlerini kırpıştırıyordu.

"Teşekkürler Adriana."

Adriana başıyla selam verip çıkarken ben öfkemin yavaş yavaş hâkim olamayacağım boyuta geldiğini hissediyordum.

Neden benim hiçbir şeyden haberim yok?

Yanağımdaki kas seyirirken yavaş adımlarla masanın diğer tarafına geçtim. Öfkemi kontrol edememekten korkarak buz gibi bir sesle, "Anlat," dedim ve ellerimi masaya dayadım. Suratını dağıtmak, boynunu kırmak istiyordum. Neden bana sürekli işkence edip duruyordu ki?

Mel de kollarını masaya dayayarak, "Sanırım dinlenmem gerek," diye fısıldadı.

"Mel..."

"Sana uçakta sizi beklediğimi bildirdikten sonra Adriana'dan bir yolcu uçağıyla bizi takip etmesini istedim. Vance'in çok sayıda uyuşturucu tedarikçisiyle ilişkisini kestik ama kadın kaçakçılığından kazandığı para, uyuşturucu satışından kazandığı paranın çok üstünde..."

"Adriana'nın kaçırılmasına izin mi verdin?" Bu şu ana dek Mel'den duyduğum en düşüncesizce şeydi. Kadın kaçakçılığı şaka değildi. Adriana ele geçirildiği anda ilaç verilerek uyutulmuş olmalıydı. O kendinde değilken Tanrı bilir ona neler yapmışlardı.

"Gözlerinde fırtınalar koptuğunu görüyorum. Derin bir nefes alıp sakinleşsen iyi olur. Evet, kaçırılmasına izin verdim ama onun ne yapacağını bildiğinden emin olduğum için tabii. Zaten bu Valero'nun onu ilk kaçırışı da değil. Ama bu kez aşağılık herifin inine bir kurban olarak değil, bir kurtarıcı olarak gitti. Bu yüzden kalbinizi ferah tutun, Bay Grinch. Adriana havalimanından alındı. Sonrasında neler olup bittiğini bilmiyorum. Bizi ilgilendiren tek şey sonuç. Yani Valeroların saklandığı yerin siyanür bombalarıyla kaplı olduğu gerçeği."

"Yani evleri siyanür gazıyla dolunca dışarı çıkmak zorunda kalacaklar, öyle mi?" Declan sırıtarak Mel'e doğru bir adım

atınca, bıçağımı ayağının dibine saplanacak şekilde fırlattım. Kuzenim korku dolu gözlerle bana baktıktan sonra geri çekildi.

Neal, "Fareler gibi birer birer dışarı çıkmaların sağlayacak ve onları vuracağız," diye sırıtırken bir yandan da haritada Valeroların saklanmış olduğu bölgeye bakıyordu. "Telaşla dışarı fırlayacaklar ve silahlarına sarılmalarına fırsat vermeden onları avlayacağız."

Ne kadar etkilendiğimi saklamaya gerek duymadan Mel'e, "Bu planı sadece birkaç saat içinde mi yaptın?" diye sordum.

Sonra Neal ve Declan'a dönerek bir baş işaretiyle bizi yalnız bırakmalarını istediğimi belirttim. Declan sanki bu anı bekliyormuş gibi hızla kapıdan çıktı.

Mel bardağına konyak doldurdu ama ikimiz de konuşmadık. İkimiz de fazlasıyla gururlu ve inatçıydık. Bardağımdaki konyağı bir dikişte bitirdikten sonra dudaklarımı yaladım.

"Seni özledim," diye fısıldadım. O, içimdeki kavgacı ruhu bir anda söndürebilen, bir anda ateşleyebilen tek kişiydi. "Seni özledim, bizi özledim ve birbirimizden nefret etmekle bebeğimizi..."

Bunu yüksek sesle söyleyebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Fazlasıyla acı veriyordu ve ben acıyı bastırmaya çalıştıkça etkisi daha da artıyordu.

Kendi düşüncelerimde kaybolmuştum. Mel elimi tutana kadar da yanıma geldiğini bile fark etmemiştim. Elimi dudaklarına götürüp parmaklarımı birer birer öptü. Tenime değen bu dudakların yumuşaklığı ve sıcaklığı aklımı başımdan almıştı. Onu son öpüşümden bu yana asırlar geçmiş gibiydi. Mel sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yüzümü avuçlarının arasına alarak beni dudaklarımdan öptü. Dudaklarının tadı tek kelimeyle enfesti. Alt dudağımı hafifçe ısırdığında zevkin doruğuna ulaşmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandı. "Benim... zamana ihtiyacım vardı. Ne kadar zaman gerektiğini bilmiyordum ama bir süre..."

"Acını yaşamak için, değil mi?" Bir an önce dudaklarımızın tekrar birleşmesi için cümlesini tamamladım bile.

"Evet." Acı acı gülümsedi; o an yüzünde gördüğüm acıyı silebilmek için dünyaları verebileceğimi düşündüm. "Aslında ben ... içinde bulunduğum durumda bir yardımım olmayacağını biliyordum. Umarım bensiz yönetmeye alışmamışsındır."

"Asla." Bir avucumu yanağına koyup diğer elimin parmağını alt dudağında gezdirdim. "İmparatorluğumuzu sensiz asla yönetemem. Sana ihtiyacım var. Fiziksel ve duygusal açıdan sana ihtiyaç duyuyorum. Benim yaşamak için sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var ama önce Saige'le ilgilenmem gerek. Yoksa..."

"Şşş..." Pantolonunun düğmesini açtım.

Onu kucaklayıp masaya oturttuğumda inleyerek, "Zamanımız yok..." diye mırıldandı.

"Biliyorum." İçimi çektim. "Bizi bekleyen zorlukları göğüslemeden önce seni becermem gerek."

Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden pantolonunu ve külodunu indirdim. Önce alnını, sonra dudaklarını en son da göğüslerini öperken, bir yandan da kadınlığını okşuyordum.

"Liam..."

"Sus Mel..." diyerek dizüstü yere çömelip kadınlığını öpmenin keyfini sürdüm. Dilim derinlere gittikçe Mel'in inlemeleri de artıyordu. Bir an önce onu rahatlatmam için yalvarırcasına başımı kadınlığına bastırıyordu. Parmaklarımı içine soktuğumda ıslaklığını hissettim.

"Hadi, al beni Liam, bana sahip ol." Kıvranırken bir eliyle göğsünü tutuyor, göğüs ucunu okşuyordu.

"Hani zamanımız yoktu?"

"Zaman ayırmalıyız." Saçlarıma asılarak beni ayağa kaldırdı. Şehvetle dudaklarımdan öptüğünde artık kendimi tutamaz hâle gelmiştim. Dudaklarımdan kadınlığının tadını aldığını bilmek aklımı başımdan almıştı.

"Artık kontrolü ben ele alıyorum," dedim ve Mel pantolonumun düğmesini açıp penisimi çıkardı.

Onu masaya yatırıp çevirdim ve tekrar dizlerimin üzerine çökerek güzel kıçını yalayıp ısırdım. Penisimi içine soktuğumda Mel kendinden geçmişçesine çığlıklar atıyordu.

Saçlarına asılıp güzel kıçına tokat atmaya başladım. "Beni herkesin önünde azarlarsın ha!" Var gücümle içine girdim.

Gömleğini sıyırıp sol elimle göğsünü okşarken sağ elim karnından ıslak kadınlığına indi. "Kalbimi çalarsın ha!" Tekrar var gücümle içine girerken Mel ne olduğunu anlayamadığım sözler mırıldanıyordu.

Kalçalarından tutup hızla ona sahip olurken masanın üzerindeki her şey yere saçıldı. "Beni bir canavara dönüştürürsün ha!"

Bu lanet olası ülkenin haritası üzerinde ona sahip olurken o da kendinden geçmişti ve zevk çığlıkları atıyordu. Tam dört kez zevkin doruğuna ulaşmasını sağladıktan sonra kendimi daha fazla tutamayıp ben de boşaldım.

Dünyada başı yana düşüp masanın üzerine serilen karımdan daha güzel bir manzara yoktu.

Nefes nefese, "Seni adi herif..." diye mırıldandı.

Sevişmelerimizde kontrolü elinde bulundurmanın çok hoşuna gittiğini biliyordum ama benim kontrolümde olmaktan da zevk aldığını da biliyordum.

Mel titreyen bacaklarıyla masadan kalktığında ben de alnımdan akan teri sildim.

Gömleğini vücuduna sarıp saatine bakarak, "On dakika. Sadece on dakika, yazıklar olsun sana," deyip sırıttı.

"Bu sadece aperatifti aşkım. O aşağılık herifleri geberttikten sonra seninle uzun uzun sevişeceğim. Tatlıya kadar dayanabilirsin umarım," derken ben de pantolonumu giyiyordum.

Banyoya girerken, "Bu gece yeterince kontrolü elinde tuttun. Gecenin ilerleyen saatlerinde kontrol bende olacak," dedi.

O an için sabırsızlanıyordum. İntikam, para ve güç, Valeroları öldürmem için yeterli motivasyonlar olmasa bile, Mel'in kontrolü ele alacağı düşüncesi beni herhangi birini öldürecek kadar heyecanlandırmaya yetiyordu. Bu gece savaş bitecekti. Savaşı karım ve ailemizin geleceği için sona erdirmeye kararlıydım.

MELODY

Hastaneden çıktığımdan beri bugünü bekliyordum. Afrika kıtasının düzlüklerinde Liam'ın kullandığı ciple ilerlerken, nemli havayı içime çektim. Hayatımda hiç bu kadar enerjik ve canlı hissetmemiştim. Liam'la sevişmemiz hayvani, şehvetli ve pornografikti. Tekrar nefes alabilmek için ihtiyaç duyduğum şey tam da buydu. O, bana hiçbir erkeğin hissettiremeyeceği şeyler hissettiriyordu. Bunu biliyordum ve ne olursa olsun onu sevmeye devam edecektim.

Beni anlıyordu, beni seviyordu. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Ona olan hislerimi gösterme şansı bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Bu gecenin sonunda hayatta kalabileceğimizden bile emin değildim. Evet, her şeyi detaylı bir şekilde planlamıştık. Liam'ın eklediği dâhice detaylarla planımız kusursuz gibi görünüyordu ama her zaman bir şeylerin ters gitmesi olasılığı vardı ve bunu bütün mafya dünyası bilirdi. Ne de olsa her zaman sürprizlerle karşılaşma olasılığı vardı ve insan bilmediği şeylere karşı önlem alamazdı.

Liam yolculuk boyunca bir an bile elimi bırakmadı. Kalkıştığımız hiç de kolay bir iş değildi. Diğer insanların aklımızı kaçırdığımızı düşündüklerinden eminim ama biz bu savaşın sona ermesinin tek yolunun bu olduğunu biliyorduk. Bu bir CIA operasyonu değildi. Bu yüzden saatlerce misilleme yapmalarını

bekleyemezdik. Bu bir savaştı, bir mafya savaşıydı. Tabii bu savaşta Romeo ve Juliet olmaları gerektiği gibi aynı taraftaydılar.

Yol alırken geçen her dakika bana bir saat gibi geldi. Sonunda Liam aracı planladığımız gibi ağaçların altına park edince, yüreğimin buz gibi bir korkunun pençesinde kıvrandığını hissettim. Bir süredir kim olduğunu bilmediğim, bana tamamen yabancı bir kadına dönüşmüştüm. Bu işi sona erdirmeli, yeniden kendim olmalıydım. Bunu yapabilmemin tek yolu da onlara yaptıklarının bedelini ödetmekti.

Liam arka koltuğa uzandı, iki makineli tüfek ve üç farklı boyutta kelepçeyi alıp tüfeklerden ve kelepçelerden birini bana uzattı.

"Hazır mısın?" Bu aptalca bir soruydu. Cevabını zaten biliyordu.

Cep telefonunu açıp bir tuşa bastım. Fazla beklememize gerek kalmadan yer şiddetle sarsılmaya başladı. Kuşlar ne yapacaklarını bilemez gibi farklı yönlere havalandılar. Sanki Tanrı bile yarattığımız cehennemi görmeye dayanamıyormuş gibi dolunay bulutlarla kaplanmıştı. Callahan Malikânesi'nin tıpkı bu şekilde sarsıldığı günü aklımdan uzaklaştırmaya çalışıp önümdeki görüntüye odaklandım. Beyaz duman, salgın bir hastalık gibi evlerin en ücra köşelerine kadar yayılırken birkaç silahlı adam dışarı fırladı. Evlere yayılan siyanür düşük dozdaydı. Çünkü çabucak ölmelerini değil, çaresizliği, acıyı ve ümitsizliği yaşayarak yavaş yavaş ölmelerini istiyordum.

Liam ve ben cipten inip tüfeklerimizi doğrulttuk ve adamlar sendeleyerek evden çıkarken birer birer hepsini yere serdik. Liam onları avlamaya devam ederken, ben de başımı kaldırıp Antonio, Neal ve Jinx'in geldiklerini gösteren, gökyüzünde zorlukla seçilen ışığa baktım. Helikopterden bize attıkları gaz maskelerini yakaladım ve bir tanesini Liam'a uzattım. Helikopterin sesi ciğerlerine dolan zehri dışarı atabilmek için öksürüğe boğulan adamların sesine karışıyordu. Bir süre gülümseyerek

bu manzarayı izledikten sonra onlara iyilik etmeye karar verdim ve hepsini birer birer vurmaya başladım.

Daha sonra Liam da bana katıldı. Artık kim olduğunu hiç önemsemeden, hareket eden her şeyi vurarak eve yaklaşmaya başlamıştık. Vance ve Saige'in güvenli odada olduklarından emindik, bu nedenle dikkatli olmamıza gerek yoktu. Onların yavaş yavaş, can çekişerek ölmelerini istiyorduk. Yoksa şerefsizler bize yaptıklarını sineye çekeceğimizi mi sanmışlardı? Böyle bir şey mümkün değildi. İçeri girdiğimizde, odalardan fırlayıp kaçmaya çalışan çıplak kadınların boğazları yırtılırcasına attıkları çığlıkları duyduk. Aralarından birkaçı kaçmayı başardı, diğerleri ise yere çöküp gözyaşları içinde kıvranarak can çekişmeyi tercih ettiler. Evin içlerine doğru ilerlerken kalbimin yerinde oluşan boşluğun cılız bir şekilde de olsa yeniden atmaya başladığını hissediyordum.

Çift kanatlı kapıya ulaştığımızda bir an Liam'la bakışıp kapıyı tekmeleyerek açtık. İçeride panik hâlinde zehirli havayı soluyan, yatağa zincirlenmiş, çırılçıplak bir kadınla bir adam vardı. Vance ve sapıkça fantezileri midemi bulandırıyordu. Ateş ederek zincirlerini kopardığımda ikisi de donuk bakışlarla önce yüzüme bakıp sonra bakışlarını geriye, duvara çevirdiler.

Liam, "Kaçsanıza ahmak herifler!" diye bağırdığında, yataktan kalkıp çıplak bacaklarının gücü yettiğince koşmaya başladılar. Liam duvara gitti ve tıklatarak, "Hayatta mısın Vance?" diye seslendi. Cevap gelmeyince duvarın dibine bir C4 patlayıcısı yerleştirip zaman kaybetmeden fünyeyi ateşledim. Duvar yıkılıp metalin metalden ayrılma sesini dinlerken birbirimize bakarak gülümsüyor, zafere bir adım kalmasının verdiği sevinçle yerimizde duramıyorduk. Ama anlaşılan sevinmek için biraz acele etmiştik. Başımızı tekrar yıkıntıya çevirdiğimiz anda üzerimize yağmur gibi kurşun yağmaya başlayınca olduğumuz yerde donup kaldık.

İlk şoku atlatınca hemen kendimizi şifonyerin arkasına attık. Saige ritimli bir şekilde, "Haydi gelin, haydi gelin. Bizi bulun,

bizi alın," diye şarkı söyleyip kahkahalar atarken, bir an öfkeden gözüm döndü ve boynunu koparmak için öne doğru bir hamle yaptım ama Liam beni kolumdan tutarak durdurdu. O sürtüğün amacı da bu olmalıydı. Bizi öfkeden çıldırtıp dışarı çıkmamızı sağlayacak ve vuracaktı aklı sıra.

"Bizi bulmaya geldiniz demek." deyip bir kahkaha daha attı. "Sakın bu zavallı bebeğinizi öldürdüğüm için olmasın? Bilmenizi isterim ki bunu yaptığım için üzgün değilim. Bir daha olsa yine yaparım!"

Gözümü kan bürümüştü. O an değil Liam, Tanrı bile beni durduramazdı. Şifonyerin arkasından fırlayıp kaltağın üzerine atlamak için koşmaya başladım. Saige gözünü kırpmadan ateş etti ama hayal kırıklığına uğradı. Ahmak buraya kurşungeçirmez yelekle geldiğimizi düşünmüş olmalıydı ama değil mi? Yine de hakkını yememem gerek, usta nişancıydı. Eğer kurşungeçirmez yeleğim olmasaydı, göğsüme isabet eden mermi beni öldürürdü.

Duyduğum acıyı umursamadan hızla koştum ve sürtüğün suratına bir uçan tekme indirdim. Sendeleyip geri geri duvardaki aynaya çarptı ve yere düştü. Öfkeyle yerden bir kırık ayna parçası kapıp bana doğru koşarken benim kontrol delisi lanet olası kocam onu bileğinden vurdu.

"Hayır!" diye bağırdım. Sürtük benimdi. Öcümü kendi ellerimle alacaktım.

Saige bileğinden vurulmuş olmasına rağmen yine de elindeki kırık ayna parçasıyla üzerime atıldı. Elimdeki silahı atıp var gücümle suratına bir yumruk attım. Hemen ardından ensesini dirsekleyip tam dizinin arkasına bir darbe indirdim. Sürtük yere çömelmek zorunda kalınca bu kez dizimi bütün gücümle suratına indirdim. Saige sırtüstü yere serildiğinde tam saçlarına asılmak için eğiliyordum ki boynuma bir ip dolandı.

Her an boğazımı biraz daha sıkan ip o kadar sıkıydı ki nefes almak için mücadele etmeye başladım. O sırada Ryan'ın kulağıma, "Seni ilk gördüğüm günden beri bu anı bekliyorum,"

diye fısıldayan sesini duydum. Aşağılık herif göğsümü avuçlayarak, "Sanırım içine girmeme izin vermemin tek yolu seni bayıltmak," diye ekledi.

Oksijensiz kaldığım için kendimden geçmek üzereyken, bir anda boynumu sıkan ip gevşedi ve Ryan kafasında bir kurşun deliğiyle yere devrildi. Arkama baktığımda burnundan soluyan Liam'ın ateş saçan gözlerini gördüm. Gözlerinden yine cehennem alevleri yansıyordu. O sırada fırsattan yararlanmanın iyi fikir olduğunu düşünen Saige, Liam'ı bıçaklamak için ona doğru atıldı ama ben elinden yakaladım ve bütün öfkemi ondan çıkarmak istercesine bileğini büktüm.

Bıçak yere düşünce bakışlarım Liam'ın hayal kırıklığı okunan gözleriyle buluştu. "Vance bir motorsiklete atlayıp kaçtı."

Yerde yatan Saige kesik kesik, acıdan boğuklaşmış bir sesle, "Ve onu asla yakalayamayacaksınız," dedi.

Eğilip onun hain pırıltılarla yanan gözlerine baktım. "Bırak da seninle en büyük mutluluğumu paylaşayım. Az sonra öleceksin. Ölümün acı dolu olacak. Çığlıklar atacaksın ve ruhun vücudunu tek ederken Tanrı bile sana merhamet etmeyecek."

Fahişe kendinden geçene kadar hıncımı almak için çılgın gibi suratını tekmeleyip yumruklamayı da ihmal etmedim. Onunla işim bittiğinde bakışlarımı tekrar Liam'a çevirdim. Bu kez kocamın yüzünde bir gülümseme vardı. Göz kırparak bana cep telefonunu attı.

Ekranda şöyle yazıyordu: *Bilin bakalım bir motorsikletle bize doğru kim geliyor.*

Aslında tahmin et oyunundan nefret ederim ama bu seferlik bu oyunu oynama konusunda fazlasıyla istekliydim.

LIAM

Önümdeki sandalyeye bağlanmış, ağzına bir tıkaç tıkılmış olan adama bakarak, "Vance, Vance, Vance," diyerek gülümsedim. O kadar zayıf görünüyordu ki bir an vaktimi boşa

harcamama değmeyeceğini düşündüm. Bir zamanlar onun nasıl olup da beni endişelendirdiğini hiç aklım almıyordu. Valerolar sadece seks manyağı, yaşlı bir adam ve onun Rus arkadaşlarından oluşan bir çeteydi.

Ağzındaki tıkacı çekip, "Çocukluğumdan beri hep seni öldürmeyi hayal ettim," dedim. "Hep seni nasıl öldüreceğimi düşünürdüm ve şimdi aklıma gelen yöntemlerden birini kullanacağım."

Aşağılık herif, "Bu işin bittiğini mi sanıyorsun?" deyince Mel suratına bir yumruk indirdi.

Karıma dönüp suratımı asarak, "Aşkım, bu zevki bana bırakmalısın," dedim. Mel gözlerini devirerek kollarını kavuşturdu ve ağaca bağlanmış Saige'nin yanına gitti.

Adamlarımızın tümü etrafımızda bir halka oluşturmuş; gurur, sevinç ve beklentiyle bizi izliyorlardı. Hepsi de akıl almaz işkence yöntemlerime alışkındı ve büyük olasılıkla bu kez hangisini uygulayacağıma dair aralarında bahse tutuşmuşlardı.

Bıçağımı çekip, "Ne demiştin sen?" diye sordum. "Bu işin bitmediğini mi söylemiştin?"

Vance sırıttı. "Seni İrlandalı piç! Sen benim büyük balık olduğumu mu sanıyorsun? Karşılaşacağın şeyi tahmin bile edemezsin. Ben arada tampon görevi görüyordum. Ben çekildikten sonra kadın senin üzerine saldıracak."

İçimi çekerek bıçağın keskin tarafını yanağında dolaştırdım. "Sözlerinden hiçbir şey anlamadım, Vance. Ve açıklama yapmak için de fazla vaktin yok."

Vance tekrar sırıtarak bakışlarını Mel'e çevirdi. "Çok acımasız, değil mi? Tıpkı annesi gibi."

Bu sözler Mel'in gözlerinin kısılmasına neden oldu.

Vance, "Yoksa bu öfkelendiğin anlamına mı geliyor, tatlım?" diye sorduğu anda yumruğumu yüzüne indirdim. Sırt üstü yere yuvarlanmasına rağmen kahkaha attı.

"Demek haklıymışım. Demek gerçekten öfkeymiş gözlerinde gördüğüm." Vance öksürdü ve ağzından etrafa birkaç diş ve kan saçıldı. "Ah, zavallı, küçük Melody! Annesini trajik bir uçak kazasında kaybeden, zavallı kız. Artık üzülme bebeğim, sana güzel haberlerim var."

Vance aklını kaçırmış bir adam gibi isterik kahkahalar atıyordu. "Annen hayatta."

Melody silahını doğrultup Vance'i ayak bileğinden vurduktan sonra, "Bu ne demek açıkla, Vance," dedi.

Ayak bileğine saplanan kurşun karşısında aşağılık herifin kılı bile kıpırdamamıştı. "Annen hayatta diyorum, tatlım. Annen de büyükbaban da hayattalar hatta. Onlar perde arkasındaki gizli patronlar."

Silahımı çekip onu diğer ayak bileğinden de vurdum ve "Yalancı herif!" diye bağırdım.

"İster inan, ister inanma. O kadar yıl Demir Pençe Orlando Giovanni'yle evli kalmak onu karanlık ve acımasız birine dönüştürmüş olmalı. Ama daha fazla anlatmayacağım. Nasıl olsa çok yakında kendi gözlerinizle göreceksiniz her şeyi. Son bir şey... o dokunulmazdır. Onların hepsi... dokunulmazdır."

Mel'le aynı anda silahlarımızı yerde yatan yılana doğrulttuk ve tüm kurşunlarımızı üzerine boşalttık.

Saige'yi ağaçtan çözüp saçlarına asılarak Vance'in cesedinin yanına getiren Mel kadının ağzındaki tıkacı çıkardı ve gözlerinin içine bakarak, "Dedikleri doğru mu?" diye sordu.

Saige sadece gülümsedi. "Sana da, annene de, bütün adamlarınıza da lanet olsun!"

Mel derin bir nefes alıp birkaç adım geri çekildi. "Soyun şunu!"

Adamlar ona doğru yaklaşırken Saige'nin gözleri korkuyla büyüdü. "Bana tecavüz mü edeceker?" Korkusunu gizlemeye çalışsa da herkes dehşete kapıldığının farkındaydı.

Kadının dile getirdiği fikir bütün adamları rahatsz etmişti. Fedel onun yüzüne tükürür gibi, "Seni kimse istemiyor, fahişe!" diye bağırarak arkasından yaklaşırken, diğer adamlar da Mel'in emrini yerine getirirken onu destekleyen sözler söyledi. Birkaç saniye sonra tüm giysileri çıkarılmış olan Saige kan ve pislik içinde çırılçıplak duruyordu.

"Bu dünyaya nasıl geldiysen buradan öyle ayrılmanı istiyorum," diyen Mel elini uzatınca Adriana ona bir makas verdi.

"İşe saçlarından başlayalım." Mel kadının saçlarını, diplerde kızıl öbekler kalana kadar tutam tutam kesti. Daha sonra onu ayağa kaldırıp ellerindeki kelepçeleri cipin tamponuna kelepçeledi.

"Şimdi sıra ağlamaya geldi."

Mel'in gözlerindeki öfke ve acı Saige yeterince acı çekmeden huzur bulamayacağının işaretiydi. Saige kan kaybından ya da şiddetli darbelerden ölene kadar onu kilometrelerce sürükleyecekti. Geri kalan işi de vahşi hayvanlar bitirecekti.

"Lütfen... lütfen... yalvarırım bunu yapma..." Mel çorabı tekrar sürtüğün ağzına tıktı.

"Uğraşmak için yanlış aile seçtin."

Monte binmesi için cipin kapısını açar açmaz sürücü koltuğuna yerleşen Mel aynadan bana bakarak gülümsedi.

"Bu bizi incittiğinden çok seni incitecek," dedim ve yolcu koltuğuna atladım.

Mel motoru çalıştırıp gaza basınca sabahın sessizliği de acı dolu çığlıklarla bölündü. Ama bu seslerin karımı rahatsız etmesinden endişelenerek hemen müzik çaları açtım. İşte sonunda dünyanın zirvesindeydik.

Mel hızını arttırırken, "Müzik çalardaki CD'mi ne zaman çıkardın sen?" diye sordu.

"Müzik zevkin berbat aşkım."

"Klasik müzikten ya da ergenlerin sevdiği hip hoptan hoşlanmamam müzik zevkimin berbat olduğu anlamına gelmez."

"Bu şarkılar otomatik ayarlanmış zaten. Ben gerçek müzikten hoşlanırım," diyerek başka bir şarkı açtım ve çığlıkları bastırmak için sesi biraz daha yükselttim.

"Bu iğrenç şey de ne?" diyen Mel müzik çalara baktı.

"Mc Ren," diye cevap verdiğimde hayret dolu gözlerle bana baktı. Müziğe eşlik ederek oturduğum yerde dans etmeye başladığımdaysa önce gözleri büyüdü, sonra kahkahalara boğuldu.

"Sen Chicago'nun saygın ailelerinden birinin şımarık, zengin çocuğusun. Ailen bu müziklerle dans ettiğini duysa seni öldürür."

"Kıskanç, ne olacak!" deyip göz kırptım ve gülümsedim. Kendimizi bildiğimiz günden beri belki de ilk kez bu kadar rahattık.

Pencereden yeni güne uyanan aslanlara bakarken onlardan çok da farklı olmadığımı düşündüm. Sonuçta ben de onlar gibi öldürüyor, besleniyor, uyuyor ve sevişiyordum. Ben de kendi ormanımın kralıydım ve yanımda oturan kadın da benim kraliçemdi.

SON SÖZ

"Tıpkı Büyük İskender ve Sezar gibi ben de
§dünyayı fethetmek için doğdum."

- Jarod Kintz

MELODY

"Beş."

Burnunun ucundan öptüm.

"Dört."

Alnımdan öptü.

"Üç."

Yanağından öptüm.

"İki."

Çenemi öptü.

İkimiz aynı anda, "Bir..." dediğimizdeyse dudaklarımız birbirine kenetlendi.

Karanlık odamızda, "İyi seneler..." diye fısıldadım.

"İyi seneler aşkım."

Havai fişeklerin atılmaya başladığını duyunca Liam'ın yanından kalktım. O her ne kadar yanından ayrılmama izin vermek istemese de Evelyn'in büyük çabalarla hazırladığı havai fişek gösterisini kaçırmak istemiyordum. Üstüme sabahlığımı alıp pencereden aşağıda şapşal sarhoşlar gibi yeni yılı kutlayan davetli topluluğuna baktım.

Arkamdan yaklaşıp beni omzumdan öpen Liam, "Evliliğin en zor yılının ilk yılı olduğunu söylerler," dedi.

Başımı omzuna yasladım. "Ama biz hâlâ evliliğimizin ilk yılındayız."

"Gerçekten mi? Bana çok daha uzun gibi geldi." Bir kahkaha atıp sabahlığımın kemerini açmaya çalışınca eline bir tokat attım.

"Kendine hâkim ol. Bir toplantıya katılmamız gerek, unuttun mu?"Ben de onu çok istiyordum ama bu kaçırmamamız gereken, önemli bir toplantıydı.

Suratını asıp, "Bence yıla böyle başlamak hiç doğru değil," diye homurdandı.

"Daha sonra kendimi affettireceğime söz veriyorum. Hadi şimdi pantolonunu giy." Liam bazen tam bir baş belası oluyordu.

Çıplak bacaklarıma bakarak, "Sen de pantolonunu giy," dedi.

Gözlerimi devirerek ona pantolonunu fırlattım. "Ben ne istersem onu giyerim! Hadi giyinelim de gidelim. Herkes bizi bekliyor."

Kaşlarını çattı ama yine de giyindi ve çalışma odasına gittik. Bütün aile oradaydı. Yanlarında neden orada olduğunu anlamak ister gibi sorgulayıcı bakışlarla oturan Olivia'nın babası Senatör Colemen de vardı.

Masanın başındaki sandalyelere oturduk ve söze başladık.

Liam ciddi iş sesiyle, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi."Bildiğiniz gibi oldukça stresli bir yıl geçirdik. Ama bu beklenmedik bir şey değil. Eğer omuzlarınızda bir eyaletin yükü varsa, her yıl stresli geçer."

Sözü ben devralıp gülümseyerek, "Şimdi eyaleti kontrolümüz altına almayı başardığımız için sıra ülkeyi kontrolümüz altına almaya geldi," diye devam ettim.

Arkasına yaslanan Sedric kollarını kavuşturarak, "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Liam'la birbirimize bakıp gülümsedikten sonra Liam, "Ülkenin en yüksek makamına gelerek," diye cevap verdi.

Declan şaşkınlıktan öksürüğe boğulunca içkisi etrafa saçıldı. "Başkan olmayı mı düşünüyorsunuz?"

Liam, "Tabii ki hayır!" dedi. "Yüzde yüz destek vererek Senatör Colemen'i başkan yapmayı planlıyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açılan Senatör Colemen konuşmadan önce birkaç kez yutkundu. "Benim başkan olmamı mı istiyorsunuz? Aklınızı mı kaçırdınız? Bu bir şaka mı?"

Ahmak herife küçümseyen bakışlar attım. "İstemiyoruz, emrediyoruz Senatör Colemen. Umarım cevabınızı tüm seçim kampanyalarınızı kimin finanse ettiğini düşünerek verirsiniz."

Liam, "Başkanlığa oynayacak ve kazanacaksınız," dedi. "Ve sonra da bizim için çalışacaksınız."

Senatör Colemen başını iki yana salladı. "Bu söylediğiniz imkânsız bir şey. Birincisi ben halkın favorisi olan partinin adayı değilim. İkincisi boşandım ve üçüncüsü sadece çok kısa bir süredir senatodayım."

"Biz sizden düşünmenizi istemedik Senatör," diyerek ayağa kalkıp yanına gittim. "Başkanlığa adaylığınızı koyacaksınız ve Amerika Birleşik Devletleri başkanı seçileceksiniz dedik. Sonra da bizim avantajlarımızı göz önünde bulundurarak çalışacaksınız."

Liam, "Karınıza gelince..." dediğinde Adriana kapıyı açtı ve içeri eski Bayan Colemen girdi.

Olivia yerinden fırlayarak koşup annesine sarıldı. "Anne!"

"İşte karınız karşınızda. Yeniden bir araya gelip her iki parti için de çalışacağınızı halka ispatlamış olacaksınız. Size kolay yolla bir aile olma imkânı da sunuyoruz gördüğünüz gibi. Üstelik çok güçlü ilişkileriniz ve aklınızın almayacağı kadar büyük geliriniz olacak. Merak etmeyin, başkan olacaksınız derken her türlü detayı düşündük biz."

Liam, "Ülkenin, hatta dünyanın kontrolünü ele geçirmeyi planlıyoruz," dedi.

Neal ahmağı aklı sıra şaka yapmaya çalışarak söze karıştı. "Tanrı bile dünyayı altı günde yarattı. Bence haddimizi bilmemiz daha doğru olur Mel."

"Çok güçlü olabiliriz ama Tanrı değiliz elbette. Bu nedenle amacımız dünyayı yaratmak değil, yönetmek," diyen Liam öfkeli bakışlarını ağabeyine çevirdi.

Artık savaş, kavga ve mücadele sona erdiğine göre en iyi yaptığımız işi yapmaya, para kazanmaya başlayabilirdik. Yüklü miktarda mal ülkeye girmek üzereydi ve artık işe odaklanma zamanı gelmişti.

Gerek iş, gerekse savaşta amacımız dokunulmaz olmaktı. Bunu sağlamanın en iyi yolu da Amerika Birleşik Devletleri başkanını avucumuzun içine almaktı.

LIAM

Herkes gittikten sonra ormanın üstünde yükselen güneş perdelerden içeri sızarken çalışma odasında Declan'la yalnız kalmıştık. Yeni bir yıl başlamıştı ki bu da yeni sorunlar anlamına geliyordu. Melody'e nasıl söyleyeceğimi hiç bilemiyordum.

Kahverengi sıvıyı kristal bardağa doldururken, "Bir kez daha araştır, Declan," dedim.

"Liam, son bir haftada belki yüz kere aynı şeyi araştırdım ve hep aynı sonuca ulaştım. Bir kez daha araştırmam gerçeği değiştir..."

"Sakın cümleni tamamlamaya kalkma!" diyerek yakasına yapıştım. "Bunun doğru olmasını istemiyorum! Anladın mı? İstemiyorum! Çünkü bunu karıma açıklamak zorunda kalan ben olacağım! Bunu yapmak istemiyorum!"

"Liam, artık gerçekle yüzleşmelisin. Sen de, ben de bunun gerçek olduğunu biliyoruz ve bana sorarsan artık Melody'nin de öğrenmesinin zamanı geldi."

Söylemesi kolay...

Gerginliğimi biraz olsun azaltabilmek ümidiyle yumruklarımı, eklem yerlerim bembeyaz olana kadar sıktım. Sonra yavaşça bir yudum konyak içip içeri sızan güneş ışınlarına baktım.

"Çok mutluyduk, Declan. Mel... çok mutluydu. Ona şu ana kadar bildiği her şeyin koca bir yalan olduğunu nasıl söylerim?"

Declan derin bir nefes alıp bir süre düşündü. "Kendisi öğreneceğine senden duyması daha iyi olur."

Bana uzattığı dosyayı açıp kısa siyah saçlı, bronz tenli kadına baktım. Gözlerinde güneş gözlükleri olan kadın uzun boyluydu ve küçük dağları ben yarattım der gibi küstah bir yüz ifadesi vardı.

"İkisi çok benziyorlar."

"Tıpatıp aynılar, Liam. Ayrıca tüm deliller Vance'in doğru söylediğini ispatlıyor. Bu işin içinde henüz bilmediğimiz pek çok şey var. Aviela Giovanni sadece hayatta değil aynı zamanda bizden bile daha güçlü bir mafya patronu. En acısı da sadece seni değil, kızını da öldürmenin peşinde."

"Orlando bunu biliyor muydu?"

Declan başıyla onayladı. "O da tıpkı senin yaptığın gibi Melody'i korumaya çalıştı. Ama artık onu koruyabileceğimizden emin değilim. Çünkü Aviela Giovanni ülkeye geri döndü."

Bu sözler cehennemin kapılarının açıldığını ve ölümcül alevlerin yayıldığını bir kez daha anlamama neden oldu.

"Mel bunları öğrendiğinde Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."